TRIPTIC

KARIN SLAUGHTER

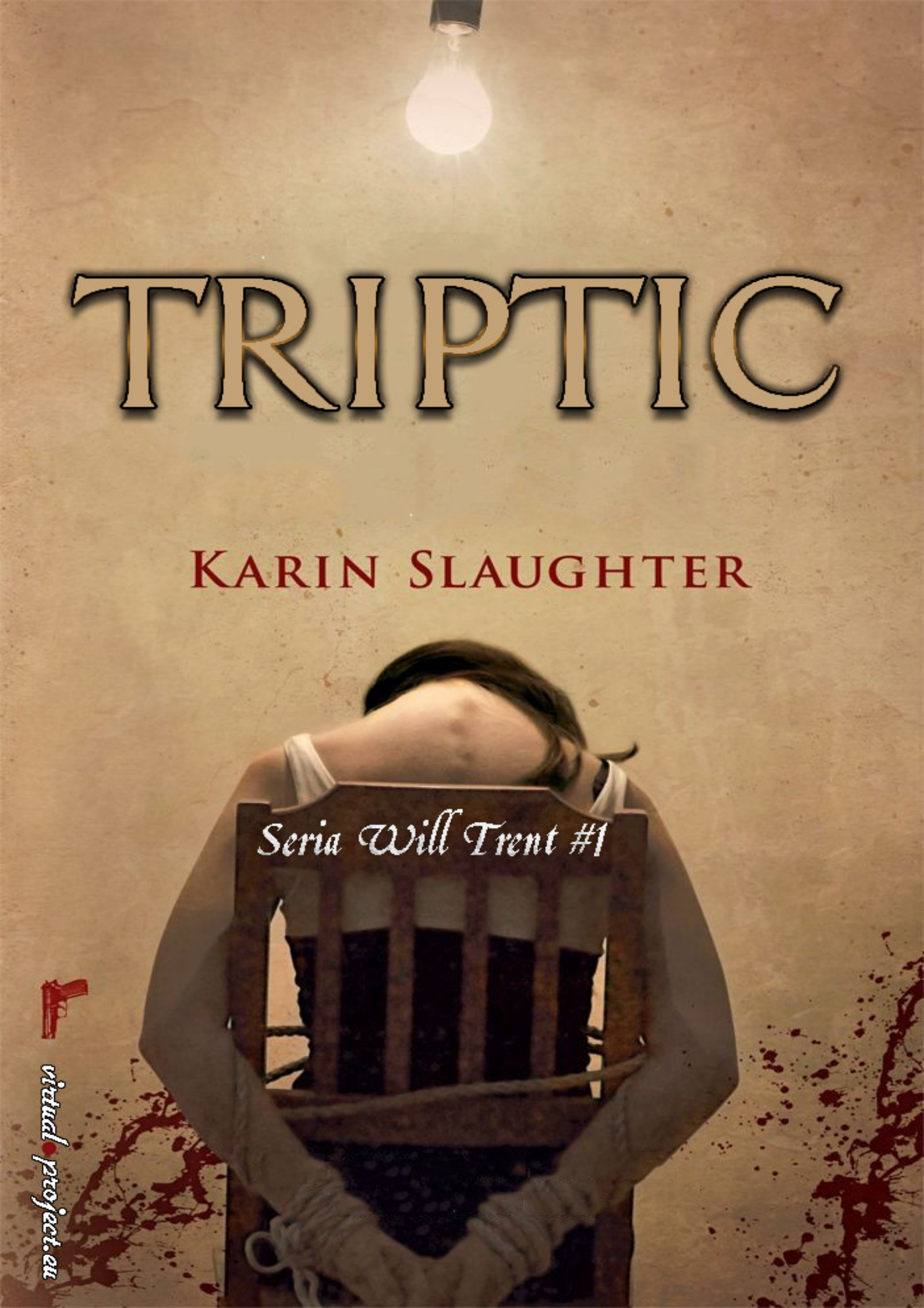

Seria Will Trent #1

virtual•project.eu

KARIN SLAUGHTER

Seria Will Trent

Volumul 1

TIRPTIC

Original: *Triptych* (2006)

Traducerea:
DIANA MAFTEI

virtual-project.eu

Editura: HARDCOVER & PAPERBACK

2011

Karin Slaughter (n. 6 ianuarie 1971) provine dintr-un oraș mic situat în statul Georgia, iar acum locuiește în Atlanta. După divorțul părinților, a crescut cu tatăl ei, care lucra într-o bancă. Copilăria i-a fost marcată de o creștere masivă a cazurilor de criminalitate și mai ales de omor în zona unde locuiau. Înainte de munca ei ca scriitor, a fost proprietar al unei agenții de publicitate, pe care a vândut-o la începutul anilor 2000. Până atunci a scris cinci romane care nu au fost publicate. Primul roman Blindsighted (2001) a devenit un succes internațional, a fost publicat în aproape 30 de limbi, iar prin intermediul Crime Writers' Association's Dagger Award a ajuns în fruntea listei pentru premiul „Best Thriller Debut" în 2001. A vândut mai mult de 30 de milioane de exemplare și este publicată în 32 de limbi. Fractured, al doilea roman din seria Will Trent, a debutat ca numărul unu în Marea Britanie și Olanda, și a fost numărul unu în Australia, la secțiunea ficțiune pentru adulți. În același timp, Faithless (Gottlos), publicat în Germania, se situa pe prima treaptă la aceeași categorie.

Seria **Will Trent** cuprinde: *Triptych*; *Fractured*; *Undone*; *Broken*; *Fallen*; *Snatched*; *Criminal*; *Busted*; *Unseen*.
Seria **Grant County** cuprinde: *Blindsighted*; *Kisscut*; *A Faint Cold Fear*; *Indelible*; *Faithless*; *Beyond Reach*.

PARTEA I

ZIARUL LOCAL *DECATUR CITY OBSERVER* 17 IUNIE 1985

O ADOLESCENTĂ
DIN DECATUR
A FOST OMORÂTĂ

Ieri dimineață, Mary Alice Finney, o tânără de cincisprezece ani, a fost găsită moartă de către părinții ei în casa lor de pe strada Adams.

Poliția nu a oferit alte detalii pe lângă faptul că se consideră a fi o crimă și că vor fi interogați cei care au fost văzuți ultima dată cu adolescenta.

Paul Finney, tatăl fetei și vice-procuror general în districtul DeKalb, a declarat aseară că este încrezător că poliția îl va găsi pe ucigaș. Elevă eminentă a liceului Decatur, Mary Alice făcea parte din echipa de majorete și fusese de curând aleasă șefă de clasă.

Surse implicate în investigație au confirmat faptul că trupul fetei a fost mutilat.

Capitolul 1

FEBRUARIE 2006

Detectivul Michael Ormewood asculta meciul de fotbal la radio în timp ce conducea pe Bulevardul DeKalb înspre Grady Homes. Cu cât se

apropia mai mult de cartierul săracilor, cu atât se simțea mai tensionat, corpul aproape vibrându-i din cauza efortului, pe când făcea la dreapta înspre ceea ce majoritatea polițiștilor considera a fi o zonă de război. Pe măsură ce Departamentul de Locuințe al Atlantei se devora încetișor, comunitățile subvenționate precum Grady deveneau un lucru ce ține de trecut. Proprietățile imobiliare din oraș erau prea valoroase, iar șansa unui repercusiuni prea mare. Pe drum, mai departe se găsea orașul Decatur, cu restaurante șic și case ce valorau milioane de dolari. La vreun kilometru în direcție opusă se găsea domul încrustat cu aur al Capitoliului din Georgia. Grady se afla între ele precum un coșmar, o amintire vie a faptului că orașul, prea ocupat pentru a-l urî, era totodată prea ocupat pentru a le purta de grijă propriilor locuitori.

Acum, în timpul meciului, străzile erau destul de goale. Traficanții de droguri și proxeneții își luau liber în acea seară ca să urmărească cel mai rar dintre miracole: echipa Atlanta Falcons juca în Super Bowl. Deoarece era duminică noaptea, prostituatele erau la muncă, încercând să le dea credincioșilor un motiv de spovedanie săptămâna următoare. Unele dintre fete îi făcură din mână lui Michael când acesta trecu pe lângă ele, iar el le salută înapoi. Se întrebă oare câte mașini de poliție sub acoperire se opreau acolo în mijlocul nopții, polițiștii anunțând dispeceratul că luau o pauză de zece minute, timp în care apelau la vreuna dintre fete să-i ajute să se relaxeze.

Clădirea de la numărul 9 era în spatele ansamblului, edificiul din cărămidă roșie ce stătea să se dărâme și care fusese însemnat de Ratz, una dintre noile bande care se mutase în Homes. Patru mașini de patrulă și una sub acoperire se aflau în fața clădirii, cu girofarurile în funcțiune și radiourile cârâind. Parcate în spațiul rezervat locatarilor se aflau un BMW negru și un Lincoln

Navigator tunat, cu jantele de zece mii de dolari lucind aurii în luminile stradale. Michael încercă să se abțină să nu smucească volanul și să ia puțin din vopseaua SUV-ului de șaptezeci de mii de dolari. Îl enerva să vadă ce mașini scumpe conduceau băieții. În ultima lună, fiul lui Michael se înălțase cu vreo zece centimetri, rămânându-i mici toți blugii. Dar ca să-i ia haine noi, Michael ar trebui să aștepte următorul salariu. Tim arăta de parcă aștepta să vină un val înalt, în timp ce banii pe care tati îi dădea pe taxe îi foloseau golanii aceia să plătească chiria.

În loc să iasă din mașină, Michael așteptă, ascultând încă vreo câteva secunde din meci și bucurându-se de câteva minute de răgaz înainte să i se dea toate lucrurile peste cap. Lucrase în cadrul poliției timp de aproape cincisprezece ani, trecuse din armată fix în poliție pentru a-și da, mult prea târziu, seama că, în afară de tunsoare, nu era mare diferență între ele. Știa că de îndată ce avea să iasă din mașină, totul avea să pornească precum un ceas ce fusese întors prea tare. Nopțile nedormite, ponturile ce nu duceau niciodată nicăieri, șefii ce îi respirau în ceafă. Și probabil că și presa avea să se prindă în curând. Apoi aveau să-i bage camerele de filmat în ochi ori de câte ori pleca de la secție, oamenii se vor întreba de ce cazul nu era rezolvat, fiul său îl va vedea la știri și-l va întreba pe tati de ce oamenii erau așa de supărați pe el.

Collier, un tânăr polițist de patrulă cu bicepși atât de musculoși încât nu-și putea ține brațele lipite de corp, îi bătu în geam, făcându-i semn lui Michael să coboare geamul. Cu mâna sa cărnoasă, musculoasă, Collier mimă o mișcare circulară, deși puștiul probabil nu fusese nicicând într-o mașină cu geamuri cu manivelă.

Michael apăsă pe butonul consolei, adresându-i-se în timp ce geamul culisa în jos:

— Da?

— Cine câștigă?

— Nu Atlanta, îi spuse Michael, iar Collier dădu din cap ca și cum se așteptase la asta.

Ultima dată când Atlanta ajunsese la Super Bowl fusese cu ceva timp în urmă. Denver îi bătuse cu 34 la 19.

— Cum e Ken? întrebă Collier.

— Ca de obicei, răspunse Michael, fără a mai oferi alte informații despre starea de sănătate a partenerului său.

— Ar fi fost bun în situația asta. Polițistul făcu un semn brusc cu capul înspre clădire: E chiar nasol.

Michael nu-și împărtăși gândurile. Puștiul avea vreo douăzeci de ani, probabil că locuia în subsolul casei mamei sale, crezându-se bărbat doar fiindcă purta un pistol în fiecare zi. Michael îl cunoscuse pe Collier în deșertul irakian, când primul Bush decisese să se implice. Toți erau doar niște pui înfocați cărora li se citea în sclipirea ochilor că ei nu se înrolaseră doar pentru trei mese zilnice și o educație. Erau obsedați de datorie și onoare, și toate celelalte rahaturi pe care le văzuseră la televizor, și fuseseră amăgiți de către cei care îi recrutaseră din licee precum ai culege niște cireșe coapte. Li se promiseseră instruire tehnică și că aveau să fie repartizați aproape de casă, orice numai să semneze pe linia punctată. Cei mai mulți dintre ei fuseseră transportați în deșert cu primul avion, unde au fost împușcați înainte să apuce măcar să-și pună caschetele.

Ted Greer ieși din clădire, trăgând de cravată de parcă avea nevoie să respire. Deși era un bărbat de culoare, locotenentul era palid, deoarece își petrecea majoritatea timpului în spatele unui birou, încălzindu-se la lumina becurilor fosforescente în timp ce aștepta să iasă la pensie.

Văzu că Michael încă mai stătea în mașină și se încruntă.

— Lucrezi în seara asta sau ai ieșit doar la o plimbare?

Michael coborî încet din mașină și scoase cheile din contact fix când la radio începu comentariul sportiv de la pauză. Era o seară călduroasă, deși era februarie, iar aparatele de aer condiționat pe care oamenii și le instalaseră la ferestre zumzăiau precum albinele în jurul unui stup.

— Tu n-ai nimic de făcut? se răsti Greer la Collier.

Collier avea destulă minte încât să plece, ținându-și bărbia în piept de parcă ar fi fost lovit în nas.

— Porcăria naibii, îi spuse Greer lui Michael.

Își scoase batista și își șterse sudoarea de pe frunte.

— A nimerit pe mâinile unui pervers bolnav.

Michael auzise aceleași chestii când primise apelul ce-l ridicase de pe canapeaua din sufragerie.

— Unde e?

— Șase etaje mai sus.

Greer împături batista într-un pătrat ordonat și îl vârî în buzunar.

— Am urmărit până la sursă apelul către 911 și a venit de la acel telefon.

Făcu semn spre partea cealaltă a străzii.

Michael privi atent cabina telefonică, o relicvă a trecutului. Acum toată lumea avea telefoane mobile, mai ales traficanții și golanii.

— O voce de femeie, îi spuse Greer. O să primim mâine caseta.

— Cât le-a trebuit să ajungă aici?

— Treizeci și două de minute, îi spuse Greer.

Michael era surprins că nu durase mai mult. Conform investigațiilor unei echipe de știri, în Grady, timpul de reacție în urma apelurilor de urgență era în jur de patruzeci și cinci de minute. Pentru o ambulanță dura și mai mult.

Greer se întoarse spre clădire de parcă aceasta ar fi putut să-l ierte.

— O să trebuiască să chemăm niște ajutoare.

Pe Michael, această sugestie îl deranjă. Statisticile arătau că Atlanta era unul dintre cele mai violente orașe din America. O prostituată moartă nu era nimic cutremurător, mai ales dacă era luat în considerație și locul unde fusese găsită.

— De asta mai aveam nevoie, alți dobitoci care să-mi spună cum să-mi fac meseria, îi spuse el lui Greer.

— Acest dobitoc crede că e fix ce ai nevoie, contră locotenentul.

Michael știa să nu are rost să se certe, nu pentru că Greer nu i-ar fi permis insubordonarea, ci pentru că acesta ar fi fost de acord cu Michael doar ca să-l facă să tacă, apoi s-ar fi întors și ar fi făcut tot ce ar fi vrut el.

— Ăsta-i chiar nasol, adăugă Greer.

— Toate sunt nasoale, îi reaminti Michael, deschizând portiera din spate și scoțându-și sacoul.

— Fata n-a avut nicio șansă, continuă Greer. Bătută, tăiată, violată de vai de mama ei. Avem de-a face cu un psihopat.

Michael își puse sacoul, gândindu-se că locotenentul vorbea de parcă urma să dea probă la HBO.

— Ken a ieșit din spital. A spus să treci pe la el când vrei.

Greer îngăimă că are mult de lucru, apoi plecă grăbit spre mașină, uitându-se peste umăr de parcă îi era frică să nu-l urmărească Michael. Acesta așteptă până când șeful lui se urcă în mașină și ieși din parcare, îndreptându-se spre clădire.

Collier era la intrare, cu mâna rezemată pe tocul pistolului. Probabil era de părere că stătea de pază, însă Michael știa că persoana care comise infracțiunea nu avea să se mai întoarcă. Terminase cu femeia. Nu mai era nimic ce ar fi vrut să facă.

— Șeful a plecat în grabă, spuse Collier.

— Ce noutate!

Michael se îmbărbătă și deschise ușa, lăsând clădirea umedă și întunecoasă să îl atragă. Cine

făcuse planurile pentru Homes nu se gândise la copiii veseli întâmpinați cu prăjiturele și lapte cald, când se întorceau acasă de la școală. Se axaseră pe siguranță, astfel că rămăseseră puține spații deschise și acoperiseră toate sistemele de iluminat cu plasă de oțel pentru a proteja becurile. Pereții erau din beton, cu ferestre înguste, vârâte în colțișoare strâmte, cu plasă de siguranță inserată în sticlă, ca niște pânze de păianjen uniforme. Suprafețele care fuseseră cândva vopsite în alb erau acum acoperite cu graffitti. Însemne ale unor găști, avertismente și diferite alte informații. În dreapta ușii din față, cineva scrisese: „Kim e o târfă! Kim e o târfă! Kim e o târfă!”

Michael privea în sus, pe scara șerpuită, numărând șase etaje, când se întredeschise o ușă, scârțâind. Se întoarse și văzu o bătrână de culoare țintuindu-l cu privirea, ochii ei negri precum tăciunele pândind pe după tocul ușii de oțel.

— Poliția, spuse, arătându-și insigna. Să nu vă fie frică.

Ușa se deschise mai larg. Femeia purta un șorț înflorat peste un tricou alb și blugi.

— Nu mi-e frică de tine, bă.

În spatele ei se îngrămădeau patru bătrâne, toate de culoare, în afară de una. Michael știa că nu se aflau acolo ca să-i fie lui de vreun ajutor. Grady, precum orice comunitate mică, o ducea bine datorită bârfei, iar aceste femei erau gurile care dădeau apă la moară.

Cu toate acestea, trebuia să întrebe:

— A văzut vreuna dintre voi ceva?

Au scuturat din cap în unison, precum niște păpuși pe bordul unei mașini.

— Minunat, spuse Michael, vârându-și insigna înapoi în buzunar și îndreptându-se către scări. Mulțumesc că m-ați ajutat să păstrez siguranța comunității.

— Asta e obligația ta, dobitocule, izbucni ea.

El se opri cu piciorul pe ultima treaptă și se întoarse spre ea, privind-o fix în ochi. Ea nu se lăsă mai prejos, ochii ei cu urdori mișcându-se din dreapta în stânga de parcă îi citea cartea vieții. Femeia era mai tânără decât celelalte, probabil avea în jur de șaptezeci de ani, dar era oarecum mai căruntă și mai mică decât ele. Linii șerpuite îi încrețeau pielea buzelor, pesemne că erau riduri provocate de ani întregi de fumat. Din creștet cobora un smoc de păr gri, la fel de gri ca și firele ce i se iveau din barbă. Era dată cu cea mai țipătoare nuanță de ruj portocaliu pe care îl văzuse vreodată la vreo femeie.

— Cum te cheamă? o întrebă el.

Aceasta ridică barba sfidătoare, însă îi răspunse:

— Nora.

— Cineva a sunat la 911 din cabina telefonică de vizavi.

— Sper că s-au spălat pe mâini după aceea.

Michael schiță un zâmbet:

— O știai?

— Toate o știam.

Din tonul ei se înțelegea că ar mai fi fost multe de zis, însă nu avea de gând să-i spună unui prostovan de polițai alb. Evident, Nora nu avea nicio diplomă de facultate, însă pentru Michael asta nu era niciodată un lucru relevant. Își putea da seama din ochii ei că femeia era foarte isteață. Învățase la școala vieții. Nu trăiai să ajungi la vârsta ei în Grady dacă erai prost.

Michael ridică piciorul de pe treaptă, îndreptându-se din nou spre grupul de femei.

— Lucra?

Nora nu îl slăbi din priviri.

— Cam în toate nopțile.

— Era o fată cumsecade, adăugă femeia albă din spatele ei.

Nora plesni din limbă.

— Atât de tânără, micuța. Ăsta nu e genul de viață pentru ea, dar ce altceva putea să facă?

completă, cu o voce provocatoare.

Michael dădu din cap, semn că înțelegea situația.

— Avea vreun client fidel?

Începură cu toate să scuture din cap, iar Nina explică:

— Nu-și aducea niciodată munca cu ea acasă.

Michael așteptă să vadă dacă mai aveau ceva de adăugat. Numără secundele în gând, pregătit să se oprească la douăzeci. Un elicopter zbură pe deasupra clădirii, iar roțile mașinilor scrâșniră pe asfalt pe străzile vecine, dar nimeni nu le băga în seamă. Acesta era genul de cartier unde lumea devenea agitată dacă nu auzeau sunetul focurilor de armă măcar de câteva ori pe săptămână. Viețile lor aveau un soi de ordine naturală, iar violența – sau amenințarea acesteia – făcea parte din ea la fel de mult ca mâncarea fast-food și băuturile alcoolice ieftine.

— În regulă, spuse Michael, după ce numără până la douăzeci și cinci. Scoase una dintre cărțile sale de vizită, i-o înmână Norei și îi spuse: Ceva cu care să te ștergi la fund.

Ea murmură în scârbă, ținând cartea între degetul mare și cel arătător.

— Am fundul mai mare de atât.

El îi făcu din ochi sugestiv, și cu o voce groasă îi spuse:

— Dragă, să nu crezi că n-am observat.

Ea izbucni în râs și îi închise ușa în nas. Însă îi păstrase cartea de vizită. Trebuia să considere asta un semn bun.

Michael se îndreptă din nou spre scări, urcând primul rând două câte două. Toate clădirile de la Grady aveau lifturi, dar până și cele care funcționau erau periculoase. În primul său an, când patrula, Michael fusese chemat la Homes pentru un caz de violență familială și rămase blocat într-una din mașinăriile scârțâitoare cu radioul stricat. Petrecuse aproape două ore încercând să nu

contribuie la mirosul copleșitor de pișat și vomă, până ce sergentul și-a dat seama că nu dăduse raportul și a trimis pe cineva să-l caute. Veteranii râseră de prostia lui încă jumătate de oră până ce îl ajutară să iasă.

Bine ai venit în frăție!

Uitându-se la următorul rând de scări, Michael simți o schimbare în atmosferă. Mirosul îl lovi brusc: un iz de mâncare prăjită, amestecat cu bere și sudoare, întretăiat de o duhoare inconfundabilă de moarte violentă.

Confruntată cu fatalitatea, clădirea răspunse în modul obișnuit. În locul pulsului muzicii rap țâșnind din mai multe difuzoare, Michael auzi doar murmurul unor voci din dosul ușilor închise. Televizoarele aveau sunetul dat încet, emisiunea din timpul pauzei de la jumătatea meciului fiind pe post de zgomot de fundal, în timp ce oamenii vorbeau despre fata de la etajul șase și-i mulțumeau lui Dumnezeu că de data aceasta fusese ea și nu copii lor, fiicele lor, sau chiar ei înșiși.

În tăcerea aparentă, sunetele începură să prindă ecou pe casa scării: ritmul binecunoscut al locului unde se înfăptuise o crimă, unde se adunau probe și se făceau poze. Michael se opri pe palierul etajului al patrulea pentru a-și trage respirația. Renunțase la fumat în urmă cu două luni, însă plămânii lui nu îl credeau. Se simțea precum un astmatic când urcă următorul rând de scări. Deasupra lui cineva râse și apoi îi auzi și pe ceilalți polițiști alăturându-i-se, făcând ca de obicei pe vitejii, atitudine care îi ajuta să-și facă meseria.

La parter cineva trânti o ușă, iar Michael se aplecă peste balustradă și văzu două femei chinuindu-se cu o targă pe casa scării. Purtau geci de ploaie de culoare albastru-închis, pe spatele cărora scria „MORGĂ” cu litere de un galben-aprins.

— Aici sus, strigă Michael.

— Cât de sus? întrebă una dintre ele.

— La etajul șase.

— La dracu! înjură ea.

Michael se sprijini de balustradă ca să urce următoarele scări. Le auzea pe cele două femei înjurând pe măsură ce urcau, iar targa se lovea de balustrada din fier, sunând a clopot spart. Era un etaj mai jos când pielea i se făcu de găină. La spate, tricoul i se lipi de corp de transpirație însă îl străbătu un fior rece.

Se auzi blitzul unei camere foto. Michael ocoli cu grijă un pantof roșu cu toc de pe scări, care arăta de parcă cineva s-ar fi așezat și tocmai s-ar fi descălțat. Cu o treaptă mai sus se vedea urma de sânge a unei mâini care se ținuse de margine. Pe treapta următoare era din nou amprenta unei mâini, apoi alta, ca și cum cineva s-ar fi târât pe scări în sus.

Pe ultima treaptă, la etajul al cincilea se afla Bill Burgess, un polițist veteran care avea deja experiență cu mai toate felurile de infracțiuni pe care le puteai întâlni în Atlanta. Lângă el era o baltă de sânge coagulat, ale cărei margini se prelingeau pe treptele următoare precum niște piese de domino. Michael analiză situația. Cineva se împiedicase acolo, întinzând sângele când încercase să se ridice.

Bill se uita în jos pe scări, în direcția opusă sângelui. Pielea îi era albă ca varul, buzele o dungă roz, subțire. Michael se opri brusc, gândindu-se că nu-l văzuse niciodată pe Bill tulburat. El era genul de om care se dusese după aripi de pui la o oră după ce găsise cinci degete retezate într-un tomberon din spatele unui restaurant chinezesc.

Cei doi bărbați nu rostiră niciun cuvânt când Michael păși cu grijă peste balta de sânge. Ținu mâna pe balustradă, întorcându-se la următorul set de trepte, bucuros că avea ceva de care să se țină când privi scena ce îl întâmpina.

Femeia era parțial îmbrăcată, iar rochia ei roșie și strâmtă fusese despicată, semănând cu un halat. Prin deschizătură i se vedea pielea ciocolatie și un smoc de păr pubian care fusese epilat în forma unei dungulițe subțiri. Sânii îi stăteau nefiresc de sus pe piept, implanturile ținându-i perfect în loc. Un braț îi era întins în lateral, iar celălalt deasupra capului, cu degetele spre balustradă, de parcă ultimul ei gând ar fi fost să se sprijine să se ridice. Piciorul drept era îndoit la genunchi, la vedere, cel stâng crăcănat încât putea să îi vadă prin despicătură.

Michael se apropie, ignorând zgomotele din jurul lui și încercând să o vadă pe femeie așa cum ar fi văzut-o ucigașul. Machiajul îi era întins pe față, un strat gros de ruj și fardul aplicat în linii apăsate îi accentuau trăsăturile. Părul negru și ondulat era presărat cu șuvițe portocalii, aranjate în toate direcțiile. Corpul era atrăgător, sau oricum mai atrăgător decât te așteptai, având în vedere urmele acelor de seringă de pe brațe, indiciu că era o femeie care își plătea viciul cu munca pe care o făcea între picioare. Vânătăile de pe coapse puteau proveni de la ucigaș sau de la un client mai brutal. Dacă era valabilă cea de-a doua variantă, atunci probabil că suportase de bună voie, știind că va primi mai mulți bani de pe urma durerii, bani care, la rândul lor, ar fi însemnat mai multă plăcere când avea să o pătrundă acul, iar acea senzație de căldură avea să i se răspândească prin vene.

Ochii îi erau larg deschiși, uitându-se în gol, spre perete. Una dintre genele false i se dezlipise, părând că avea o a treia geană sub ochiul stâng. Nasul îi era spart, obrazul deplasat unde oasele de dedesubt îi fuseseră sfărâmate. Lumina se reflecta pe ceva aflat în gura ei deschisă, iar Michael făcu un pas în față, văzând că era plină ochi de un lichid care se dovedi a fi sânge. Lumina care atârna deasupra lucea pe balta roșie de sânge precum o lună plină, în preajma echinocțiului de toamnă.

Pete Hanson, medicul legist de serviciu, stătea la capătul scărilor, vorbind cu Leo Donnelly. Leo era un dobitoc. Făcea mereu pe polițistul dur, glumind pe seama tuturor lucrurilor. Râdea prea tare și prea mult, însă Michael îl văzuse de nenumărate ori la bar, cu mâna pe pahar, dând pe spate un scotch după altul, pentru a scăpa de gustul morții din cerul gurii.

Leo îl văzu pe Michael și schiță un zâmbet, de parcă ar fi fost vechi prieteni ieșiți în oraș să se distreze. Ținea în mână un ambalaj sigilat din plastic, pentru prelevat probe, pe care îl tot arunca în aer câțiva centimetri, pentru a-l prinde din nou, de parcă se pregătea să joace baseball.

— Ce noapte, să nimerești de serviciu, spuse Leo.

Michael nu îi spuse că era de acord.

— Ce s-a întâmplat?

Leo tot mai arunca ambalajul, simțindu-i greutatea în mână.

— Doctorul spune ca a murit din cauza hemoragiei.

— Poate, corectă Pete.

Michael știa că lui Pete îi plăcea de Leo tot atât cât le plăcea și celorlalți, adică abia îl suporta pe nenorocit.

— Am să știu mai multe după ce o s-o urc pe masă.

— Prinde, spuse Leo, aruncându-i lui Michael punga cu probe.

Michael o văzu cu încetinitorul, punga rostogolindu-se prin aer precum o minge de fotbal. O prinse înainte de a atinge solul, apucând cu degetele ceva gros și umed.

— Ceva pentru pisica ta, spuse Leo.

— Ce nai…

Michael se opri. Știa ce era.

— Ce față a făcut!

Râsul lui Leo răsuna pe scări.

Michael nu putu decât să se holbeze la pachet. Simți un gust de sânge în cerul gurii și gustul metalic al fricii neașteptate. Vocea sa i se păru străină; suna de parcă se afla sub apă, poate înecându-se.

— Ce s-a întâmplat?

Leo încă mai râdea, așa că cel care răspunse fu Pete.

— I-a mușcat limba cu totul.

Capitolul 2

FEBRUARIE 2006

La întoarcerea din Războiul din Golf, Michael fusese bântuit de coșmaruri. Imediat ce închidea ochii, vedea gloanțele venind înspre el, bombele sfârtecând mâini și picioare, copiii care fugeau pe stradă, urlând după mamele lor. Michael știa unde le erau mamele. Le privise neputincios pe femeile care izbeau în geamurile închise ale școlii, încercând să scape de focul de la o grenadă explodată care le mistuia.

Aleesha Monroe era cea care îl bântuia acum. Femeia găsită pe casa scării cu limba retezată îl urmărise acasă și îi făcuse vrăji, așa că Michael se visa fugărind-o pe scări, trântind-o pe palier și spintecând-o în două. Simțea cum unghiile ei lungi și roșii i se înfigeau în piele, gâtuindu-l în încercarea de a se lupta cu el. Nu putea să mai respire. Începu să-și zgârie gâtul și mâinile ei, ca să o oprească. Se trezi urlând atât de tare, încât Gina se sculă în capul oaselor, ținând cearșaful strâns la piept, ca și cum s-ar fi așteptat să vadă vrun dement la ei în dormitor.

— Doamne, Michael, rosti ea printre dinți, cu mâna pe inimă. M-ai speriat de moarte.

Michael se întinse după paharul de apă de lângă pat, stropindu-se pe piept, în timp ce bea cu

înghițituri mari, pentru a potoli focul ce îl ardea pe gât.

— Iubitule, spuse Gina, atingându-i gâtul cu vârfurile degetelor, ce s-a întâmplat?

Michael simți că-l ustura pielea și își trecu degetele pe unde ea îl atinsese. Avea o rană și când se duse să se uite în oglinda de deasupra șifonierului, văzu cum un firicel de sânge i se prelingea din tăietura proaspătă.

Gina veni lângă el.

— Te-ai zgâriat în somn?

— Nu știu.

Dar știa, de fapt. Încă nu-și recăpătase suflarea după visul avut.

Gina îi trase mâna spre gura ei, strâmbând din nas. Preț de o secundă, el se gândi că avea de gând s-o sărute, dar ea întrebă:

— De ce miroși a înălbitor?

Trebuise să se frece cu peria pentru a îndepărta mirosul și senzația lipicioasă care apăreau când te apropiai de persoane moarte. Michael nu voia să înceapă o conversație despre asta, așa că miji ochii și privi ceasul, întrebând:

— Cât e?

— La dracu, oftă ea, lăsându-i mâna. Mai bine m-aș îmbrăca. Tura mea începe în două ore.

Michael ridică ceasul ca să vadă de unul singur. Șase și jumătate. După ce examinase locul crimei, întorcând apartamentul femeii cu susul în jos și completase rapoartele, mai prinsese doar vreo patru ore de somn.

Se auzi apa de la duș, care huruia prin țevi, odată ce boilerul porni. Michael intră în baie, văzând cum Gina își scotea cămașa cu care dormise.

— Tim deja s-a trezit, spuse ea, dându-și jos chiloții. Trebuie să verifici dacă n-a făcut vreo prostie.

Michael se rezemă de perete, admirându-i abdomenul plat și cum i se întinseră mușchii

brațelor când ea își scoase elasticul de păr.

— N-a făcut nimic.

Gina îi aruncă o privire, observând că el se uita la ea.

— Du-te să-l vezi.

Michael simți că-i apărea un zâmbet pe buze. Sânii ei își păstraseră rotunjimea după ce se născuse Tim și lui Michael îi lăsa gura apă, văzându-i.

— Sună și spune că ești bolnavă, îi zise el.

— Mda.

— Hai să ne cuibărim pe canapea și ne uităm la un film.

El șovăi, apoi spuse:

— Mai ții minte când ne sărutam ore întregi?

Iisuse, nu primise mai mult de un pupic pe obraz de luni de zile.

— Hai să ne sărutăm ca atunci, Gina. Nimic altceva, doar săruturi.

— Michael, spuse Gina, aplecându-se să verifice temperatura apei.

Se băgă sub duș.

— Nu te mai uita așa de lacom la mine și du-te să vezi ce face fiu-tău.

Ea închise ușa cabinei de duș și el așteptă un minut înainte să plece, privindu-i silueta prin geam, întrebându-se în ce moment începuse relația lor să meargă prost.

O cunoscuse pe Gina înainte ca regimentul lui să plece în Războiul din Golf. Nimeni nu se aștepta să fie rănit acolo, dar Michael și tovarășii săi din infanterie se întrecuseră în cuceriri, chefuind cât puteau de mult înainte să fie lăsați în deșert. Ellen McCallum era o blondă oxigenată minionă, nu foarte isteață, exact tipul de fată pe care ai fi vrut să ți-o amintești fiind izolat în vreun cort jegos, plin de nisip, la mii de kilometri de casă, povestindu-le băieților despre fata care te aștepta acasă și care putea să sugă și pielea de pe o canapea.

Michael petrecuse aproape o săptămână încercând să o seducă pe Ellen, când își făcuse apariția Gina, vara sa, care-l luase la trei păzește pentru că se-ncurcase cu verișoara ei preferată. Dar când Michael plecă la război câteva zile mai târziu, gândul îi rămăsese la Gina. La buclele ei castanii, la trăsăturile ei delicate și la linia netedă a fundului ei. Începu să îi scrie și spre mirarea lui, ea îi răspunse, cu răutate la început, dar apoi se liniști și deveni aproape drăgăstoasă. Era în Kuweit, aparent pentru a menține pacea, când fu împușcat în picior de un puști idiot care se juca cu un pistol. Puștiul nici măcar nu-l țintise, dar rana nu se mai vindeca. După ce Michael fusese trimis la baza din Germania pentru operație, pe Gina o sunase prima dată.

S-au căsătorit la o săptămână după ce fusese lăsat la vatră, iar după două săptămâni, Michael s-a angajat la Departamentul de Poliție din Atlanta. Gina a absolvit Colegiul de Asistenți Medicali Georgia Baptist și a obținut un post bun la Spitalul Crawford Long. Doi ani mai târziu, s-a mutat la Piedmont, unde îi oferiseră un salariu mai mare. Michael își obținu insigna aurie și avansă de la patrularea pe străzile cartierului Grady la Moravuri, cu o mărire de salariu pe măsură. În curând, viața lor decurgea mai bine decât sperase Michael vreodată. Au cumpărat o casă la nord de Atlanta, au început să pună bani deoparte și se gândeau să facă un copil sau doi și să devină o familie adevărată. Așa a apărut Tim.

Era un copil liniștit, dar Michael a văzut o sclipire în ochii lui mari, albaștri. Prima dată când îl ținuse pe Tim în brațe a fost ca și cum și-ar fi ținut propria inimă în palme. Barbara, soacra sa, a observat problemele cea dintâi. Nu plânge. Nu e captivat de nimic. Stă ore întregi cu ochii pe pereți. Michael a încercat din răsputeri să o contrazică, dar doctorul a confirmat bănuielile femeii. La un moment dat, în timpul sarcinii, Tim fusese privat

de oxigen. Creierul său nu avea să treacă de nivelul unui copil de șase ani. Nu știau cum și de ce, pur și simplu așa stăteau lucrurile.

Lui Michael nu-i plăcuse niciodată de Barbara, dar diagnosticul lui Tim l-a făcut să o urască. Era un clișeu să-ți disprețuiești soacra, dar aceasta considerase întotdeauna că fiica ei se mulțumise cu puțin și vedea problema lui Tim ca pe un eșec al lui Michael. Mai era, pe deasupra, extrem de religioasă, gata să le găsească altora nod în papură, dar nefiind dispusă să-și recunoască propriile defecte. Și nu numai că vedea paharul pe jumătate gol, dar credea că toți aveau să ajungă în iad din cauza asta.

— Tim? strigă Michael, luând pe el un tricou și plimbându-se prin încăperile casei. Unde ești, piciule?

Auzi chicoteli venind din spatele canapelei, dar merse mai departe spre bucătărie.

— Unde s-a dus Tim? întrebă el, observând că băiatul împrăștiase o cutie întreagă de fulgi pe masa din bucătărie.

Castronul albastru al copilului era plin ochi cu lapte și pentru o secundă, Michael văzu gura roșie a lui Aleesha Monroe, plină cu propriul ei sânge.

— Bau! țipă Tim, prinzându-l pe Michael de mijloc.

Michael tresări, deși Tim făcea la fel în fiecare dimineață. Inima îi bătea cu putere în piept când îl ridică pe fiul său în brațe. Puștiul avea opt ani, era mult prea mare pentru a fi ținut în brațe, dar Michael nu se putea abține. Îi netezi cu mâna moțul din vârful capului.

— Ai dormit bine, puștiulică?

Tim încuviință din cap, trăgându-se de sub mâna lui Michael și împingându-i umărul ca să se dea jos.

— Hai să curățăm mizeria asta până vine Ba-Ba, sugeră Michael, luând cu mâna o parte din fulgi și aruncându-i în cutie.

Barbara venea la ei în timpul săptămânii să-l supravegheze pe Tim. Îl ducea și îl lua de la școală, nu uita să-i pună gustarea și făcea temele cu el. Petrecea mai mult timp cu el decât Michael și Gina, dar niciunul dintre ei nu avea de ales.

— Lui Ba-Ba n-o să-i placă mizeria asta, spuse Michael.

— Nu, recunoscu Tim.

Stătea la masă, cu picioarele trase sub el. Șlițul de la pijamalele cu Spider-Man îi era larg deschis.

— Încheie-te la pantaloni, piciule, îl mustră Michael, încercând să alunge valul de tristețe care îl cuprinse când Tim se chinuia să-și încheie nasturii.

Michael fusese singur la părinți și mai mult decât alintat. Când Tim se născuse, habar nu avea cum să aibă grijă de un bebeluș. Fusese rușinat să îi schimbe scutecele. Considera că asta era ceva cu care trebuia să termine cât mai repede și cu cât mai puțin contact. Acum, singurul lucru la care se putea gândi Michael era faptul că Tim avea să ajungă în câțiva ani la pubertate. Trupul lui avea să crească, urma să devină bărbat, dar fără ca mintea să-l ajungă din urmă. Nu avea să facă niciodată dragoste cu o femeie, să folosească ceea ce Dumnezeu îi dăduse pentru a-i oferi plăcere unei alte ființe umane. Niciodată nu avea să aibă copii și să cunoască bucuriile și necazurile unui tată.

— Cine a făcut mizeria asta? întrebă Gina.

Era înfășurată într-un capot de mătase albastru pe care Michael i-l făcuse cadou de Crăciun, cu câțiva ani în urmă, și avea un prosop în jurul capului.

— Tu ai făcut mizeria asta? îl tachină pe Tim, ținându-l de bărbie și dându-i un pupic pe buze. N-o să-i placă lui Ba-Ba, spuse ea.

Michael se bucura în secret că băiatul nu putuse să-i spună lui Barbara bunică, cum ea ar fi vrut.

Tim începu să strângă, reușind să facă și mai multă mizerie.

— Uf, spuse el.

Căzu în genunchi să culeagă fulgii unul câte unul, numărându-i cu voce tare când îi dădea mamei lui.

— Ajungi acasă mai devreme în seara asta? îl întrebă Gina pe Michael.

— Ți-am zis că am un caz.

— La bar? spuse ea când el se întoarse cu spatele să scoată niște căni din dulap.

Fusese prea stresat în seara precedentă ca să vină direct acasă. Leo îi sugerase să iasă la un pahar, să vorbească despre caz, iar Michael acceptase oferta, folosindu-se de acea scuză ca să bea niște Burbon și să mai uite de ceea ce văzuse.

— Unsprezece… numără Tim. Doisprezece…

— Miroși ca o scrumieră, spuse Gina.

— N-am fumat.

— N-am zis că ai fumat.

Dădu drumul la pumnul de fulgi în cutie și întinse mâna pentru alții.

— Paisprezece, continuă Tim.

— Am nevoie de puțin timp.

Michael turnă cafea în căni.

— Leo a vrut să discutăm despre caz.

— Leo a vrut o scuză să se îmbete ca un porc.

— Hopa, spuse Tim.

— Scuze, puiule, îi spuse Gina fiului ei. Ai sărit un număr. Ce s-a întâmplat cu treisprezece? întrebă ea pe un ton mai blând.

Tim ridică din umeri. Momentan, putea să numere numai până la douăzeci și opt, dar Gina avea grijă să nu sară niciun număr până acolo.

— Du-te și te îmbracă pentru Ba-Ba, îi spuse Gina. O să vină acuși.

Tim se ridică și țopăi spre camera lui, săltând de pe un picior pe altul.

Gina dădu drumul fulgilor în pungă și se așeză oftând. Lucrase două ture în acel week-end ca să mai aibă niște bani în plus. Ziua nici nu începuse bine, iar ea deja arăta extenuată.

— Ai avut o noapte grea? întrebă el.

Ea luă o gură de cafea, uitându-se la el din dosul aburului ce ieșea din cană.

— Am nevoie de bani pentru noul terapeut.

Michael oftă, rezemându-se de tejghea. Ultimul terapeut al lui Tim îl ajutase până la un punct. Băiatul avea nevoie de un medic specialist, iar aceștia nu erau incluși în asigurarea de sănătate oferită de stat.

— Cinci sute de dolari, spuse Gina. Asta ne ajunge până la sfârșitul lunii.

— Iisuse.

Michael se frecă la ochi cu degetele, simțind că îl apuca o durere de cap. Se gândi la BMW-ul și la Lincoln-ul pe care le văzuse la Grady Homes noaptea trecută. Tim s-ar fi putut duce la cinci specialiști cu banii aceia.

— Scoate-i din economii, spuse el.

— Care economii? râse ea scurt.

Umblaseră la economii la Crăciun.

— Am să mai cer încă o tură la spital.

Ea ridică o mână ca să-l oprească.

— Are nevoie de cel mai bun doctor.

— Are nevoie de mama lui.

— Dar mama ta? răspunse ea imediat.

Michael strânse din dinți.

— N-am să-i mai cer niciun ban.

Ea trânti cana jos pe masă și vărsă din cafea pe dosul mâinii. Nu avea cum să câștige acea ceartă. Michael ar fi trebuit să știe asta, doar avuseseră aceeași discuție în fiecare săptămână în ultimii cinci ani. El deja muncea peste program, încercând să facă ceva bani în plus ca să-i ofere lui Tim lucrurile de care avea nevoie. Gina lua tura de week-end de două ori pe lună, dar Michael nu o lăsa să lucreze și de sărbători. Abia o mai vedea și așa. Câteodată se gândea că asta și planifica ea. Nu mai erau un cuplu căsătorit, formau doar un parteneriat, o corporație non-profit în care

colaborau pentru binele lui Tim. Michael nici nu-și putea aminti ultima dată când făcuseră sex.

— A sunat Cynthia aseară, îi spuse Gina.

Vecina lor alintată.

— Are o scândură șubredă sau ceva de genul.

— O scândură șubredă? repetă el. Unde-i Phil?

Ea se împinse cu palmele în masă și se ridică.

— În Botswana. De unde dracu să știu, Michael? M-a întrebat doar dacă poți să o ajuți și i-am zis că da.

— Și nu ai vrut să mă întrebi și pe mine înainte?

— Fă ce vrei, se răsti ea, vărsând restul cafelei în chiuvetă. Eu trebuie să mă pregătesc de serviciu.

Michael îi privi spatele în timp ce se îndepărta. În fiecare dimineață era la fel: Tim făcea mizerie, ei strângeau după el, apoi se luau la ceartă din vreun motiv sau altul. Și ca cireașa de pe tort, Barbara urma să sosească în orice clipă, iar Michael era sigur că soacra lui avea să găsească ceva de care să se plângă, fie de durerea ei de spate, de banii puțini din asigurarea de sănătate sau de faptul că avea un nepot retardat. În ultimul timp, se apucase să-i lipească pe frigider articole despre Sindromul Războiului din Golf, subînțelesul fiind că Michael sigur făcuse ceva oribil când fusese în Irak de adusese acel necaz pe capul familiei sale.

Michael merse în dormitor și se îmbrăcă în grabă, fără să facă duș ca să nu se ducă în baie și să aibă din nou de-a face cu Gina. Văzu când Barbara parcă mașina pe alee, așa că luă ciocanul din cutia de unelte și se strecură pe ușa din spate când ea intră pe cea din față.

O parte din gardul de zale din jurul grădinii fusese stricat de un copac doborât în timpul ultimei furtuni, iar el nu avusese timp să îl repare. Sări peste porțiunea ruptă, cu grijă ca să nu i se agațe bareta pantalonilor și să cadă lat în nas. Din nou.

Bătu la ușa din spate, uitându-se pe fereastră în timp ce o aștepta pe Cynthia să apară. Ea nu se

grăbi, venind pe hol îmbrăcată cu un halat scurt, deschis ca să i se vadă furoul și lenjeria tanga pe care le purta pe dedesubt. Totul era alb, aproape transparent. Michael se gândi unde oare era Phil. Dacă Gina i-ar fi deschis ușa lui Phil îmbrăcată așa, Michael ar fi omorât-o.

Cynthia descuie ușa încet, aplecându-se de mijloc pentru a-și arăta sânii. Părul ei lung și blond îi acoperea fața. Bretelele furoului erau atât de lungi, încât putea să-i vadă sfârcurile roz.

Michael ridică ciocanul într-o mână, simțind un zumzet electric în cap. Ar trebui să se întoarcă și să o lase să-și repare singură scândura. Ce naiba, Phil trebuia să ajungă și el pe acasă; să-l lase pe el să o repare.

Cynthia îi zâmbi când deschise ușa.

— Ce faci, vecine?

— Unde e Phil?

— În Indianapolis, spuse ea, ducând mâna la gură când căscă.

— Vinde ciorapi de compresie mulțimilor ca să mă poată ține în confortul cu care m-am obișnuit.

— Sigur.

Se uită peste umărul ei. Bucătăria arăta ca o cocină: farfuriile cu resturi uscate stăteau una peste alta în chiuvetă, cutiile de la mâncarea livrată acasă erau împrăștiate peste tot, scrumierele dădeau pe afară de țigări. Văzu și mucegai pe un pahar ce părea să conțină suc de portocale.

— Gina mi-a spus că ai o scândură șubredă, îi spuse.

Ea îi zâmbi ca o felină.

— Trebuie strânsă.

Michael puse ciocanul jos.

— De ce ai sunat-o?

— Vecinii se ajută între ei, spuse ea, de parcă era chiar atât de simplu. I-ai spus lui Phil că ai să ai grijă de mine cât timp e el plecat.

Nu la asta se gândise Phil.

— Ce faci? îl întrebă ea, trăgându-l aproape.

Michael se gândi la Gina, la felul cum ea nu se mai uita la el, la cum se simțea când ea îl respingea.

— Nu pot.

Ea își apăsă mâna pe șlițul pantalonilor lui.

— Eu simt că poți.

Michael își ținu respirația, plimbându-și ochii pe sânii ei mici până la sfârcurile ei tari. Își linse buzele, aproape simțind cum ar fi fost să pună gura pe ele.

Ea îi desfăcu fermoarul la pantaloni și își băgă mâna înăuntru.

— Îți place? îl întrebă, făcând mișcări circulare cu degetul mare.

— Iisuse, șuieră el printre dinți. Da.

ZIARUL LOCAL, *DECATUR CITY OBSERVER*
19 IUNIE 1985

SE CAUTĂ MARTORI ÎN CAZUL FINNEY

Cei care au fost martori în cazul crimei lui Mary Alice Finney sunt rugați să contacteze poliția. Fata a fost omorâtă duminica trecută în propria casă din Decatur.

Șeful de poliție Harold Waller a dezvăluit că Mary Alice fusese mai devreme în acea seară la mall-ul Lenox Square cu prietenii săi, după care a mers la o petrecere de cartier în Decatur. Tânăra de cincisprezece ani a fost văzută ultima oară plecând de la petrecere cu o persoană necunoscută.

Cine a văzut-o pe fată sau are informații despre persoana necunoscută este rugat să contacteze Departamentul de Poliție al districtului DeKalb.

Familia a refuzat orice interviu însă, într-o declarație oficială, Paul Finney, vice-procuror general al districtului DeKalb și tatăl fetei ucise, a solicitat discreție. Surse implicate în investigație spun că Sally Finney, mama fetei, a găsit-o pe fiica ei când s-a dus să o trezească pentru a merge la biserică.

Capitolul 3

Michael se simțea ca un nimic. Ce mai, chiar *era* un nimic.

Prima dată când se culcase cu Cynthia fusese un accident. Michael știa că era o scuză de doi lei, nu era ca și cum puteai să te împiedici și brusc să te trezești în vaginul cuiva, dar chiar privea astfel situația. Phil sunase interurban într-o noapte din California, înnebunit de îngrijorare deoarece nu putea da de Cynthia. Bărbatul călătorea tot timpul, vânzând ciorapi de damă magazinelor mari și probabil avea aventuri în timpul drumului. Michael nu avea dovezi, dar lucrase timp de trei ani la biroul Moravuri și știa genul de oameni de afaceri care apelau la talentele locale când erau pe drum. Telefoanele non-stop pentru a verifica ce făcea Cynthia erau mai mult din cauza faptului că se simțea vinovat, erau felul lui Phil de a încerca să o țină sub control când el însuși nu se putea controla.

Pe atunci Gina lucra în tura de noapte, deja ținându-l la distanță pe Michael când acesta încerca să se apropie de ea. Problemele lui Tim deveneau din ce în ce mai evidente, iar reacția ei fusese de a se înfunda și mai mult în muncă, luând câte două ture deoarece nu suporta ideea de a se întoarce într-o casă unde o aștepta un copil cu probleme. Michael era copleșit de durere, epuizat după ce plângea noaptea până adormea și se simțea de-a dreptul singur.

Cynthia fusese disponibilă și mai mult decât dispusă să-i distragă atenția de la probleme. După prima dată, își spusese că nu avea să se mai repete, și așa se și întâmplase, timp de un an. Michael avea de lucru și îl avea pe Tim, iar acestea erau singurele lucruri la care se gândea, până într-o zi

de primăvară, când Cynthia îi spusese lui Gina că îi curgea apa la chiuvetă.

— Du-te și i-o repară, îi spuse Gina lui Michael. Phil e mereu plecat. Săraca, nu are pe nimeni care să aibă grijă de ea.

Michael nu era îndrăgostit de Cynthia și nici nu era atât de prost încât să creadă că ea era. La venerabila vârstă de patruzeci de ani, el învățase că o femeie atât de dornică să practice felația ori de câte ori te vede nu era îndrăgostită, ci căuta ceva. Lui Cynthia i se părea palpitant să se culce cu Michael în patul lui Phil. Poate că îi plăcea ideea de a o vedea pe Gina la geamul bucătăriei, știind că lua ceva ce îi aparținea altei femei. Michael nu se putea gândi la motivele ei, iar pe ale sale le știa prea bine. Timp de cincisprezece sau douăzeci de minute cât stătea în casa de alături, mintea îi era goală și nu se mai gândea la faptul că trebuia să plătească specialiștii, sau rata la casă, sau că primea telefoane de la compania de creditare care dorea să știe când aveau să își primească banii. Michael se gândea doar la gurița perfectă a lui Cynthia și la propria sa plăcere.

Însă avea să dorească ceva cândva. Nu era atât de prost încât să nu știe măcar atât.

— Hei, Mike, strigă Leo, bătând cu încheieturile degetelor pe biroul lui Michael. Ia ciulește urechile.

— Ce se întâmplă? întrebă Michael.

Secția era goală cu excepția lor doi, iar Greer era încuiat în biroul său, cu jaluzelele trase.

Michael arătă spre ușa încuiată.

— Iar se masturbează înăuntru?

— E cu unu de la GBI[1], o namilă de om de zici că-i majordomul din *Familia Adams*.

— De ce? întrebă Michael, deși știa motivul.

Noapte trecută, Greer spusese că avea să cheme întăriri, iar mai presus de secția lor era biroul de investigații din Georgia.

— Nu se consultă cu mine, spuse Leo, așezându-se pe marginea biroului lui Michael și împrăștiindu-i hârtiile.

Făcea asta tot timpul, fără să conteze de câte ori Michael l-ar fi avertizat.

— Ai avut probleme cu nevasta aseară? întrebă Leo.

— Nu, minți Michael, uitându-se în jur.

Camera era deprimantă și întunecoasă, iar peretele de geamuri prin care se vedea magazinul Home Depot de vizavi avea un strat gros de murdărie ce obtura lumina soarelui. Primăria, o clădire cu douăsprezece etaje, care fusese cândva sediul magazinului Sears, se afla la baza unei curbe pe drumul Ponce de Leon și se întindea pe o stradă întreagă. Un set de șine separa clădirea de o fostă fabrică Ford care fusese transformată în apartamente de lux. Statul cumpărase cu ani în urmă clădirea Sears, care fusese abandonată, transformând-o în birouri guvernamentale. Erau cel puțin treizeci de birouri diferite și peste cinci sute de angajați la stat. Michael lucra aici de zece ani însă, cu excepția parcării supra-aglomerate, nu văzuse decât cele trei etaje folosite de departamentul de poliție Atlanta și morga.

— Hei, repetă Leo, ciocănind din nou în birou.

Michael împinse scaunul departe de birou și de Leo. Fiindcă fuma țigară după țigară și mai trăgea și din sticla pe care o ținea în vestiar, respirația lui Leo mirosea de parcă un câine ar fi dat vânturi.

— Iar ți-e gândul la femei?

— Ia mai taci, se răsti Michael, gândindu-se că acesta fusese prea aproape de adevăr.

Așa era Leo mereu, și nu pentru că ar fi fost un detectiv bun, ci pentru că nu putea să-și țină gura.

— Mă gândeam să mă duc mai târziu să-l văd pe Ken.

Leo luă o mandarină din buzunarul sacoului și începu să o cojească.

— Ce mai face?

— Bine, îi spuse Michael, deși adevărul era că nu mai vorbise cu Ken de o săptămână.

Fuseseră parteneri de ceva timp, erau apropiați precum frații, până într-o zi când Ken se apucă strâns de braț și căzu la pământ. Vorbea cu Michael despre o femeie superbă pe care o cunoscuse în seara precedentă și, timp de o secundă, Michael crezu că acesta făcea vreo glumă. Apoi Ken fu cuprins de spasme. Gura i se deschise lăbărțat și făcu pe el acolo, pe podeaua secției de poliție. La cincizeci și trei de ani, suferise un atac cerebral precum un moșneag. Își pierduse întreaga parte dreaptă, brațul și piciorul fiind la fel de nefolositoare precum un ziar ud. Gura îi rămăsese sucită și saliva i se prelungea pe bărbie ca unui bebeluș.

Nimeni de la secție nu voia să-l vadă, să-l audă încercând să vorbească. Ken era dovada vie a ce îi aștepta mai pe toți după colț. Prea mult fumat, prea multă băutură, două sau trei căsnicii nereușite și totul avea să se sfârșească cu tine cataleptic, în fața televizorului, în vreun sanatoriu de stat infect.

Ușa lui Greer se deschise și dinăuntru ieși un bărbat deșirat, îmbrăcat într-un costum cu vestă. Ținea strâns o servietă din piele ce părea în mâna sa mare a fi doar un timbru poștal. Michael își putu da seama de ce Leo îl asemănase cu majordomul din *Familia Adams.* Era înalt, de vreun metru nouăzeci și ceva, și slab ca un ogar. Părul său blond spălăcit era tuns scurt și avea cărare într-o parte. Și buza superioară arăta ciudat, de parcă cineva i-ar fi tăiat-o în două și apoi ar fi asamblat-o strâmb. Ca de obicei, Leo n-o nimerise. Dacă-i puneai niște șuruburi de-o parte și alta a gâtului, semăna mai degrabă cu monstrul lui Frankenstein.

— Ormewood, spuse Greer, făcându-i semn să se apropie, acesta este agentul special Will Trent de la CAT.

Leo își dădu din nou arama pe față.

— Ce naiba e CAT?

— Divizia Specială de Capturare a Infractorilor, clarifică Greer.

Michael aproape că putea să-l vadă pe Leo cum se străduia să nu indice că de fapt era SCAT[3]. Nu multe puteau să-i închidă gura colegului său de breaslă, însă Trent stătea aproape de Leo, depășindu-l în înălțime pe acesta cu aproape treizeci de centimetri. Palmele agentului erau imense, probabil suficient de mari cât să-i cuprindă capul lui Leo și să-i strivească craniul precum o nucă de cocos.

O fi fost Leo un idiot, dar prost nu era.

— Fac parte dintr-o divizie specială a Biroului de Investigații Georgia, menită să ajute departamentele de poliție locale să prindă infractori violenți. Rolul meu aici este de simplu consultant, spuse Trent.

Vorbea de parcă citea dintr-un manual, pronunțând clar fiecare cuvânt. Dacă adăugai la asta și costumul cu vestă, ai fi zis că e profesor universitar.

— Michael Ormewood, cedă Michael, întinzând mâna.

Trent îi strânse mâna.

— El e Leo Donnelly, făcu Michael prezentările, Leo fiind preocupat cu mandarina pe care încerca să o îndese pe jumătate în gură, zeama curgându-i pe dosul palmei.

— Încântat.

Trent dădu indiferent din cap înspre Leo. Se uită la ceas, spunându-i lui Michael:

— Rezultatele autopsiei nu vor fi gata decât peste o oră. Aș dori să schimbăm niște păreri, dacă ai un minut la dispoziție.

Michael se uită la Greer, gândindu-se ce anume se schimbase în ultimele două minute în lanțul trofic. Avea senzația că fusese retrogradat și nu îi convenea.

Greer se întoarse cu spatele către ei, îndreptându-se clătinat către biroul său. Când

închise ușa, spuse peste umăr:

— Să mă ții la curent.

Timp de un moment, Michael îl fixă pe Trent cu privirea. Agentul nu arăta a polițist. Deși era înalt, nu dădea senzația că ocupă toată camera. Stătea cu o mână în buzunar, genunchiul stâng îndoit, aproape degajat. Umerii ar fi destul de lați dacă ar sta drept, dar nu părea dispus să profite de înălțimea sa. Îi lipsea aspectul cuiva care se afla la datorie, acea atitudine *jemanfișistă* ce venea odată ce ai arestat tot felul de lepădături pe lumea asta.

Michael îl privi fix, întrebându-se ce s-ar întâmpla dacă i-ar zice nenorocitului să se ducă dracului. După cearta de dimineață cu Gina și apoi cea cu Cynthia, Michael se gândi să scutească pe cineva pe ziua de azi. Făcu semn cu mâna înspre ușă:

— Sala de conferință e încoace.

Trent o luă înainte pe hol. Michael îl urmă, uitându-se la umerii bărbatului în timp ce se întreba oare cum ajunsese el la GBI. De obicei, cei de la stat erau dependenți de adrenalină, cu corpurile atât de ticsite de testosteron încât frunțile le erau mereu acoperite de sudoare.

— De cât timp lucrezi? întrebă Michael.

— De doisprezece ani.

Michael își imagină că Trent era cu cel puțin zece ani mai tânăr decât el, dar asta nu-i spunea ce voia să știe.

— Ai fost în armată? întrebă el.

— Nu, răspunse Trent, deschizând ușa sălii de conferințe.

Ferestrele acestei camere erau chiar curate, iar în lumina soarelui Michael văzu o altă cicatrice de-a lungul feței lui Trent. Rozul devenea aproape alb, venind în zigzag de la ureche până la gât, de-a lungul venei jugulare și dispărând în gulerul cămășii.

Cineva îl tăiase destul de adânc.

— Războiul din Golf, spuse Michael, ducându-și mâna la piept, în speranța că asta l-ar putea face pe bărbat să vorbească. Sigur nu ai fost înrolat?

— Foarte, răspunse Trent, așezându-se la masă.

Își deschise servieta și scoase un teanc de dosare cu foi multicolore. Din profil, Michael putea să vadă că nasul îi fusese spart de câteva ori și se întrebă dacă omul era pugilist. Era prea slab însă, corpul prea zvelt și fața prea ascuțită. Oricare i-ar fi fost trecutul, ceva în legătură cu acel tip îl neliniștea pe Michael.

Trent răsfoia documentele, punând dosarele în ordine, când văzu că Michael încă stătea în picioare.

— Sunt de partea ta, detective Ormewood.

— Chiar așa?

— Nu caut glorie, spuse Trent, deși din experiența lui Michael „G”-ul din GBI de la asta venea.

Reputația băieților de la stat era că interveneau, făceau jumătate din treabă și primeau singuri toate laudele.

— Nu vreau să fiu în centrul atenției sau să apar la știri când o să prindem răufăcătorul. Vreau doar să vă ajut acum și să trec mai departe, continuă Trent.

— Ce te face să crezi că am nevoie de ajutor?

Trent ridică ochii din foi, privindu-l atent pe Michael timp de un moment. Deschise pe masă un dosar roz fosforescent și îl împinse către Michael.

— Julie Cooper din Tucker, spuse el, referindu-se la un oraș la vreo treizeci de kilometri de Atlanta. Cincisprezece ani. A fost violată și aproape omorâtă în bătaie acum patru luni.

Michael dădu din cap, răsfoind dosarul, fără a citi detaliile. Văzu fotografia victimei și se opri. Păr lung blond, dermatograf aplicat gros, prea mult ruj pentru o fată de vârsta ei.

Trent deschise un alt dosar, de culoare verde neon.

— Anna Linder, paisprezece, din Snellville.

La nord de Tucker.

— Pe trei decembrie anul trecut, Linder a fost răpită în timp ce se îndrepta spre casa mătușii sale, pe strada pe care locuia.

Trent împinse dosarul spre Michael.

— Violată, bătută. Același mod de a acționa.

Michael răsfoi prin dosar, căutând fotografia. Părul lui Linder era închis la culoare, iar vânătăile din jurul ochilor și mai închise. Ridică poza fetei, analizând-o de aproape. Fusese lovită cu putere peste gură, buza îi era spartă, iar sângele îi curgea pe bărbie. Pe față avea un fel de sclipici ce reflectase blițul camerei.

— A fost găsită a doua zi, ascunzându-se într-un șanț în parcul Stone Memorial.

— Bine, spuse Michael, așteptând să audă care era legătura.

— Ambele fete au declarat că au fost atacate de un bărbat care purta o mască de ski neagră.

Trent întinse un dosar portocaliu cu o fotografie atașată de prima pagină.

— Dawn Simmons din Buford.

Michael avu o reacție întârziată, gândindu-se că fata nu putea avea mai mult de zece ani.

— E mai tânără decât celelalte, spuse el.

Era scârbit de gândul că un nemernic pusese mâna pe fetița aceea. Nu era mai mare decât Tim.

— A fost atacată acum șase luni, îi spuse Trent. A declarat că atacatorul purta o mască de ski neagră.

Michael scutură din cap. Buford era la o oră distanță și fata era prea tânără.

— Coincidență.

— Și eu cred asta, aprobă Trent. Cei ca tipul ăsta nu ies din tipar.

Fără să își dea seama, Michael luase loc la masă. Puse jos fotografia fetei de zece ani și o împinse către Trent, gândindu-se că avea să i se facă rău dacă se mai uita mult la ea. Dumnezeule,

săracii ei părinți. Cum naiba trecea lumea peste astfel de momente?

— Ce vrei să spui prin tipar? întrebă Michael.

Trent reluă vocea de profesor:

— Pedofilii au o anumită grupă de vârstă pe care o caută. Un bărbat care este atras sexual de un copil de zece ani poate va considera că unul de cincisprezece, șaisprezece este prea în vârstă. La fel și cu cei interesați de adolescenți. Probabil ar fi la fel de scârbiți de idea de a molesta o fată atât de tânără.

Michael simți cum i se încordează stomacul. Trent avea un ton atât de degajat, de parcă vorbea despre vreme. Simți nevoia să întrebe:

— Ai copii?

— Nu, recunoscu Trent, fără a întreba la rândul său.

Poate știa deja răspunsul de la Greer. Michael se gândi oare ce îi spusese nenorocitul despre Tim.

— Am dat un telefon părinților implicați în fiecare caz să vedem dacă putem vorbi cu fetele, poate să obținem informații noi acum, că a trecut ceva timp de la atacuri. Din câte am văzut, victimele în astfel de cazuri își amintesc mai mult după ce se distanțează de eveniment. Poate că o fi o pierdere de timp, dar se poate și să auzim ceva ce nu și-au putut aminti la primele intervievări.

— Da, aprobă Michael, încercând să nu pară iritat.

Lucrase la multe cazuri de viol de unul singur și nu avea nevoie de-o lecție.

— Cred că vinovatul este un bărbat bine educat, spuse Trent. Probabil de vreo treizeci și ceva de ani, înspre patruzeci. Nemulțumit cu locul de muncă și nemulțumit cu situația de acasă.

Michael se abținu. În opinia lui, a face portretul psihologic era o tâmpenie. Cu excepția părții cu „bine educat”, Trent putea vorbi despre aproape toți bărbații din secție. Dacă mai adăuga și faptul

că se culca cu vecina de alături, putea să îl descrie și pe Michael.

— Dosarele arată un tipar în creștere, continuă Trent. Cooper, prima fată, a fost atacă lângă un cinematograf, rapid și eficient. Toată treaba a durat probabil zece minute și a fost în afara zonei de acoperire a camerelor de supraveghere ale cinematografului. A dus-o undeva, nu e sigură unde, într-o mașină. A lăsat-o chiar lângă porțile parcului Stone Mountain. Paznicii parcului au găsit-o în dimineața următoare.

— Ceva urme de roți?

— Vreo două sute, răspunse Trent. Abia începuse spectacolul anual de lumini de Crăciun.

Michael îi dusese pe Gina și Tim să vadă spectacolul. Mergeau în fiecare an.

— ADN? întrebă Michael.

— A avut prezervativ.

— Bine, spuse Michael. Deci n-a fost tâmpit. Ce are asta de-a face cu fata mea de aseară?

Trent miji ochii de parcă se întreba dacă Michael auzise ceva din ce îi spusese.

— Limbile lor, detective.

Împinse din nou rapoartele.

— Toate aveau limbile mușcate cu totul.

Capitolul 4

— Limba este, practic, ca o bucată de biftec tare, spuse Pete Hanson, punându-și mănușile de plastic.

Se opri, privindu-l pe Trent.

— Mă gândesc că sunteți alergător. Mă înșel?

Trent nu păru surprins de întrebare. Probabil că, în cei doisprezece ani de activitate, cunoscuse destui medici legiști excentrici, își închipui Michael.

— Nu, nu vă-nșelați, răspunse.

— De cursă lungă?

— Da.

— Maraton?

— Da.

— Mi-am închipuit.

Pete dădu din cap pentru sine, ca și cum ar fi câștigat la un joc, deși Michael constată că Will Trent nu oferise nicio informație despre el.

Pete se întoarse la cadavrul care zăcea pe masă în mijlocul camerei. Corpul lui Aleesha Monroe era acoperit de un cearșaf alb, care lăsa la vedere doar capul. Genele false dispăruseră și machiajul fusese îndepărtat. Suturi adânci îi brăzdau fruntea, acolo unde medicul îi dezlipise scalpul și pielea feței pentru a-i examina craniul și a-i extrage creierul.

— Ți-ai mușcat vreodată limba? întrebă Pete.

Trent nu răspunse, așa că Michael spuse:

— Desigur.

— Se vindecă destul de repede. Limba este un organ uimitor, asta dacă nu este retezată. În orice caz, continuă el, să rupi limba cu dinții nu este deloc complicat.

Îndepărtă cearșaful, dând la iveală incizia în formă de Y, dar se opri chiar înainte de a dezveli sânii femeii.

— Uite, spuse Pete.

Michael văzu vânătăile urâte de pe umărul stâng al femeii.

— Modul de distribuire al lividității cadaverice ne indică faptul că a murit în poziția în care a fost găsită: pe spate, pe scări. Aș spune că a fost bătută, apoi violată, iar în decursul violului, el i-a smuls limba cu dinții.

Michael se gândi la asta, și-o imagină pe scări, cu trupul moale la început, în timp ce îndura violul, apoi încordându-se, în convulsii de teamă, când înțelese ce avea să se întâmple.

Trent, într-un sfârșit, prinse glas:

— Poți obține ADN de pe limbă?

— Îmi închipui că voi obține o cantitate considerabilă de ADN de pe limba ei, având în vedere cu ce se ocupa.

Pete ridică din umeri.

— Și sunt sigur că probele prelevate din vagin vor da la iveală suspecți din belșug, dar părerea mea e că făptașul a folosit prezervativ.

— De ce crezi asta? întrebă Michael.

— Din cauza pudrei, răspunse Pete. Am găsit o urmă de amidon pe coapsa dreaptă.

Michael știa că prezervativele erau ambalate adesea în pudră, pentru a le face mai ușor de folosit. Toți fabricanții de prezervative foloseau aceleași ingrediente, așa că nu exista posibilitatea de a descoperi producătorul. Deși n-ar fi fost de niciun folos să știe dacă individul folosise prezervative marca „Trojan" sau marca „Ramses".

— Cred că era lubrifiat, adăugă Pete. Au existat și urme ale unei substanțe care ar putea fi nonoxynol-9.

Trent păru interesat de acest detaliu.

— S-au găsit urme asemănătoare și pe scări?

— Eu unul nu am găsit.

— Asta înseamnă că actul sexual a avut loc în altă parte, probabil în apartament, înainte de lupta de pe casa scării.

Michael nu le mai dădu atenție. O curvă ca Monroe nu și-ar fi irosit bănuții câștigați cu greu pe extravaganțe ca lubrifiante și spermicide. Ar fi strâns din dinți și ar fi pus deoparte banii, iar de consecințe s-ar fi preocupat mai târziu.

— Probabil că prezervativul era al făptașului, spuse Michael.

Trent păru surprins, de parcă tocmai își amintise că Michael încă mai era cu ei în cameră.

— Este posibil.

Michael clarifică:

— Făptașul nu avea de gând să o omoare. Altfel, de ce s-ar mai fi deranjat cu un prezervativ scump?

Trent dădu din cap aprobând, dar nu mai spuse nimic.

— Ei bine, curmă liniștea Pete. După cum spuneam…, reveni el la cuvântarea sa, deschizând gura femeii și arătându-le ciotul care mai rămăsese din limba ei. Nu există artere majore la nivelul limbii cu excepția arterei linguale, care se desface precum rădăcinile unui copac, îngustându-se spre vârfuri. Trebuie să pătrunzi câțiva centimetri în interiorul gurii pentru a ajunge la ea, deci nu ți-ai putea folosi dinții.

Se încruntă, căzând pe gânduri pentru un moment.

— Închipuiți-vă un teckel care încearcă să-și vâre botul într-o vizuină de bursuc.

Michael nu prea voia să-și închipuie asta, dar imaginea îi rămase în minte și lătratul ascuțit în urechi.

— În cazul de față, continuă Pete, incizia a separat frâul limbii de organ, secționând ductul submandibular.

El își deschise gura și ridică limba, indicând fâșia subțire de piele de dedesubt.

— Extragerea limbii, în sine, nu constituie o rană fatală. Problema este că ea a căzut pe spate. Poate că șocul celor întâmplate sau substanțele chimice din corpul ei au afectat-o. Ulterior, și-a pierdut cunoștința. În decurs de câteva minute, sângele rezultat după retezarea limbii i-a umplut gâtul. Voi da drept cauză oficială a morții asfixierea, provocată de blocarea traheii cu sânge, și ducând la stop respirator, în urma hemoragiei masive survenite din cauza amputării traumatice a limbii.

— Dar, spuse Michael, el nu a intenționat ca ea să moară.

— Nu ține de competența mea să îmi imaginez ce i-ar putea trece prin minte unui bărbat când smulge limba unei femei cu dinții. Dar dacă ar fi

să ghicesc, atunci, într-adevăr, aș spune că atacatorul nu a intenționat să o omoare.

— Exact ca în celelalte cazuri, spuse Trent.

— Mai sunt și altele? întrebă Pete, animat. Eu nu am auzit de cazuri similare.

Trent îi zise:

— Mai sunt două fete de care știm. Primei dintre ele i-a fost mușcată limba, dar nu i-a fost retezată în totalitate. Medicii i-au cusut-o la loc și s-a făcut bine, relativ vorbind. A doua a pierdut-o. Trecuse prea mult timp ca să mai poată fi atașată fără riscuri.

Pete dădu din cap.

— Săraca fată. S-a întâmplat recent? Nu am citit nimic despre asta.

— Primul atac a avut loc pe teritoriul statului, așa că a fost posibil să îl ținem secret. Părinții celei de-a doua fete au blocat accesul presei, iar polițiștii locali nu au dat detalii. Nu există nicio știre dacă nimeni nu e dispus să vorbească.

— Și cea de-a treia? simți Michael nevoia să întrebe. Fetița mai mică?

Trent îl informă pe Pete despre caz.

— Eu sunt de părere că și-a mușcat-o singură, concluzionă el. E micuță, are doar zece ani. Trebuie să fi fost îngrozită. Polițiștii locali sunt competenți, dar nu prea au experiență cu astfel de cazuri violente. Cred că a fost greu pentru ei să obțină o declarație de la ea.

— Fără îndoială, fu de acord Pete.

Michael se întreba de ce Trent nu-i dăduse toate aceste detalii de la început. Poate că voia să-i afle părerea, să vadă dacă trecea testul.

La dracu', se gândi Michael. Se săturase să fie pus la încercare.

— Și ei ce vârstă i-ai da? îl întrebă pe doctor, făcând semn spre Aleesha Monroe.

— E greu de spus.

Pete cercetă chipul femeii.

— Dinții îi sunt distruși din cauza drogurilor. Având în vedere viața dură pe care a dus-o și dependența îndelungată, aș zice că avea aproape patruzeci de ani, mai mult sau mai puțin.

Michael îl privi pe Trent.

— Nici pe departe o adolescentă.

— În mod sigur, încuviință Pete.

— Deci avem de-a face cu două adolescente aflate la cincizeci de kilometri distanță și o drogată trecută de prima tinerețe din Atlanta, iar singurul element de legătură e treaba asta cu limba.

Michael îl fixă cu privirea pe Trent, încercând să sublinieze înțelesul cuvintelor sale.

— Așa e?

Lui Trent îi sună telefonul mobil. El privi ecranul și ieși din cameră, scuzându-se.

Pete scoase un oftat adânc și acoperi cadavrul, trăgând cearșaful strâns peste cap.

— Ce situație complicată.

— Mda, fu de acord Michael.

Îl privea pe Trent prin ușile de sticlă, întrebându-se ce dracu punea la cale.

— Pare să fie pe față, spuse Pete, referindu-se la Trent. Trebuie să recunosc că e o schimbare plăcută să văd pe unul din colegii dumitale îmbrăcat atât de elegant.

— Poftim? spuse Michael.

Îl urmărise cu privirea pe Trent, încercând să audă conversația pe care o purta la telefon.

— Costumul, îl lămuri Pete. Face impresie.

— Da, impresie de antreprenor de pompe funebre, răspunse Michael, gândindu-se că Pete nu era chiar potrivit pentru a poza într-o revistă de modă.

Halatele lui albe erau întotdeauna apretate și curate, dar acest lucru se datora statului, care avea grijă de nota de plată pentru spălătorie. Pe dedesubt, Pete purta în general blugi și o cămașă șifonată, cu gulerul răsfrânt, care îi dădea la iveală părul cenușiu de pe piept și un medalion de aur pe

care nu l-ar fi purtat nici măcar membrii formației Bee Gees.

— Nu se justifică legătura dintre cele trei cazuri, zise Pete.

— Mie-mi spui?

— Dar faptul că toate limbile au fost smulse cu dinții îți dă de gândit. Nu e un lucru obișnuit.

Ridică punga de probe care conținea limba și i-o arătă lui Michael, de parcă acesta n-o văzuse suficient în seara precedentă.

— Trebuie să mărturisesc că în toți anii mei de activitate, n-am mai dat peste așa ceva. Urme de dinți, desigur. Cum spun eu mereu, dacă vrei dovezi științifice care să ateste faptul că am evoluat din animale, nu trebuie decât să te uiți la victima unui viol.

Pete așeză limba lângă brațul lui Monroe.

— Avea multe urme de dinți pe sâni și umeri. Am numărat cel puțin douăzeci și două. Presupun că e un instinct primar a mușca în timpul unui atac violent. Câinii și felinele mari fac asta în sălbăticie.

Râse pe înfundate.

— Nici nu-ți pot spune câte sfârcuri smulse cu dinții am văzut. Cinci sau șase cazuri în care clitorisul a fost retezat. Un deget…

Îi zâmbi lui Michael.

— Măcar dacă monștrii ăștia ar avea coarne! Ar fi așa de simplu să-i găsim.

Lui Michael nu-i plăcu felul în care doctorul îl privea și în niciun caz nu voia să-i asculte părerile despre perverși sexuali.

— Spune-i lui Trent că mă găsește jos când termină de flecărit la telefon, zise el.

Michael plecă pe ieșirea de urgență, coborând scările în fugă. Instinctul îi spunea să se urce în mașină și să-l lase pe Trent să frece menta, dar totuși n-avea de gând să se pună rău cu el. Chiar dacă Greer nu i-ar fi reproșat nimic, Michael avea

destulă minte să nu stârnească ura imbecilului spilcuit de la GBI.

— Unde te grăbești așa? întrebă Leo, care stătea în capul scărilor fumând o țigară.

— Dă-mi și mie una, spuse Michael.

— Credeam că te-ai lăsat.

— Cine ești tu, maică-mea?

Michael băgă mâna în buzunarul cămășii lui Leo și luă pachetul.

Leo aprinse bricheta și Michael trase un fum lung din țigară. Erau la subsolul clădirii, la nivelul garajului. Se simțea un miros puternic de cauciuc și gaze de eșapament, dar fumul de țigară ce trecea prin nările lui Michael îl acoperea.

— Deci, începu Leo, unde-i maimuțoiul ăla?

Michael scoase un rotocol de fum, simțind cum nicotina îi liniștea nervii.

— E sus, cu Pete.

Leo se încruntă. Pete îl dăduse afară din sala de morgă ca urmare a unei glume deplasate.

— Am coborât la Arhive.

Michael se uită la el cu ochii mijiți din cauza fumului.

— Da?

— Dosarul lui Will Trent e sigilat.

— Sigilat?

Leo încuviință din cap.

— Ce-o fi făcut de i s-a sigilat dosarul?

— N-am idee.

Fumară împreună preț de un minut, căzuți pe gânduri. Michael privi podeaua plină de mucuri de țigară. În clădire era interzis fumatul, dar a le spune unor polițiști că nu aveau voie să facă ceva era ca și cum i-ai fi spus unei maimuțe să nu arunce cu rahat.

Michael întrebă:

— De ce l-a chemat Greer tocmai pe el? Pe cineva din echipa asta SCAT, care cine știe ce dracu' o fi.

— Nu Greer l-a chemat.

Leo ridică din sprâncene părând să savureze misterul.

— Trent era deja în biroul lui când Greer a ajuns la muncă.

Michael simți cum inima începuse să-i bată nebunește în piept. Nicotina i se urcase la cap, amețindu-l.

— Dar nu așa se fac lucrurile. Nu pot să apară din senin băieții de la stat și să preia un caz. Trebuie să fie chemați.

— Din câte am auzit aseară, Greer l-ar fi chemat oricum. Ce mai contează cum s-a întâmplat?

— Las-o baltă.

În ciuda modului dezagreabil în care Leo interacționa cu oamenii, cunoștea multă lume în poliție. Era foarte priceput în a-și face cunoștințe și putea, de cele mai multe ori, să afle secrete din trecutul oricui.

— Ai găsit vreo informație despre el? îl întrebă Michael.

Leo ridică din umeri, strângând din ochi din cauza fumului de țigară.

— Sharon de la dispecerat cunoaște un tip care ieșea cu o tipă care a lucrat cu el.

— Iisuse, șuieră Michael. Și apoi o să-mi spui că ai un amic care cunoaște pe cineva care are un amic care…

— Vrei să știi sau nu?

Michael se abținu să zică ce ar fi vrut cu adevărat.

— Spune.

Leo nu se grăbi, învârti țigara între degetul mare și arătător, trăgând un fum și expirând încet. Michael era pe punctul de a-l strânge de gât, când Leo spuse, în cele din urmă:

— Se aude c-ar fi un polițist bun. Nu prea-și face prieteni…

— Nu zău!

— Mda.

Leo râse pe înfundate, apoi tuși și plescăi din buze, înghițind în sec.

Michael se uită la țigara pe care o avea în mână, cu stomacul întors pe dos. Leo făcu o pauză, pentru a se asigura că Michael era atent.

— Are un procentaj de cazuri rezolvate de optzeci și nouă la sută.

Lui Michael i se făcu rău, dar nu din cauza fumului. În înțelepciunea-i nemăsurată, guvernul federal hotărâse calcularea acestui procentaj de cazuri rezolvate pentru fiecare organ de poliție, ca în acest fel un funcționăraș de la Washington să le noteze evoluția în tabelașele lui. Ziceau că era vorba de responsabilitate, dar majoritatea polițiștilor vedeau în treaba asta doar a dracului de multă hârțogărie. Orice idiot ar fi intuit că avea să se ajungă la întreceri între detectivi în a se da viteaz, iar Greer le dădea apă la moară afișând rezultatele în fiecare lună.

Trent era deasupra tuturor cu vreo douăzeci de puncte.

— Sigur, spuse Michael, silindu-se să râdă, e ușor să rezolvi un caz dacă-l preiei de la alt polițist care a făcut deja toată treaba.

— Chestia asta, SKIT, e nouă pentru el.

— SCAT, îl corectă Michael, știind că Leo încerca să-l tachineze, dar neputând să nu ia parte la joc.

— Mă rog, mormăi Leo. Ce voiam să spun e că Trent se ocupa cu infracțiuni grave înainte să fie chemat acolo.

— Bravo lui.

— A avut un caz important în urmă cu câțiva ani, împreună cu o gagică, la Minori și Moravuri.

— Gagica asta are un nume?

Leo ridică din nou din umeri.

— Niște indivizi înșfăcau copii prin Florida și făceau troc cu fârtații lor din Montana. Toată operațiunea se făcea pe la Aeroportul Hartsfield. Îi deplasau dintr-un loc în altul ca pe niște vite.

Echipa amicului tău a elucidat cazul într-o lună. Gagica a avansat destul de mult în funcție, Trent, deloc.

— El era șeful echipei?

— Da.

— Și de ce nu a fost avansat?

— Ar trebui să-l întrebi.

— Dacă aș putea să-l întreb, n-aș fi aici, stând de vorbă cu tine.

Ochii lui Leo aruncau scântei. Era clar că se simțea jignit.

— Asta-i tot ce-am aflat, frate. E om cinstit și știe meserie. Dacă vrei să afli mai mult de-atât, va trebui să suni la secție și să-ntrebi singur.

Michael se uita cu ochii pierduți la țigară, privind-o cum ardea. Gina l-ar fi omorât dacă l-ar fi prins fumând. Avea să simtă mirosul de pe mâinile lui imediat ce-ar fi ajuns acasă.

Aruncă mucul de țigară pe jos, strivindu-l cu tocul.

— Angie mai lucrează la Moravuri?

— Polaski? întrebă Leo, de parcă nu-i veni să creadă. Nu vrei să te pui cu poloneza aia.

— Răspunde naibii la întrebare!

Leo scoase o altă țigară și o aprinse cu prima.

— Da. Din câte știu.

— Dacă Trent vine să mă caute, zi-i că am să mă întâlnesc cu el aici în câteva minute.

Michael nu-l lăsă pe Leo să răspundă. Fugi în sus pe scări până la etajul trei și rămase fără suflare până ajunse să deschidă ușa. La Moravuri se lucra mai mult noaptea, așa că jumătate din cei de la secție completau rapoarte în legătură cu razia din noaptea precedentă. Era clar că Angie fusese folosită pe post de momeală. Purta un maiou care îi ajungea cu vreo șapte centimetri deasupra buricului și o perucă blondă era întinsă pe birou ca un pomeranian mort.

El așteptă până ce ea ridică privirea și văzu că nu era încântată să îl vadă. Când Michael se

îndreptă spre ea, Angie se lăsă pe spate pe scaun, ducând picior peste picior sub o fustă atât de scurtă încât el feri privirea din bun simț.

— Ce cauți aici? vru ea să știe. Arăți ca dracu'.

Michael își trecu degetele prin păr. Era transpirat din cauză că alergase pe scări. Încă mai avea fum în plămâni și tuși zgomotos. Dacă mai continua tot așa, avea să-i țină companie lui Ken în scaunul cu rotile.

— Vreau să vorbesc un pic cu tine, îi spuse el.

Angie păru circumspectă.

— Despre ce?

Michael se aplecă deasupra biroului, încercând să mențină conversația dintre ei.

— Mda, spuse ea, împingându-l înapoi când se ridică. Hai să ieșim pe culoar.

El o urmă, conștient că ceilalți din secție erau cu ochii pe ei. Adevărul era că lui Michael îi plăcuse să lucreze la Moravuri. Stăteai cu ochii pe fete, îi arestai pe clienți, rareori te împușcau sau trebuia să le zică vreunor părinți că fiul sau fiica lor plutea în râul Chattahoochee. Nu plecase de bunăvoie. Angie îi făcuse probleme. Nu se înțeleseseră ei prea bine, iar faptul că ea acum acceptase să vorbească cu el fusese o mare surpriză.

Ea își trase fusta mai în jos, retrăgându-se într-un loc ferit, vizavi de lifturi. Lângă ea, un automat vechi bâzâia, iar luminițele îi licăreau.

— Ai venit să vorbim despre Aleesha Monroe? îl întrebă ea.

— Prostituata?

Nici nu se gândise să-i caute dosarul.

— N-o mai ții minte? întrebă Angie. Am prins-o de vreo câteva ori până a luat-o în primire Baby G.

Michael îi spuse că da, deși Angie nu ar fi trebuit să se aștepte ca el să țină minte o prostituată dintre miile pe care le arestaseră în raziile din week-end-uri. În unele nopți de duminică trebuiau să cheme duba ca să le poată duce pe toate la secția de poliție. Câteva ore mai târziu, se aliniau

taxiurile în fața secției ca să le ducă înapoi pe centură.

— Eu doar… începu Michael să spună.

Se auziră ușile liftului în spatele lui. Michael se uită peste umăr și îl văzu pe Will Trent.

— Rahat, murmură Michael.

— Kit Kat, spuse Trent, iar lui Michael îi trebui puțin timp până să-și dea seama despre ce naiba vorbea el.

Trent stătea în fața automatului, căutând mărunțiș prin buzunar. Michael decisese să se poarte frumos.

— Ea e Angie Polaski, îi spuse.

Apoi, de parcă nu ar fi fost clar după cum era îmbrăcată, adăugă:

— Da la Moravuri.

Trent băga monede în aparat. O salută dând din cap, dar fără să o privească în ochi.

— Bună dimineața.

— Trent lucrează la GBI, spuse Michael. Greer l-a chemat să ne ajute în cazul Monroe.

Michael îl privea pe Trent, așteptând ca el să atragă atenția asupra faptului că Greer nu îl chemase, că își făcuse apariția de unul singur. Trent însă urmărea cu degetul pe sticla aparatului, încercând să citească codul de sub batonul de Kit Kat, pentru a-l tasta în panoul de control. Mijea ochii. Michael se gândi că tipul poate avea nevoie de ochelari.

— Fir-ar al dracului, murmură Angie. E-6.

Tastă ea însăși codul, unghiile ei lungi ticăind pe butoanele de plastic.

— Am să-ți aduc dosarul lui Monroe, îi spuse lui Michael.

Se îndreptă spre secție înainte ca Michael să apuce să mai spună ceva. Îl văzu pe Trent cum se uita după ea, la felul în care dădea din fund pe tocurile înalte.

— Am lucrat cu ea mai demult, îi spuse Michael. E de treabă.

Trent desfăcu ambalajul batonului și mușcă din el.

— E cam temperamentală, simți Michael nevoia să explice.

— Dacă ar trebui să mă îmbrac așa ca ea în fiecare zi când mă duc la serviciu, nu cred că aș fi nici eu prea vesel.

Michael se uită la Trent cum mesteca. Cicatricea de pe obraz părea mai pronunțată.

— Cum ai căpătat cicatricea aia?

Trent își privi mâna.

— Cu un forjor de cuie, spuse el, iar Michael văzu cicatricea de pe pielea dintre degetul mare și cel arătător.

Nu la cicatricea aceea se referise Michael, dar spuse în continuare:

— Te pasionează reparațiile, sau ce?

— Habitat Pentru Umanitate.

Trent își băgă și ultima bucată de baton în gură și aruncă ambalajul în coșul de gunoi.

— Unul dintre ceilalți voluntari m-a împușcat cu un cui galvanizat.

Michael simți că misterul se mai deslușise puțin. Habitat Pentru Umanitate era un grup de voluntari care construiau case pentru familiile cu venit mic. Mai toți polițiștii ajungeau să se ofere voluntari undeva. Când lucrai pe străzi, ajungeai să uiți că mai erau și oameni buni pe lume. Încercai să îți împaci conștiința ajutându-i pe cei care voiau ajutorul tău. Michael lucrase la un orfelinat înainte ca Tim să se nască. Până și Leo Donnelly se oferise să lucreze cu echipa locală de baseball pentru copii, până i s-a spus că nu avea voie să fumeze pe teren.

— Aș vrea să văd locul faptei, spuse Trent.

— L-am verificat locuința azi noapte, îi spuse Michael. Crezi că ne-a scăpat ceva?

— Nu e vorba de asta, răspunse Trent.

Michael încercă să depisteze vreo urmă de viclenie în glasul său, dar nu reuși.

— Aș vrea doar să-mi fac și eu o părere.

— Așa ai făcut și cu celelalte cazuri?

— Da, spuse Trent, așa am făcut.

Angie se întoarse, ciocănind cu tocurile ascuțite pe gresie.

— Asta am despre Monroe.

Trent nu întinse mâna să ia dosarul, așa că îl luă Michael. Îl deschise și îi văzu poza de la arestare. Era destul de atrăgătoare, având în vedere cu ce se ocupa. Se uita direct la cameră, cu o privire dură. Părea iritată, probabil calculând câți bani avea să piardă până putea să iasă pe cauțiune.

— Proxenetul ei este Baby G, le spuse Angie. Rău al dracului. Suspectat de acte de violență, viol, tentativă de omucidere, probabil și puse la cale asasinarea altor doi tipi, dar nu putem dovedi.

Ea indică gura ei, arătându-și dinții din față.

— Are dinții făcuți din aur, cu cruci decupate pe ei de parcă e trimisul lui Dumnezeu pe pământ.

— Pe unde își face veacul? întrebă Michael.

— La Homes, spuse ea. Bunica lui locuiește în aceeași clădire cu Aleesha.

Trent își băgase din nou mâinile în buzunar și se uita la Polaski de parcă era de pe altă planetă. Faptul că nu zicea nimic era iritant și emana un aer de superioritate, de parcă el știa mai mult decât spunea și i se părea amuzant că ei nu aveau habar.

— Ai ceva de adăugat? îl întrebă Michael.

— E cazul tău, detective, răspunse Trent. Vă mulțumesc pentru ajutor, îi spuse lui Angie, cu ceea ce, pe chipul unei persoane mai puțin îngâmfate, ar fi putut fi considerat un zâmbet.

Angie se uită la Michael, apoi la Trent, și din nou la Michael. Ridică dintr-o sprânceană, punându-i o întrebare lui Michael, la care el nu putea răspunde.

— Mă rog, spuse Angie, fluturând din mână în semn de indiferență.

Se întoarse cu spatele la ei, dar Michael era prea enervat de data aceasta ca să o mai admire.

— Care naiba e problema ta? îl întrebă pe Trent.

Trent păru surprins de tonul vocii lui.

— Poftim?

— Vrei să stai degeaba toată ziua sau ai de gând să te implici?

— Ți-am spus, sunt aici pe post de sfătuitor.

— Atunci lasă-mă și pe mine să-ți dau un sfat, domnule sfătuitor, spuse Michael, strângând pumnii atât de tare încât îi intrau unghiile în carne. Nu te pune cu mine.

Trent nu păru amenințat de avertismentul lui, dar având în vedere faptul că Michael trebuia să ridice privirea spre el când spunea aceste cuvinte, nu era ceva surprinzător.

— În regulă, spuse Trent.

Apoi, de parcă asta rezolvase totul, adăugă:

— Ai vrea să vii cu mine până la Homes? Aș vrea să văd locul faptei.

Capitolul 5

Orice spunea sau făcea Will Trent îl călca pe Michael pe nervi, de la felul cum spusese „sigur” când Michael îi zisese că va conduce el, la cum se uita în gol pe geamul mașinii în drum spre Homes, pe Bulevardul North. Agentul GBI îi aducea aminte de acei tocilari din liceu care purtau rigla în buzunarul de la piept și recitau citate din Monty Python. Deși vizionase filmul de nenumărate ori, Michael tot nu pricepuse care era toată treaba cu serialul Monty Python și nici de-al dracului nu pricepea ce era cu tocilarii precum Trent. Nu degeaba își luau ei cafteala în școală. Și nu degeaba cei ca Michael o împărțeau.

Michael respiră adânc, apoi tuși, plămânii săi fiind iritați din cauza țigărilor. Se gândi la Tim, cum fiul său nu era normal și cum asta atrăgea abuzuri din partea altor copii. Deja se formase un grup de bătăuși la școala lui Tim care îi făceau zile

negre – îi luau căciula, îi turteau sandvișul la masa de prânz. Profesorii încercaseră să-i oprească, însă nu puteau fi tot timpul peste tot, iar unii dintre ei nu fuseseră încântați de la bun început că Tim ajunsese în clasa lor. Poate că Will Trent era felul în care se manifesta karma. Poate era testat. Comportă-te bine cu ciudatul și poate că și Tim va avea parte de același tratament.

— O, spuse Trent, scoțând un mic reportofon din buzunarul sacoului. Am apelul la 911.

Apăsă butonul play înainte ca Michael să spună ceva. O voce metalică și ascuțită izvorî din difuzor: „Trebuie să veniți la Homes, clădirea numărul 9. O femeie este violată cu brutalitate."

Michael bătu cu degetele pe volan, așteptând să se schimbe culoarea la semafor.

— Dă-o din nou.

Trent făcu ce i se spusese, iar Michael ciuli urechile, încercând să audă zgomotele din fundal, să își dea seama de tonul și cadența vocii. Ceva nu era tocmai în regulă, dar nu își putea da seama ce anume.

— „Violată", îngână Michael. Nu „omorâtă".

— Nu pare speriată, adăugă Trent.

— Nu, aprobă Michael, apăsând pe accelerație când se schimbă culoarea.

— Eu aș zice, începu Trent, dacă aș fi femeie, că aș fi înspăimântată să văd, sau numai să aud, că o altă femeie este atacată.

— Poate că nu, îl contrazise Michael. Poate că dacă ai locui în Homes, ai fi văzut deja destule astfel de scene violente.

— Dacă ar fi așa, spuse Trent, de ce aș mai reclama?

Încercă să-și răspundă singur la întrebare.

— Poate o cunosc pe femeie?

— Dacă ai cunoaște-o, ai părea mai agitată de atât.

Michael arătă înspre reportofon. Cea care sunase păruse calmă, ca și cum ar fi comunicat

vremea sau scorul vreunui meci mai plictisitor.

— A durat vreo treizeci de minute până a ajuns unitatea.

Trent nu păru să condamne pe nimeni când spuse:

— Grady are cel mai slab timp de reacție din tot orașul.

— Oricine s-ar uita la știri ar ști asta.

— Sau ar locui în Homes.

— I-am verificat pe toți din clădire, azi noapte, din ușă în ușă. Nimeni n-a sărit cu vreo pancartă atârnându-i la gât.

— Nu e în clădire niciun agresor sexual?

— Unul, dar a fost reținut toată ziua pentru a fi interogat în alt caz.

Trent derulă caseta și o ascultă din nou până la momentul în care operatorul telefonic de la urgențe spuse: „Doamnă? Doamnă? Mai sunteți pe fir?”

Trent băgă reportofonul înapoi în buzunar.

— Victima e și puțin mai în vârstă.

— Monroe? întrebă Michael, încercând să schimbe vitezele.

Trent vorbea în sfârșit cu el precum un polițist.

— Da, dacă Pete are dreptate, probabil era de vârsta mea. Fetele tale aveau cât – paisprezece, cincisprezece ani?

— Și erau albe.

— Monroe era de culoare, locuia în cartierul săracilor și lucra pe stradă.

— Celelalte erau albe, din categorii sociale bune, proveneau din familii stabile și mergeau bine cu școala.

— Poate n-a avut timp să pândească o altă fată, sugeră Michael, simțindu-se de parcă făcea echilibristică.

Simțea că îi bâzâiau urechile, parcă ceva îi spunea să își țină gura, să nu aibă încredere în tipul nou venit, să nu se lase păcălit de el.

— S-ar putea, îngădui Trent, însă din tonul vocii se înțelegea că i se părea puțin probabil.

Michael își ținu gura închisă și făcu la dreapta în față la Grady Homes. Complexul arăta mult mai bine noaptea, întunericul ascunzându-i defectele majore. Era aproape zece dimineața, într-o zi de luni, dar copii se plimbau în jurul său pe biciclete de parcă ar fi avut toată vara liberă. Michael făcuse la fel când fusese copil, călare pe bicicleta lui, pus pe șotii cu ceilalți copii de pe strada sa. Numai că Michael nu împărțise pungulițe cu droguri în aer liber precum acei copii și cu siguranță că nu ar fi avut curaj să le facă cu mâna polițiștilor care treceau cu mașina prin cartierul său.

BMW-ul era încă parcat în fața clădirii de la numărul 9, iar doi adolescenți stăteau pe capotă cu mâinile încrucișate. Păreau să aibă vreo cincisprezece sau șaisprezece ani, iar pe Michael îl trecu un fior când văzu ochii lor goi ce îl urmăreau în timp ce parca mașina. Ca și polițist, asta era vârsta care îl înspăimânta cel mai tare. Aveau ceva de dovedit, o încercare de depășit pentru a deveni din băieți bărbați. Cea mai scurtă modalitate de trecere era prin a vărsa sânge.

Și Trent se uita la băieți. Scoase un „minunat” resemnat, iar Michael se simți ușurat să-l vadă gândind precum un polițist.

Cineva trânti la perete ușa de la intrare și amândoi duseră simultan mâna la pistol. Niciunul nu a tras, văzând un bărbat mic și îndesat pornind cu pași mari pe aleea crăpată, trecând fioros pe lângă mașina lor fără a-i observa.

Bărbatul nu purta cămașă, iar pe pieptul său lat se vedeau urme de mușchi pe sub grăsimea ce i se bălăngănea, mușchii pectorali săltând în sus și în jos cu fiecare pas, precum niște sâni. Avea o bâtă de aluminiu într-o mână și, pe măsură ce se apropia de băieții care stăteau pe mașină, o apucă cu cealaltă mână, gata să sfarme niște oase.

Michael se uită la Trent, care spuse:

— Tu decizi, deși dădea deja să iasă din mașină.

— La naiba, rosti Michael printre dinți, deschizând ușa și ieșind pe când bărbatul ajunse lângă băieți.

— Dați-vă dracului jos de pe mașina mea! țipă bărbatul, fluturând bâta prin aer.

Ambii tineri se ridicară drepți în picioare, cu brațele pe lângă corp și gurile căscate.

— Jos, până nu vă croiesc cururile, nenorociți puturoși!

Nefiind proști, copiii o luară la fugă.

— Ei bine, spuse Trent, răsuflând ușurat.

— Nenorociților, repetă bărbatul.

Se uita la Michael și la Trent, iar Michael era destul de sigur că nu mai vorbea despre băieți.

— Voi, porcilor, ce dracu' vreți?

— Baby G? întrebă Trent.

Bărbatul ținea în continuare bâta ridicată, gata să lovească.

— Cine dracu' întreabă?

Trent făcu un pas în față de parcă nu s-ar fi temut că putea să-i zboare oricând capul cât colo.

„Asalt", își aminti Michael să fi spus Angie când vorbise cu ea despre Baby G. „Viol, tentativă de omucidere."

— Sunt agentul special Will Trent, iar acesta este detectivul Ormewood.

Michael salută din mână, bucuros că se afla o mașină între el și proxenetul nervos. Trent era nebun să creadă că avea să scoată ceva folositor de la bătăușul acela.

— Investigăm moartea lui Aleesha Monroe.

— De ce dracu' aș vorbi cu tine?

Baby G ținea bâta în aer, mușchii încordați.

Trent se uită în spate către Michael.

— Ai vreo idee?

Michael ridică din umeri, gândindu-se oare cum avea să treacă asta în raport, după ce-l va duce pe Trent la spital. Fraza „Polițistul l-a provocat pe suspect…" îi veni în minte.

Trent se întoarse către proxenet, ținând palmele la vedere și ridicând din umeri.

— Sincer, sunt șocat că înfățișarea plăcută și șarmul meu nu sunt de ajuns pentru tine.

Michael căscă gura de uimire. O închise rapid, întinse mâna ușor înspre armă ca să fie pregătit să reacționeze când avea proxenetul să-și dea seama că fusese luat peste picior.

Trecură două sau trei secunde, apoi alte două sau trei. Într-un sfârșit, Baby G dădu din cap.

— Fie.

Zâmbi, arătându-și plombele de aur de pe fiecare dinte, cu cruci decupate în mijloc, pe unde se vedea albul dinților, așa cum îi descrisese Angie.

— Ai zece minute până începe serialul meu.

Trent întinse mâna de parcă ar fi făcut o înțelegere.

— Mulțumesc.

Proxenetul îi strânse mâna, privindu-l pe Trent din cap până în picioare, spunând:

— Sigur ești polițai?

Trent băgă mâna în buzunar și-și scoase legitimația.

Baby G aruncă ochii pe ea, apoi îl măsură din noi din priviri pe Trent.

— Tare ești ciudat.

Trent își puse legitimația înapoi în buzunar, fără a lua în seamă replica.

— Vrei să vorbim aici, afară?

Baby G coborî bâta, sprijinindu-se în ea ca într-un baston.

— Verișorii mei, ăia, spuse el, arătând înspre mașină, evident referindu-se la băieții pe care îi fugărise. Numai de prostii se țin. În loc să se care la școală.

— E bine că te preocupi de viața lor, spuse Trent.

Își împinse din nou mâinile în buzunare și stătea nonșalant rezemat de mașină de parcă purtau o

discuție amicală.

— Când ai văzut-o ultima dată pe Aleesha?

Baby G nu se grăbi.

— Cam pe la șase aseară, răspunse într-un sfârșit. Se ducea la muncă. Voia un picuț de ceva înainte să plece.

Ridică din bărbie, așteptând ca Trent să întrebe ce anume.

Era clar că Trent știa. Ca și Michael, văzuse urmele de ace de pe trupul prostituatei.

— Și i-ai dat?

Baby G ridică din umeri, ceea ce Michael interpretă ca fiind o aprobare.

— Avea și alți furnizori?

Proxenetul se uită în jur de parcă își verifica publicul. Scuipă pe jos, umflându-se în piept sfidător dar totuși răspunse la întrebare.

— Pe dracu'. N-avea niciun chior. Nimeni n-avea să-i dea ăleia nimica fără un sfanț.

— Aș putea merge pe stradă și să procur o punguță de la mai oricine, precizează Trent. Fără niciun ban.

Pe Baby G îl amuză ideea.

— Nu băiete, nu în ograda mea.

— Sunt sigur că Aleesha raporta tot venitul, spuse Trent, mai mult sub formă de întrebare.

— Rahat, mormăi Baby G, de parcă era o prostie și să sugerezi un asemenea lucru.

— Câștiga bine? întrebă Trent.

— Îi plăcea acul în venă. Ar fi făcut orice să facă rost de așa ceva.

— Avea clienți fideli? Bărbați pe care ar trebui să-i avem în vizor?

— Nu nenorociți ca cel ce-a făcut aia, arătând cu bâta către etajul clădirii unde fusese găsită Monroe. Eu am grijă de fetele mele.

Ținu bâta în aer, folosindu-se de ea pentru a-și demonstra vorbele.

— Dacă l-aș fi văzut eu pe nenorocit, fii sigur că el ar fi acum în pământ, nu Leesha mea.

Trent arătă cu capul înspre clădire.

— Locuiești aici?

Se mai potoli puțin.

— Cu bunica. E cam bătrână. Tre' să am grijă de ea.

— Ai fost cu ea seara trecută?

— Eu și cu băieții am fost în Cheetah și am urmărit meciul.

— Te superi dacă vorbim cu bunica ta?

— Da' cum să nu. Ia nu o amestecați pe bunica în rahaturile voastre. N-a văzut nica', auzi? E doar o bătrânică.

— În regulă, cedă Trent.

Se uită din nou spre Michael, parcă să vadă dacă avea vreo întrebare. Michael scutură din cap, iar Trent îi spuse proxenetului:

— Știu că vrei să te duci să vezi emisiunea. Îți mulțumesc pentru timpul acordat.

Baby G rămase pe loc, nefiind sigur ce să facă. Într-un sfârșit, ridică din nou din umeri, repetând:

— Tare mai ești ciudat, apoi se îndreptă spre clădire.

Când ușa se închise, Trent se întoarse către Michael.

— Ce crezi?

— Cred că are dreptate, spuse Michael, ridicându-se de pe mașină. Ești al naibii de ciudat.

Telefonul lui Trent sună, iar Michael se simți din nou iritat când Trent făcu câțiva pași, apoi răspunse la telefon.

— Da, domnule, spuse Trent, da, domnule.

Michael se uită în sus la cer, la norii întunecați care începeau să se adune. După cum mergea ziua de astăzi, avea să se pornească o furtună fix când aveau să plece de la locul faptei și să se trezească ud leoarcă în parcare, stricându-și pantofii cei noi.

Trent închise telefonul, băgându-l în buzunarul vestei.

— Trebuie să te duci acasă, Michael.

Michael simți că i se oprește inima în piept.

— Ce?

— Trebuie să te duci acasă, repetă Trent. A avut loc un accident.

ZIARUL LOCAL, *DECATUR CITY OBSERVER*
22 IUNIE 1985

ARESTĂRI ÎN CAZUL FINNEY

Poliția a anunțat că s-au făcut arestări în cazul crimei fetei de cincisprezece ani, Mary Alice Finney. Numele suspectului nu a fost dezvăluit deoarece acesta este minor, însă șeful de poliție Harold Waller l-a descris pe băiat ca fiind un tânăr de cincisprezece ani care a mai avut altercații cu Departamentul de Poliție al orașului Decatur. Acesta a fost arestat după ce mai mulți vecini l-au identificat ca fiind persoana necunoscută care a condus-o acasă pe Mary Alice Finney de la petrecerea unde fusese văzută pentru ultima dată în viață.

Waller afirmă că se așteaptă la o mărturie completă în ceea ce el numește „cea mai atroce crimă" pe care a văzut-o în întreaga sa carieră de ofițer al legii.

Tatăl fetei este Paul Finney, un respectat membru al baroului și vice-procuror general al districtului DeKalb. Mama ei, Sally Finney, o femeie casnică, a avut un rol activ atât în Liga Femeilor, cât și în strângerea de fonduri pentru Colegiul Agnes Scott. Cuplul nu mai are alți copii. Un priveghi public se va ține în această seară la ora 20:30, iar înmormântarea va avea loc mâine după-amiază la casa funerară Cable.

Familia roagă ca în loc de flori să se facă donații Bibliotecii Decatur, unul

dintre locurile preferate ale lui Mary Alice.

Capitolul 6

Michael conducea ca nebunul, cu mâinile încleștate pe volan. Trent stătea lângă el, tăcut ca peștele chiar și când Michael accelera pe roșu și nu se oprea la semafor. Casa era la mai puțin de douăzeci de minute distanță de Homes, însă Michael avea impresia că îi lua ore să ajungă acolo. Inima îi bătea în gât, pompând precum un tren de marfă. Nu se putea gândi decât la toate lucrurile groaznice la care își supuse familia, cum nu îi merita, cum avea să se dea pe brazdă, să își schimbe viața, atâta timp cât Tim era bine.

— La dracu'!

Michael trase tare de volan în stânga, abia ocolind un Chevy Blazer care avea prioritate.

Trent se ținea de portieră, însă nu era prost să-i spună să încetinească.

Michael îndreptă volanul, virând din nou stânga pe un drum lăturalnic ce îi scotea din traficul aglomerat, în speranța că va putea ajunge acasă mai devreme. Ambreiajul alunecă, dar își reveni rapid când acceleră. O lumină licărea pe tabloul de bord, aparatul de măsurat temperatura motorului arătând roșu. Avea nevoie numai ca rabla să-l ducă până acasă. Numai atât avea Michael nevoie.

Apăsă din nou butonul de reapelare a mobilului, ascultând cum sună telefonul de acasă a cincizecea oară. Barbara nu răspundea la telefon și nici pe Gina nu o putu găsi la spital.

— La dracu'! strigă Michael, izbind telefonul de bord și făcându-l bucăți.

Greer îl sunase pe Will Trent să-i spună că era o problemă, de parcă Michael ar fi fost un pămpălău și nu un polițist cu ani de experiență. Tot ce spusese locotenentul era că un copil avusese un accident acasă la Michael. Procedura standard – nu le spune prin telefon, nu-i înnebuni încât să zboare

cu mașina peste un pod în drum spre locul faptei. Când Michael încercase să-l sune din nou pe Greer pentru a afla mai multe detalii, nenorocitul a vorbit cu el de parcă avea doisprezece anișori.

— Tu numai să ajungi acasă, Michael, îi spuse Greer. Totul va fi în regulă.

— Bicicletă, spuse Trent, iar Michael văzu biciclistul în ultima secundă, aproape agățând bărbatul când trecu pe banda cealaltă.

Venea un camion din față și Michael trase de volan la timp, înainte de a se ciocni frontal cu acesta.

— Aproape am ajuns, spuse Michael, de parcă Trent l-ar fi întrebat. Rahat, rosti el printre dinți, lovind volanul cu podul palmei.

Tim dădea mereu de belele. Nu știa cum să se ferească. Barbara îmbătrânea. Majoritatea timpului era obosită și nu avea energia suficientă pentru a ține pasul.

Mașina șerpui pe stradă când coti. Se aflau două mașini de patrulă în fața casei sale, una parcată pe alee, în spatele mașinii lui Barbara. Niște polițiști în uniformă se învârteau pe trotuar în fața casei lui Cynthia și a lui Phil. Inima lui Michael se opri când o văzu pe Barbara stând pe veranda din față, cu capul în mâini.

Cumva, Michael coborî din mașină. Fugi înspre ea, simțind că i se face rău.

— Unde e Tim? întrebă.

Ea nu răspunse destul de repede, așa că el strigă din nou:

— Unde e fiul meu?

— La școală, răcni ea de parcă el ar fi fost nebun.

O prinsese de încheieturile mâinilor, trăgând-o în sus să se ridice. Ea avea lacrimi în ochi.

— Hei, îl avertiză Trent, pe un glas șoptit.

Michael se uită la mâinile sale, neștiind cum ajunseră încolăcite în jurul încheieturilor lui

Barbara. Rămăseseră urme roșii unde o ținuse strâns. Se sili să îi dea drumul.

În spatele lui, medicul legist își parcă duba, cu roțile scrâșnind când se opri lângă cutia poștală.

Michael își așeză mâinile pe umerii lui Barbara, de data aceasta pentru a se ține pe picioare. Spuseseră că era vorba de un copil. Poate se înșelaseră. Poate că Greer mințise.

— Gina? întrebă Michael. A avut ceva de-a face cu Gina?

Unul dintre polițiști era lângă dubă. Îi făcu semn șoferului către casa de alături.

— În curtea din spatele casei.

Michael se trezi mergând fără să își dea seama. Trânti ușa de la intrare și o luă la fugă pe hol. Auzi pași apăsați în urma sa și știu că era ticălosul de Trent. Lui Michael nu îi păsa. Smuci ușa din spate și alergă în curte, oprindu-se atât de brusc încât Trent se ciocni de el.

Michael văzu la început ceva alb, capotul scurt, un neglijeu transparent. Era cu fața în jos, cu picioarele încurcate în gardul de zale. Șase sau șapte bărbați stăteau în jurul ei.

Michael reuși să meargă înspre ea, genunchii cedându-i când ajunse lângă trupul ei. Alunița de pe umărul său, semnul din naștere de pe dosul brațului. Îi atinse palma cu degetele.

— Domnule, nu o atingeți, îl avertiză cineva.

Lui Michael nu îi păsă. Îi mângâie palma delicată, lacrimile curgându-i pe obraji, șoptind:

— Dumnezeule. Vai, Doamne.

Trent făcea gălăgie între grupul de polițiști, cuvinte pe care Michael nu le putea înțelege. Nu putea decât să se uite la ceafa lui Cynthia, să-i vadă șuvițele blonde curgându-i pe lângă umeri precum o eșarfă. Trase capotul în jos, să-i acopere fundul gol, încercând să-i ofere un dram de demnitate.

— Detective, spuse Trent.

Mâna îi cuprinse de dedesubt brațul lui Michael și îl ridică cu ușurință în picioare.

— Nu ar trebui să o atingeți.

— Nu e ea, insistă Michael, încercând să îngenuncheze din nou, vrând să îi vadă fața.

Era vreun truc. Nu putea fi Cynthia. Ea era la mall, cheltuind banii lui Phil și petrecând timp cu prietenele ei.

— Vreau să o văd, spuse Michael.

Tremura de parcă îi era frig. Genunchii nu voiau să îl mai susțină însă Trent îl sprijinea, ținându-l să nu cadă din nou.

— Vreau să îi văd fața.

Unul dintre bărbați, evident medicul legist, spuse:

— Oricum aveam acum de gând să o întorc.

Ajutat de un alt polițist, doctorul o prinse de umeri și o întoarse cu fața în sus.

Gura lui Cynthia era căscată, sângele i se prelingea pe gât precum apa care se scurgea ușor din robinet. Chipul frumos îi era desfigurat de o tăietură adâncă la tâmplă. Ochii lipsiți de viață erau ațintiți înspre cerul albastru. Șuvițe de păr îi erau lipite de față, iar Michael încercă să se aplece să i le înlăture, dar Trent nu îl lăsă.

Lacrimi fierbinți îi înțepau ochii. Cineva ar trebui să o acopere. Nu ar trebui lăsată descoperită, să o vadă toată lumea.

Medicul legist se aplecă, deschizându-i falca.

— I-a dispărut limba.

— Dumnezeule, spuse unul dintre polițiști. E doar o copilă.

Michael înghiți, simțind că se înecă de durere.

— Cincisprezece ani, spuse el.

Abia își sărbătorise ziua săptămâna care trecuse. Îi cumpărase o girafă din pluș.

— Are cincisprezece ani.

PARTEA A II-A

Capitolul 7

2 OCTOMBRIE 2005

John Shelley voia un televizor. Stătuse pe același post de rahat timp de două luni de zile, ajungând în fiecare zi la timp și plecând mereu ultimul, ocupându-se de toate trebușoarele migăloase pe care i le dădea șeful, iar pentru el nu se punea problema că voia, ci că *merita* un televizor. Nimic prea cu moț, ci unul color, cu telecomandă și care să prindă meciurile de fotbal studențești.

Voia să-și vadă echipele jucând. Voia să țină în mână telecomanda și dacă Georgia juca prost, ceea ce era foarte probabil, voia să poată schimba canalul și să se uite cum ia Florida bătaie. Voia să vadă emisiunile de doi lei de la pauză, să-i audă pe tolomacii de comentatori, să-i vadă pe cei de la Tulane jucând cu Southern Mississippi, pe Texas A&M cu LSU. De Ziua Recunoștinței voia o orgie de meciuri studențești, iar apoi avea să treacă la echipele mari: Patriots, Raiders, Eagles, ducând ușor-ușor către momentele magice din luna februarie, când John Shelley avea să stea în răgălia sa de cameră din răgălia sa de pensiune, uitându-se la Super Bowl, singur-singurel pentru prima dată în viață.

Șase zile pe săptămână, timp de două luni, se tot uitase lung pe geamul autobuzului la magazinul de închirieri din Atlanta. Afișul din vitrină promitea „slujba ta e garanția ta” însă asterixul – atât de micuț încât puteai crede că e un gândac strivit – spunea altceva. Îi mulțumea lui Dumnezeu că avuse prea multe emoții pentru a intra direct în

magazin și să se facă de rușine. John stătu în fața ușii de la intrare, inima tremurându-i în piept precum un câine care cufură sâmburi de piersică, când observă scrisul minuscul din josul afișului. Două luni, spunea scrisul mărunt. Trebuia să fi stat pe același post timp de două luni înainte să-ți acorde onoarea de a plăti cincizeci de rate săptămânale a câte douăzeci de dolari pentru un televizor care ar fi costat vreo trei sute de dolari la un magazin normal.

Însă John nu era o persoană normală. Indiferent de noua lui tunsoare, de fața lui bărbierită atent sau de pantalonii lui călcați, oamenii tot simțeau că era mai diferit. Chiar și la serviciu – o spălătorie auto unde opreau mai mult mașinile din tranzit pentru a fi curățate și ca să aspire cerealele de pe bancheta din spatele ale SUV-urilor – lumea se ținea la distanță de el.

Iar acum, două luni mai târziu, John stătea pe marginea scaunului, încercând să-și astâmpere piciorul care tot sălta în sus și-n jos de nerăbdare, așteptând să sosească televizorul. Puștiul acneic care îl întâmpinase la ușă n-avea nicio grabă. Îi luase formularul lui John și alergase în spate în urmă cu douăzeci de minte. Formularul. Încă ceva ce nu scrisese pe afiș. Adresa, data nașterii, CNP-ul, locul de muncă, numai numărul de la chiloți îi mai lipsea.

Deși era duminică după-amiază, în magazinul de închirieri era destulă gălăgie.

Toate televizoarele erau pornite, lumini puternice pâlpâind de pe un perete de ecrane, iar sunetele înăbușite ale emisiunilor despre natură, programe de știri și despre cum să faci singur lucruri prin casă îi bâzâiau în urechi. Zgomotul începea să îl irite. Prea multă lumină izvora din ferestrele care se întindeau din tavan până-n podea. Televizoarele erau prea luminoase.

Se suci pe scaun, simțind că i se prelinge un strop de sudoare pe spate. John nu purta ceas, însă

era unul mare pe perete. Asta arăta o decizie proastă din partea celui care amenajase magazinul, ținând cont de faptul că nu era bun de altceva decât să le aducă aminte oamenilor că înțepeniseră, acolo așteptând ca un puștan ce abia terminase liceul să le spună clienților norocoși că se calificaseră pentru extrema onoare de a plăti cinci sute de dolari pe un DVD player Simzitzu.

— Doar un televizor, își spuse John. Doar un televizor mic.

Piciorul îi tot sălta însă nu mai încercă să îl oprească.

— Domnule?

Randall, propriul lui agent de vânzări, stătea în fața lui. Avea pe chip un zâmbet ce putea să facă și un labrador să ezite.

— Îmi cer scuze că v-am făcut să așteptați atât.

Randall întinse o mână de parcă John ar fi avut nevoie de ajutor să se ridice.

— Nu-i nicio problemă, spuse John, încercând să nu se bâlbâie când se ridică.

Începu să se uite în jur, întrebându-se oare ce se întâmpla. Puștiul parcă era prea politicos cu el. Se întâmplase ceva? O fi chemat careva poliția?

— Vă putem oferi aceste televizoare, spuse Randall, îndrumându-l spre spatele magazinului, unde erau expuse cele cu ecran lat.

John stătu în fața televizoarelor ale căror ecrane păreau desprinse de la cinematografe. Erau aproape la fel de înalte ca el și dublu de late.

Randall ridică o telecomandă cât o carte.

— Panasonic dispune de o tehnologie avansată ce vă oferă…

— Stai o secundă.

John se plimba în jurul televizorului. Avea doar câțiva centimetri grosime. Văzu prețul și începu să râdă.

— Ți-am spus cât câștig.

Randall îi zâmbi și făcu un pas în față, la care John simți nevoia să facă unul înapoi. Se ținu cu

toate astea ferm, iar puștiul coborî vocea, spunând:

— Noi înțelegem când unii dintre clienții noștri au surse de venit care nu sunt trecute pe formulare.

— Chiar așa? întrebă John, dându-și seama că se întâmplau niște lucruri ilegale, dar fără a fi sigur ce anume.

— În raportul dumneavoastră de bonitate…

Randall părea chiar jenat.

— Am găsit cărțile de credit.

— Ce cărți de credit? întrebă John.

El nu avea nici măcar un cont curent.

— Nu vă faceți griji.

Randall îl bătu pe John pe umăr de parcă ar fi fost prieteni vechi.

— Ce cărți de credit? repetă John, mușchii din brațe încordându-i-se gata-gata să-i plesnească mâna puștiului.

Ura să recunoască că nu știa ceva. Când erai în necunoștință de cauză erai vulnerabil.

Randall își lăsă într-un sfârșit mâna să cadă.

— Ascultă, începu el. Nu-i nicio problemă. Tu plătește la timp și nouă nu ne pasă. Nu înștiințăm pe nimeni decât dacă oprești plățile.

John își încrucișă brațele, deși știa că îl făcea să pară mai mare, mai amenințător.

— Ia fii atent, spuse. Vreau doar răgălia de televizor din față, cel cu ecran de 22 de inci, cu telecomandă. Atât vreau.

— Da frate, spuse Randall, ținându-și mâinile sus. Desigur. Nicio problemă. Mă gândeam doar că având în vedere punctajul tău de bonitate…

John simți nevoia să întrebe din nou.

— Ce punctaj?

— Punctajul tău de bonitate, spuse puștiul, a cărui ton al vocii trecuse de la neîncrezător și se opri la pur și simplu uluit.

— Este cel mai bun pe care l-am văzut aici. Avem unii care vin, nu au nici măcar trei sute.

— Cât era al meu?

Randall tresări la întrebare.

— Nu avem voie să vă spunem.

John își drese glasul, făcându-l să pară mai aspru.

— Cât era al meu?

Coșurile lui Randall se făcură albe și tenul de un roșu-aprins.

— Șapte sute zece, șopti el, privind peste umăr să vadă dacă șeful era cu ochii pe el. V-ați putea duce la un magazin adevărat, domnule Shelley. Ați putea merge la Circuit City sau la Best Buy…

— Lasă-mă să le văd.

— Datele dumneavoastră?

John se apropie mai tare de băiat.

— Ai zis că apăreau acolo cărți de credit. Vreau să știu care sunt.

Randall se uită din nou peste umăr, dar ar fi trebuit să se preocupe mai mult de ce era în fața lui.

— Ia nu te mai uita în spatele tău! Uită-te la mine și răspunde-mi la întrebare.

Randall înghiți în sec.

— Poate am tastat alt CNP. Adresa curentă era diferită…

— Dar numele?

— Același nume.

— Aceeași adresă de dinainte în Garden City?

— Da, domnule.

Îi rezumă băiatului toate astea.

— Tu crezi că există un alt Jonathan Winston Shelley pe undeva cu data mea de naștere și adresa mea de dinainte care locuiește în Atlanta și are un CNP apropiat de al meu?

— Nu… adică da.

Boabe de sudoare îi apărură lui Randall pe buza superioară, iar vocea începu să-i tremure.

— Îmi cer scuze, domnule. Mi-aș putea pierde slujba dacă v-aș arăta foile. Puteți primi și dumneavoastră o copie gratuită. Vă pot da numă…

— Las-o baltă, spuse John, simțindu-se precum un monstru pentru că-l bruscase pe pușți.

Frica din privirea lui îl tăia precum gheața. John trecu înapoi prin magazin, pe lângă televizorul pe care îl dorise și plecă înainte să facă ceva ce avea să regrete mai apoi.

În loc să meargă acasă, John traversă strada și se așeză pe banca de lângă stația de autobuz. Luă unul dintre ziarele gratuite din suport și îl frunzări. Strada avea patru benzi, dar era destul de aglomerată. Folosind ziarul precum un scut, privi magazinul, observându-i pe Randall și pe colegii lui în timp ce vorbeau despre oamenii care ar fi trebuit să aibă mai multă minte decât să-și vândă viața.

Rapoarte de bonitate, cărți de credit, punctaje. Rahat, habar n-avea de așa ceva.

Veni un autobuz, iar șoferul îl întrebă pe John:

— Urci?

— Îl iau pe următorul, spuse John. Apoi adăugă: Mersi.

Îi plăceau șoferii de pe acea linie de autobuze. Nu păreau a te judeca pe loc. Atâta timp cât plăteai drumul și nu făceai scandal, gândeau că ești om de treabă.

Un aer fierbinte șuieră în spatele autobuzului când plecă din loc. John se uită la pagina următoare de ziar, apoi din nou la prima, când își dădu seama că nu o citise deloc. Stătu în stație timp de două ore, apoi trei, plecând doar o singură dată să se ușureze în dosul unei clădiri abandonate.

La ora opt, Randall plecă de la magazinul de închirieri. Se urcă într-o Toyota ruginită, întorcând cheia și bruind liniștea nopții cu cea mai nesuferită muzică pe care o auzise John vreodată. Se întunecase de cel puțin o oră, însă Randall nu l-ar fi observat pe John nici dacă ar fi fost ziua în amiaza mare. Puștiul avea probabil vreo șaptesprezece sau optsprezece ani. Avea mașina lui, un job bine plătit și nu avea nicio grijă pe lume în afară de nenorocitul care încercă să-l agreseze în după-amiaza aceea.

Ieși managerul. Cel puțin asta bănuia John că era: un tip mai în vârstă, cu niște șuvițe de păr ce-i acopereau o porțiune de chelie, o piele gălbuie și un fund rotund de la stat toată ziua jos pentru a le spune oamenilor „nu”.

De pe partea cealaltă a străzii îl auzi văietându-se când se aplecă să tragă gratiile ce acopereau geamurile din față ale magazinului. Se văietă din nou când se opri să încuie lacătul, apoi se văietă a treia oară când se ridică. După ce își îndreptă spatele, merse înspre un Ford Taurus gri-maroniu și se urcă la volan.

John așteptă până ce bărbatul își puse centura, își ajustă oglinda retrovizoare, apoi băgă în marșarier. Mașina dădu cu spatele, luminile roșii licărind, apoi redresă și ieși din parcare, iar motorul scoase un sunet ciudat precum o mașinuță de golf.

Zece minute, cincisprezece. Treizeci de minute. John se ridică, văietându-se și el din cauza efortului. Îi pocniseră genunchii și îl durea fundul de la cum stătuse pe banca rece de beton.

Se uită în ambele sensuri înainte de a traversa strada către magazin, Gratiile care protejau ușile de la intrare și ferestrele erau solide, dar John nu avea de gând să spargă și să fure nimic. În loc de asta, se duse în spatele clădirii, la tomberon.

Camera de supraveghere din spatele magazinului era ațintită spre ușa din spate, tomberonul fiind în afara razei de acoperire. Deschise capacul de oțel, care scoase un sunet metalic ascuțit. Mirosul care ieșea dinăuntru era neplăcut, însă John mirosise lucruri mult mai groaznice. Începu să scoată micii saci negri de bucătărie, precum cei pe care îi văzuse în toate coșurile de gunoi din magazin. Avu grijă să dezlege nodurile și nu să rupă sacii pentru a căuta înăuntru, apoi îi legă la fel, înainte de a trece la următorul. După treizeci de minute în care tot căută prin gunoi, nu putu să nu râdă de situația în

care se afla. Erau destule informații în sacii de gunoi (CNP-uri, adrese, date despre locuri de muncă) încât putea să pună bazele unei escrocherii serioase. Dar nu asta căuta. Nu era nici escroc, nici hoț. Căuta informații, dar numai pe ale lui și bineînțeles că le găsi în ultimul sac pe care îl deschise.

Înclină raportul pentru a-l citi mai bine în luminile de securitate. Același CNP. Aceeași dată de naștere. Aceeași fostă adresă.

Jonathan Winston Shelley, de treizeci și cinci de ani, avea două carduri MasterCard, trei Visa și un card de motorină de la Shell. Adresa avea codul poștal 30317, ceea ce corespundea sud-estului Atlantei, la câțiva kilometri de unde locuia acum John, la dărăpănătura lui de pensiune de pe Ashby, mai jos un pic de Capitoliul statului Georgia.

Avea un raport excelent și stătea bine și cu contul curent de la banca locală. Evident că era un client foarte de încredere și fusese așa de vreo șase ani. Cu excepția unei plăți întârziate pe cardul Shell, toți creditorii erau mulțumiți cu plățile efectuate la timp, ceea ce era chiar amuzant când te gândești că Jonathan Winston Shelley nu ieșise prea mult în ultimii douăzeci de ani. Paznicii de la închisoare aveau obiceiul de-a sta atent cu ochii pe tine când aveai de ispășit între douăzeci și doi de ani și pe viață pentru că ai violat și ucis o fată de cincisprezece ani.

Capitolul 8

John o știa dintotdeauna pe Mary Alice Finney. Era fata bună, majoretă frumușică, elevă de nota zece, genul de persoană pe care toată lumea din școală o știa și o plăcea pentru că era atât de drăguță. Desigur, se mai găseau și fete care o urau, dar asta făceau fetele când se simțeau amenințate: urau. Și răspândeau zvonuri răutăcioase. Erau

drăguțe de față cu tine, dar când întorceai spatele îți înfigeau cuțitul cât intra de mult și apoi îl răsuceau, așa, ca să fie sigure. Chiar și în lumea reală, unde găsești câte o femeie care o duce bine, are succes, vei găsi și o mână de femei în jur care spun că e o nesuferită sau că a ajuns în top fiindcă s-a culcat cu șefii. Așa stăteau lucrurile în viața reală, și nu erau diferite nici în microcosmosul liceului Decatur.

De fapt, ce avea John să afle mai târziu era că semăna al dracului de mult cu închisoarea.

Familia Shelley locuia la câteva străzi distanță de familia Finney, în unul dintre cartierele frumoase ale orașului Decatur, în apropierea Colegiului Agnes Scott. Mamele lor se cunoșteau între ele, învârtindu-se în aceleași cercuri în cadrul părții superioare a clasei de mijloc. Se întâlniseră așa cum se întâlnesc dintotdeauna soțiile de doctori și avocați, la vreun eveniment caritabil menit să strângă fonduri pentru liceul, spitalul, colegiul local – orice instituție care putea servi drept pretext pentru a da petreceri somptuoase și a invita străini în casele lor frumos decorate.

Richard Shelley era oncolog, șeful secției de tratare a cancerului la Spitalul Decatur. Soția sa, Emily, fusese la un moment dat agent imobiliar, dar își dăduse demisia când Joyce, primul lor copil, se născuse. John veni pe lume trei ani mai târziu și familia Shelley crezuse că viața lor era acum completă.

Emily fusese genul de mamă care se implica foarte mult ca părinte. Era membră activă a comitetului de părinți, vindea cei mai mulți biscuiți „Girl Scout” și-și petrecea mereu ultimele luni din anul școlar cosând costume pentru gala de absolvire a școlii Quaker Friends.

Pe măsură ce copiii au crescut și nu au mai avut nevoie de ea – și nici nu au mai vrut-o – s-a trezit cu mult timp liber. Pe când John era în clasa a opta, iar Joyce mai avea doi ani până începea

facultatea, s-a reîntors la postul de agent imobiliar cu jumătate de normă, pentru a avea și ea ocupație.

Viețile lor erau perfecte, cu excepția lui John.

Mințitul a venit mai târziu și aparent fără niciun motiv. John era acasă când spunea că e la antrenamentul de fotbal. Era la antrenamentul de fotbal când spunea că e acasă. Notele erau din ce în ce mai slabe. Își lăsase părul să crească. Apoi, era și mirosul. Mirosea de parcă nici nu se mai spăla, iar hainele lui, când Emily le mai strângea de pe podeaua dormitorului său pentru a le arunca la spălat, miroseau aproape a chimicale, de parcă ar fi fost date cu Teflon.

Richard lucra multe ore pe zi. Slujba sa cerea mult efort fizic și emoțional. Nu avea nici timpul, nici interesul de a se preocupa de fiul său. Richard fusese rezervat când avusese anii lui John. Ca adolescent, păstrase secrete. Dădea de belele, dar le rezolva, nu? Era vremea ca John să se desprindă de fusta mamei. Să-i ofere băiatului mai multă libertate.

Emily își făcea griji în privința marijuanei, așa că nici nu observă praful rămas în buzunarul din față al blugilor fiului său.

— Aspirină, îi spuse el.

— De ce ai pune aspirina în buzunar?

— M-a cam durut capul.

De mic copil, John băgase tot felul de lucruri ciudate în buzunare: pietre, agrafe, o broască. Își făcea griji în privința sănătății lui.

— Trebuie să te ducem la doctor?

— Mamă!

O lăsă lângă mașina de spălat, stând cu pantalonii în mână.

Familia Shelley, precum majoritatea cuplurilor înstărite, credeau că banii și privilegiul îi proteja pe copiii lor de droguri. Ceea ce ei nu conștientizau, era că acei doi factori îi ajutau pe copiii să facă rost de droguri *mai bune.* Chiar și fără asta, Emily Shelley voia să creadă că avea un

băiat bun, și asta și făcu. Nu observă ochii tulburi pe care îi avea dimineața, picăturile de ochi pe care le folosea constant, transpirația, mirosul înecăcios care venea din șopronul din spatele casei. Cât despre doctorul Richard, el nu ridică ochii din ziar la micul dejun să vadă că pupilele fiului său erau cât monedele de jumătate de dolar sau că îi curgea nasul mai des decât pacienților săi de cancer.

Viața li se destrămă pe bucățele.

În timpul unei inspecții întâmplătoare la școală, îi găsiră în fundul dulapului lui John o pungă de iarbă băgată într-o pereche de tenișI.

— Nu sunt pantofii mei, spuse John, iar mama sa fusese de acord că încălțările nu semănau cu cele pe care îl văzuse purtându-le.

Un paznic de la mall îi sunaseră să le spună că fiul lor fusese prins furând o casetă.

— Am uitat să o plătesc.

John ridică din umeri, iar mama lui atrase atenția asupra faptului că avea într-adevăr douăzeci de dolari în buzunar. De ce ar fi furat ceva ce putea să plătească?

Întâmplarea dintr-o seară de vineri a pus capac. Un intern de la spital a sunat, trezindu-l pe Richard Shelley să-i spună că fiul său se afla la camera de urgențe din cauza unei supradoze de cocaină.

Asta da trezire. Probe medicale – ceva ce tatăl său putea folosi să-i fluture sub nasul mamei sale, dovadă concretă a lipsei de valoare a fiului lor.

Noaptea, John stătea în dormitor și-și asculta părinții cum se certau din cauza lui până ce tatăl lui striga ceva de genul „și cu asta basta!” iar mama lui se refugia în dormitor, trântind ușa după ea. Apoi se auzeau plânsete înfundate, iar el își dădea drumul la casetofon, Def Leppard izbucnind din boxe, până ce Joyce (care, bineînțeles, învăța) bătea în peretele care despărțea dormitoarele lor, strigând „Dă muzica mai încet, ratatule!”

John bătea înapoi, îi zicea scorpie, făcea destulă gălăgie încât tatăl său venea la el în cameră, îl

smucea de braț și îl întreba ce era în neregulă cu el.

— Ce motive ai să faci pe rebelul? îi cerea Richard să-i spună. Ai tot ce ți-ai putea dori.

— De ce? îl întreba mama pe băiat, lacrimile curgându-i pe obraz șiroi. Cu ce am greșit?

John ridica din umeri. Numai asta făcea când încercau să îl confrunte – să ridice din umeri. Ridica atât de mult din umeri încât tatăl său crezuse că probabil avea vreo problemă neurologică. Poate ar fi trebuit să-i dea litiu. Poate ar fi trebuit să-l interneze într-un ospiciu.

— Cum a început? voia mama sa să afle.

Trebuia să fie vreo modalitate de a-l salva, de a repara toată situația, numai dacă ar fi aflat cum începuse totul.

— Cine te-a făcut dependent? Zi-mi cine ți-a făcut asta!

John ridică din umeri. Tatăl său remarcă sarcastic:

— Acum ce, ești retardat? Autist? Asta e în neregulă cu tine?

Începuse cu iarba. Nu degeaba Nancy Reagan le spusese copiilor să refuze. Prima dată când fumase fusese, în mod adecvat, la o înmormântare.

Fratele lui Emily, Barry, murise într-un accident de mașină pe autostradă. Subit. Mortal. O experiență care îți schimbă viața. Barry era un tip solid, mânca orice dorea, fuma trabucuri de parcă era Fidel Castro. Lua pastile pentru hipertensiune, făcea zilnic injecții pentru diabet și în general își săpa încetișor groapa. Faptul că fusese omorât de un șofer de tir care adormise la volan era aproape o glumă.

Înmormântarea avuse loc într-o dimineață de primăvară fierbinte. La biserică, John merse în spatele coșciugului, cu verișorul său Woody lângă el. Nu mai văzuse niciodată un tip plângând, iar John se simți aiurea când îl văzu pe verișorul său – un tip dur, cu patru ani mai mare decât el și mult mai șmecher decât ar fi visat vreodată John să fie –

plângând în hohote în fața lui. Barry nici măcar nu fusese tatăl adevărat al lui Woody. Mama lui Woody divorțase – un lucru șocant pe vremea aceea. Era căsătorită cu Barry de numai doi ani. John nici măcar nu era sigur dacă tipul îi mai era verișor.

— Vino aici, îi spuse Woody.

Erau din nou la el acasă, atât de goală acum, fără unchiul Barry. Unchiul său fusese un tip de gașcă, mereu gata de glume și șotii când atmosfera din cameră devenea mai tensionată. Tatălui lui John nu îi plăcuse prea mult de el, iar John bănuia că era din pur snobism și nu din alt motiv. Barry vindea remorci pentru tractor. O ducea bine, însă pentru Richard era totuna cu a vinde mașini la mâna a doua.

— Haide, îi spuse Woody lui John, urcând treptele spre dormitoare.

John se uită în jur să vadă unde erau părinții lui, nu de alta, dar din tonul lui Woody avu impresia că ceva nu tocmai în regulă avea să se întâmple. Cu toate astea, urcă după el pe scări, închise ușa și o încuie când i se spuse să facă asta.

— Rahat.

Woody oftă, lăsându-se în fotoliul-pară de pe podea. Scoase o cutie de plastic din spatele unor cărți așezate teanc pe raftul din spatele lui, apoi scoase niște foițe pentru țigarete de sub saltea. John îl privi când rulă o țigară cu marijuana.

Woody îl văzu cum îl privește și spuse:

— Nu mi-ar strica un fum. Dar ție?

John nu fumase niciodată o țigară și nici nu consumase nimic mai puternic decât siropul de tuse – pe care mama sa îl ținea ascuns la ea în baie de parcă ar fi fost radioactiv – însă, când Woody îi oferi să tragă un fum, spuse:

— Fain!

Îl privi pe verișorul său cum trăgea fumul în plămâni și îl ținea, sperând să prindă vreun indiciu. Broboade de sudoare își făcură apariția pe buza

superioară a lui John când puse mâna pe țigară. Îi era mai mult teamă că o să se facă de râs în fața verișorului său decât că făcea ceva ilegal.

Lui John îi plăcu la nebunie alinarea produsă de fumatul marijuanei, felul cum îl domolea. Nu-i mai păsa că tatăl său îl credea un ratat sau că mama lui era constant dezamăgită de el. Perfecțiunea surorii sale Joyce, în încercarea de a călca pe urmele tatălui său, nu-l mai deranja la fel de mult după ce trăgea un fum și chiar îi plăcea mai mult să fie în compania familiei sale când era amețit.

Când părinții săi înțeleseră într-un sfârșit ce se întâmpla, dădură vina pe eternul vinovat: anturajul negativ. Ceea ce nu realizau ei era că John Shelly era de fapt anturajul negativ. În câteva săptămâni, trecuse de la tocilarul bleg la un fumător de marijuana și îi plăcea enorm atenția pe care noua sa transformare i-o dobândise. Datorită lui Woody, era acum cel care avea droguri ascunse. El era cel care știa unde se dădeau cele mai tari petreceri, unde puștanii de liceu, încă minori, erau bine primiți atât timp cât aduceau cu ei niște fete frumoase. Pe când avea cincisprezece ani, distribuia punguțe cu droguri de zece dolari. La o reuniune de familie Woody îi dădu prima dată să încerce cocaină și după aceea, nu a mai fost cale de întoarcere.

La șaptesprezece ani, fusese găsit vinovat de crimă.

Din câte își putea aminti John, Mary Alice Finney fusese prima amică pe care și-o făcuse și care nu făcea parte dintre membrii familiei lui. Mamele lor îi duceau cu rândul cu mașina la școală, prin rotație, în fiecare săptămână. Copiii stăteau pe bancheta din spate, chicotind pe seama tuturor prostiilor, jucând tot felul de jocuțe puerile pentru a face timpul să treacă mai repede. În timpul școlii generale, în clasele primare, urmaseră cam același drum. Erau copiii isteți, care

aveau toate avantajele. Spre sfârșitul școlii generale, totul era diferit. Unchiul Barry era mort. John era șeful anturajului negativ.

— Te-ai schimbat, îi spuse Mary Alice în ziua în care o prinse într-un colț, lângă vestiarul fetelor.

Își ținu manualele strâns la piept, acoperindu-și tricoul de la concertul formației Police de parcă simțea nevoia să se protejeze.

— Nu cred că-mi place persoana care ai ales să devii.

A ales să devină. De parcă ar fi avut de ales. Nu îl alesese pe tatăl său sever, pe amețita sa de mamă care era o adeptă înfocată a negației. Nu o alesese pe Joyce, sora lui perfectă, afurisita care ridicase ștafeta atât de tare încât John nu putea decât să țopăie în vârful degetelor, în speranța că va putea să atingă marginea ștafetei dar niciodată capabil să sară suficient de mult încât să treacă peste.

Alesese el asta? Nu avusese nicio șansă.

— Du-te dracului, îi spuse lui Mary Alice.

— Vezi să nu, se răsti ea, scuturând din plete, în timp ce se întoarse și îl lăsă stând acolo ca un idiot.

Se privise în oglindă în acea seară, își văzuse părul gras, cearcănele negre de sub ochi, coșurile de pe obraji și frunte. Corpul nu ținuse pasul cu mâinile și tălpile enorme. Chiar și îmbrăcat pentru a merge la biserică, arăta precum o păstaie de fasole verde stând cățărat pe niște cutii de carton. La școală era marginalizat, nu mai avea niciun prieten, iar la frageda vârstă de cincisprezece ani, singurele experiențe sexuale se limitaseră la crema de mâini a surorii sale și imaginația sa bogată. Uitându-se în oglindă, John observă toate aceste lucruri, apoi se furișă în șopronul din spatele casei și trase pe nas atâta cocaină încât i se făcu rău.

Din acea zi, John o urî pe Mary Alice. Tot ce era greșit în viața lui era vina ei. Răspândi zvonuri despre ea. Făcea glume pe seama ei când era prin preajmă ca ea să știe cât de mult el o ura. La întrunirile sportive se lega mereu de ea când

ovaționa în sală. În unele seri, stătea întins, gândindu-se la ea, detestând-o, ca apoi să se trezească să vadă că mâna nu îi mai era pe stomac, ci i se furișase încet în pantaloni și nu-i trebuia decât să-și imagineze cum fusese în acea zi la școală, zâmbindu-le celor din jur când mergea pe coridor, puloverul strâmt pe care îl purtase, și era gata.

— John?

Mama lui parcă avea un al șaselea simț, părând mereu să-i bată la ușa dormitorului când se masturba.

— Trebuie să stăm de vorbă.

Emily voia să vorbească despre notele lui din ce în ce mai slabe, despre ultima lui pedeapsă la școală, despre ceea ce găsise în buzunarul blugilor lui. Voia să vorbească cu străinul care îi răpise fiul, să-l implore să i-l dea înapoi pe Johnny al ei. Știa că puiul ei era undeva acolo, ascuns, și nu avea să se dea bătută. Chiar și la proces, John simți că ea îl susținea în taină, în timp ce el stătea la masă ascultându-i pe avocații care spuneau că era un nimic, în fața unui comitet de jurați care nici măcar nu îl priveau în ochi.

Singura persoană din sala de judecată care încă se mai încredea în John Shelley era mama sa. Nu avea să renunțe la acel băiat, la acel cercetaș, la acel copil precoce. Voia să îl cuprindă în brațe și să rezolve totul, să își apese fața în dosul gâtului său și să inhaleze mirosul ciudat de aluat și lut umed pe care îl avea când se juca în curte cu prietenii lui. Voia să îl asculte când îi spunea despre cum i-a mers ziua, meciul de baseball pe care îl jucase, noii prieteni pe care și-i făcuse. Își voia fiul. *Tânjea* după fiul ei.

Dar el deja nu mai era.

ZIARUL LOCAL *DECATUR CITY OBSERVER*
15 IULIE 1985

SHELLEY VA FI JUDECAT CA ADULT ÎN CAZUL FINNEY

Judecătorul districtual Billie Bennett a dispus judecarea lui Jonathan Winston Shelley, de cincisprezece ani, din Decatur, ca adult în procesul cu privire la uciderea lui Mary Alice Finney, tot din Decatur. Avocații apărării au pledat circumstanțe atenuante, însă Bennett a afirmat că, având în vedere arestările precedente ale inculpatului, cât și ceilalți factori agravanți, nu exista niciun motiv pentru ca tânărul să nu fie judecat ca adult. Avocatul acuzării, Lyle Anders, a afirmat că va încerca să obțină condamnarea la moarte.

Paul Finney, tatăl fetei ucise, le-a spus reporterilor care se aflau în fața tribunalului că este „mulțumit" de decizia judecătorului. Shelley, acuzat de omor cu premeditare, va fi primul adolescent din districtul DeKalb care va fi judecat ca adult. Într-o altă decizie judecătorească, Bennett a respins cererea avocatului lui Shelley de mutare a procesului la o altă Curte.

Șase criminali găsiți vinovați au fost executați în statul Georgia de când Curtea Supremă a Statelor Unite ale Americii a aprobat constituționalitatea pedepsei cu moartea în cazul Gregg vs. Georgia (1976). Cel mai tânăr criminal condamnat la moarte în statul Georgia a

fost Eddie Marsh, un tânăr de paisprezece ani, care a fost executat pe 9 februarie 1932, pentru uciderea fetei unui fermier din districtul Dougherty.

Anul acesta, în luna martie, John Young, de douăzeci și opt de ani, care la optsprezece ani a ucis trei persoane în vârstă în casa lor din districtul Bibb în timpul unui jaf, a fost executat prin electrocutare la închisoarea de Diagnosticare și Clasificare din Jackson, Georgia.

Capitolul 9

2 OCTOMBRIE 2005

John nu dormise bine, ceea ce nu era o noutate pentru el. În închisoare, nopțile erau cele mai grele. Se auzeau țipete, plânsete, și alte lucruri la care nu voia să se gândească. John avea cincisprezece ani când a fost arestat, șaisprezece când a intrat la închisoare. Până la vârsta de treizeci și cinci de ani, petrecuse acolo mai mulți ani decât în casa părinților lui.

Dar oricât de gălăgioasă ar fi fost închisoarea, la un moment dat te obișnuiai. Să fii afară, asta era cu adevărat greu. Claxoane, mașini de pompieri, radiouri vuiau la tot pasul. Soarele era mai luminos, mirosurile mai puternice. Florile mai că îi aduceau lacrimi în ochi și aproape că nu putea să mănânce. Orice mâncare avea prea mult gust și avea prea multe opțiuni pentru a se simți bine intrând într-un restaurant și comandând ceva.

Înainte ca John să fi fost închis, nu vedea oameni făcând jogging pe stradă, cu căștile în urechi și pantaloni scurți strâns lipiți de corp. Telefoanele mobile se țineau în niște genți mari, purtate pe umăr, și doar oamenii înstăriți și le puteau permite. Muzica rap nu era atât de cunoscută, iar a fi cool însemna să asculți Mötley Crüe și Poison. Un CD player era precum o chestie scoasă din Star Trek și chiar a ști despre Star Trek era o dovadă de ciudățenie.

Nu avea habar cum să privească această nouă lume. Totul i se părea de neînțeles. Lucrurile cunoscute dispăruseră. În prima zi petrecută în libertate, se închisese într-un dulap din casa mamei sale, plângând în hohote.

— Shelley? urlă Art. Ai de gând să lucrezi sau nu?

John ridică mâna în semn de scuze, forțându-se să schițeze un zâmbet.

— Iertare, șefu'.

Se îndreptă spre un Chevrolet Suburban verde și începu să șteargă apa de pe portieră. Acesta era un alt lucru care îl șocase: mașinile deveniseră uriașe. La închisoare aveau un singur televizor care prindea două canale și deținuții mai vechi hotărau la ce să se uite. Antena fusese smulsă și folosită pentru a scoate ochiul cuiva cu mult înainte ca John să apară pe acolo, așa că recepția era groaznică. Chiar și când imaginea devenea mai clară și se putea vedea într-o oarecare măsură, nu-ți puteai da seama de dimensiunile mașinilor de pe ecran. Te întrebai dacă ce vezi e real sau dacă e făcut special pentru un serial anume. Poate că serialul era despre o altă lume, în care femeile purtau fuste până sub fund, iar bărbații nu se sfiau să se afișeze în pantaloni strâmți de piele și să spună lucruri de genul: „Tatăl meu nu m-a înțeles niciodată".

Băieții se distrau grozav pe seama lor, strigând „fătălăule" și „poponarule" înspre televizor și acoperind ce avea să zică actorul în continuare.

John nu prea se uita la televizor.

— Hei, hei, spuse Ray-Ray, aplecându-se să dea cu silicon roțile Chevrolet-ului.

John ridică privirea și văzu o mașină de poliție oprindu-se în parcarea spălătoriei. Ray-Ray spunea întotdeauna un lucru de două ori, de aici i se trăgea numele, și întotdeauna îl prevenea pe John când vreun polițist era prin preajmă. John îi întorcea favoarea. Cei doi nu schimbaseră vreodată mai mult de două cuvinte, darămite să-și destăinuiască povestea vieții unul altuia, însă amândoi știau de la prima vedere ce era celălalt: un fost-pușcăriaș.

John începu să șteargă geamul de la portiera șoferului, fără grabă, pentru a-l putea privi pe polițist în reflexia geamului. Mai întâi auzi stația radio a poliției, acel bâzâit constant al dispecerilor

vorbind codat. Polițistul aruncă o privire de jur-împrejur, identificându-i pe John și pe Ray-Ray într-o clipită, după care își săltă cureaua și intră să plătească pentru spălat. Nu că i s-ar fi cerut vreo plată, dar întotdeauna era mai bine să te prefaci.

Proprietara Chevrolet-ului era prin apropiere, vorbind la telefonul mobil. John ținea ochii închiși în timp ce ștergea geamurile, ascultându-i vocea și savurând sunetele ca și cum ar fi fost o piesă muzicală de valoare. În pușcărie, uitase cum era să auzi vocea unei femei, să asculți nemulțumirile pe care doar femeile le-ar putea avea: o tunsoare proastă, un vânzător fără maniere, o unghie ruptă. Bărbații voiau să discute despre lucruri adevărate: mașini, arme, gagici. Ei nu discutau despre sentimente decât dacă era vorba de furie, dar nici asta nu dura prea mult, pentru că, în general, luau situația în propriile mâini.

Din două în două săptămâni, mama lui John venea cu mașina din Decatur până în Garden City, dar oricât de bucuros era John s-o vadă, nu a ei era vocea de femeie pe care voia s-o audă. Emily era întotdeauna optimistă și fericită să-și vadă fiul, chiar dacă el își dădea seama privind-o în ochi că era obosită după drumul lung sau tristă văzând că el își făcuse un nou tatuaj și că își lăsase părul lung. Venea și mătușa Lydia, dar doar pentru că era avocata lui. Joyce îl vizita de două ori pe an, împreună cu mama lor, o dată de Crăciun și încă o dată de ziua lui, dar se vedea de la o poștă că nu-i plăcea să fie acolo. Joyce voia să plece din acel loc aproape mai mult decât John și de fiecare dată când vorbea cu el, lui John îi venea în minte felul în care se confruntau negrii din bandele de cartier cu susținătorii arianismului: „Cioroi, javră nenorocită; rahat alb matolit, cum te-am prins, ești mort”.

Tatăl lui venise să-l vadă doar de două ori cât timp fusese închis, dar John nu voia să se gândească la asta.

— Pardon?

Femeia cu telefonul mobil era lângă el. Îi putea mirosi parfumul. Buza de sus îi era frumos arcuită și luciul îi dădea un aspect umed gurii.

— Hei? spuse ea, dând să râdă.

— Scuze, abia îngăimă John, șocat să vadă că ea ajunsese atât de aproape fără ca el să observe.

În închisoare ar fi fost mort până atunci.

— Am spus „mulțumesc”, zise ea.

Îi întinse un dolar și el îl luă, simțindu-se mărunt și josnic în același timp.

John puse cu ostentație bancnota în cutia cu bacșișuri, știind că toată lumea era cu ochii pe el. Făcea același lucru și când un client oferea un bacșiș altcuiva. Nimeni nu avea încredere în nimeni acolo și pe bună dreptate. Nu-ți trebuia o diplomă universitară ca să-ți dai seama de ce un grup de bărbați între două vârste lucrau pentru salariu minim plus bacșiș la Spălătoria Auto „Gorila”.

Art ieși din birou, urlând:

— Tura întâi, pauză de masă.

Apoi se îndreptă spre polițistul care stătea lângă automatul de dulciuri. La dracu’, încă un lucru pe care John nu-l observase. Polițistul ieșise afară, îl privise și el nici măcar nu își dăduse seama.

John lăsă capul în jos și se duse în spate, pentru a ponta și a-și lua pachetul cu mâncare de pe raft. Avea un suc în frigider, dar nu s-ar fi întors în ruptul capului acolo până nu ar fi plecat polițistul și Art s-ar fi așezat la birou, numărându-și banii.

Chico, unul dintre angajați, stătea pe ciment, la umbra unei falnice magnolii care creștea pe fâșia de iarbă din spatele spălătoriei. Lui John îi plăcea să stea acolo, sub copac, savurând liniștea și umbra, dar Chico i-o luase înainte de această dată. Un astfel de lucru nu s-ar fi întâmplat la pârnaie. Dacă îi luai locul cuiva era ca și cum i-ai fi tras-o surorii lui pe la spate. Acolo nu se întâmpla nimic fără un soi de plată.

— Ce mai faci? spuse John, făcându-i semn cu capul lui Chico și îndreptându-se spre șopronul care servea drept atelier de întreținere. Băieții de acolo făceau destui bani pentru a-și permite să ia masa în oraș.

John se așeză pe pământ, sub umbrar. Își dădu jos șapca și își șterse sudoarea de pe frunte cu dosul mâinii. Luna noiembrie obișnuia să însemne venirea iernii, dar acum aveai noroc dacă jacheta pe care o luai de dimineață nu era plină de transpirație până la prânz.

Iisuse, până și vremea se schimbase în absența lui!

Aruncă o privire în jur, înainte de a scoate o bucată de hârtie din buzunarul de la spate. Era raportul de bonitate. Pe de o parte, ar fi vrut să-l îndese înapoi în punga de gunoi, să scape de el. Un nenorocit îi furase identitatea. Ce însemna acest lucru pentru John Shelley? Era clar că impostorul nu încerca să săvârșească vreo fraudă. Altfel, de ce ar fi achitat creditele în fiecare lună timp de șase ani? John auzise de tot felul de escrocherii în închisoare și deși nu avusese acces la un computer, știa că furtul identității e cel mai ușor de săvârșit pe Internet. Dar ce i se întâmpla lui era diferit. De obicei, impostorul lua banii și fugea, nu rămânea să plătească facturile la timp. Era ca în bancul acela în care cineva comandă cincizeci de cutii de pizza acasă la altcineva, doar că plătește pentru ele cu cartea de credit.

Împături raportul și îl vârî la loc în buzunar. Ar trebui s-o lase baltă. N-avea să iasă nimic bun din toată treaba asta. Ceea ce el trebuia să facă era ce îi spusese agenta care îl supraveghea: să se concentreze pe a-și reface viața, să facă rost de o slujbă stabilă, să demonstreze că era un alt om.

Totuși, situația îl deranja. Era ca o așchie care nu voia să iasă și el o zgândări toată noaptea, încercând să găsească o explicație. De ce ar fi făcut cineva asta? Poate că o persoană cu un trecut

murdar îi folosea datele personale pentru a se pune la adăpost. Poate că vreun criminal în serie sau un simplu muncitor era pe fugă și a trece drept John Shelley i se părea o idee bună.

Râse, gândindu-se la acest lucru și luă o îmbucătură din sandvișul cu unt de arahide și banane. Trebuia să fii destul de disperat pentru a lua identitatea unui criminal găsit vinovat, care mai era și agresor sexual înregistrat în baza de date publică.

Untul de arahide îi rămase în gât și John tuși de câteva ori, după care se ridică și se îndreptă spre un furtun încolăcit, lăsat pe jos. Întoarse robinetul și mai luă o înghițitură, privind cum Ray-Ray vorbea cu o femeie lângă aspiratoare. John își dădea seama că bărbatul încerca s-o impresioneze cu vrăjeala lui obișnuită. Dacă se lua după felul în care era îmbrăcată, Ray-Ray ar fi trebuit să nu mai piardă vremea și să-i dea direct banii. Majoritatea băieților de la „Gorila” apelau la talentele locale. Pe Șoseaua Cheshire Bridge se ajungea la Restaurantul Colonial, un local cu mâncăruri simple, pe lângă care dădeau târcoale destule femei de moravuri ușoare. John îi auzise des pe băieți certându-se în diminețile de luni pe seama celei mai bune strategii: dacă să le ia devreme, când erau proaspete, și să plătească mai mult, sau să se ducă mai târziu, când se ofiliseră, și să plătească mai puțin.

Economia străzii!

— Du-te dracu’, dobitocule! strigă prostituata, lovind în pieptul lui Ray-Ray cu mâinile.

Acesta mârâi ceva și o împinse până când ea căzu în fund.

Primul impuls al lui John a fost să rămână pe loc. Nu era bine să te amesteci în treburile altora, fiindcă puteai să o pățești. Aceea era o femeie de stradă, deci știa să se apere singură. Cel puțin asta credea, până când Ray-Ray se repezi la ea și o lovi cu pumnul în față.

— Drace! murmură Chico, ca un spectator la un campionat de lupte greco-romane. Nici nu i-a dat răgaz să se ridice.

John se uită în jos, la pantofii lui uzi leoarcă. Furtunul încă mai era pornit. Ar fi putut să intre în încurcătură din cauza asta. Se duse să închidă robinetul, uitând pentru o clipă că trebuia să-l întoarcă spre dreapta și nu spre stânga. Încolăci furtunul la loc. Când ridică privirea, îl văzu pe Ray-Ray cu piciorul în aer, gata să strivească fața femeii.

— Hei, spuse John, strigând încă o dată când talpa lui Ray-Ray o lovi.

Probabil că John fugise într-acolo. Probabil că pe drum spusese ceva cu voce tare și atrăsese și mai mult atenția asupra situației. Până să-și dea seama de ceea ce făcea, îl durea pumnul de parcă l-ar fi înțepat o viespe și Ray-Ray zăcea întins pe jos.

— Ce naiba? răcni Art.

Bărbatul abia măsura un metru cincizeci, dar se opri la câțiva centimetri de pieptul lui John, scrâșnind în sus la el:

— Băi, maimuțoiule!

Amândoi priviră în jos. Unul dintre dinții lui Ray-Ray era pe trotuar, într-o baltă de sânge. Tipul părea mort, dar nimeni nu se grăbea să îi ia pulsul.

Polițistul stătea în pragul ușii. John își lăsă ochii să urce încetișor de la pantofii negri și groși ai bărbatului, urmând dunga perfectă a pantalonilor, apoi sărind peste centura unde o mână mare stătea pe patul pistolului și se sili să-l privească pe om în ochi. Gaborul se uită și el lung la John, dând sonorul stației la mic, până când apelurile de la dispecerat se transformară în șoapte.

— Ce se-ntâmplă aici?

John era cât pe ce să ia poziția binecunoscută cu mâinile și picioarele depărtate.

— L-am lovit.

— Ei, nu mai spune, dobitocule! se răsti Art. Ai zburat de-aici!

Îl împunse pe Ray-Ray cu piciorul.

— Iisuse, Shelley! Cu ce l-ai lovit, cu ciocanul?

John își lăsă ochii în pământ. Of, Doamne! Nu putea să ajungă din nou la închisoare. Nu după ce trecuse prin atâtea!

— Îmi pare rău, spuse John. N-o să se mai întâmple.

— Fii sigur că nu, îl repezi Art. Iisuse!

Se uită spre polițist.

— Uite cum mă răsplătesc oamenii ăștia după ce că le dau o nouă șansă.

— Îmi cer scuze, încercă John din nou.

— Hei, strigă prostituata. Mă ajută și pe mine cineva?

Toți se uitară în jos, șocați, de parcă ar fi uitat că exista. Târfa avea un chip încrâncenat, care îi dezvăluia povestea vieții în multitudinea de încrețituri ce îi brăzdau pielea. Îi curgea sânge din nas și din gură, unde o rănise talpa lui Ray-Ray. Se sprijinea în coate, având un șal alb de pene în jurul gâtului ei sfrijit, o fustă scurtă mov ce părea de plastic și un maiou negru, fără mâneci, care abia îi acoperea corpul vestejit, lăsându-i la vedere sânii căzuți.

Nimeni nu voia să o atingă.

— Hei, Făt Frumos din poveste, spuse ea, scuturând mâna către John. Haide, viteazule. Ajută-mă dracului să mă ridic.

John șovăi, dar apoi întinse mâna și o ridică. Ea mirosea a țigări și Burbon și abia putea să se țină pe tocurile cui ale pantofilor. Îl înșfacă de umăr, încercând să-și mențină echilibrul. El se sili să nu tresară de scârbă, la gândul că mâna aceea fusese cine știe pe unde. În lumina soarelui, pielea îi era pământie și John își închipui că ficatul ei s-ar fi scurs prin buric să scape, dacă ar fi avut ocazia. Să fi avut vreo treizeci de ani, dar arăta de optzeci.

Polițistul preluă comanda.

— Vrei să-mi explici ce se petrece aici?

— Voia să nu mă plătească, spuse ea, aplecând bărbia pentru a-l arăta pe bărbatul întins cu fața în jos.

Glasul ei suna ca niște pietricele care se rostogoleau în flegmă. Nu se auzeau clar nici măcar două cuvinte.

— L-ai lăsat să ți-o tragă pe datorie? întrebă polițistul, fără să-și ascundă neîncrederea.

Bărbatul avea dreptate să fie neîncrezător. John nu i-ar fi dat lui Ray-Ray pe datorie nici măcar o balegă.

— Eram acolo, spuse ea, referindu-se la toaleta publică din spatele clădirii. Încerca să mă fraierească, jigodia. Zicea că ia banii mâine.

Polițistul ridică din sprâncene.

— Cred că glumești.

— M-a urmărit până aici, voia să cădem la învoială, continuă femeia, prinzându-l din nou pe John de braț, când se dezechilibră. De parcă ar fi mega-reduceri la supermarket. Prostănacul!

Ridică tocul din piele lăcuita și îl lovi pe Ray-Ray în braț.

— Hei, hei, nu da, spuse Ray-Ray, gemând și întorcându-se pe spate.

Când văzu că dobitocul făcuse pe mortul, lui John îi veni să-l bată din nou pentru că provocase tot scandalul.

Polițistul îl împunse pe Ray-Ray cu vârful pantofului.

— Vrei pe gratis, derbedeule?

Ray-Ray își puse mâna la ochi, ferindu-se de soare, pentru a-l putea privi pe polițist fără să fie orbit.

— Nu, nu, frate. Nu e așa deloc.

— Ridică-te, idiotule, îi ordonă polițistul. Și tu, spuse către târfă, zi-mi unde ți-e strada!

Ea era preocupată de a-și curăța pietrișul de pe coate.

— E în sus, lângă magazinul de băuturi.

Un val de sunete bruiate veni din stația radio a polițistului, iar apoi se putu deslușì:

— *Echipa cincizeci și unu, cincizeci și unu*?

Polițistul apăsă butonul pentru microfon, spuse „Recepționat”, apoi îl indică pe John, vorbind peste informațiile pe care le transmitea dispeceratul, dar ascultând în același timp.

— Tu, Făt Frumos, ai grijă să ajungă acasă cu bine. Iar tu, îi spuse lui Ray-Ray, dacă mă faci să-ți mai repet o singură dată să te ridici, te bag la răcoare mai rapid decât o să-ți poată chema cine te are în grijă un taxi spre pușcărie.

Ray-Ray sări în picioare și polițistul apăsă din nou butonul și spuse:

— Am înțeles, ajung în zece minute.

Ca o completare, îl întrebă pe Art:

— Ești de acord?

Art se încruntă, fruntea încrețindu-i-se în formă de V.

— Da, mă rog, încuviință în cele din urmă. Shelley, ai zi liberă. Întoarce-te mâine cu mintea mai limpede.

— Mulțumesc, spuse John, aproape venindu-i să plângă de ușurare. Mulțumesc, domnule. N-o să vă dezamăgesc.

John fu tratat cu același respect de care dăduse dovadă.

— Vrei să scap de bâlbâitul ăsta? îl întrebă, arătându-l cu degetul pe Ray-Ray.

John se gândi la asta câteva clipe, dar nu voia să-și petreacă tot restul vieții păzindu-și spatele de dobitocul acela.

— Nu e supărare, spuse. Nu, Ray?

— Nu, nu, răspunse Ray-Ray. Nicio supărare.

— Tacă-ți fleanca, zise Art. Nu vreau să te mai prind pe-aici până miercuri dimineață, ai înțeles?

Ray-Ray dădu din cap de două ori.

Art îi aruncă prostituatei o privire usturătoare, apoi îi spuse lui John:

— Du-o de aici până nu începem să pierdem clienți.

John nici nu credea că are de ales. Târfa se lipise din nou de el, strângându-i brațul, chiar deasupra cotului, cu degetele ei osoase. Începu să meargă alături de ea, bănuind că dacă n-ar fi făcut-o, ea ar fi picat în bot pe stradă.

Mașinile treceau pe lângă ei vâjâind, în timp ce se îndreptau spre Bulevardul Piedmont. John vedea mii și mii de SUV-uri și mașini sport care străbăteau șoseaua aceea în fiecare zi. Cu Buckhead la un capăt și Parcul Ansley la celălalt, singurele mașini rablagite pe care le observa John pe drum aparțineau menajerelor, grădinarilor, băieților care întrețineau piscina și celorlalți nefericiți ce își câștigau traiul făcând muncile de rahat pe care nu voiau să le facă bogătașii.

— Dobitocu' dracului, bombăni prostituata în timp ce așteptau la semafor.

În încercarea ei de a se ține pe tocurile ridicol de înalte, își încleștă din ce în ce mai mult degetele osoase în brațul lui John.

— Stai un pic, spuse ea, calmându-se într-un final.

Ținându-l în continuare strâns pe John, își dădu jos pantofii pe rând.

— Ale dracului tocurile astea.

— Da, spuse John, văzând că ea aștepta un răspuns.

— E verde, zise ea, trăgându-l pe stradă, când mașinile se opriră. Doamne, ce mă dor picioarele!

Ea ridică privirea spre el când ajunseră în capătul celălalt al intersecției.

— Știi, mi se clatină un dinte, de la cum m-a lovit.

— Ah, spuse John, gândindu-se că era ori proastă ori nebună dacă credea că el avea bani pentru dentist. Mda, îmi pare rău.

— Nu, idiotule. Vreau să zic că pot cu mâna, dar nu cu gura.

John nu-și dădu seama că încleștase din dinți până nu începură să-l doară fălcile.

— Nu, răspunse el, nu e nevoie.

— Ascultă…

Ea se opri, își trase mâna și începu să se legene ca o plută în mijlocul unei furtuni.

— Poți să te duci înapoi, Romeo. Mă descurc singură de aici.

— Nu, spuse el din nou, luând-o de data aceasta de braț.

La norocul pe care îl avea, ea ar fi căzut pe stradă și polițistul l-ar fi acuzat de omor prin imprudență.

— Hai să mergem.

— Hopa, șopti ea îndoind genunchiul pentru că alunecase pe trotuarul stricat.

— Ține-te bine, îi spuse John, gândindu-se că era atât de slabă încât putea să-i simtă osul din braț.

— Nu o iau pe la spate, spuse ea din senin.

John nu știa ce era mai rău: gândul la gura sau la fundul ei. Aruncă o privire la inflamațiile de pe mâinile și picioarele ei și simți că îi venea înapoi sandvișul cu unt de arahide și banane de la prânz.

— Aha.

Nu știa de ce ea îi împărtășea acele lucruri, dar tare ar fi dorit să n-o mai facă.

— Mă face să mă cac împrăștiat, zise ea, privindu-l pieziș. Voiam să-ți spun, în caz că asta aveai de gând.

— Eu doar o să mă asigur că ajungi cu bine. Nu-ți face griji pentru alte lucruri.

— Nimica nu-i pe gratis, îi spuse ea, iar apoi râse. Poate doar de data asta. Decât dacă pui plimbarea drept plată.

— Oricum aveam drum încoace, minți el. Locuiesc prin apropiere.

— În Morningside? întrebă ea, referindu-se la unul dintre cartierele prospere care dădeau în Șoseaua Cheshire Bridge.

— Da, zise, într-o casă cu trei etaje și cu garaj.

Ea se împiedică din nou și el o sprijini să nu cadă pe brânci.

— Haide.

— Nu-i nevoie să fii brutal, să știi.

El se uită la mâna pe care o ținea în jurul brațului femeii și văzu cât de tare o strângea. Când îi dădu drumul, observă că îi rămăseseră urme pe piele.

— Îmi pare rău, îi spuse cu sinceritate.

Iisuse, în tot acest timp se gândise la femei, și nici măcar nu știa cum să atingă una fără să o rănească.

— Eu vreau doar să te conduc.

— Aproape am ajuns, îi zise ea, apoi tăcu, din fericire.

Se concentra pe cum să se deplaseze pe porțiunea accidentată unde se termina trotuarul și începea drumul de pământ.

John o lăsă pe ea să meargă în față, rămânând la doi pași în urmă, în caz că ar fi căzut în stradă. Se lăsă copleșit de absurditatea lucrurilor care i se întâmplaseră. Ce-o fi fost în mintea lui? Nu avea de ce să se amestece în problemele lui Ray-Ray, iar acum pierdea o zi de salariu ca să o ducă pe prostituata asta înapoi la șosea, unde ea avea să câștige într-o oră cât el făcea în trei. Iisuse! Ar fi putut să rămână fără slujbă și chiar să ajungă înapoi la închisoare.

Art primea o sumă frumușică de la stat pentru că angaja persoane eliberate condiționat și, în plus, era scutit de unele taxe federale. Chiar și cu toate așa-zisele stimulente care existau, lui John îi fusese aproape imposibil să găsească de lucru când ieșise din pușcărie. Din cauza situației sale, nu putea să lucreze cu copiii sau să locuiască la mai puțin de o sută de metri de o școală sau grădiniță. Legea le interzicea angajatorilor să discrimineze un infractor, dar aceștia găseau întotdeauna o cale de a o ocoli. John fusese la nouăsprezece interviuri

înainte de a găsi spălătoria. Întotdeauna începeau prin a spune: „Ce mai faceți? / Ne-ar face plăcere să lucrăm cu dumneavoastră / Completați formularul și o să vă anunțăm”. Apoi, când suna el după o săptămână pentru că nu fusese contactat, auzea doar lucruri precum: „Postul a fost ocupat / Am ales un candidat cu mai multă experiență / Îmi pare rău, se fac restructurări”.

— Un candidat cu mai multă experiență la împachetat cutii? îl întrebase pe unul dintre ei, un manager de aprovizionări la o firmă de panificație.

— Ascultă, amice, îi răspunsese tipul, fiica mea e adolescentă. Cred că știi de ce nu ai obținut postul ăsta.

Măcar fusese sincer.

Pe fiecare formular, exista întrebarea standard: „Cu excepția contravențiilor în trafic, ați fost găsit vinovat de vreo infracțiune?”

John trebuia să bifeze DA. Întotdeauna se verificau antecedentele și aflau oricum.

„Vă rugăm să explicați motivul condamnării în spațiul prevăzut.”

Trebuia să explice. Ei ar fi putut să o întrebe pe agenta care îl supraveghea. Sau să ceară unui polițist să-i verifice dosarul. Sau să apeleze la Internet și să îl caute pe pagina GBI, la rubrica „agresori sexuali găsiți vinovați din zona orașului Atlanta”. La Shelley Jonathan Winston, ar fi citit că violase și omorâse o minoră. Statul nu făcea diferența între delincvenții minori și cei adulți, așa că apărea ca adult, nu ca o persoană care săvârșise delictul pe când era minor.

— Alo, spuse prostituata, mai ești aici, frumosule?

John încuviință din cap. Îi zburase mintea aiurea și o urmase ca un cățeluș. Ajunseseră la magazinul de băuturi. Unele dintre fete deja erau puse pe treabă, sperând să îi prindă pe cei ce luau prânzul.

— Hei, Robin, strigă prostituata, vino încoace.

Femeia care trebuie să fi fost Robin veni, descurcându-se mult mai bine pe tocurile înalte decât o făcuse însoțitoarea lui John.

Robin se opri la trei metri de ei.

— Ce naiba ți s-a-ntâmplat?

Se uită la John.

— Ai fost brutal cu ea, nenorocitule?

— Nu, spuse el.

Văzând că ea căuta în poșetă ceva ce i-ar fi cauzat probabil foarte multă durere, adăugă:

— Te rog. Nu i-am făcut niciun rău.

— O, nu mi-a făcut nimic, scumpo, o calmă prostituata. M-a salvat de imbecilul ăla de la spălătorie.

— Care anume? întrebă Robin, încă furioasă la culme.

Se uita la John de parcă nu se hotărâse în privința lui. Încă mai ținea mâna în poșetă, probabil strângând un tub de spray paralizant sau un ciocan.

— Care anume? Care anume? spuse prostituata, imitându-l pe Ray-Ray. Slăbănogul ăla de negrotei care spune totu' de două ori.

Se uită în sus la John, făcându-i ochi dulci.

— Ție-ți plac astea mai tinerele, nu, scumpule?

John încremeni.

— Nu, nu asta am vrut să zic, spuse ea, mângâindu-l cu mâna pe spate ca pe un copil.

Acum, că ea se afla din nou în mediul ei, adoptase o atitudine aproape mămoasă.

— Robin, auzi, fă-mi și mie o favoare și oferă-i tu pachetul complet. Chiar mi-a salvat pielea.

Robin deschise gura să răspundă, dar John o opri. El ridică mâna, spunând:

— Nu, chiar nu e nevoie.

— Eu îmi achit mereu datoriile, insistă prostituata. Bunăvoința străinilor sau nu-ș ce dracu'.

Urmări cu privirea o mașină ce oprise în parcare.

— La naiba. E clientul meu, spuse ea, ștergându-și sângele de la nas cu dosul palmei.

Îi făcu semn din mână lui John când urcă în mașina bărbatului, strigând ceva ce el nu putu deslușI.

John se uita după mașina care pleca, simțind că Robin era cu ochii pe el. Îl privea la fel de rece precum un polițist: „ce pui la cale și unde trebuie să te lovesc ca să cazi în genunchi?”

— Nu-s aici pe post de rezervă, spuse ea.

— Nu e nevoie, spuse el, ridicând din nou mâinile în aer. Serios.

— Ce? vru să știe ea. Te crezi prea bun ca să plătești?

— N-am spus asta, contră el, simțindu-se cum se înroșea la față.

Alte cinci sau șase prostituate le ascultau convorbirea, iar expresiile amuzate de pe fețelor lor îl făceau să se simtă de parcă membrul i se micșora cu fiecare secundă care se scurgea.

— Și ea n-a zis nimic de plătit, adăugă el.

Când Robin nu interveni cu nimic altceva, el spuse:

— I-am făcut doar o favoare.

— Nu mi-ai făcut *mie* vreo favoare.

— Atunci nu-mi face nici tu mie niciuna, spuse el, întorcându-se să plece.

— Hei! strigă ea. Ia nu-mi întoarce mie spatele!

Fără să se gândească, el se întorsese când ea îl strigase. Era clar că ea o făcuse de ochii mulțimii. John simți că intra în pământ de rușine. Încercă să-și modereze glasul, întrebând:

— Ce?

— Am zis să nu-mi întorci spatele, idiotule.

John scutură din cap, gândindu-se că acea zi nu putea să se înrăutățească mai tare.

— Vrei să faci asta? întrebă el, ducând mâna în buzunar.

Economisise câte douăzeci de dolari pe săptămână în ultimele trei săptămâni numai ca să

fie sigur că o să poată plăti ratele la televizor. Avea cincizeci de dolari în buzunar și șaptezeci ascunși în talpa încălțărilor. John se îndoia de faptul că fata câștiga măcar jumate din acea sumă la ora de vârf a amiezii. Ce mai, el abia făcea atâta într-o zi.

Ea ridică bărbia, sfidătoare. Probabil toate învățaseră acel gest la vreo școală de prostituate.

— Cât ai? întrebă ea.

— Destul, spuse el.

Ce dracu făcea? Își simțea limba grea și avea gura plină de salivă. Faptul că îi fluturase banii sub nas avusese însă efect. Gaițele tăcuseră.

Robin îl mai privi o clipă, apoi dădu din cap o dată.

— Bine, spuse ea. Vrei cină și o băutură?

John își mușcă buza, încercând să-și dea seama cât avea să îl coste în plus.

— Tocmai am servit prânzul, îi spuse el. Dacă vrei ceva de băut…

— Doamne, oftă ea, dând ochii peste cap. Ești polițai?

— Nu, spuse el, fără să înțeleagă ce legătură avea.

— Pachetul complet, îi spuse ea. Cină și o băutură.

John se uită la celelalte femei. Iarăși râdeau de el.

— Gura, se răsti Robin, și timp de o secundă John crezu că îi spusese lui. Hai, spuse ea, apucându-l de mână.

Era a doua oară în acea zi când pe John îl conducea o prostituată pe stradă, deși aceasta era mult mai atrăgătoare decât cealaltă. Și arăta și mai îngrijită. Pielea ei era probabil catifelată. Până și părul ei arăta bine – des și sănătos, nu ațos din cauza prea multor droguri sau acoperit de vreo perucă ieftină. Nu mirosea nici a fumătoare. Colegul de celulă al lui John fusese un fumător înrăit, aprinzând țigară după țigară. Tipul nu putea să doarmă mai mult de o oră fără să se trezească să

fumeze și erau unele zile în care mirosea mai rău decât o scrumieră udă.

Robin îl trase în pădure, în spatele Restaurantului Colonial, spunându-i peste umăr:

— Ai destul pentru o cameră?

El nu răspunse, nu-i venea să creadă ce se întâmpla. Ea îl ținea de mână, plimbându-l prin pădure de parcă erau la întâlnire. John voia să-i audă din nou vocea. Avea un glas liniștitor, deși era clar că se grăbea să termine toată treaba.

Robin se opri, încă ținându-l de mână.

— Hei, te-am întrebat dacă ai destul pentru o cameră.

Arătă către copaci:

— Nu fac asta afară, ca vreun animal.

El trebui să-și dreagă glasul înainte de a vorbi. Îi bătea inima în piept atât de tare încât putea să vadă cum i se mișca cămașa.

— Da.

Ea nu se mișcă.

— Ai transpirat tot.

— Scuze, spuse el, trăgându-și mâna înapoi, ștergându-și palma de blugi.

Simți că îi apăru un zâmbet stupid și stângaci pe chip.

— Îmi cer scuze, repetă.

Ea îl privi din nou ciudat, încercând să-și dea seama ce avea de gând. Avea mâna băgată în poșetă.

— Ești bine?

John se uită în jur, gândindu-se că indiferent ce avea în poșetă, nu era bine ca ea să se ducă cu bărbați străini în pădure.

— Nu ești în siguranță aici, spuse el. Aș putea fi oricine.

— N-ai mai făcut asta niciodată.

Nu era o întrebare, ci o afirmație.

El se gândi la Randall, băiatul de la magazinul de închirieri, cum înghițise în sec când John se

apropiase prea tare de el. Lui John i se încleștă gura, fiindu-i greu să vorbească.

— Hei, spuse ea, mângâindu-i brațul cu mâna. Hai, voinicule. Totul e în regulă.

John observă că i se schimbase vocea. Nu știa de ce dar, dintr-odată, începuse să vorbească cu el de parcă ar fi fost o ființă umană și nu un rahat în care călcase.

— N-am vrut să fac asta, îi spuse el, dându-și seama că și tonul vocii lui era diferit.

Era mai blând. Foarte blând, de parcă avea încredere în ea, împărtășea ceva cu ea. Pe neașteptate, deschise gura și-i scăpă:

— Doamne, ce drăguță ești, spuse el, ca un tolomac jalnic.

Încercă să repare situația, spunând:

— Știu că sună prostește, dar e adevărat.

Se uită la chipul ei, încercând să găsească altceva de spus, vreo dovadă că nu era vreun ciudat pe care ea să-l amenințe cu spray-ul paralizant.

Gura ei părea moale, genul pe care ai fi vrut să o săruți o veșnicie. Nu, nu putea vorbi despre gura ei. Asta avea o tentă sexuală. Nasul ei? Nu, prea stupid. Nimeni nu vorbea despre nasuri drăguțe. Te ajutau să respiri, mai curgeau din când în când și le ștergeai. Erau pur și simplu acolo pe fața ta.

— Te simți bine? îl întrebă ea.

— Ochii tăi, se scăpă, simțindu-se și mai tare ca un idiot.

Spusese asta atât de tare încât ea tresărise.

— Adică, începu el să zică, pe un ton mai blând. Îmi cer scuze. Mă gândeam doar că ochii tăi…

Iisuse, ea purta atât de mult machiaj încât îi era greu să își dea seama.

— Ai ochi frumoși.

Ea îl privi, probabil gândindu-se cât de repede putea să scoată spray-ul paralizant din poșetă și să-l atace, sau dacă i-ar putea lua banii când el avea să fie pe jos.

— Știi, spuse ea într-un sfârșit, nu trebuie să mă curtezi. Numai să mă plătești.

El duse mâna în buzunar.

— Nu acum, scumpule, spuse ea, dintr-odată devenind agitată.

El nu făcea ceva cum trebuia. Exista un fel în care aceste lucruri se făceau, dar John nu știa cum.

— Îmi pare rău, se scuză el.

— Mă plătești în cameră, îi spuse ea, făcându-i semn să o urmeze. E pe aici.

El rămase nemișcat, simțind că picioarele lui refuzau să facă vreun pas. Iisuse, se simțea din nou ca un puștan care încerca măcar să pipăie o fată.

Ea păru deja să se irite.

— Haide, voinicule. Timpul costă bani.

— Hai să stăm aici, spuse el, iar când ea se întoarse să refuze, el spuse repede: Nu, nu la asta mă refer. Hai doar să stăm aici să vorbim.

— Vrei să vorbești? Du-te la un psiholog.

— Te plătesc.

— Ăsta e vreun fetiș de-al tău? întrebă ea. Eu încep să vorbesc și tu te masturbezi? Nici într-un caz.

Robin începuse să se îndrepte înapoi către șosea, iar el se grăbi să scoată banii din buzunar. Unele dintre hârtii îi zburară din mână, iar el se lăsă pe jos să le culeagă. Când se uită în sus, ea tot se îndepărta.

— Cincizeci de dolari, îi spuse, iar ea rămase nemișcată.

Se întoarse către John încet, iar el nu putu să-și dea seama dacă oferta i se păruse doar iritantă sau o enervase de-a binelea.

— Poftim, îi spuse, ridicându-se, ducându-se spre ea și punându-i banii în mână.

Erau multe bancnote de un dolar, câteva de cinci – toate adunate din bacșișuri la spălătorie.

— N-am să-mi dau pantalonii jos, bine? Nu umblu cu prostii, îi spuse.

Ea încercă să-i dea banii înapoi.

— Nu mă lua la mișto.

— Nu, îi spuse el, părând aproape disperat.

Avea să o pună pe fugă și de data asta nicio sumă de bani nu avea să o facă să se întoarcă.

— Vreau numai să vorbești, îi spuse el, dându-i banii înapoi. Să-mi spui ceva.

Ea dădu ochii peste cap, dar totuși luă banii.

— Să-ți spun ce?

— Orice, spuse el. Spune-mi…

Doamne, nu-i trecea nimic prin minte.

— Spune-mi…

Se uită la ea, în speranța că avea să-i dea vreun indiciu – orice, numai să o mai țină acolo cu el. Se uită la gura ei frumoasă, cum strâmba din ea iritată, sau poate curioasă.

— Primul tău sărut, se decise el. Spune-mi despre primul tău sărut.

— Tu îți bați joc de mine.

— Nu, spuse el. Nu-mi bat joc.

Făcu câțiva pași în spate și-și ținu mâinile pe lângă corp ca ea să vadă că nu avea să se atingă.

— Spune-mi doar despre primul tău sărut.

— Ce, vrei să zic că a fost cu sora mea? Cu tata?

— Nu, spuse el, scuturând din cap. Te rog nu minți.

Ea își încrucișă brațele, măsurându-l atent din priviri.

— Îmi dai cincizeci de dolari ca să-ți spun despre primul meu sărut?

El încuviință din cap.

Ea privi în spatele ei, apoi din nou la el. Numără banii, transferând bancnotele dintr-o mână în alta și mișcând ușor din buze.

— Bine, spuse ea într-un sfârșit, băgându-și teancul de bani în sân. Stewie Campano.

El râse când auzi numele.

— Da, spuse ea, zâmbind pentru prima oară.

Avea dinți perfecți, drepți.

— Mare Romeo era Stewie ăsta.

— Erai prietena lui?

— Doamne, nu, spuse ea de parcă fusese insultată. Era cu doi ani mai mic decât mine, unul dintre prietenii fratelui meu. Ne jucam și noi într-o zi.

— Jucați ce?

Ea se încruntă, iar el spuse în grabă:

— Nu, nu asta am vrut să zic. Vreau doar să știu ce făceați.

— Înotam în piscină, spuse ea, ezitând, pesemne că încă încerca să-și dea seama care erau intențiile lui John. Acela era singurul motiv pentru care m-aș fi dus acolo cu fratele meu, fiindcă Stewie avea o piscină.

John simți că îi reveni zâmbetul.

Ea decise să continue povestea.

— Deci, cum ți-am zis, era într-o seară, târziu, lună plină și toate alea, și ne jucam și noi în piscină, ne bălăceam, iar el s-a uitat la mine, și eu la el, apoi el s-a aplecat înspre mine și m-a sărutat.

— Te-a sărutat pe bune sau te-a pupat?

— M-a pupat, spuse ea, cu un zâmbet pe chip.

Era cu adevărat frumoasă, genul de femeie brunetă, cu piele ciocolatie, despre care scriu poeții.

Apoi, dintr-odată, zâmbetul ei deveni obraznic.

— Apoi m-a sărutat pe bune.

— Bravo, Stewie, spuse John, imaginându-și momentul – curtea din spatele casei, luna, diversele obiecte plutitoare din piscină. Câți ani aveai?

— Treisprezece, recunoscu ea.

— Deci Stewie avea…

— Zece. Știu.

Ridică mâinile în aer.

— Corupătoare de minori. Recunosc.

John se mira cât de curajos fusese puștiul.

— Doamne, eu când aveam zece ani nici nu cred că știam măcar ce e un sărut cu limba.

— Da, păi, eu avem treisprezece ani și nu știam, îi spuse ea. Apoi râse, poate de amintire, poate de situația absurdă în care se aflau. John râse și el, iar pentru el asta era o eliberare atât de plăcută încât, pentru prima oară în douăzeci de ani, se simți de-a dreptul bine.

— Dumnezeule, spuse Robin. Nu m-am mai gândit la puștiul ăla de ani de zile.

— Oare acum ce face?

— Probabil e doctor.

Ea râse din nou, bucuroasă.

— Ginecolog.

John încă mai zâmbea.

— Mulțumesc, îi spuse.

— Mda.

Ea strânse din buze.

— Hei, cum te cheamă?

— John.[13]

Ea râse de parcă el ar fi glumit.

— Nu, serios. John Shelley.

Dădu să îi întindă mâna, dar ea făcu un pas înapoi.

— Îmi cer scuze, spuse el, lăsând mâna jos.

Ce făcuse? Cum stricase lucrurile?

— E în regulă. Dar trebuie să mă întorc.

Ea privi peste umăr.

— O să mă caute supraveghetorul să vadă pe unde sunt și…

— E în regulă, îi spuse el.

Își pusese mâinile în buzunar deoarece nu știa ce să facă cu ele.

— Îmi pare rău dacă…

— Nu-i nicio problemă, îl întrerupse ea.

— Te pot conduce înapoi.

— Știu drumul, spuse ea, aproape luând-o la fugă înapoi.

Tot ce putu el să facă era să o privească plecând, gândindu-se cu ce greșise de o pusese pe fugă. Cincizeci de dolari. Ar putea cumpăra multe cu cincizeci de dolari. Mâncare. Chirie. Haine. Râs.

Felul în care îi străluceau ei ochii când zâmbea. Asta nu era ceva ce puteai cumpăra. Da, ea îi luase banii, dar râsul acela – acela fusese un moment adevărat între ei doi. Ea îi vorbise cu adevărat pentru că asta dorise ea, nu din cauza celor cincizeci de dolari.

John rămase nemișcat în pădure, cu ochii închiși, amintindu-și vocea ei, râsul ei. Ea avea un frate pe undeva. Crescuse într-un cartier cu piscină. Părinții ei cheltuiseră bani pe dentiști, poate o duseseră la lecții de balet ca să aibă un trup zvelt de dansatoare sau poate ea fusese ca Joyce, genul de fată care avea un metabolism atât de bun încât nu trebuia decât să se plimbe puțin în jurul blocului pentru a se menține în formă.

Din șosea, se auzi un claxon și John deschise ochii.

De ce nu se dusese cu ea în pădure? Cincizeci de dolari. Era salariul lui pe o zi. O zi întreagă de spălat mașini, ștergând mizeria după alții, așteptându-l pe Art să iasă și să-i inspecteze munca, să arate către vreo pată inexistentă de pe parbriz încât clientul să creadă că a meritat să dea banii.

Cincizeci de dolari pentru ce? Amintirea sărutului altcuiva?

John rupse o creangă ce îi atârna deasupra capului, apoi porni înapoi spre șosea, având grijă să urmeze alt drum încât să nu iasă lângă magazinul de băuturi alcoolice. Ar fi putut să o strângă chiar acum în brațe, să facă dragoste împreună. Se opri și se sprijini cu mâna de un copac, simțindu-și plămânii de parcă cineva s-ar fi izbit în el.

Nu, se gândi el. Ar fi făcut în acea cameră același lucru ca acum: s-ar fi făcut de rușine. Adevărul era că John nu făcuse niciodată dragoste cu o femeie. Niciodată nu trăise acea intimitate despre care citise în cărți, niciodată nu îl ținuse vreo iubită de mână, să-l mângâie pe gât, să îl

tragă aproape. Ultima femeie pe care o sărutase era, de fapt, singura femeie pe care o sărutase, și chiar și așa nu fusese o femeie, ci o fată. John își amintea acea dată de parcă îi fusese întipărită în minte: 15 iunie 1985.

O sărutase pe Mary Alice Finney, iar a doua zi ea era moartă.

Capitolul 10

IUNIE 1985

În copilărie, lui John îi plăcuse la nebunie să se joace cu noroi, să construiască lucruri cu mâinile sale apoi să le dărâme bucată cu bucată. Mama sa îl vedea mergând pe stradă, cu noroi pe pantaloni și crenguțe în păr și începea să râdă, apucând furtunul și punându-l să se dezbrace de haine în spatele casei ca să-l poată spăla înainte de a-l lăsa să intre în casă.

Noaptea, dormea dus după o zi plină. John nu era genul care să facă lucrurile pe jumătate. Era slăbănog pentru vârsta sa, cu pieptul aproape concav, dar compensa prin pura sa voință. Dacă se juca vreun joc în stradă, acolo era și el, și în pofida mărimii sale, nu era niciodată ales ultimul într-o echipă. Stickball, baseball, dodgeball – îi plăcea să se miște. Fotbalul american nu i se potrivea neapărat, dar trecuse prin toate ligile odată ce împlinise vârsta necesară pentru a se califica. Când ajunsese în clasa a cincea deja crescuse în înălțime, însă aducea mai mult a elastic decât a atlet. Cu toate acestea, antrenorul de fotbal fusese impresionat de felul în care se implica, iar în prima săptămână de școală se afla pe teren, transpirând de mama focului, toți mușchii din corp cântând de bucurie că juca cu băieții mari.

În liceu află că nu ai voie să joci fotbal dacă ai note de rahat. Fusese mai supărat decât s-ar fi

așteptat să fie când l-a dat afară din echipă. De nervi, a aruncat casca în perete, făcând o gaură mare. Începu să se plimbe prin cartier după ore pentru că dacă s-ar fi dus acasă, mama sa l-ar fi întrebat de ce nu era la antrenament. Rupse notița trimisă de antrenor părinților și plăti perete stricat cu banii din vânzarea drogurilor. Se gândi că părinții oricum aveau să afle când vedeau carnetul de note și voia să se mai bucure de libertate cât mai putea, înainte ca Richard să-l ia serios la rost.

Chiar și după ce viața lui începu să o ia la vale, lui John tot îi mai plăcea să se plimbe. În prima zi, când fusese suspendat de la școală din cauza marijuanei din dulap, petrecu majoritatea zilei plimbându-se agale prin cartier. După furtul casetei, tatăl său îi interzise să iasă din casă timp de șase luni și dacă nu s-ar fi înduplecat mama sa („Să te întorci într-o oră, dar să nu-i spui tatei.”), John probabil s-ar fi atrofiat în camera sa. Câteodată, credea că asta și dorea tatăl său. Să lase fiul cel bun de nimic să dispară de la sine; ochii care nu se văd, se uită. Doctorul Richard o mai avea oricum pe Joyce. Îi mai rămăsese un copil bun.

Lui John îi plăcea să stea în aer liber, să vadă copacii legănându-se în bătaia vântului, să vadă frunzele plutind ușor spre sol. Niciodată nu se drogase când ieșise la vreo plimbare. Nu voia să strice lucrurile. Și în plus, farmecul cocainei dispărea treptat. Vizita la camera de urgență, faptul că se trezise simțind că îi lua foc capul, sângele ce-i cursese din nas șuvoi când vomită cărbunele pe care i-l băgaseră cu forța în stomac, îl treziseră. Decise atunci și acolo să rămână la marijuana. Nu era ceva pentru care merita să mori. Woody avea să-i facă zile fripte, însă John nu avea să se omoare pentru că nu putea să-i țină piept verișorului său.

În noaptea în care luase o supradoză, tatăl lui John venise la spital, cu cămașa aruncată pe el în grabă și nasturii pe jumătate încheiați greșit.

Asistenta îl lăsase pe John singur cu tatăl său, gândindu-se că aveau să împărtășească un moment tandru, sau ceva de genul ăsta.

— Ce dracu' e în neregulă cu tine? întrebă Richard.

Era mai mult decât nervos. Vocea îi era încordată de parcă trecea printr-o sită, iar urechile lui John, care deja bâzâiau fiindcă îi era rău, abia puteau prinde ce spunea.

Lui Richard îi plăceau citatele sale. Pe câteva le agățase pe peretele din biroul lui de acasă și câteodată, când îl lua pe John deoparte să discute ultima sa greșeală, arăta doar spre una dintre vorbe. „Prostia se învață" era una dintre preferatele sale, însă în acea seară la spital John știu că zilele în care tatăl său avea să-i mai arate cu degetul către vreo bucată de hârtie ștearsă în speranța de a-i oferi călăuzire erau istorie.

— Nu ești fiul meu, spuse Richard. Dacă nu ar fi fost maică-ta, te-aș arunca pe stradă așa de repede încât ți-ar șuiera capul.

Îi dădu una peste cap lui John, ca să-i ilustreze ideea. Nu îl lovi tare, însă era prima dată de când John avuse vreo șase sau șapte ani când Richard ridică mâna la el, și nu îl lovise nicăieri altundeva decât la fund.

— Tată – încercă John.

— Nici să nu-mi mai zici așa vreodată, îi ordonă Richard. Eu *lucrez* aici. Am colegi – am *prieteni* – aici. Știi cât de rușinos e să primesc un telefon în mijlocul nopții să-mi spună că nenorocitul de fiu-meu e la urgențe?

Se înroșise la față și se aplecă asupra patului, la câțiva centimetri de fața lui John. Îi mirosea respirația a mentol, și i se năzări lui John că tatăl său își găsise timp să se spele pe dinți înainte de a veni la spital.

— Știi cine face porcării dintr-astea? întrebă tatăl său, îndepărtându-se de pat. Drogații de doi bani.

Se plimbă în sus și-n jos prin camera mică, strângând și descleștând pumnii. Se întoarse și dădu din cap o singură dată, de parcă ar fi decis ceva și nu mai exista cale de întoarcere.

John încercă din nou:

— Tată…

— Nu ești fiul meu, repetă Richard când ușa se închise în urma lui.

— O să-i treacă, îi spuse mama sa, dar John știa mai bine.

Nu mai văzuse niciodată privirea aceea în ochii tatălui său. Dezamăgire, da. Ură… asta era ceva nou.

John se gândea la acea privire când se plimbă prin cartier a doua zi după confruntarea cu tatăl său.

— Numai o oră, îi spuse mama lui, însă nu mai adăugă „nu-i spune tatălui tău” deoarece știau amândoi că tatălui său nu îi mai păsa.

De parcă scena de la spital nu fusese îndeajuns, Richard intrase în camera lui John în acea dimineață și îi spuse clar că avea să-l hrănească și să-l îmbrace până avea să împlinească optsprezece ani, după care voia ca John să dispară din casa și din viața lui. Își frecă palmele, apoi le ținu la vedere pentru a ilustra ideea.

— Mă spăl pe mâini de tine.

Vântul se înteți și John își trase geaca pe lângă corp. Deși aproape murise cu o zi înainte, simțea nevoia să ia niște cocaină, ceva ce să-l mai domolească. Dar nu avea de gând să facă asta. Nu pentru tatăl său sau pentru mama sa, ci fiindcă îi era frică. John nu voia să moară și știa că cocaina avea să îl omoare cât de curând. Oricum luase numai de câteva ori. N-ar fi trebuit să-i fie greu să se lase. Cu toate acestea, oricât de multă marijuana fuma, corpul i se răzvrătea de parcă ar fi înghițit o lamă. Nenorocitul de Woody și petrecerile lui stupide!

— Hei.

John privi în sus, tresărind, smuls din gândurile sale. Mary Alice Finney stătea pe unul dintre leagănele din parcul de joacă.

Ura pe care i-o purta se aprinse precum un jar.

— Ce cauți aici?

— Nu știam că deții parcul, spuse ea.

— N-ar trebui să fii la școală?

— Am tras chiulul.

— Sigur că da, spuse el, bușindu-l râsul și simțind un gust de sânge în fundul gâtului. La dracu', spuse el, ducând mâna la nas.

Îi țâșnea sângele de parcă ar fi dat cineva drumul la robinet.

Mary Alice era lângă el. Avea un șervețel în mână – de ce aveau fetele mereu așa ceva? – și i-l duse la nas.

— Stai jos, îi spuse ea, ducându-l la barele de cățărat.

John se lăsă pe bara de jos, fundul osos simțind răcoarea prin blugi. Lasă capul pe spate.

Stătea cu ochii închiși, dar îi simțea mâinile ei pe corp: una în dosul capului, una ținându-i șervețelul la nas. Trebuia să lași capul pe spate când îți curgea sânge din nas, dar nu-i păsă, atâta timp cât ea îl atingea.

Ea oftă.

— John. De ce-ți faci asta cu mâna ta?

Deschise ochii și privi cum sângele îi picură pe nisipul de la picioarele lui.

— Chiar ai chiulit?

— Aveam programare la doctor, dar mama a uitat să vină să mă ia.

John încercă să-și întoarcă capul, dar ea nu îl lăsă. Mamele nu uitau de programările la doctor. Așa ceva chiar nu se întâmpla.

— Da, spuse ea, de parcă putea să-i citească gândurile. Părinții mei divorțează.

John se ridică brusc, văzând pentru un moment stele în fața ochilor.

Ea se simțea jenată. Își ținea mâinile împreunate, strângând șervețelul plin de sânge.

— Tata are o relație cu o femeie de la el de la birou.

John putea să-i vadă zâmbetul forțat de pe față. Părinții lui Mary Alice cea perfectă se despărțeau.

— O cheamă Mindy. Tata vrea să o cunosc. Crede că vom fi prietene bune.

John și-l închipui pe Paul Finney spunând asta. Tipul era avocat și avea aroganța pe care o aveau de obicei avocații, gândind că ce le ieșea pe gură era adevărul absolut.

John se juca cu pantofii în nisip.

— Îmi pare rău, Mary Alice.

Ea plângea, iar el putea să-i vadă lacrimile căzând pe nisip așa cum se întâmplase mai înainte cu picăturile sale de sânge.

O ura, nu-i așa? Numai că îi venea să o cuprindă în brațe și să-i spună că totul avea să fie bine.

Se gândi ce să spună, ceva ce să o facă să se simtă mai bine.

— Vrei să mergi la o petrecere? îi scăpă pe gură.

— O petrecere? întrebă ea, strâmbând din nas. Ce? Cu prietenii tăi drogați?

— Nu, spuse el, deși ea avea dreptate. Verișorul meu Woody dă o petrecere sâmbătă. Mama lui e plecată din oraș.

— Și unde e tatăl lui?

— Nu știu, recunoscu John.

Nu se gândise niciodată la asta, dar mama lui Woody era atât de mult plecată încât băiatul locuia practic singur.

— Ai putea trece și tu pe acolo.

— Trebuie să mă duc la mall cu Susan și Faye.

— Vino după.

— Nu prea am eu ce căuta printre oamenii aceia, spuse ea. Și în plus, credeam că te-au pedepsit după cele întâmplate.

Așadar, știa toată școala de vizita lui la urgențe. John crezu că avea măcar câteva zile până aveau

să afle cu toții.

— Nu, spuse el, gândindu-se la tatăl său, la felul cum îl privise în acea dimineață.

La fel se uitase și la unchiul Berry, când era mort în sicriu, subțiind buzele scârbit. Lacom. Afemeiat. Vânzător de mașini la mâna a doua.

— Unde locuiește verișorul tău? îl întrebă Mary Alice.

John îi spuse adresa, la trei străzi distanță.

— Haide, spune că ai să vii.

Ea strâmbă din nou din nas, însă de data aceasta numai îl tachina.

— Bine, îi spuse. Am să mă gândesc, adăugă apoi, asigurându-și o cale de ieșire.

Capitolul 11

11 OCTOMBRIE 2005

John stătea întins în pat la pensiune, pe jumătate adormit, când cineva bătu la ușă. Se răsuci în pat și se uită la ceas, mijind ochii încercând să citească cifrele mititele. Șase și jumătate. Mai avea o oră de dormit înainte să trebuiască să se trezească.

— Cioc-cioc, se auzi un glas de femeie, iar el se așeză înapoi în pat mormăind. Hai trezirea, frumosule, strigă Martha Lam.

Primul lucru pe care îl aflase despre agenta care se ocupa de eliberarea lui condiționată era că îi plăceau inspecțiile surpriză.

— Numai un minut, strigă el, ridicându-se în capul oaselor și frecându-se la ochi.

— Niciun minut, frumosule, insistă Doamna Lam, pe un ton politicos dar ferm. Deschide ușa imediat, ai auzit?

Făcu cum îi spuse, și repede, deoarece știa că dacă i se punea pata putea să-i facă vânt înapoi în închisoare până la sfârșitul zilei.

Ea stătea la ușă cu o mână pe clanță și un zâmbet pe buze de parcă se bucura să-l vadă. Era îmbrăcată ca de obicei: cămașă neagă călcată, vestă lamé aurie și pantaloni negri, strâmți, din piele. Cu pantofii cu toc înalt și pistolul pe care îl purta cu ea părea desprinsă dintr-o revistă pentru fetișuri.

Se uită în jos la protuberanța din boxerii lui, apoi îi arătă cu mâna în jos pe coridor, înspre toaletă.

— Fugi și ocupă-te de problema ta. Eu mă uit un pic pe aici.

John își acoperi cu mâinile prohabul, simțindu-se de parcă avea cincisprezece ani.

— Trebuie doar să mă duc la toaletă, explică el.

Îi zâmbi din nou, veselă:

— Și fii drăguț și umple și unul din păhărelele de la dozatorul de pe hol.

Se grăbi spre baia comunală cât putu de repede, ușurându-se în grabă și umplând suficient păhărelul cu o mostră pentru testul împotriva drogurilor, apoi grăbindu-se înapoi în cameră. Doamna Lam îi umbla acum prin lucruri și chiar dacă John știa că nu avea nimic incriminator, tot se simțea vinovat și speriat că avea să găsească ceva și să-l trimită din nou în închisoare. Cei de la pârnaie vorbeau mereu de polițiștii care se ocupau cu eliberarea condiționată, cum, dacă nu te plăceau, îți ascundeau diferite chestii printre lucruri și dădeau vina pe tine, cum erau mult mai aprigi cu agresorii sexuali, căutând orice scuză pentru a te trimite înapoi.

Când se întoarse, ea ținea în mână o ramă cu poza mamei lui.

— A fost făcută anul trecut, spuse el, simțind un nod în gât.

Emily stătea în salonul pentru vizitatori de la închisoare. John o cuprindea cu brațul, în fundal văzându-se peretele alb cenușiu din spatele lor.

Fusese ziua lui. Joyce făcuse poza deoarece mama lui insistase.

— Frumos, spuse doamna Lam.

John îi spunea mereu doamna Lam, niciodată Martha, deoarece îi știa de frică și voia să-i arate că era capabil de respect.

Ea umblă în spatele ramei și căută – ce? John nu știa, dar simțea cum transpira până ce puse poza înapoi pe cutia de carton care îi servea drept noptieră.

Apoi se uită la cărțile pe care el le împrumutase de la bibliotecă, frunzărindu-le și comentând pe marginea titlurilor.

— „Tess d'Urberville"? întrebă ea, ezitând când ajunse la ultima carte.

El ridică din umeri.

— Nu am citit-o niciodată.

Fusese arestat a doua zi după ce doamna Rebuck, profesoara lui de engleză, spusese clasei că aveau să pregătească următoarea lucrare despre „Tess".

— Hm, spuse ea, uitându-se din nou la carte, de data aceasta mai atent.

O așeză într-un sfârșit la loc și-și puse mâinile în șold, privind în jur. John nu avea un dulap cu sertare, așa că hainele lui erau împăturire și așezate cu grijă pe lada frigorifică roșie în care își ținea mâncarea. Putu să-și dea seama că umblase deja printre haine deoarece cămașa de deasupra era împăturită diferit, și se gândi că verificase și bananele, pâinea și borcanul de unt de arahide din ladă. Era o fereastră în cameră, însă el o acoperise cu niște coli de hârtie pentru a bloca lumina soarelui care se întrezărea dimineața devreme. Doamna Lam desprinsese marginile pentru a se asigura că nu se afla în spate niciun produs de contrabandă. Un bec golaș deasupra ilumina camera și observă că aprinse și veioza de lângă pat. Abajurul era strâmb. Verificase și acolo.

— Ridică salteaua, te rog, spuse ea, apoi, de parcă ar fi fost prieteni vechi adăugă: Tocmai mi-am făcut unghiile.

Din doi pași în camera mică, John ajunse la saltea. O ridică și o propti de perete ca ea să se uite la arcurile de dedesubt. Amândoi văzură dosul saltelei în același timp. Ea se strâmbă de scârbă când văzu petele de sânge și niște cercuri gri de mizerie din mijlocul saltelei.

— Și ăla, spuse ea, arătând înspre suportul de arcuri de pe podea.

John îl ridică și tresăriră amândoi precum două fetițe speriate când văzură un gândac cum o luă la sănătoasa pe covorul maroniu.

— N-ai avut noroc să găsești altă cameră? se arătă ea scârbită.

El scutură din cap, lăsând suportul și salteaua înapoi la loc. Avusese destul noroc să o găsească și pe asta. Ca și la închisoare, până și astfel de răgălii de locuri aveau standardele lor și multe nici nu primeau agresorii sexuali, mai ales dacă victimele fuseseră tinere. John nu avea de ales decât să stea într-o casă cu alți șase bărbați care erau înregistrați la stat. Unul dintre ei avea dosar pentru că agresase o fată de opt ani. Altuia îi plăcea să violeze femei bătrâne.

— Bine.

Doamna Lam zâmbi din nou, veselă.

— Deocamdată e bun și ăsta.

Arătă înspre cutia de carton de lângă pat.

— Deschide-o, te rog.

— Nu-i nimic.

Nu-și bătu capul, știind că nu avea rost. Luă teancul de cărți de pe cutie și le puse pe pat, apoi puse poza mamei lui deasupra lor, nevrând ca rama să atingă cearșafurile murdare.

Deschise cutia, arătându-i că era goală.

Ea își verifică lista:

— Nu ascunzi ceva Viagra pe aici, nu?

John scutură din cap.

— Droguri? Pornografii? Arme de vreun fel?

— Nu, doamnă, o asigură el.

— Încă mai lucrezi la Gorilla?

— Da, doamnă.

— Dacă se schimbă ceva, îmi spui mie prima, da?

— Da, doamnă.

— Bine.

Stătea din nou cu mâinile în șold.

— Bun așa. Azi ai scăpat cu bine.

— Mulțumesc, spuse el.

— Sunt cu ochii pe tine, John. Să nu uiți, îi spuse ea, scuturând din deget la el.

— Nu, doamna Lam. N-am să uit.

Ea îl mai privi puțin, după care scutură capul de parcă nu l-ar fi înțeles deloc.

— Tu să te ferești de probleme și suntem în regulă, da?

— Da, aprobă el. Mulțumesc, adăugă el, în mod stupid.

— Ne mai vedem, spuse ea, îndreptându-se spre ușă. Să nu calci strâmb.

— Da, doamnă, aprobă el.

Închise ușa în urma ei, așezându-și palma pe lemn și rezemându-și fruntea pe dosul palmei, în timp ce încerca să respire.

— Cioc-cioc, auzi la etaj.

Doamna Lam se ocupa și de violatorul de bătrâne. John nu știa cum îl chema pe tip deoarece de fiecare dată când dădea cu ochii de el pe hol, se abținea cu greu să nu îl trântească de vreun perete.

Se întoarse spre cameră, fără a mai băga în seamă vocea veselă a doamnei Lam de la etaj. Cel mai important lucru pe care îl învățase în închisoare era să nu te atingi niciodată de lucrurile unui alt pușcăriaș dacă nu erai gata să mori pentru asta.

Apucă tricoul, unul dintre cele șase pe care le avea, și îl împături din nou. Avea o pereche de pantaloni, două de blugi, trei perechi de șosete și

opt perechi de boxeri deoarece, din nu se știe ce motiv, mama lui îi adusese mereu chiloți la închisoare.

Îndreptă cu piciorul unul dintre tenișii. Doamna Lam îi verificase și pe aceia. Limbile erau scoase în afară, cu marginile strâmbe. Treizeci de dolari pe o pereche de încălțări, gândi John. Nu-i venea să creadă cât de scumpe deveniseră hainele și încălțările cât fusese el închis.

La etaj, o auzi pe doamna Lam zicând „Opa!" John încremeni, știind că ea găsise ceva. Îl auzise pe violator mormăind un răspuns, apoi vocea clară și răspicată a doamnei Lam:

— Să-i spui asta judecătorului.

Nu avu loc cine știe ce încăierare. La urma urmei, ea avea un Glock, și nu era ca și cum aveai unde să fugi în casa aia părăginită. John nu putu rezista tentației de a scoate capul pe ușă când îi auzi coborând pe scări. Doamna Lam avea o mână pe umărul violatorului și una pe cătușele ce îi țineau mâinile la spate. Tipul era încă în chiloți, fără cămașă, șosete sau încălțări. Aveau să se distreze pe seama lui în celula de deținere, după cum prea bine știa și doamna Lam.

Ea îl văzu pândind după ușă.

— A dat-o în bară, John, spuse ea, de parcă nu ar fi fost evident. Ia-o ca pe învățătură de minte.

John nu răspunse. Închise ușa, așteptă până auzi portiera trântindu-se. Motorul porni și mașina demară.

Cu toate acestea, verifică pe fereastră, dezlipind hârtia la timp să vadă SUV-ul roșu al doamnei Lam oprindu-se la semafor în josul străzii.

John se lăsă în genunchi și apucă marginea covorului maro murdar. Încercă să nu gândească la gândacul pe care îl văzuseră sau la rahatul de șoarece dintre covor și saltea. Găsi raportul de bonitate fix unde îl lăsase. Nu era contrabandă, dar ce ar fi spus doamna Lam dacă l-ar fi găsit: „Opa!" Și apoi avea să dispară.

John își trase blugii pe el și se încălță cu adidașii. Coborî pe scări, sărind două câte două. Era un telefon pe hol pe care îl puteau folosi pentru convorbiri locale și îl ridică, formând numărul pe care îl știa pe de rost.

— Keener, Rose și Shelley, spuse secretara de la celălalt capăt. Cum vă pot redirecționa apelul?

John își păstră tonul jos:

— Cu Joyce Shelley, vă rog.

— Cine o caută?

Era aproape să-i dea un alt nume, dar apoi îi spuse:

— John Shelley.

Se auzi o pauză, o ezitare ce îl ținu țintuit în loc.

— Un moment.

Momentul se transformă în câteva minute, și John putu să și-o închipuie pe sora lui încruntându-se când secretara îi spuse cine era pe fir. Viața lui Joyce era destul de liniștită și părea că o ducea bine. Se răzvrătise împotriva tatălui lor în propriul ei fel: în loc să devină doctor, ea renunțase la școala de medicină în cel de-al doilea an la Emory și începuse dreptul. Acum se ocupa de încheierea contractelor pentru imobile, luând o sumă fixă când oamenii semnau pe linia punctată. Nu și-o putea închipui făcând ceva atât de plictisitor, dar la urma urmei și Joyce probabil se amuza pe seama lui pentru că șterge săpunul de pe mașini toată ziua.

— Ce vrei? șopti sora lui, fără să-și bată capul cu un salut.

— Trebuie să te întreb ceva.

— Tocmai semnam un contract.

— Nu durează mult, spuse el, apoi continuă să vorbească, știind că altfel avea să-l întrerupă. Ce e un punctaj de bonitate?

Ea răspunse pe tonul ei normal:

— Ești prost?

— Da, Joyce, știi că sunt.

Ea oftă adânc, părând mai greoi decât de obicei. Se întrebă dacă era răcită sau dacă se apucase din nou de fumat.

— Toate companiile care oferă credite, băncile, oricine te lasă să cumperi ceva pe credit, dau raportul unei agenții de credit despre cât de bine îți plătești facturile, dacă plățile sunt făcute la timp sau dacă întârzii, dacă plătești doar suma minimă sau plătești totul odată, în fiecare lună sau chestii dintr-astea. Acele agenții întocmesc un raport al plăților tale și dau un punctaj care le spune altor companii ce risc prezinți.

— E șapte sute zece un punctaj bun?

— John, spuse ea. Chiar nu am timp de asta. Ce escrocherie pui la cale?

— Niciuna, spuse el. Eu nu mă ocup de escrocherii, Joyce. Nu pentru asta m-au trimis la închisoare.

Joyce tăcu, iar el știu că întrecuse măsura.

— N-am uitat de ce te-au trimis la închisoare, spuse ea, tonul vocii trădând faptul că îi era greu să se controleze.

— Dacă cineva ar fi făcut rost de datele mele și le-ar fi folosit pentru a obține cărți de credit și alte chestii?

— Atunci ți-ar nenoroci punctajul.

— Nu, clarifică el. Dacă ar plăti ratele la cărțile de credit și toate alea?

Ea ezită un moment.

— De ce ar face așa ceva?

— Nu știu, Joyce. De-aia te întreb.

— Chiar așa? întrebă Joyce. Ce-i asta, John? Întreabă-mă clar ce vrei să știi. Am de lucru.

— Dar te întreb, spuse el. Cineva…

Se opri din vorbă. Orice chestie ar fi fost asta, ar implica-o pe Joyce? Ar avea cumva probleme dacă știa de asta? Nu era sigur cum funcționa legea. Chiar săptămâna trecută nici nu știa că exista un punctaj de bonitate.

Și nu știa nici dacă doamna Lam asculta convorbirile.

Într-un sfârșit spuse:

— E o escrocherie cu care se ocupau niște tipi în închisoare.

— Iisuse.

Începu să șoptească din nou.

— Sper că nu ești încurcat în așa ceva.

— Nu, spuse el. Mă feresc de probleme.

— Sper, John. Altfel o să te trimită înapoi așa de repede încât n-ai să ai nici timp să-ți dai seama ce s-a întâmplat.

— Parcă ești tata.

— Ăsta e felul tău de a mă întreba ce face?

John își dădu seama că își ținea respirația.

— Nu.

— Bine, pentru că oricum n-ar vrea să-ți spun.

— Știu.

— Dumnezeule, John.

Oftă din nou.

O supăra. De ce o sunase? De ce trebuia să o necăjească pe ea cu așa ceva?

Simți că avea lacrimi în ochi și își duse degetele la colțuri pentru a le opri. Își aminti când erau mici, cum se juca cu el, îl îmbrăca în hainele lui Richard, prefăcându-se că era mama. Se prefăceau că serveau ceai și împreună coceau brioșe în cuptorul lor pentru copii.

John o întrebă:

— Îți amintești când am topit cadoul mamei?

John avea șase ani, iar Joyce nouă. Își strânseseră alocația și cumpăraseră o brățară de ziua mamei lor. Joyce îi sugerase să-i facă o surpriză punând-o într-un tort, după cum citise ea într-o carte. Nu își dăduseră seama că brățara era una ieftină și când au pus-o în cuptorul micuț și au aprins becul de o sută de wați să coacă tortul, brățara se topise. Fumul declanșase alarma de incendiu.

— Îți amintești? întrebă el.

Joyce își trase nasul, fără a răspunde.

— Ești bine? spuse el.

Voia să știe despre viața ei. Avea vreun iubit? Nu se căsătorise niciodată dar era al naibii de frumușică și deșteaptă. Trebuia să fie cineva în viața ei, cineva care voia să aibă grijă de ea.

— Mă paște o răceală, spuse ea.

— Se vede.

— Trebuie să mă întorc.

Auzi sunetul încet produs de telefon când ea îl puse în furcă.

Următoarele trei zile fuseseră furtuni – într-un minut norii turnau găleți de apă, iar în altul se dădeau la o parte, lăsând soarele să strălucească – iar John era practic fără loc de muncă până nu se îndrepta vremea. Se trezi dorindu-și să nu fi irosit cei cincizeci de dolari pe prostituată. Dar pe urmă se trezi dorind să mai fi avut cincizeci să-i dea. Ce ar mai fi întrebat-o de data acesta? Poate, cum e să fii îndrăgostit? Cum e să ții pe cineva în brațe, care la rândul lor vrea același lucru? Voia să vorbească cu ea din nou. Voia să știe despre viața ei.

Din nefericire, nu își permitea.

Când era tânăr, nu avusese nevoie să se îngrijoreze în privința mâncării și a hainelor. Părinții lor avuseseră grijă de toate astea. Era mereu lenjerie curată pe pat, toaleta era curată ca prin magie și mereu când deschidea frigiderul, era plin cu toate lucrurile care îi plăceau să mănânce. Chiar și în închisoare, i se oferea totul. Aveau un program fix și reguli stricte, însă atât timp cât făceai ce ți se spunea, nu trebuia să-ți faci niciun fel de griji.

Într-o lună bună la spălătorie, John scotea vreo mie de dolari fără taxe. Chiria pentru camera lui de trei pe trei, plină de gândaci, îl costa patru sute și cincizeci de dolari – plătită cu vârf și îndesat, cu siguranță, dar nimeni altcineva nu l-ar fi primit, așa că proprietarul simțea că era dreptul lui. Dacă ar fi închiriat un apartament l-ar fi costat mai

puțin, însă John nu își permitea avansul mare, darămite celelalte cheltuieli și aconturile cerute de companiile de utilități. Nici transportul în comun nu costa puțin. Statul oferea un abonament lunar de călătorii nelimitate cu autobuzul și metroul, dar acesta costa în jur de cincizeci și doi de dolari pe lună. Câteodată, John nu își permitea să plătească toata suma odată așa că de multe ori ajungea să dea câte un dolar și șaptezeci și cinci pentru un drum dus-întors până la serviciu.

Mâncarea, care de obicei consta în cereale uscate, banane, sanvișuri cu unt de arahide și câte o bucată de fruct din când în când, îl ajungea în jur de o sută și douăzeci de dolari pe lună. John trebuia să cumpere lapte în cutii mici pe care le putea bea pe loc și să se rezume la mâncăruri neperisabile. Lada frigorifică din camera lui era pentru a ține gândacii afară; John nu putea cumpăra o pungă de gheață în fiecare zi, mai ales că vara când căldura ar transforma-o în apă înainte să o aducă acasă pe autobuz.

Pentru privilegiul de a fi eliberat condiționat, plătea la stat vreo două sute și treizeci de dolari pe lună. Violul și crima nu erau ieftine, iar dacă nu reușea să le plătească, îl trimiteau înapoi la închisoare. Prima tranșă de bani pe care o primea lunar se ducea la stat.

Asta îl lăsa cu mai puțin de șaptezeci și cinci de dolari în fiecare săptămână pentru lucrurile de care avea nevoie. Și asta într-o săptămână bună, iar în altele câștiga mult mai puțin. John se silea să economisească bani, câteodată sărind peste mese, ajungând așa de amețit din cauza lipsei de mâncare încât seara aproape cădea în pat. Odată, din disperare, se dusese la una dintre milioanele de magazine care împrumutau bani până la salariu, din zonele din oraș mai sărăcăcioase, însă John nu fusese dispus să plătească o dobândă de 480% pentru un împrumut de o săptămână. Și chiar dacă ar fi fost, ar fi trebuit să aibă un cont curent, ca să-i

poată trimite banii online direct la banca lui. Nicio bancă din lume nu i-ar fi dat lui John un cont curent.

Asigurarea de sănătate era un vis fantastic. John trăia cu teroarea de a se îmbolnăvi.

După apelul fără noroc făcut către sora sa, John merse prin ploaie, dând cu șutul prin băltoace, cum ar fi vrut să-și dea singur fiindcă o sunase pe Joyce. Avea și așa destule probleme fără ca el să o mai încarce cu altele. Adevărul era că voia doar să vorbească cu ea, să vadă ce mai face. John îi telefona cam o dată pe lună, iar ea era mereu la fel de încântată când o suna cum fusese și în dimineața aceea.

Un autobuz frână în fața lui cu un sunet strident, iar John verifică numărul înainte de a urca. Luna aceasta fusese una bună, așa că flutură abonamentul în fața aparatului de citit, dând din cap înspre șofer, căci îl recunoscuse.

— Se face frig, spuse șoferul.

— Așa e, aprobă John, făcându-i plăcere conversația până își dădu seama că va trebui să-și cumpere o haină de iarnă.

Doamne, cât avea să coste și aia?

Autobuzul se smuci când acceleră și John apucă spătarul scaunul pentru a-și menține echilibrul, apoi înaintă pe culoar. Autobuzul era plin și își găsi un loc lângă o femeie în vârstă de culoare care citea o Biblie, ținută în poală. În ciuda vremii, purta o pereche neagră de ochelari de soare, peste cei de citit. Nu ridică privirea când se așeză, dar știu că ea îl măsura din priviri cu colțul ochiului.

Erau escrocherii pentru a face bani. Era mereu o escrocherie, mereu o cale pentru a face asta. Închisoarea era plină de bărbați care credeau că au descoperit planul perfect. John știa că unii dintre tipii de la Gorilla furau bonurile din mașini și le schimbau pe bani. Marile magazine de desfacere erau cele mai bune. Tot ce trebuia să faci era să intri și să găsești produsul cu același cod de pe

bon, apoi să-l înmânezi fetei de la casă și să primești banii. Floare la ureche, spuneau toți. Ray-Ray spunea asta de două ori.

Luă un alt autobuz de la stația Lindberg, trecând pe lângă spălătoria auto, care era închisă. Se gândi că făcea asta numai de florile mărului, așa că merse pe ruta mai lungă prin Șoseaua Cheshire Bridge, știind că avea să treacă pe lângă magazinul de băuturi alcoolice, unde o întâlnise pe Robin. Toată săptămâna se tot gândise la ea, la ce mai făcea.

Într-o oarecare măsură, își imaginase că dusese o astfel de viață, una care să se asemene cu a lui. Poate că fusese puțin alintată, fata lui tata, precum Joyce. Se gândea la fratele ei mai mic, prieten cu Stewie, pupăciosul. Oare el cum era? Oare îl suna vreodată când avea vreo zi mai proastă? Oare îl deranja la fel de mult când îl suna cum o deranja pe Joyce când suna el? John nu își imagina cum ar fi să aibă o soră prostituată. Ar vrea să omoare fiecare dobitoc care nu ar face decât să se uite înspre ea.

Autobuzul trecu pe lângă magazin, și trei fete ieșite la muncă, stând sub o copertină. Una dintre ele era gălăgioasa care se bătuse cu Ray-Ray. Robin nu era printre ele.

John se sprijini de spătar, privind restaurantele luxoase pe lângă care trecea. Autobuzul se opri la colțul unde era cinematograful și el se ridică pentru a o lăsa pe bătrâna de culoare să se dea jos. Citi, fără a recunoaște niciunul dintre filme. Mersese la un film când luase primul salariu și fusese șocat când ajunsese la ghișeul de bilete și văzuse prețurile. Zece dolari? Nu-i venea să creadă cât costa un film. Până și matineurile erau scumpe.

Autobuzul viră la dreapta la intersecție și peisajul se schimbă, devenind mai rezidențial. John se holbă pe geam la casele care deveneau din ce în ce mai mari și curțile mai frumoase. Morningside, Virginia Highland, Poncey Highland.

Prin Little Five Points, pe lângă Barnes & Noble, Target, Best Buy. Doar pe Bulevardul Moreland se schimba din nou peisajul. Magazine cu băuturi alcoolice, aprozare la colțul străzii și magazine cu piese auto erau înșirate de-a lungul străzii. Reclame pentru împrumuturi ieftine, asigurări la preț redus. Unul anunța cu mândrie: „Singurul loc din oraș care vinde haine la kilogram."

În stația de autobuz erau bărbați cu tricouri murdare înfășurate în jurul umerilor goi, pe care le îmbrăcau în ultimul moment, înainte de a urca. În autobuz se răspândi un nou miros când muncitorii din construcție începură să urce. Mexicani, asiatici, negri. După scurt timp, John era singura persoană albă din autobuz.

Coborî când strada devenea aproape drăguță. Partea acesta din Moreland era împrejmuită de Brownwood și Parcul Grand. Aici începuseră să se mute familii, considerând zona din centru ca și a lor. Aveau grijă de case, tundeau peluza și cereau să fie tratați mai bine, să aibă restaurante mai frumoase, străzi mai sigure decât avuseseră cei care locuiseră înainte. John învățase demult că motivul pentru care clasa de mijloc o ducea atât de bine era fiindcă ei se așteptau ca lucrurile să fie mai bune. Nu se mulțumeau cu mai puțin decât meritau. Se urcau pur și simplu în mașinile lor și se duceau unde erau apreciați. Oamenii săraci, pe de altă parte, se obișnuiseră să ia ce li se dădea și să fie mulțumiți cu asta.

Momentan, ploaia se oprise, iar soarele pândea pe după norii negri. John nu voia să meargă în sus pe Moreland, așa că se dădu jos din autobuz și intră în Parcul Brownwood, tăind-o prin pădure. Cercetase zona pe harta de la bibliotecă și se bucură când văzu că drumurile erau aproape la fel. Peste tot în jurul lui se construia, vile cu trei etaje ce se înălțau deasupra căsuțelor cu un etaj și acoperiș scund din anii '50. Oare cât ar costa una dintre ele? se întrebă John. Ce fel de serviciu

trebuia să ai ca să-ți cumperi propria casă, să-ți crești copiii, poate și să conduci o mașină drăguță la mâna a doua? Nici nu-și putea închipui de câți bani era nevoie.

Merse pe Strada Taublib până la East Atlanta Village, surprins să găsească niște restaurante drăguțe și o cafenea în locul unde se aștepta să vadă clădiri abandonate și un service auto. Erau câteva buticuri, o brutărie și un magazin de animale. Privi prin vitrină o pisică portocalie grasă care făcea plajă pe un sac cu mâncare pentru câini. O pisică ar fi fost bună, să-i țină companie. Gândacii pe care îi găsise doamna Lam nu se puneau. Dar asta avea să fie un lux pentru altădată. John abia își permitea să se hrănească pe el.

La Bulevardul Metropolitan făcu la dreapta, merse câteva străduțe în jos și ajunse în fața oficiului poștal al filialei din estul Atlantei. John privi fix clădirea micuță, cu aer de ospiciu. Afară scria același număr de pe raportul său de bonitate: 30316.

Locul era ticsit, mașinile umpleau parcarea din față și din lateral, ba și strada, deși erau indicatoare care interziceau asta. Pe aleea casei albastre, victoriene de alături era o dubă mare pentru marfă.

Ploaia se porni din nou, mocănește, întunecând cerul. John se plimbă pe Metropolitan vreo cincisprezece metri, apoi se întoarse și merse înapoi. Se uită la oamenii care intrau și ieșeau din clădire, întrebându-se oare de ce naiba venise.

După ce se plimbă în susul și-n josul străzii vreo jumătate de oră, John își dădu seama că nu era nimic care să-l împiedice să intre. Oficiul său poștal local era întunecat și mirosea din nu se știe ce motiv a slănină. Se ducea acolo să plătească chiria și datoria la stat pentru că era la zece minute de unde locuia el. Erau mulți imigranți în cartier și câteodată lumea aducea pui și alte animale mici să le trimită Dumnezeu știe unde. Adesea auzea câte un cocoș cântând în timp ce aștepta la rând.

Filiala din estul Atlantei era bine iluminată, curată, și avea o atmosferă plăcută. Chiar vizavi de ușa de la intrare era un șir de cutii poștale, cele mici în vârf și cele mari jos. În stânga sa era un birou, la care două femei încercau să ajute clienții cât de repede puteau. O coadă se întindea din hol și până la aparatul de vândut timbre de lângă ușa de la intrare. John scoase un plic alb din buzunarul de la spate și așteptă la coadă, încercând să se comporte de parcă își avea locul acolo. Centimetru cu centimetru, coada înainta, și nu privi înapoi la cutiile poștale până nu ajunse nas în nas cu ușile de sticlă ce duceau la birou.

Cutia numărul optzeci și cinci era pe primul rând, la nivelul ochilor lui. Cutia de lângă ea avea lipită un autocolant portocaliu, dar cuvintele prea șterse ca el să le poată citi.

— Să aveți o zi bună, spuse una dintre femeile de la ghișeu către o clientă care trecuse pe lângă John înspre ieșire.

El făcu un pas înapoi imediat pentru a nu-i sta femeii în cale, bombănind o scuză în timp ce picături de ploaie i se scuturau din păr. Când ridică din nou privirea, văzu pe cineva îndreptându-se spre cutii.

John își ținu respirația, strângând tare plicul în mână când o femeie de culoare slăbănoagă care vorbea la telefon își înfipse cheia în yala cutiei cu numărul optzeci și cinci. Râdea la telefon, bârfind pe vreun membru de familie, când smuci cheia înapoi, spunând:

— La naiba, fato, am băgat cheia în cutia greșită.

Împinse cheia în yala cutiei de sub cea cu numărul optzeci și cinci, vorbind în continuare și ținându-și telefonul cu umărul.

— Domnule? spuse femeia din spatele lui John.

Coada se mișcă, dar nu și John. Zâmbi, spunând: „Îmi cer scuze. Mi-am uitat portofelul” și se desprinse din coadă.

Ce pierdere de vreme aiurea! Nu avea cum să pândească cutia toată ziua și șansele ca cel ce-i luase numele să apară când John era acolo erau ridicol de mici. Ar fi avut mai mult noroc cu un loz.

Împinse ușa și ieși, aruncând plicul alb la gunoi. Ploaia se porni din nou, dând drumul la un potop rece. John tremura. O sută de dolari. O haină bună de iarnă l-ar fi costat măcar o sută de dolari. De unde avea el să scoată atâția bani? Cât timp i-ar fi trebuit să pună bani deoparte pentru o nenorocită de haină?

Își băgă capul între umeri în timp ce aștepta în stația de autobuz, blestemându-se pe sine și vremea de afară. Va trebui să-și găsească un nou loc de muncă. Poate ceva înăuntru, ceva cu program fix ce nu depindea de vreme. Ceva unde nu le-ar fi păsat dacă avea cazier, și dacă acel cazier spunea că ești genul de om care ar trebui împușcat ca un câine turbat pentru a proteja restul oamenilor de răul dinăuntrul tău.

Alternativele lui John se limitau la cele periculoase. Jumătate din cei din închisoare ajunseseră acolo deoarece spărseseră un magazin de cartier sau vreun restaurant micuț. Majoritatea celor condamnați la moarte au pornit jefuind un Quickie Mart și au încheiat cariera criminală când au tras un glonte în capul vreunui vânzător cu salariu de nimic pentru cei șaizeci de dolari din casa de marcat. Înainte ca doamna Lam să-i găsească de lucru la Gorilla, John fusese atât de disperat încât mai avea puțin până să încerce vreun magazin. Știa acum că nu putea să continue să lucreze la spălătorie, nu pe timpul iernii. Avea nevoie să găsească o cale de a face bani, și repede.

Autobuzul întârziase, iar șoferul era iritat când opri într-un sfârșit. Starea de spirit a lui John era la fel ca și a celorlalți când urcă treptele pleoscăind și se duse în spate, adidașii lui de treizeci de dolari aproape dezintegrându-se din cauza ploii. Se trânti

pe scaunul din capătul autobuzului, aproape dorindu-și ca fulgerul care întretăia cerul să intre pe fereastră și să-l trăsnească în cap. Ar ajunge cu creierul afectat, o legumă cu bale ce ocupa un loc în vreun spital. Începea să înțeleagă de ce mulți dintre ei ajungeau din nou la închisoare. Avea treizeci și cinci de ani. Nu condusese niciodată o mașină, nu ieșise la întâlniri cu vreo fată, nu trăise de-adevăratelea. Ce rost mai avea, gândi John, uitându-se ursuz pe geam la un tip care se chinuia să închidă o umbrelă și să urce în mașină în același timp.

John se ridică în picioare când autobuzul porni din loc, cu ochii fixați pe bărbat. Câți ani oare trecuseră? Creierul nu-l lăsa să facă socoteala, dar știa că era el. John rămăsese cu gura căscată când îl privi pe bărbatul care nu-și mai bătu capul cu umbrela și o aruncă în parcare, înainte de a trânti portiera.

Da. El era. Cu siguranță era el.

Cum din cer coborau milioane de picături de ploaie, atâtea milioane de șanse existau și ca John să ajungă la poștă în ziua potrivită, la ora potrivită.

O șansă dintr-un milion, dar reușise.

Îl găsise pe celălalt John Shelley.

Capitolul 12

John nu-și amintea momentul arestării sale, nu pentru că ar fi fost în șoc la vremea respectivă, ci din cauza unei stări de semiconștiență. Woody venise să-l vadă în dimineața aceea și-i adusese niște Valium. John luase suficient cât pentru a tranchiliza un cal.

Se pare că polițiștii veniseră la el acasă cu un mandat de arestare. Tatăl său îi condusese în camera lui, unde îl găsiseră leșinat pe pat. John își aducea aminte că își venise în fire cu obrazul arzând în locul unde tatăl său îl pălmuise. Polițiștii

îl târâseră afară, legat cu cătușe care îi rodeau încheieturile mâinilor. John își pierduse din nou cunoștința pe peluză.

Se trezise în spital, cu gustul cunoscut de cărbune în gură. Doar că, de data asta, când încercă să-și miște mâna pentru a se șterge pe față, ceva zăngăni de grilajul patului. Se uită la încheietura mâinii cu ochii încețoșați și observă că era legat de pat.

Un polițist stătea lângă ușă citind ziarul. Se uită încruntat spre John.

— Te-ai trezit?

— Da.

Și John adormi la loc.

Când își recăpătă din nou cunoștința, mama lui era în cameră. Dumnezeule, ce groaznic arăta! Se întrebă cât de mult dormise, deoarece Emily arăta de parcă ar fi trecut douăzeci de ani de când el urcase scările spre camera sa, puse muzică în surdină și luase un pumn din pastiluțele albe primite de la vărul său.

— Scumpule, spuse ea, mângâindu-l pe braț, te simți bine?

I se moleșise limba în gură și îl durea pieptul de parcă cineva l-ar fi izbit în stern cu un baros. Cum de reușise să respire în tot acest timp?

— O să fie bine, spuse ea. E doar o greșeală.

Dar nu era nicio greșeală, cel puțin nu din punctul de vedere al poliției. Procurorul veni după o oră, o oră și ceva, cu Paul Finney în urma sa. Acesta îl privi cu ură pe John, părând gata să se arunce pe pat și să-l sugrume chiar acolo. Polițistul observase probabil același lucru, căci se ținea aproape de Finney, asigurându-se că situația nu scapă de sub control.

Procurorul făcu prezentările.

— Mă numesc Lyle Anders. Acesta este Comisarul Harold Waller.

Polițistul care stătea lângă Finney ținea în mână o foaie de hârtie. Își drese glasul, uitându-se la ea

de parcă ar fi citit un scenariu.

John o privi pe mama sa, care spuse:

— E-n regulă, scumpule.

— Jonathan Winston Shelley, începu Waller, ești arestat pentru violul și uciderea lui Mary Alice Finney.

John își simțea urechile ca atunci când se scufunda sub apă. Buzele lui Waller se mișcau, dar John nu-l putea înțelege.

În cele din urmă, Lyle Anders se întinse spre el și pocni din degete.

— Înțelegi ce se întâmplă, băiete?

— Nu, spuse John. Eu nu am…

— Nu spune nimic, îl preveni mama sa, ducându-și degetul la buzele lui.

Emily Shelley, cea care sponsoriza Asociația părinți-profesori, care își asumase rolul de supraveghetoare a micilor cercetași, care pregătea prăjiturele și costumații ingenioase pentru Haloween, se îndreptă de spate și se adresă celor trei bărbați aflați în cameră:

— Dacă nu mai e nimic…

Bărbații păreau să se înalțe amenințător deasupra mamei sale, mai ales Paul Finney. Acesta era din capul locului un bărbat înalt de statură, dar furia îl făcea masiv.

Anders spuse:

— Trebuie să dea o declarație.

— Nu, spuse femeia aceea care îi era mamă. Chiar nu trebuie.

— Ar fi în interesul lui.

— Fiul meu a trecut printr-un chin groaznic, răspunse Emily. Are nevoie de odihnă.

Anders încercă să vorbească direct cu John. Chiar și când Emily îi tăie calea, tot mai făcu o încercare.

— Tinere, trebuie să-ți revii și să ne spui ce s-a întâmplat. Sunt sigur că ai avut un motiv pentru…

— Nu are nimic să vă spună, insistă Emily, cu voce sigură.

John o mai auzise vorbind în acest fel doar o singură dată, când Joyce avea zece ani și încercase să meargă pe balustradă către platforma superioară a casei.

Emily îi privi pe toți în ochi, pe rând.

— Vă rog să plecați.

Paul Finney se repezi spre John, dar polițistul îl opri.

— Nenorocitule, șuieră Finney printre dinți. O să ajungi pe scaunul electric pentru asta!

Finney fusese un luptător de valoare, așa că lui Anders și Waller nu le-a fost ușor să-l țină la distanță. În cele din urmă, aceștia au fost nevoiți să îl ridice cu totul și să-l care afară din cameră. Înainte să se închidă ușa, Finney strigă:

— O să plătești pentru asta, secătură!

Mama sa se întoarse spre el, fiind gata să plângă. John crezu în mod straniu că o supărase limbajul folosit de domnul Finney.

— Unde e tata? o întrebă.

Richard era cel care se ocupa de toate, cel care îi scotea din încurcături.

— Mamă? întrebă John. Unde-i?

Mama lui înghiți în sec și se întinse să-i ia mâna în a sa.

— Ascultă-mă, spuse ea pe un ton categoric. Se pot întoarce dintr-un moment în altul să te ducă la închisoare. Avem doar câteva secunde.

— Mamă…

— Ssst, Jonathan, îi porunci ea, ducându-și degetele la buzele lui. Nu vorbi cu nimeni în închisoare. Nimeni nu-ți este prieten acolo. Toți își urmăresc propriile interese și asta trebuie să faci și tu. Să nu spui nimic la telefon pentru că se înregistrează convorbirile. Sunt turnători la tot pasul.

Turnători, se gândi John. Unde auzise mama lui cuvântul acela? Cum de știa tot ce-i spusese? Ea nici măcar nu se uita la „Kojak” pentru că i se părea prea violent.

— Vreau să-mi promiți, John, insistă ea. Promite-mi că nu vei vorbi cu nimeni până nu vine mătușa Lydia.

Mătușa Lydia, soția lui Barry, era avocată.

— John? îl îndemnă ea. Promiți? Niciun cuvânt. Nu vorbi nici măcar despre vreme. Ai înțeles? Acesta este cel mai important lucru pe care ți l-am cerut vreodată să-l faci și trebuie să mă asculți. Nu vorbi cu nimeni. E clar?

Lui John îi dădură lacrimile văzând-o pe ea plângând.

— Da, mamă.

Ușa se deschise și intră Waller. Aruncă o privire la scena dintre mamă și copil, iar John observă că se mai îmblânzise un pic. Aproape că sună blând când îi spuse lui Emily:

— Acum va trebui să ieșiți din cameră, doamnă.

Ea îi strânse mâna lui John în a ei. Îl privi, cu lacrimi în ochi. Dintr-un motiv oarecare, el se așteptase să-i spună că-l iubește, dar în loc de asta ea șopti:

— Cu nimeni. Nu vorbi cu nimeni.

Anders o lăsă pe Emily să plece înainte de a băga mâna în buzunar pentru a scoate cheile de la cătușe. Momentul de blândețe trecuse la fel de brusc cum apăruse.

El îi spuse lui John:

— Ascultă aici, ticălosule. Te ridici din patul ăsta, te-mbraci și îți ții mâinile la spate. Dacă îmi faci probleme, chiar și pentru o milisecundă, praf te fac! Ai înțeles, criminal nemernic ce ești?

— Da, spuse John, neîndrăznind să mai respire de frică. Da, domnule.

Capitolul 13

15 OCTOMBRIE 2005

Închisoarea de Stat Georgia Coastal se afla lângă Savannah, într-un orășel numit Garden City (Orașul Grădină), din Georgia. Numele suna frumos pe hârtie, creând impresia unui orășel la malul mării, de genul celor de pe vederi. Cine alesese locul acela pentru departamentul de corecție probabil se amuzase copios pe seama asta.

Închisoarea era una de maximă securitate, creată cu câțiva ani înainte ca John să ajungă acolo și renovată la zece ani după venirea lui, pentru a face loc numărului tot mai mare de infractori violenți. În prezent, închisoarea avea șapte unități de cazare cu douăsprezece celule a câte doi bărbați și douăzeci și patru de celule a câte patru bărbați. Erau patruzeci și patru de celule de izolare, treizeci de disciplinare și cincisprezece pentru arest de protecție. Clădirea L caza peste două sute de bărbați, N mai avea încă două sute iar O și Q erau dormitoare deschise cu paturi suprapuse ca în armată. În total, servea drept casă pentru vreo mie șase sute de bărbați.

John nu crezuse vreodată că avea să se întoarcă de bună-voie acolo, dar își luase liber de la serviciu și se urcase în primul microbuz Grayhound la șase dimineața. Biletul îl costase restul de bani pentru televizor, dar asta nu mai conta. Încercase să adoarmă în autobuz, rezemându-și capul de geam, însă nu reușise decât să se gândească la prima dată când făcuse același drum, cu cătușe și lanțuri. Nu putea să se întoarcă acolo. Nu putea să moară în închisoare.

Aduse cu sine o carte – „Tess D'Urberville" – și încercă să o citească pe drumul de cinci ore. Ajunse să tot recitească din urmă fiindcă mintea îi tot zbura cu fiecare kilometru care trecea. Cum reușise mama lui să facă drumul acela din două în două săptămâni, și pe ploaie și pe vânt? Nu era de mirare că părea extenuată de câte ori ajungea acolo. Nu era de mirare că păruse atât de abătută prima dată când avusese voie să îl viziteze. Cu

toate acestea, făcuse drumul timp de douăzeci de ani și în tot acest timp nu lipsise decât de trei ori.

Tess tocmai îi încredință lui Angel descendența sa nobilă când microbuzul se opri în fața închisorii. John folosi biletul pentru a ști unde a rămas, apoi puse cartea în punga de plastic pe care o luase cu el.

În sala unde erau primiți vizitatorii, John muri de rușine când îl percheziționară și interogară – și nu pentru că ar fi fost el superior, ci pentru că știu în sfârșit prin ce trecuse mama sa de fiecare dată când venise la el. Calculă în minte când ei îi căutară prin punga de plastic, îi deschiseră cartușul de țigări și îi verificară cartea aproape pagină cu pagină. Ea venise în vizită de peste cinci sute de ori. Cum îndurase Emily toate astea? Nu e de mirare că Joyce fusese nervoasă. John nu se urâse niciodată mai mult decât în acel moment.

Se așeză într-unul dintre scaunele de plastic, așteptând să îi strige numărul. Sălta din nou din picior, însă toți ceilalți din încăpere păreau foarte calmi. Erau mai mult femei cu copiii lor. Veniseră să-l vadă pe tati. Un copil de lângă John ținea un desen cu un avion. Alta plângea fiindcă nu o lăsaseră să intre cu ursulețul de pluș. Ceva neobișnuit apăruse când fusese scanat cu raze X, iar mama ei refuzase să îi lase să verifice.

— Shelley? strigă o femeie în uniformă.

Niciunul dintre paznici nu îl recunoscuse, dar având în vedere numărul de deținuți și vizitatori din fiecare săptămână, nu avea de ce să se mire.

— Shelley? strigă din nou.

John se ridică, ținând punga strâns la piept.

— La masa trei, spuse ea, făcându-i semn cu capul să intre.

Așeză punga pe banda aparatului cu raze X, pentru a treia oară când o scanau, trecu prin detectorul de metale și intră în sala vizitatorilor. Sala, de douăzeci de metri pe treizeci, era plină de mese de metal tip picnic, fixate de podea. Bărbații

stăteau de o parte iar soțiile, prietenele sau târfele pe care le plătiseră să vină să-i vadă stăteau de cealaltă. Copiii fugeau prin jur râzând și strigând, iar din trei în trei metri era câte un paznic cu spatele la perete. Camerele de supravegheat erau pretutindeni, mișcând obiectivul din stânga în dreapta, de parcă ar fi dat din cap dezaprobator.

Ben Carver era așezat la una dintre mesele din spate, numărul trei. Era îmbrăcat în ținuta lui obișnuită: cămașă albă, pantaloni albi, șosete albe. Avea o pereche de papuci din piele lucioasă care să se asorteze, pe care i-i dăduse mama lui, însă Ben îi purta rareori în afara celulei deoarece nu voia să și-i murdărească.

În închisoare toată lumea avea o imagine, o personalitate diferită pe care și-o adaptase pentru a-i ajuta să supraviețuiască. Bătăușii deveneau mai răi, arienii mai cruzi, cei gay mai gay și țicniții din cale afară de dezaxați. Ben făcea parte din ultima categorie, și își juca rolul precum un actor maestru. Nu că ar fi crezut John că se dezlipea tare de realitate. Până îl prinsese cei de la GBI, Ben omorâse șase bărbați din împrejurimile Atlantei. Marca lui caracteristică era să le taie sfârcul drept și să îl păstreze ca și suvenir. Când fusese arestat la filiala principală a oficiul poștal din Atlanta unde Ben lucrase timp de optsprezece ani la sortatul scrisorilor, unul dintre polițiști se lăsase purtat de val și îl trântise pe Ben de pământ. O bucată de țesut – care apoi se dovedi a fi sfârcul ultimei sale victime – îi zbură lui Ben din gură, unde îl sugea ca pe mentosan.

Acest detaliu lugubru, combinat cu numele foarte adecvat de familie a lui Ben: Carver[4], făcuse mare vâlvă în presă. Spre deosebire de John, el chiar apăruse la știrile naționale, primind chiar și o poreclă: Cioplitorul din Atlanta. Lui Ben nu-i prea plăcuse niciodată porecla, dar tot atunci fusese și nervos când Wayne Wiliams, bărbatul arestat pentru uciderea copiilor din Atlanta, îi luase

locul de pe prima pagină, la câteva săptămâni după arestul său.

— Dragul meu băiat, spuse Ben, zâmbind, în timp ce-l măsura pe John din priviri.

Buzele îi erau umede și aveau o pată neagră în centru, unde ținea de obicei țigara. Dinții îi erau la fel de însemnați, nicotina atrăgând atenția fix spre centru. Unul dintre primele lucruri pe care Ben i le spusese lui John a fost că are o fixație orală. „Mai bine țigări decât sfârcul tău drept, dragul meu băiat”. După aceea, John nu se mai plânsese de faptul că fuma.

— Deci, spuse Ben.

John stătea lângă masă, nefiind sigur dacă voia să ia loc.

— Arăți bine, îi spuse lui Ben.

— Bineînțeles că da.

Se făcu că își aranjează părul, care și așa era practic inexistent, făcând din ochi către cineva în spatele lui John.

Deși Ben se afla sub arest de protecție, nu exista o cameră separată pentru cei din acea aripă, așa că trebuiau să stea la loc cu restul deținuților în rarele ocazii când cineva venea să-i vadă. Orice deținut din unitatea de sănătate mintală Nivelul III era cel mai vulnerabil în timpul vizitelor. Trebuia să spere că ceilalți erau prea distrași de târfele lor sau că își respectau prea mult soțiile și prietenele pentru a scoate un cuțit improvizat și să-i sfâșie burta.

— Trebuia să te văd, spuse John.

Ben plesni din limbă, și John încercă să nu se gândească la ce ar fi putut să aibă bărbatul atunci în gură dacă polițiștii nu l-ar fi prins.

— Nu ți-am zis să nu mai vii niciodată în locul ăsta infect?

— Mă bucur să te văd, spuse John, și vorbea serios.

Nu mai văzuse o față prietenoasă de când ieșise de acolo.

— Bine, spuse Ben, plesnindu-și buzele. Ce mi-ai adus?

John scoase din pungă cartușul de țigări Camel fără filtru.

— O, n-ar fi trebuit să te deranjezi!

Ben strânse cartușul la piept.

— Scumpul meu, te rog, ia loc. Știi că nu-mi place când oamenii mă privesc de sus, deși îmi oferă unghiul perfect pentru a-ți pândi prohabul.

John se așeză, simțindu-se stânjenit de limbajul lui Ben. Uitase cum vorbea Ben cu el, felul în care te făcea să te simți indecent chiar dacă doar te întreba cât e ceasul. John trebuia să-și reamintească faptul că asta făcea parte din rolul pe care acesta îl juca, felul său de a trece de la o zi la alta fără a-și pune capăt zilelor.

— Azi la Oprah e segmentul cu lucrurile ei preferate, îi împărtăși Ben.

Oprah, singurul program cu care erau de acord toți deținuții.

— Sunt sigur că o să fie bun, spuse John.

Nu mai adăugă nimic când unul dintre paznici trecu pe lângă ei, zăbovind aproape de masa lor timp de câteva minute, după care trecu mai departe.

— Știi că nu mă pot desprinde mult timp de nicotină mea, spuse Ben. Ce dorești?

John se aplecă în față, ținându-și palmele pe masă ca paznicul să vadă că nu încălca regulile.

— Am o problemă.

— De atâta lucru mi-am dat și eu seama.

Paznicul trecu mai departe. John rezistă tentației de a se uita peste umăr. Ben era cu ochii peste umărul lui John, cum și el îi ținea în vizor pe cei din spatele lui Ben.

— Scumpete, spuse Ben, hai să nu uităm că zidurile au urechi.

Poate mai degrabă mesele. John nu știa dacă era adevărat sau nu, dar toată lumea din închisoare credea că erau microfoane prin tot salonul – unele

sub mese, altele deasupra capului în luminile fluorescente. Camerele erau destul de la vedere și se roteau când spre dreapta, când spre stânga, focalizând mai ales pe vizitatorii suspecți. Nu puteai să ai încredere nici într-un preot aici.

Pe un ton scăzut, John îi spuse lui Ben despre televizor, raportul de bonitate, oficiul poștal. Îi spuse despre bărbatul cu umbrela, cu grijă să nu-i scape numele, fiindcă cine știe dacă zvonurile erau adevărate.

Când termină, Ben îi spuse:

— Am înțeles.

John se lăsă puțin pe spate.

— Ce ar trebui să fac?

Ben își strânse buzele pline și apăsă cu degetul pe locul înnegrit unde i se arsese pielea.

— Întrebarea, iubire, nu e una ușoară.

— Încearcă să-mi facă el o figură, spuse John, apoi, fiindcă nu era sigur, adăugă: nu-i așa?

— O, cu siguranță, aprobă Ben. Alt motiv pentru comportamentul lui nu există. Chiar niciunul.

— Mă folosește pe post de paravan.

— Îți înscenează ceva, iubire.

John scutură din cap, aplecându-se din nou în față.

— N-are sens. Asta a început acu șase ani. Eram aici acu șase ani. E un alibi imbatabil.

— Da, e adevărat, aprobă Ben, din nou ducând degetul la buză. A știut că ai ieșit?

John dădu din umeri.

— Ar putea afla.

— Dar a știut? spuse Ben. Trebuie să recunosc, scumpule, că am fost foarte surprins când te-am auzit cât de elocvent ai vorbit în fața comisiei de eliberare condiționată. Ce limbă de aur!

John dădu din cap. Chiar și el însuși fusese surprins.

— Hai să ne gândim așa: ce-ar fi dacă, sugeră Ben. Ce-ar fi dacă prietenul tău a presupus că vei

putrezi în viluța noastră de excremente?

— Bine.

— Și ce ar fi dacă, spre marea lui surpriză, ar afla că scumpul nostru băiat a ieșit afară?

— Da?

— Și dacă s-ar simți amenințat de întoarcerea ta?

Ben se aplecă mai în față.

— Are ceva pus la cale, evident.

— Da, aprobă John.

— Și nu vrea ca tu să te încurci în treburile lui, nu-i așa?

— Așa e.

— Și atunci, ce face?

Ambii bărbați rămaseră tăcuți, încercând să își închipuie următoarea etapă.

— Nu știu, recunoscu John, frustrat. Trebuie să-l găsesc.

— Ai încercat toate căile evidente?

— Da.

Încercase cartea de telefoane, dar tipul nu era trecut. Încercase chiar și calculatorul de la bibliotecă, simțindu-se ca un idiot când încercase să urmărească instrucțiunile printate care explicau cum să caute informații pe Internet. Dar nimic.

— Trebuie să aflu ce pune la cale, spuse John.

Ben își plimbă degetul pe cartușul de țigări, ciupind marginea. John știa că nu mai avea mult timp.

— Desigur aș putea apela la cunoștințele din fosta mea viață ca să-ți fac rost de adresa tipului ăsta.

— Încă mai ai cunoștințe?

John fu surprins că Ben recunoscuse asta când oricine îl putea auzi. Existaseră „surse implicate în caz” la momentul judecății lui Ben care susținuseră că folosise sistemul de poștă din interiorul oficiului poștal pentru a trimite unele dintre suvenirurile sale către alți fetișiști.

Ben zâmbi larg.

— Și pe ploaie, și pe vânt… dar tot nu mi-ai dat informația de care am nevoie.

Numele. Avea nevoie de nume. John deschise gura, se uită în jur, dar…

— Șșș, avertiză Ben.

Un alt paznic trecu pe lângă, oprindu-se vizavi de masa lor. Ambii bărbați tăcură, și John își privi fix palmele, gândindu-se oare de ce venise acolo. Cu cine altcineva ar mai fi putut vorbi? Nu putea să o încurce pe Joyce în așa ceva. Singurele persoane pe care le cunoștea erau pușcăriași și târfe.

Paznicul trecu mai departe și Ben se strâmbă. În multe feluri, acest bărbat îi fusese ca și tată lui John. Cum se întâmplase asta? Cum se putea ca cineva atât de rău, fără niciun fel de trăsături care să-l izbăvească, să-i fie prieten?

Nu exista nicio explicație, cu excepția faptului că Ben credea că el și John erau la fel.

— Hai că-ți zic ceva, spuse Ben. Am o mașină.

— Ce?

— E acasă la maică-mea. Am să o sun azi să-i spun că un prieten o să vină să o împrumute.

Ben era mai isteț la astfel de lucruri decât el. John o lua pas cu pas, fără să plănuiască lucrurile. Și ce dacă i-ar fi aflat adresa tipului? Nu era ca și cum l-ar fi putut urmări cu autobuzul.

— Încă mai funcționează? întrebă John.

— Mama obișnuia să meargă cu ea la biserică în fiecare duminică dar prietenul ei, domnul Popson, o duce acum, spuse Ben. Beulah Carver. E singura cu numele ăsta din carte. O să-ți dea cheia, dar să nu-i spui de unde mă cunoști.

— Ești la închisoare de aproape treizeci de ani. Nu crezi că o să-și dea seama?

— Am ținut sfârcuri de bărbați în frigiderul ei timp de trei ani și i-am spus că e un tratament pe bază de plante pentru alopecie. Tu ce crezi?

John încuviință.

— Bine.

Lui Ben îi fugi privirea undeva peste umărul lui John, vorbind repede și fără a mai juca teatru.

— Trebuie să-l urmărești, spuse el. Urmărește-l pe acest bărbat și află ce face, unde se duce. Toate lucrurile se întâmplă cu un motiv. Toate.

Se ridică când unul dintre paznici trecu pe lângă ei.

— Acum, scumpete, pleacă, și mulțumesc pentru cadoul minunat.

Bătu ușor cartușul de țigări.

John se ridică și el.

— Ben…

— Du-te, insistă el, apoi îl cuprinse în brațe pe John și-l strânse tare.

Paznicii se năvăliră toți pe ei – contactul fizic era strict interzis – dar Ben se ținu bine, trecându-și buzele umede pe sub urechea lui John. Râdea precum o hienă când l-au smuls, dar avu suficientă prezență de spirit încât să apuce strâns cartușul de țigări.

— La revedere, scumpule! strigă Ben când îl târau cu ei.

John îi făcu semn din mână, rezistând nevoii de a șterge saliva lui Ben până când acesta nu mai era de față.

La vreo cinci ani după ce fusese arestat, John îl întrebase pe Ben de ce acesta nu încerca niciodată să se dea la el. John era mai mare atunci. După cum prezisese și mama lui, crescuse încât brațele și picioarele nu mai păreau disproporționate. Cu greutățile de la sală mai făcuse ceva mușchi și îi crescuse destul păr pe corp cât să țină de cald unui urs polar.

Ben ridicase din umeri.

— Nu amestec capra cu varza.

— Nu, insistase John, nelăsându-l să scape cu o replică sarcastică. Spune-mi. Vreau să știu.

Ben făcea un rebus și la început fusese iritat, însă apoi văzu că John era serios și lăsă ziarul deoparte.

— N-are niciun farmec, spuse Ben într-un sfârșit. Îmi place actul seducției, băiete. Eu sunt un actor pe o scenă, iar tu…

Îi zâmbi.

— Tu ești un mocofan.

Dar mocofanul nu se descurcase deloc rău de această dată. În puținele secunde în care fața lui Ben fusese aproape de a sa, John putu să-i spună tot ce acesta trebuia să știe.

Capitolul 14

După ce jurații s-au întors cu verdictul, John a fost dus înapoi în celula sa provizorie. Îi lăsaseră cătușele, însă îi luaseră cureaua și șireturile de la pantofi ca să nu facă nimic nebunesc. N-ar fi trebuit să-și bată capul. Era prea șocat pentru a se mișca, darămite pentru a găsi vreo modalitate de a se sinucide în celula lui de un metru jumătate pe doi jumătate.

Douăzeci și doi de ani cu posibilitate de prelungire pe viață. Va împlini treizeci de ani înainte de a avea posibilitatea să iasă pe cauțiune. Va fi un moșneag.

— E bine, îi spuse mama lui, cu lacrimi în ochi.

Nu plânsese mult după ce îl arestase, însă acum își dădu drumul.

— E bine, puiule.

Se înțelegea din asta că era bine că nu primise pedeapsa capitală. Un băiat de paisprezece ani din Massachusetts tocmai apăruse în ziarele naționale fiindcă omorâse în bătaie cu o bâtă de baseball un alt băiat de paisprezece ani. Un bărbat de douăzeci și opt de ani din Texas fusese executat de curând pentru o crimă comisă la șaisprezece ani. Infractorii minori nu mai erau o noutate. John putea să se fi aflat acum pe drumul spre pedeapsa capitală în loc de a se aștepta la o viață după gratii.

— Putem face apel, îi zise mama sa. N-o să mai dureze mult, spuse ea. O să facem apel.

În spatele ei, mătușa sa Lydia avea dubii. Mai târziu avea să afle că, exceptând un singur jurat, tată a trei băieți, dintre care unul era de vârsta lui John, toți ceilalți votaseră pentru pedeapsa capitală. Ceilalți aruncaseră o singură privire înspre John, apoi la pozele mărite ale corpului mutilat al lui Mary Alice, și vrură să moară și el.

În celulă, John se tot gândi la ce se spusese despre el în timpul procesului. Psihologul de la stat păruse destul de drăguță când vorbise cu ea cu câteva luni în urmă, însă la proces spusese în fața unei săli întregi că era evident că John era un psihopat nevrotic, un ucigaș cu sânge rece care nu dădea dovadă de remușcări. Apoi, au venit copii de la școala lui John care au vorbit despre ce fată bună fusese Mary Alice și ce persoană oribilă era John Shelley. Directorul Binder, antrenorul McCollough… toți vorbiseră despre el de parcă ar fi fost Charles Manson.

Cine era persoana asta despre care vorbeau? John nu o recunoscu. Jumătate din copiii aceia nici nu schimbaseră cu el două vorbe în toți cei trei ani, dar acum se purtau de parcă îl cunoșteau așa de bine. Avusese loc acea ruptură când trecuse de la clasa a patra la clasa a cincea, iar bisericuțele îl lăsaseră pe John în urmă. Dacă nu ar fi practicat sportul, ar fi fost un fel de tocilar lăsat în bătaia vântului. După ce fusese dat afară din echipa de fotbal, nimeni nici nu-l mai privea în ochi când trecea pe coridor. Acum, după spusele acestor „prieteni” ai lui, John era un fel de… monstru.

John rămăsese cu privirea ațintită spre podeaua de beton a celulei, cu ochii pe crăpăturile care se ramificau ca pentru un ghicitor în palmă ce ar fi încercat să-i prezică viitorul. Când ridică privirea, Paul Finney stătea de partea cealaltă a gratiilor.

Tatăl lui Mary Alice zâmbea.

— Să te bucuri de viață acum, nemernicule, îi spuse lui John. Așa o s-o duci de acum încolo.

John nu răspunse. Ce putea să zică?

Finney se aplecă spre el, apucând gratiile.

— Gândește-te la ce i-ai făcut, șopti el. Gândește-te la ea când te apleci la duș.

John nu înțelesese. Avea șaisprezece ani. Chiar dacă Finney i-ar fi explicat în detaliu, John probabil ar fi dat din cap și ar fi zis că nu era posibil.

Dar era.

L-au ținut la închisoarea locală peste noapte, unde paznicii se plimbau pe lângă celula lui la fiecare jumătate de oră, să se asigură că nu-și făcea ștreang din cearceafuri. Închisoarea Stat era aproape de oceanul Atlantic, la câteva sute de kilometri distanță, într-un orășel de care John nu auzise niciodată. Închisoarea avea reguli stricte cu privire la vizitatori. Trebuia să stea în închisoare o lună întreagă înainte ca mamei sale să i se permită să-l vadă. Spuseseră că era o perioadă de aclimatizare, timp în care deținutul se obișnuia cu mediul și dovedea că merita privilegiul de a primi musafiri. Cea mai lungă perioadă în care John nu își văzuse familia fusese de o săptămână, când se dusese la Gatlinburg, Tennessee, în timpul unei sărbători.

Îl treziră la răsăritul soarelui pentru a evita traficul. John se târî încet spre autobuzul închisorii, cu picioarele legate și mâinile încătușate în față. Încheieturile mâinilor sale erau atât de firave, încât fusese necesar să împrumute o pereche de cătușe de la închisoarea pentru femei. Mereu fusese ca tras prin inel, iar stresul îl făcea și mai slab. Pierduse aproape nouă kilograme în timpul procesului, și coastele i se vedeau clar sub salopeta largă, portocalie pe care o purta.

Mai erau și alți bărbați în autobuz, care, când John urcase, au început să fluiere și să strige. El

zâmbise, deoarece crezuse că era vreun fel de ritual de inițiere.

— Fii tare, îi spuse mama sa, apelând iar la vorbe de duh inspirate din „Kojak”. Să nu-i lași să te doboare și să nu ai încredere în niciunul dintre ei.

Unul dintre paznici lovi cu bastonul grilajul ce separa cabina șoferului de deținuți. Îi indică un scaun din spatele șoferului, spunându-i lui John:

— Stai jos.

Autobuzul nu avea aer condiționat, iar șoseaua era cu hârtoape. Tot drumul, lanțurile lui John zăngăniseră neîncetat. Își găsise în minte jocuțe, ca cele pe care le juca cu Joyce când mergeau în vacanță cu familia în Florida. Câte numere înmatriculare din afara orașului putea găsi? Câte vaci erau pe o parte de stradă? Câte pe cealaltă?

Pe când ajunse la marginea orașului Savannah, vezica urinară îi era plină și ochii îi lăcrimau de durere. Știu din prima că nu aveau să se oprească pe drum și își ținu strâns picioarele până când intră pe prima poartă a închisorii, apoi a doua, apoi a treia.

Simți o durere acută când se ridică, însă era bucuros că îi legaseră gleznele împreună fiindcă îi dădea o scuză să-și țină picioarele apropiate. Paznicul îi duse spre prima clădire, cu John în față și restul deținuților în urma lui. Unul dintre bărbați îl tot lovea la călcâie așa că iuți pasul, chit că vezica îi striga de durere.

Fuseseră toți conduși la o toaletă cu un rând de pisoare. Încet, fiecare dintre ei fuseseră dezlegați și descătușați. John, rușinat, așteptă ca altcineva să se ușureze înaintea lui. Simți că ceilalți îl priveau când întinse mâna spre șliț. Uniforma era pentru bărbați în toată regula, așa că turul pantalonilor îi ajungea pe la genunchi. Fiind timid, la început îi fusese greu, însă într-un sfârșit reuși să dea drumul unui șuvoi mic de urină.

— Parcă ar fi un crenvurst, spuse bărbatul de lângă el.

Privea fix la penisul lui John. Când băiatul ridică privirea, uitându-se la el, bărbatul îi zâmbi, arătându-și dinții strâmbi.

— Mi se face foame numai când mă uit la el.

— Taci din gură, strigă unul dintre paznici.

Pe peticul de pe uniformă scria numele său, „Everett”. Acesta ținea un baston cu ambele mâini de parcă bloca o încăierare.

— Toată lumea să-și dea hainele jos și să stea pe linia neagră.

John se înroși la față. Din cauza vârstei sale, în timpul procesului fusese ținut separat în închisoarea locală. Paznicii îl percheziționară de destule ori, însă niciodată așa. Toată viața lui, nu stătuse niciodată gol în fața atâtor persoane străine. Pe măsură ce își desfăcea nasturii de la salopetă, simți că mâinile îi amorțiră, și încercase să nu se uite în jos la ceilalți bărbați, deși bineînțeles că putea vedea. Erau imenși cu toții. Trupurile lor erau de bărbați maturi, cu păr ivindu-se peste tot. John nu se maturizase încă. Se bărbierea poate o dată pe săptămână, și asta mai mult dintr-o dorință deșartă decât din necesitate. Pe lângă ei părea o fetiță, una înspăimântată.

Everett începu să explice regulile, să le zică ce aveau și nu aveau voie să facă. În timp ce el vorbea, un alt paznic se plimba prin spatele deținuților cu o lanternă, făcându-i pe fiecare să se aplece și să se pregătească pentru inspecție. Un alt bărbat își puse mănuși și se uită în gura lor să vadă dacă ascundeau mărfuri de contrabandă sau ceva ce putea fi folosit ca o armă. Un al treilea luă un furtun și îi spălă, apoi îi dădu cu o pudră pentru a-i deparazita.

Li se dăduse fiecăruia o pereche de pantaloni albi și un tricou alb. Lui John îi dăduseră un tricou mai mic cu câteva numere, însă pantalonii erau destul de mari încât să încapă un elefant în ei.

Trebuia să și-i țină sus la mijloc când mergea, ducând perna și așternuturile într-o mână și cu puținele articole de toaletă pe care le primise, balansându-se cu greu deasupra.

John mergea ca prin ceață, privind fix în față, încercând să nu i se facă rău.

— Shelley, spuse Everett.

Bastonul îi era rezemat lângă ușa deschisă a unei celule.

— Aici.

John intră în celulă. Duhnea a urină și rahat de la closetul de oțel inoxidabil din colț. Chiuveta montată pe perete fusese la un moment dat albă, însă din cauza ruginii și a mizeriei devenise gri. Era un birou în stânga, două paturi suprapuse în dreapta. Puteai să atingi pereții laterali doar stând în mijlocul celulei și întinzând brațele. Un tip care părea să aibă vreo douăzeci și cinci de ani stătea pe patul de deasupra și se întoarse să se uite la John, râzând.

— Tu ești jos, spuse el.

Se mai auziră fluierături, însă Everett trecuse deja mai departe, alocând celula de lângă următorului deținut.

— Zebra, spuse tipul, și John presupuse că acela era numele lui.

— John.

— Câți ani ai?

— Șaisprezece.

Zebra zâmbi. Dinții săi erau alb și negru, dungați precum o zebră.

— Îți place? spuse el, arătând înspre dinți. I-am putea face și pe ai tăi așa. Vrei?

John scutură din cap.

— M-ar omorî mama.

Zebra râse, un sunet șocant în clădirea de beton.

— Hai fă-ți patul, Johnny. Îți place să ți se zică Johnny? întrebă el. Așa-ți zice mami?

— Nu prea, spuse John.

Cel puțin nu de când nu mai era bebeluș.

— O să fie bine aici, Johnny, spuse Zebra, întinzând mâna și ciufulindu-i părul lui John atât de tare încât băiatul trebui să îndoaie capul într-o parte.

Zebra chicoti pentru sine.

— Am să am eu grijă de tine.

Și așa și făcu.

După ce se dădea stingerea, în fiecare noapte, foarte punctual, pe Zebra îl găseai în patul de jos, împingându-i lui John fața în pernă, violându-l atât de brutal încât a doua zi îi dădea sângele când se așeza pe closet. Plânsetele nu îl înduplecau. Țipetele îl făceau să împingă și mai tare. După prima săptămână, John abia putea să se țină pe picioare.

Zebra era un prădător. Toată lumea din închisoare, de la director la paznici, la cei care veneau să ridice gunoiul, știau asta. Îl ținuse pe John pentru el în prima săptămână, apoi începu să-l dea la schimb celorlalți bărbați pentru țigări și produse de contrabandă. Trei săptămâni mai târziu, John era în spitalul închisorii, cu anusul sfâșiat și ochii umflați de atâta plâns.

Aceasta fu prima din cele două dăți când Richard Shelley venise să-l viziteze pe fiul său.

Fusese condus până la spital de Everett, pe care John nu-l mai văzuse din prima lui zi de închisoare.

— Aici e, îi spuse Everett lui Richard, dându-se câțiva pași înapoi, să-i facă loc bărbatului.

— Aveți zece minute.

Richard stătu la capătul patului lui John. Un timp, nu făcu altceva decât să se uite la el fix.

John privi și el fix la tatăl său, simțindu-se ușurat și rușinat în același timp. Voia să întindă o mână înspre tatăl său, să-i spună că-l iubește și că îi pare rău pentru tot ce făcuse, și că da, Richard avusese dreptate, John era un nimic. Nu merita nimic din ce putea să-i ofere tatăl său, însă își

dorea asta, avea nevoie de asta atât de mult încât simțea că-i ardea inima.

Richard vorbi cu ceva greutate.

— Te doare ceva?

John nu putu decât să dea din cap.

— Bine, spuse tatăl său, sunând de parcă primise ce meritase. Acum știi ce-a simțit Mary Alice.

Capitolul 15

25 OCTOMBRIE 2005

John nu voia să se gândească la prima lui noapte în închisoare, dar aceasta îi revenea în gând de parcă ar fi visat cu ochii deschiși. Era de ajuns ca cineva să treacă prin spatele lui la serviciu ca să tresară, iar când auzea un zgomot puternic venind din stradă i se făcea inima cât un purice. Aplecându-se să scoată buretele din găleată pentru a lustrui roțile vreunui camion sau ale unei berline, mintea îi era invadată de amintiri.

După ce Zebra îl dăduse mai departe, John petrecuse o lună întreagă în spitalul închisorii de Stat, învățând din nou cum să-și facă nevoile. Când ieși de acolo, află că fusese transferat într-o aripă izolată, la un loc cu agresorii sexuali periculoși. Poate credeau că Ben Carver se va distra de minune cu John, că va termina ce începuse Zebra, dar bărbatul acela înaintat în vârstă aruncase o singură privire înspre băiatul sfrijit de șaisprezece ani și spusese dezamăgit:

— E brunet! Eu cerusem un blond!

John nu știa cine făcuse în așa fel încât să fie pus sub pază și chiar de-ar fi știut, n-ar fi avut cum să-i mulțumească. Câteodată credea că fusese Everett, gardianul, dar alteori, când stătea întins în patul său, noaptea, își îngăduia iluzia că tatăl său fusese cel care îl salvase. Richard se năpustea în

biroul directorului. Richard scria o scrisoare în care se plângea senatorului din statul său. Richard cerea ca fiul său să fie tratat corect.

John râse de visele sale ridicole și copilărești, trecându-și cartela prin aparatul de pontaj și așteptând să audă acel sunet strident pentru a isprăvi ziua de muncă la spălătorie. De câteva săptămâni vremea era bună, iar oamenii care ieșiseră la cumpărături voiau să-și spele mașinile. John nu avusese timp să meargă la mama lui Ben și să ia mașina până ieri după-amiază. Când murise Mary Alice, tocmai se pregătea să-și ia permisul pentru minori, dar asta se întâmplase demult, iar acum, ideea de a se urca la volan îi dădea fiori reci. Dacă era prins cu mașina, Martha Lam l-ar fi trimis înapoi la închisoare. Pe de altă parte, dacă nu folosea mașina, putea să ajungă acolo oricum.

Mama lui Ben, o femeie înaintată în vârstă, fusese deschisă și plăcută la telefon, „încântată să vorbească cu un prieten de-al lui Ben”. La întrebarea lui, îl încredințase că asigurarea era plătită. De asemenea, doamna Carver îi mai explică lui John că al ei domn Propson o ducea duminică în Warm Springs la un eveniment organizat de biserică și îl rugă să nu uite să facă plinul înainte de a aduce mașina înapoi. John fusese de acord cu toate condițiile, dar ea îl mai reținuse la telefon vreun sfert de oră să-i spună despre durerile ei de sciatică. Ambele perechi de bunici ai lui John muriseră pe când era în închisoare, fără ca niciunul dintre ei să-l fi vizitat vreodată. Așa că îi ascultase atent supărările, scoțând sunetele potrivite la momentele potrivite, până când pedofilul care stătea de cealaltă parte a coridorului îi aruncase o privire dușmănoasă și îi spusese că voia să folosească telefonul.

John găsise mașina Ford Fairlane de culoare albastru-închis parcată în adăpost, după cum i se promisese. Cheia era vârâtă în parasolar, împreună cu titlul și asigurarea. Însă, ce conta cel mai mult

pentru John în momentul acela, era că mașina pornise de la prima încercare. O băgă în viteză și ieși în stradă, cu piciorul ba pe accelerație, ba pe frână, exersând de-a lungul străzii cu sens unic din fața casei doamnei Carver. Îi mulțumea lui Dumnezeu că mașina nu avea cutie de viteze manuală, altfel ar fi lăsat-o unde o găsise. John își petrecuse mare parte din după-amiază încercând să își dea seama cum se conduce Fordul. Când, în sfârșit, ieși pe șoseaua cu două benzi, îl dureau mâinile de la cum strânsese volanul.

Putea să facă asta, își tot spunea, strângând din dinți în timp ce conducea pe I-20 înapoi spre Atlanta. Tot ce trebuia să facă era să aibă grijă să arate ca și cum ar fi știut ce făcea. Nici prea încet, nici prea repede, cu încredere, cu o mână scoasă pe fereastră. Asta căutau întotdeauna polițiștii: pe cineva care părea vinovat. Intuiția lor de polițiști îi avertiza și puteau depista indecizia oamenilor cu ușurință.

Când se urcase în Ford, pe la miezul nopții cu o seară în urmă, John își spusese că avea de gând să mai exerseze. Nu se mai putu amăgi când mașina ajunse să fie parcată peste drum de magazinul de băuturi de pe Șoseaua Cheshire Bridge. Așteptă timp de treizeci de minute, dar era clar că Robin nu lucra atunci. În drum spre casă, își închipui că dacă ar fi avut o coadă, i-ar fi atârnat acum între picioare.

Pentru că benzina era un lux pe care nu și-l putea permite, John părăsi spălătoria pe jos și merse pe Piedmont, traversând în intersecție ca să ajungă pe Cheshire Bridge. La început, se prefăcuse că mergea la plimbare, dar apoi hotărî că amăgirea de sine era la fel de stupidă ca planurile lui din acea seară. Ben, într-un sfârșit, îl ajutase. John primise două cărți poștale în săptămâna aceea, singura corespondență pe care o primise vreodată la pensiune. Prima avea timbru de Alabama și conținea o serie de numere:

185430032. Pe a doua, din Florida, scria: „Suntem în drum spre Piney Grove. Ne vedem la întoarcere!!!”

John ura ghicitorile, dar știu că trebuia să meargă la bibliotecă și să consulte harta din nou. După câteva ore în care se uitase pierdut pe fereastră, în sfârșit înțelese. 30032 era codul poștal al orașului Avondale Estates. Adresa Piney Grove Circle, numărul 1854, era lângă Strada Memorial, la marginea orașului Decatur.

— Bună, scumpule!

Târfele erau în fața magazinului de băuturi, inclusiv femeia mai în vârstă pe care o salvase John la spălătorie. Probabil ar fi trebuit să afle cum o chema, dar știa că asta n-avea decât să-l întristeze. Dacă i-ar fi dat un nume, atunci ar fi trebuit să se gândească că avea și o familie. Fusese un copil la un moment dat, se dusese la școală, avusese speranțe și vise. Și acum… nu mai avea nimic.

— Vrei să ieșim? întrebă una dintre femei.

El scutură din cap, ținându-se la distanță.

— O caut pe Robin.

— E la cinema, spuse prostituata, făcând semn cu bărbia înspre șosea. Rulează „Războiul Stelelor”. Ea crede că ultima dată când vreunul dintre tipii de acolo au văzut o pizdă, a fost când au ieșit din una.

Fetele râseră cu poftă la gluma ei.

— Mulțumesc, spuse John, făcându-le din mână înainte ca ele să îi mai propună alte servicii.

Cinematograful era la ceva distanță de magazinul de băuturi alcoolice, dar John avea timp. Își permise să se concentreze pe aerul pe care îl respira, chiar și gazele care ieșeau pe țevile de eșapament. Nu puteai face asta la închisoare. Trebuia să găsești alte modalități de a face cancer la plămâni.

Pe când ajunse la cinema, îl dureau tendoanele de la genunchi. „Războiul Stelelor”. Văzuse filmul

acela de șase-șapte ori când era un puști. În fiecare sfârșit de săptămână, mama lui îl dusese pe el și prietenii lui la cinema, lăsându-i acolo și întorcându-se după ei după câteva ore. Asta se întâmplase înainte ca el să se apuce de droguri, înainte ca el să devină cool. Iubise filmul acela, se bucurase de acea evadare din realitate.

În închisoare, Ben fusese cel care se ocupase de tot ceea ce făceau și chiar și după ce se maturizase, John păstrase lucrurile așa, deoarece era mai ușor. Partea proastă era că toate cunoștințele culturale ale lui John erau cele ale unui bărbat cu treizeci de ani mai în vârstă. Nu cunoștea multe filme și seriale din ultimele două decenii. Nimeni din aripa lui nu se ducea în sala principală când se dădeau filme, pentru că nu erau atât de proști încât să se amestece cu restul deținuților. Doris Day, Frank Sinatra, Dean Martin: aceștia erau cântăreții care se auzeau la radioul micuț pe care Emily i-l dăruise de Crăciun lui John în primul lui an acolo. Muzica avusese un rol important în viața lui de dinainte, îi însuflețise spiritul rebel. Acum n-ar fi putut să numească o melodie la modă, nici dacă cineva i-ar fi pus un pistol la tâmplă.

John deja era sigur că nu avea să o găsească pe Robin la cinema, așa că fu surprins când aproape se ciocni de ea, dând colțul.

— Ce cauți aici? îl întrebă ea, părând inițial încântată, apoi iritată.

— Fetele mi-au spus că ești aici, explică el.

Pe lângă clădire șerpuia o coadă de tineri.

— Ești foarte ocupată?

— Nu.

Schiță un gest de dispreț.

— Tâmpiții ăștia vor să vadă filmul mai întâi. O să mă-ntorc mai târziu.

— Cât durează filmul?

— Iisuse, nu știu.

Ea se îndreptă spre magazinul de băuturi și el o urmă.

— Ce faci? îl întrebă ea, întorcându-se.

— Mă gândeam să te conduc.

— Ia fii atent, spuse ea. Nu suntem în „Pretty Woman”. Și tu nici de-al dracului nu ești Richard Gere.

John habar nu avea despre ce vorbea Robin. Singurul film cu Richard Gere pe care îl văzuseră în închisoare fusese „Sommersby” și asta doar pentru că în film apărea un puști.

— Nu o să ne îndrăgostim, să ne căsătorim și să avem copii, îl lămuri ea.

John nu se gândise la asta, dar poate că acela era planul său.

— Voiam să-ți spun doar că nu am să te mai pot vedea.

— M-ai văzut doar o singură dată, idiotule.

— Știu, spuse el.

Când ea începu din nou să se îndepărteze, el o urmă.

— Te rog oprește-te, îi spuse el. Ascultă-mă.

Ea își încrucișă brațele la piept.

— Bine, dă-i drumul.

— Eu…

Dumnezeule, acum că ea îl asculta, nu mai știa ce să spună.

— M-am gândit la tine, spuse el. Nu mă refer la sex.

Fața lui probabil că îl dădea de gol, pentru că ea își dădu ochii peste cap.

— Bine, poate mă refer și la sex, recunoscu el.

— Dacă n-ai de gând să mă plătești pentru bătăturile din palmă, eu mă întorc la șosea.

— Nu despre asta e vorba, spuse el. Te rog.

Ea dădu să plece din nou și el îi tăie calea, mergând cu spatele, pentru că știa că ea nu avea să se oprească.

— M-am băgat într-o belea, spuse el.

— Sunt șocată.

— Am fost la închisoare.

— Ar trebui să mă mire?

— Te rog, spuse John.

El se opri din mers, la fel și ea.

— Nu vreau să fiu implicat în treaba asta, dar n-am de ales. Trebuie să fac ceva în privința asta. Nu vreau să mă întorc la pușcărie.

— Te șantajează cineva?

El se gândi la asta.

— Poate că da, spuse. Nu știu.

— Du-te la poliție.

El știa că ea nu vorbea serios.

— Eu doar voiam să te văd din nou și să îți spun că nu ne mai putem întâlni de acum înainte.

Făcu o pauză, încercând să se exprime mai clar.

— Nu vreau să fii amestecată în treaba asta. Tipul ăsta e foarte periculos și nu vreau să pățești ceva.

— Chiar mă sperii, spuse ea pe un ton plictisit din care se înțelegea contrariul. Cine încearcă să-mi facă rău?

— Nimeni, spuse John. Nici măcar nu știe că exiști.

John se frecă pe față cu mâinile, scoțând un oftat.

— Asta nu are nimic de-a face cu tine, spuse el. Îmi pare rău că te-am deranjat cu asta. Doar voiam să te mai văd o ultimă dată.

— De ce?

— Fiindcă mi-ai spus despre primul tău sărut. Eu… încercă să zâmbească.

— Eu eram un fraier la școală. Fetele nu prea voiau să mă bage în seamă.

— Am o veste pentru tine, băiete. Nici acum nu vor.

Cuvintele ei erau tăioase, dar tonul îi lăsa de înțeles că doar îl tachina.

— Am ajuns la închisoare de tânăr. Am stat douăzeci de ani acolo, îi spuse el.

— Ar trebui să-mi fie milă de tine?

El scutură din cap. Nu se mai aștepta de mult la milă din partea oamenilor.

— Vreau să-ți mulțumesc pentru că mi-ai spus povestea aceea cu Stewie. M-am gândit mult la ea, e o poveste frumoasă.

Ea îți mușcă buza de jos, ochii ei căutându-i pe ai lui.

— Bine, mi-ai mai spus.

— Și eu…

Lăsă vorba neterminată. Repetase discursul de o sută de ori la muncă, dar acum nu-i venea nimic în minte.

— Tu ce? îl întrebă ea. Vrei să mi-o tragi?

— Da.

Nu putea să mintă.

— Da, chiar vreau.

— La dracu, ai fi putut să-mi spui asta de la început ca să nu-mi pierd vremea.

Se îndreptă din nou spre șosea.

— O cameră costă zece dolari și un serviciu complet treizeci. N-o iau pe la spate, n-ai voie să mă lovești, că de nu, ți-o smulg din rădăcini.

Era la vreo trei metri distanță când își dădu seama că el n-o mai urma.

— Ce dracu e în neregulă cu tine?

— Îți mulțumesc, repetă el. La revedere.

Capitolul 16

— Uită-te la mine, îi spuse mama sa, aplecându-se peste masa din salonul vizitatorilor.

Era prima dată când îl vedea de când venise la închisoare, și niciunul dintre ei nu spusese nimic de Zebra, de spital, de faptul că John trebuia să stea pe o pernă gonflabilă numai ca să poată vorbi cu ea.

— N-ai să-ți irosești viața aici, îi spuse ea. Ai să faci ceva cu viața ta.

El stătu acolo plângând. Lacrimile mari îi curgeau pe obraji, pieptul îi tremura încercând să-și stăpânească hohotele.

— Nu mai ești un băiat, John. Ești un bărbat puternic. Ai să faci față și acestui lucru. Ai să ieși de aici la un moment dat.

Emily tot mai avea încredere în apeluri. Credea în sistemul de justiție, nu se gândea că cineva ar fi permis ca un băiat de șaisprezece ani să fie tratat în asemenea fel.

— Ți-am adus astea, spuse ea, arătând către manualele pe care le adusese cu ea.

Matematică și știință, cele două materii preferate ale lui de pe vremea când îi mai plăcea școala.

— Încă mai poți să-ți iei diploma, îi spuse ea.

John o privea pierdut. Purta un scutec pentru a ține puroiul care îi ieșea din fund, iar mama sa era îngrijorată de faptul că nu absolvise încă liceul.

— O să-ți trebuiască pentru când vei ieși de aici și vei merge la facultate, îi spuse ea.

Educație. Emily insistase mereu că educația era singurul lucru care îți îmbogățea viața. De când își putea el aduce aminte, mama sa avuse mereu o carte pe care să o citească, vreun articol pe care îl decupase din ziar sau o revistă care i se păruse interesantă și voia să o citească.

— Mă asculți, Jonathan?

Nu putu nici măcar să dea din cap da.

— Ai să-ți iei diploma și apoi ai să mergi la facultate, da?

Îi luă mâna între ale sale. Încheieturile mâinilor încă îi erau pline de vânătăi de la bărbații care îl ținuseră cu forța. Unul dinte paznici făcu un pas în față, dar nu îi despărți.

— N-ai să te dai băut aici, îi spuse ea lui John, strângându-l tare, de parcă i-ar fi putut da din puterile ei, să-i ia durerea și să o poarte ea.

Ea spusese mereu că ar prefera să sufere ea decât să-și vadă copii suferind și John văzu pentru prima dată că era adevărat. Dacă Emily ar fi putut, ar fi schimbat imediat locul cu el. Iar el ar fi lăsat-o.

— Mă înțelegi, Jonathan? N-ai să te dai bătut aici.

Nu mai vorbise cu nimeni de patru săptămâni și jumătate. Încă mai putea simți lipit în fundul gâtului precum melasa gustul propriului său rahat și sperma altor bărbați. Îi era frică să deschidă gura, speriat că mama sa avea să simtă mirosul și să știe ce făcuse.

— Spune-mi John, îi zise ea. Spune-mi că ai să faci asta pentru mine.

Buzele îi era lipite una de alta, crăpate și sângerau. Își încleștă dinții tare, uitându-se fix la mâinile sale.

— Da.

Două săptămâni mai târziu, ea îl întrebă dacă învăța. El o minți, îi spuse că da. John fusese pus în celulă cu Ben și nu dormea noaptea de spaimă că bărbatul trăgea de timp, jucându-se cu el, așteptând momentul propice pentru a acționa.

— Scumpule, îi spuse Ben într-un sfârșit. Să nu crezi că ești genul meu.

Privind retrospectiv, John fusese genul lui: tânăr, brunet, slăbuț, heterosexual. Ben însă nu încercase niciodată nimic și doar în două ocazii John îl văzuse de-a dreptul nervos. Cea mai recentă fusese când avioanele intraseră în Pentagon și în World Trade Center. Timp de câteva zile după aceea, Ben fusese din cale afară de furios. Prima dată când își arătase furia fusese cu ani în urmă, când îl prinsese pe John cu droguri.

— N-ai să faci asta, băiete, îi ordonă Ben, strângându-i în mână încheietura cu așa forță încât oasele era gata-gata să se sfarme. Auzi ce-ți spun?

John îl privi în ochi, știind că ultimul bărbat care îl văzuse pe Ben Carver atât de furios ajunsese plutind gol, cu fața în jos, într-un iaz de pe lângă o biserică abandonată.

— Îi las să sară pe tine. Ca o haită de șacali. Ai înțeles?

Aripa specială de protecție avea zece celule a câte doi bărbați. Șase dintre ei erau pedofili. Doi preferau fetele, patru umblau după băieți mici. Noaptea, John îi putea auzi masturbându-se și șoptindu-i numele când își gemeau orgasmul.

— Da, domnule, răspunde John. Promit.

Ceilalți agresori din acea aripă erau precum Ben. Afară, vânau adulți, așa că John se simțea în siguranță printre ei. Dar sexul era sex, și acolo înăuntru, te bucurai de un fund proaspăt de oriunde se nimerea. Aflase mai târziu de la Ben că fiecare dintre ei, la un moment dat, îi propusese lui Ben diferite schimburi pentru a pune mâna măcar o dată pe băiatul nou. Normele de comportare din închisoare ziceau că, fiind colegi de cameră, Ben avea dreptul să acționeze primul. Pe măsură ce timpul trecea și Ben tot nu făcu nimic, unii dintre bărbați începură să devină agitați, însă fiecăruia, de la violatorii de bebeluși, până la cei care omorâseră copiii, îi era frică de Ben. Credeau că era un deplasat mintal.

În primii ani de închisoare, John își notă fiecare zi în calendar cu un X mare, numărând zilele până când avea să iasă. Mătușa Lydia se ocupa de cazul lui, încercând să găsească fiecare portiță pe care o putea exploata pentru a-l scoate de acolo. Unu după altul, apelurile fuseseră respinse. Apoi, mătușa Lydia veni într-o zi cu Emily și amândouă i-au spus că îi fusese respins cazul de Curtea supremă. Lydia fusese apărătoarea lui, singura persoană în afară de mama lui care insistase să se judece și să nu accepte o învoială în afara instanței.

I se citea totul pe chip. Fusese ultima șansă. Nu mai existau alte opțiuni.

Învoiala ar fi fost de cincisprezece ani fără posibilitatea de eliberare condiționată. Lydia îi spusese să nu accepte, că avea să se lupte pentru el în instanță cu toate puterile ei. Acum era față în față cu o sentință de douăzeci și doi de ani, cu posibilitate de prelungire pe viață.

Mătușa Lydia plângea în hohote. John ajunsese să o consoleze, încercând să o aline cu vorbele sale, să o absolve de vina pe care o purta fiindcă nu reușise să-l salveze.

— E în regulă, îi spuse ei. Ai făcut tot ce-ai putut. Mulțumesc pentru asta.

Când John se întoarse în celulă, începu să citească ultimul număr al unei reviste de mecanică. Nu a plâns. Ce rost ar fi avut? Să-și dea emoțiile pe față ca pedofilul din celula vecină să se excite văzându-l că suferă? Nu. John deja devenise mai dur. Ben îi arătase cum stăteau lucrurile, cum să se descurce în închisoare fără a sfârși înjunghiat sau omorât în bătaie. Se ținea deoparte, nu privea niciodată pe nimeni în ochi și rareori vorbea cu altcineva în afară de Ben.

John descoperi în închisoare că era inteligent. Și nu ajunse la concluzia aceea din vanitate. Era mai mult ca un epitaf, un fel de eulogie pentru persoana care ar fi putut să fie. Înțelegea formule complexe, ecuații matematice. Îi plăcea să învețe. Câteodată, parcă simțea cum îi creștea creierul, iar când rezolva probleme, deslușea vreo diagramă, se simțea de parcă ar fi câștigat un maraton.

Apoi îl apuca depresia. Tatăl lui avusese dreptate. Profesorii lui avuseseră dreptate. Preotul lui avusese dreptate. Ar fi trebuit să fi depus mai mult efort. Ar fi trebuit – ar fi putut – să-și pună mintea la contribuție ca să se aleagă ceva de viața lui. Acum, ce avea? Cui îi păsa dacă erai cel mai deștept ucigaș din închisoare?

În unele nopți, John stătea treaz în pat, gândindu-se la tatăl său, cât de scârbit fusese prima dată când își vizitase fiul. John învățase și alte lucruri despre viață cât timp fusese închis. Pe cât de rău fusese Richard, el niciodată nu îi făcuse rău, cum pățiseră alți deținuți. Tatăl său poate fusese nepăsător, dar niciodată crud. Nu îl torturase niciodată. Nu îl bătuse niciodată atât de tare încât să-i distrugă un plămân. Nu-i pusese

niciodată un pistol la cap, obligându-l să aleagă între a lăsa vreun scârbos să-l sugă ca tati să poată primi o punguță cu droguri sau a primi un glonte în cap.

Anii trecură și John văzu că se adaptase. Putea face față închisorii. Zilele i se așterneau lung în față, dar învățase ce însemna răbdarea, își formase capacitatea de a face față unei sentințe lungi. Posibilitatea de eliberare condiționată se ivi în cel de-al zecelea an al său, și apoi din nou, din noi în doi ani. Mai avea o săptămână până la a șasea audiere în fața comisiei și un an și jumătate până avea să-și ducă la capăt cei douăzeci și doi de ani când Richard îl vizitase pe fiul său pentru a doua și ultima oară.

John se aștepta să o vadă pe Emily în sala de vizite și era cu privirea ațintită pe detectorul de metale, urmărind să o vadă trecând prin el, când Richard îi blocă vederea.

— Tata?

Richard strâmbă din gură când auzi acel cuvânt.

John abia îl recunoscu. Richard avea părul alb, tot des, contrastând cu fața sa bronzată. Ca de obicei, era în formă. Richard considera că obezitatea era un semn al puturoșeniei și devenise preocupat de sănătate cu mult înainte de a deveni o obsesie națională.

Emily divorțase de Richard la un an după ce John fusese condamnat, însă ei nu mai locuiseră în aceeași casă din ziua în care John fusese arestat. Richard nu se dusese la proces, nu plătise niciun avocat pentru fiul său și refuzase să depună mărturie în favoarea lui.

— Ai reușit s-o faci într-un sfârșit, spuse Richard, fără a se așeza la masă, ci tronând deasupra lui John, dezaprobarea și dezgustul său abătându-se asupra lui precum o ploaie de vară. Maică-ta are cancer mamar în stadiu final. Ai reușit s-o omori și pe ea.

O săptămână mai târziu, în fața comisiei de eliberare condiționată, îi privi pe rând în ochi, spunându-le cum în sfârșit învățase cum nu putea da vina pe nimeni altcineva decât pe el însuși. O urâse pe Mary Alice. Fusese gelos fiindcă era îndrăgită, avea prieteni, avea un statut. El fusese dependent de droguri, dar asta nu prezenta o scuză. Cocaina nu făcuse altceva decât să-l facă să-și piardă inhibițiile, abilitatea de a cunoaște diferența dintre bine și rău. O urmărise acasă în noaptea când fusese petrecerea. Îi intrase cu forța în dormitor și o violase brutal. Când începu să nu mai simtă efectele cocainei își dăduse seama ce făcuse și o omorâse cu sânge rece, mutilându-i corpul pentru a părea că fusese omorâtă de un psihopat străin.

Avea un cazier deosebit de curat. John fusese un deținut model, cu doar două infracțiuni, ambele mai vechi de un deceniu. Luase parte la fiecare curs oferit de închisoare: Impactul asupra victimei, Violența în familie, Gândirea constructivă, Grupul de suport pentru depresie, Sindromul de stres post-traumatic, Probleme de viață, Abilități de comunicare, Prevenirea agresivității, Focus grupul și Controlul anxietății. Își luase diploma, făcuse și o facultate și era pe cale să facă și un masterat, când un amendament la Actul împotriva Crimelor din 1994 interzisese deținuților să primească burse federale pentru educație. John lucră ca voluntar la spitalul închisorii, unde îi învăță pe ceilalți deținuți resuscitarea cardio-respiratorie și igiena de bază. Mai luase cursuri practice de horticultură și prepararea mâncării. O scrisoare redactată de John și atașată dosarului său vorbea despre mama sa bolnavă și cum voia doar să se ducă acasă să-i fie alături, cum fusese și ea în toți acei ani.

Înștiințarea oficială cum că îi fusese aprobată cererea veni pe data de 22 iulie 2005.

Emily murise cu două zile înainte.

Capitolul 17

6 IANUARIE 2006

Verișorul Woody. Cel șmecher, cel îndrăgit. Avea un aparat de fitness în garaj și își petrecea majoritatea zilelor trăgând de fiare și fumând droguri. Avea pectoralii tari ca piatra și mușchii abdominali bine definiți, traversați de o dâră de păr ce-i ajungea până la organele genitale. Fetele tăbărau pe el precum iarba asiatică pe un pin. Conducea un Mustang argintiu, nou-nouț. Îi convinsese pe puștii de la școala locală să vândă droguri pentru el, astfel având mereu buzunarele doldora de bani. Mama lui, rămasă văduvă, era în top la firma ei de avocatură, lucrând mereu până seara târziu, astfel că Woody era mereu singur. Domnul „Vino sus”, domnul „Vrei niște marijuana?”, domnul „Hai, trage pe nas”.

Verișorul Woody cel șmecher.

John îl urmărise pe Woody timp de aproape două luni, parcându-și mașina la stația de autobuz Parcul Inman deoarece benzina era mult prea scumpă pentru a o irosi pe altceva în afară de afacerea sa. Așa vedea John lucrurile. Afacere. Era directorul firmei „Nu-l lăsa pe John să ajungă din nou la închisoare”. El era directorul financiar-contabil, vice președintele, secretara, toate într-unul.

De la bun început, Woody îi ușurase munca lui John de a-l urmări. Întotdeauna avusese obiceiurile lui și acum, ca adult, nu se schimbase. John putea să-și fixeze ceasul după el. Se ducea la serviciu în fiecare zi, se întorcea direct acasă, își săruta nevasta, dacă era acasă, își ducea copilul la culcare și apoi se trântea în fața televizorului, unde avea să petreacă restul serii. Făcuse asta în fiecare seară încă din prima săptămână, iar John începea să creadă că își pierdea timpul, până când veni ziua de duminică. Copilul nu era acasă, soția nu îl

adusese de la biserică, iar John presupuse că fusese lăsat cu vreun membru al familiei. Soția plecase în jurul orei șase, îmbrăcată ca pentru serviciu, lăsându-și soțul singur-singurel în casă.

Woody aștepta vreo treizeci de minute după ce plecă ea, apoi se urcă în mașină și o luă din loc. Trecură așa câteva săptămâni, apoi o lună, apoi încă una. În fiecare duminică seara, Woody se urca în mașină cu precizia unui ceasornic.

Cu timpul, John se specializase în a păstra distanța, asigurându-se că Woody nu putea să-i vadă mașina, în timp ce-l urmărea. Nu că Woody s-ar fi uitat și în altă parte decât la rândul de femei aliniate de-o parte și de alta a străzilor din centrul Atlantei. Se oprea, îi făcea uneia semn, o ducea pe o alee sau parca mașina pe vreo stradă pustie. John îi vedea capul femeii mișcându-se în sus și în jos câteva minute, apoi îl ridica cu totul, ieșea din mașină, iar Woody pornea din nou spre casă, ajungând în fața televizorului o oră mai târziu.

Apoi, într-o seară, își schimbă obiceiurile. O luă la stânga pe strada sa, în loc de dreapta, ducându-se înspre est pe Autostrada 78. John fusese nevoit să rămână mai în urmă decât de obicei, deoarece nu erau multe mașini pe stradă. Smuci volanul în ultimul moment pentru a vira pe o altă stradă, urmărindu-l pe Woody pe un drum plin de serpentine timp de douăzeci de minute, trecând pe lângă un indicator pe care scria „Bine ați venit la Snellville… Unde toată lumea e cineva”.

John parcă mașina pe o stradă rezidențială, apoi merse pe jos, fiindcă același lucru îl făcea și Woody. Afară era frig, fiind prima săptămână din decembrie, dar John transpira puternic deoarece se afla fix în mijlocul unui cartier, înconjurat de case pline cu copii ce dormeau duși. Se lăsă atât de cuprins de spaimă, încât își pierdu ținta din ochi. Scană cu privirea străzile pustii, ajungând pe străzi înfundate, învârtindu-se atât de mult încât nu-și mai găsea nici mașina.

John își făcea acum griji în privința propriei siguranțe, așa că se ascunse în umbră, încordat, reacționând la fiecare zgomot, sigur că vreun polițist avea să apară, să-i verifice cazierul și să întrebe cum ajunsese un pedofil prin acea zonă.

Dintr-odată, în depărtare, văzu un bărbat, însoțit de o fetiță. Ambii se urcară în mașina lui Woody și demarară. John își găsi mașina cinci minute mai târziu, blestemându-se tot drumul spre Atlanta. În următoarele două săptămâni, citi ziarele, căutând știri în legătură cu ceva rău ce s-ar fi putut întâmpla în Snellville – vreun copil răpit, vreo crimă. Nu găsise nimic, dar știa că era doar o chestiune de timp.

Adevărul era simplu: Woody se folosea de identitatea lui John cu un motiv anume: ca să-și acopere urmele. John petrecuse suficient timp înconjurat de infractori ca să știe când vedea pe cineva în acțiune. N-avea să mai dureze mult până când ceea ce planificase Woody avea să i se spargă în cap.

John decise atunci și acolo că avea să se omoare, sau să găsească pe cineva care să facă asta pentru el, deoarece nu avea de gând să se întoarcă la închisoare. Deja pierduse douăzeci de ani din viața sa putrezind printre pedofili și monștri. Nu avea să treacă din nou prin așa ceva. Nu avea să o supună pe Joyce la acea durere și umilință. Fusese puternic înăuntru, cu o voință de oțel, dar acum, fiind din nou afară, devenise moale și știu că nu ar mai fi putut să facă față dacă și-ar fi pierdut și puțina viață pe care și-o construise. Avea să-și pună un glonte în propriul cap înainte ca asta să se întâmple.

Cam în zilele acelea, John se văzu cu sora lui. Chiar înainte de Crăciun, Joyce îl sunase la pensiune și fusese atât de surprins să-i audă vocea, încât crezu că cineva îi juca feste. Numai că, cine avea să-i joace lui feste? Nu cunoștea pe nimeni, nu avea niciun prieten în afară.

Se întâlniră la o cafea, într-o cafenea de lux pe Monroe Drive. John purtase o cămașă nouă și perechea de pantaloni pe care i-o trimisese Joyce ca să aibă ceva de îmbrăcat când ieșea de la închisoare. Obiceiul era să i se dea deținutului hainele cu care ieșise, însă John purta acum haine cu câteva mărimi mai mari decât puștiul pricăjit care venise cu autobuzul închisorii la Savannah.

Cu o seară înainte, plecase de la serviciu mai devreme ca să meargă la magazinul de cadouri din capătul străzii. John petrecu vreo oră alegând o felicitare de Crăciun pentru Joyce, oscilând între cele ieftine și cele drăguțe. Vremea făcuse ca lucrul la Gorilla să fie tot mai rar. Art concedia lumea în dreapta și în stânga. John economisise câți bani putuse, în timpul când lucrurile merseseră bine, însă trebuise într-un sfârșit să-și cumpere o haină de iarnă. Deși își spusese că nu mai avea de gând să poarte haine la mâna a doua, John nu avusese de ales decât să se ducă la magazinul Goodwill. Singura haină pe care o găsi și care îl încăpea era ruptă la guler și avea un miros ciudat, care nu ieșise nici măcar la spălătorie. Cu toate acestea, era călduroasă, și numai asta conta.

Joyce întârziase cinci minute, iar pe John îl trecea deja transpirația gândindu-se că trebuise să plătească trei dolari pentru o ceașcă de cafea numai ca să poată sta la una dintre acele mese, când ea intră. Părea stresată, avea ochelarii de soare ridicați în vârful capului, părul său lung și șaten curgându-i pe umeri.

— Scuză-mă că am întârziat, spuse ea, trăgând un scaun și așezându-se în fața lui.

Lăsă o distanță de vreo cincisprezece centimetri între ea și masă, și un spațiu și mai mare între ea și John.

— Vrei niște cafea?

Tocmai se ridica să i-o aducă, dar ea îl opri, dând din cap răspicat.

— Trebuie să mă întâlnesc cu niște prieteni în zece minute.

Nici măcar nu își dăduse haina jos.

— Nici nu știu de ce am sunat.

— Mă bucur că ai făcut asta.

Ea privi pe fereastră. Vizavi era un cinematograf, iar ea se uita la oamenii care așteptau la coadă.

John scoase felicitarea din buzunar, bucuros că o alesese pe cea mai scumpă. Trei dolari și șaptezeci și opt de cenți, dar lucea pe dinafară, iar înăuntru era pliată în așa fel încât, atunci când o deschideai, sărea un fulg de nea. De mică, lui Joyce îi plăcuseră foarte mult cărțile care se deschideau în relief. John își amintea cum ea chicotea datorită uneia care avea animale de la fermă ce se ridicau de pe pagină.

Îi întinse felicitarea.

— Ți-am luat asta.

Ea nu o luă, așa că el o așeză pe masă și o împinse spre ea. Își petrecuse aproape toată seara precedentă testându-și gândurile pe o coală de caiet, deoarece nu dorea să-i dea o felicitare cu ștersături, sau mai rău, să scrie ceva stupid ce avea să strice felicitarea și să-l oblige să cumpere alta nouă. În sfârșit, pur și simplu semnă „cu dragoste, John” știind că nu mai avea altceva ce putea să-i spună.

— Și ce-ai mai făcut? întrebă el.

Ea își concentră din nou atenția asupra lui, de parcă ar fi uitat că se afla acolo.

— Muncă.

— Da, dădu el din cap. Și eu. Nu e ca ce faci tu, dar cineva trebuie să spele și mașinile alea, încercă el să facă o glumă.

Ei, evident, nu i se păru amuzant.

John își privi ceașca, învârtind-o între palme. Joyce fusese cea care îl sunase și îl invitase în acel loc unde nu-și permitea nici măcar un sendviș din

meniu, însă cu toate acestea, el era cel care se simțea personajul negativ.

Poate că și era personajul negativ.

— Îl mai ții minte pe Woody? o întrebă.

— Cine?

— Verișorul Woody, fiul Lydiei.

Ea ridică din umeri, dar spuse:

— Da.

— Știi ce mai face?

— Ultima oară când am auzit de el, se înrolase în armată, sau ceva de genul ăsta. I se aprinseră ochii. N-ai de gând să iei legătura iar cu el, nu?

— Nu.

Joyce se aplecă în față, vorbind insistent.

— N-ar trebui să faci asta, John. Era piază rea de pe atunci și sunt sigură că nu s-a schimbat.

— N-am să fac asta, spuse John.

— Ai să ajungi iarăși la închisoare.

I-ar fi păsat? se întrebă el. Ar fi fost oare mai bine pentru ea dacă el ar fi fost în închisoare decât să trăiască sub nasul ei? Joyce era singura persoană din lume care își mai amintea cum fusese John înainte. Era precum o cutie prețioasă unde erau depozitate toate amintirile lui din copilărie, însă ea aruncase cheia din clipa în care el fusese târât pe ușă de către poliție.

Joyce se rezemă din nou de spătar. Se uită la ceas.

— Ar trebui să plec.

— Da, spuse el. Te așteaptă prietenii.

Joyce îl privi în ochi pentru prima dată de când intrase. Se citea în ochii lui că știa că este o minciună. Își umezi cu limba buzele.

— Am fost s-o vizitez pe mama săptămâna trecută.

John clipi din ochi pentru a-și opri lacrimile. În mintea sa putea să vadă cimitirul, să și-o imagineze pe Joyce stând lângă mormântul mamei lor. Autobuzele nu ajungeau până acolo, iar un taxi ar fi costat șaizeci de dolari. John nici măcar nu

știa cum arăta piatra funerară a mamei lui, ce inscripție alesese Joyce.

— De aceea te-am sunat, îi spuse lui John. Ea și-ar fi dorit să te văd.

Ridică din umeri.

— E Crăciunul.

El își mușcă buza, știind că dacă deschidea gura, avea să izbucnească în plâns.

— Ea a crezut mereu în tine, spuse Joyce. N-a crezut nicio clipă că ești vinovat.

Îl durea pieptul, din cauza efortului de a-și ține emoțiile în frâu.

— Ai distrus totul, îi spuse Joyce, de parcă abia îi venea să creadă. Ne-ai distrus nouă viețile, dar ea tot nu te-a abandonat.

Oamenii îi priveau, dar lui John nu-i păsa. Își ceruse scuze de la ea timp de ani întregi, în scrisori și față în față. Scuzele lui deja nu mai însemnau nimic pentru Joyce.

— Nu te pot învinovăți fiindcă mă urăști, îi spuse, ștergându-și o lacrimă cu dosul mâinii. Ai tot dreptul.

— Aș vrea să te pot urî, șopti ea. Aș vrea să fie atât de ușor.

— Eu te-aș fi urât dacă ai fi făcut…

— Făcut ce?

Se aplecă din nou deasupra mesei, simțindu-i-se disperarea în voce.

— Făcut ce, John? Am citit ce ai spus în fața comisiei. Știu ce le-ai zis. Spune-mi mie!

Trânti cu palma în masă.

— Spune-mi mie ce s-a întâmplat.

El scoase un șervețel din cutia de pe masă și își suflă nasul. Ea nu se lăsă.

— De fiecare dată când te-ai aflat în fața comisiei, de fiecare dată când ai vorbit cu ei, le-ai spus că nu ești vinovat, că nu vei spune că ai făcut asta, numai ca ei să te lase să ieși.

El luă un nou șervețel, ca să aibă ocupație cu mâinile.

— Ce s-a schimbat, John? E din cauza mamei? Nu ai vrut să o dezamăgești? Asta e, John? Acum, că e moartă, ai putut în sfârșit să spui adevărul?

— Nu era moartă când am spus-o.

— Era oricum pe patul de moarte, rosti Joyce printre dinți. Se afla în spital, pe patul de moarte și singurul lucru la care se putea gândi erai tu. „Să ai grijă de Johnny", tot spunea. „Nu îl lăsa singur acolo. Numai pe noi ne are."

John se auzi plângând în hohote, izbucnind într-un plâns ce răsună în tot restaurantul.

— Spune-mi, John. Spune-mi adevărul.

Vorbea încet. Precum tatăl lor, nici ea nu își arăta emoțiile pe față. Cu cât era mai supărată, cu atât mai joasă îi era vocea.

— Joyce…

Își puse mâna pe a lui. Niciodată nu îl mai atinsese înainte de asta, iar el putea să-i simtă disperarea pornind din vârful degetelor ei și înțepându-l sub piele.

— Nu-mi mai pasă, spuse ea, aproape implorând. Nu-mi pasă dacă ai făcut asta, Johnny. Vreau doar să știu eu, pentru propria mea sănătate mintală. Te rog… spune-mi adevărul.

Mâinile ei erau frumoase, delicate, cu niște degete lungi. Ca ale lui Emily.

— John, te rog.

— Te iubesc, Joyce.

Băgă mâna în buzunarul de la spate și scoase o foaie de hârtie îndoită.

— Ceva are să se întâmple, spuse el. Ceva rău, ce nu cred că voi putea opri.

Ea își trase mâna înapoi și se lăsă din nou pe spate.

— Despre ce vorbești, John? În ce te-ai mai amestecat?

— Ia asta, spuse el, punând raportul de bonitate deasupra felicitării. Ia asta și ține minte că, orice s-ar întâmpla, eu te iubesc.

John nu adusese mașina cu el, dar nu vru ca Joyce să-l vadă așteptând în stația de autobuz de la intrarea în mall, așa că o luă la fugă încet în sus pe stradă, către Virginia Highland, luând autobuzul de acolo. Nu voia să se ducă acasă, să dea cu ochii de cocioaba lui plină de gândaci și de ceilalți violatori de pe hol, așa că se duse la stația Parcul Inman, de unde își ridică mașina.

De obicei nu îl urmărea pe Woody până seara, în week-end. În primele seri în care îl urmărise, John își dădu seama că tipul stătea mai tot timpul în casă, doar dacă nu cumva îl trimitea soția lui să ducă gunoiul. John se gândi că poate Woody era mai isteț decât părea. Poate mai avea vreo mașină pe undeva. Nu era greu de crezut, având în vedere cutia poștală și cărțile de credit. Poate că John Shelley își cumpărase și o mașină în ultimii șase ani.

În pragul Crăciunului, cartierul lui Woody era decorat cu lumini colorate și ornamente. Lampioane făcute din cutii vechi de lapte erau aliniate pe stradă. Doar cu o săptămână înainte, John văzuse o bătrână care își plimba câinele și le aprindea. Era un cartier drăguț.

John ascunse mașina între un SUV și un autoturism combi, în parcarea unei biserici, trăgând din când în când cu ochiul la semnul de afară, să verifice când se termina slujba. Soția lui Woody își ducea întotdeauna fiul la biserică duminica, apoi își petrecea majoritatea timpului cu o femeie care probabil era mama ei.

De la biserică, John porni pe o stradă laterală, paralelă cu casa lui Woody, fluierând de parcă era doar un tip care ieșise la plimbare. Calculă distanță în gând, traversând un câmp, până când reuși să vadă spatele casei lui Woody. Nu erau mulți copaci unde să se ascundă, iar John se simți expus. Oricine ar fi putut să iasă și să îl vadă. Era gata să se întoarcă în clipa în care fix acel lucru se întâmplă. O femeie ieși, stând în pragul ușii. John

înlemni deoarece se afla fix în dreptul ei, însă ea nu îl văzuse. Avea privirea întoarsă înspre casa de alături, cu palma ridicată să-și acopere ochii de lumina soarelui. John se lăsă pe burtă. Grădina din spatele casei era plină de buruieni, însă oricine care s-ar fi uitat ar fi putut să-l vadă stând acolo. Din fericire, ea urmărea cu privirea ceva mai interesant. John îl văzu pe Woody mergând prin grădina sa, sărind peste un gard de sârmă care fusese doborât de un copac. Se îndreptă direct spre fată, fără ca măcar să arunce o privire înspre John, o ridică în brațe și începu să o sărute.

John văzu cum ea își încolăci picioarele slăbănoage în jurul mijlocului lui, buzele lipite unul de altul, și cum Woody o duse în casă în brațe, trântind ușa în urma lui.

Capitolul 18

15 IUNIE 1985

John așteptase toată noaptea ca Mary Alice să vină la petrecere și în acest timp fumase atât de multă iarbă, încât îl dureau plămânii. Woody se tot uita înspre el, făcând gesturi complice, de încurajare. Lui John îi venea să-și dea cu pumnii în cap pentru prostia de a-i fi spus vărului său că invitase o fată la petrecere. Era deja penibil că Mary Alice nu venise, dar să arate ca un idiot în fața lui Woody făcea ca situația să i se pară de o mie de ori mai rea.

John își pierduse orice speranță când ea intră pe ușă pe la miezul nopții. Primul lucru pe care îl observă era cât de mult ieșea în evidență în blugii Jordache proaspăt călcați și în cămașa albă cu guler înalt. Era foarte frumoasă, dar toți ceilalți erau îmbrăcați în diverse nuanțe de negru, cu blugi nespălați, tricouri heavy metal pătate și cu părul soios.

Mary Alice era pe punctul de a face stânga-mprejur, dar John o prinse de braț.

— Bună! spuse ea pe un ton în care se îmbinau surpriza, nerăbdarea, dar și precauția.

— Ești foarte drăguță, îi spuse John, ridicând vocea pentru a acoperi muzica zgomotoasă ce răsuna din casetofon.

— Ar fi mai bine să plec, spuse ea, fără a schița însă vreun gest.

— Vino să bei ceva.

O observă stând în cumpănă, întrebându-se ce înțelegea el prin ceva de băut și dacă ar trebui să aibă încredere în el.

— Woody are băuturi răcoritoare în bucătărie, spuse el, gândindu-se că nu folosise în viața lui cuvintele „băuturi răcoritoare”. Hai cu mine.

Mary Alice încă mai ezita, dar când John se dădu la o parte, ca să poată merge în spatele ei, nelăsându-i cale de ieșire, se înduplecă în sfârșit.

John îl văzu pe Woody când trecură pe lângă scări. Vărul său se sprijinea de balustradă, având pupilele dilatate și un zâmbet leneș pe față. Una dintre fetele singurei familii de culoare din cartier se ținea scai de el, cu brațele înfășurate pe după gâtul lui și cu picioarele încolăcite în jurul alor sale. Se sărutară adânc și prelung în timp ce John îi privea. Fata era superbă, avea pielea închisă și catifelată și părul împletit exotic. Era de așteptat ca Woody să se cupleze cu cea mai atrăgătoare fată de la petrecere.

Woody îi făcu din nou semn lui John, doar că de data aceasta nu mai zâmbea.

Bucătăria era plină de fum și Mary Alice tuși, făcându-și vânt. O fată și un băiat se sărutau într-un colț, iar John se opri și căscă ochii văzând că mâna băiatului ajunsese în pantalonii fetei.

— Grozavă petrecerea, spuse un alt tip, dând peste John.

Pentru că vărsase pe mâna lui John băutura pe care o ținea, se scuză și îi oferi paharul de plastic

pe jumătate gol în semn de pace. John băuse mai mult decât ar fi trebuit în seara aceea, dar totuși trase o dușcă, simțind cum îl ardea pe gât.

John se uită în jur după Mary Alice și o văzu îndreptându-se spre ușa din spate.

— Hei, spuse John, alergând după ea.

Mary Alice se oprise lângă un stejar înalt, uitându-se la stele. Avea părul ciufulit și părea agitată. Ar fi putut să o ia de mână. Ar fi putut să o sărute.

Ea râse fără motiv.

— Nici nu puteam să respir acolo.

— Îmi pare rău.

Ea văzu paharul pe care îl ținea John.

— Dă-mi-l.

— Nu știu ce e în băutura asta, spuse. Nu te-aș sfătui s-o bei.

— Nu ești taică-meu, spuse ea, luându-i paharul din mână.

Îi susținu privirea și luă o gură zdravănă din lichidul închis la culoare.

— Are gust de cola și de încă ceva.

John spera din tot sufletul să nu conțină și altceva. Woody avea nouăsprezece ani și toți amicii lui erau cu vreo câțiva ani mai în vârstă decât el. Unii dintre ei luau droguri puternice, despre care John nici măcar nu voia să știe. Era greu de spus ce chestii circulau pe acolo.

— Îmi pare rău, spuse John. Nu mă gândeam c-o să fie așa o nebunie.

Ea mai luă o înghițitură și îi oferi un zâmbet buimac. Ce frumoasă era! O ura de atâta timp încât uitase că era superbă.

Ea ridică din nou paharul, dar el o opri.

— O să ți se facă rău.

Dar se gândea că și dacă Mary Alice ar fi vomat, tot ar fi sărutat-o.

— Te-ai drogat?

— Nu, minți el.

Era atât de agitat încât ar fi fumat și curul unei capre dacă ar fi crezut că asta l-ar ajuta să se calmeze.

Ea mai luă o gură, fără ca el să încerce s-o oprească.

— Vreau să fumez și eu.

Pentru el ar fi fost mai puțin șocant să audă că voia să ajungă pe Lună.

— Mary Alice, te rog… Nu exagera cu băutura aia. Doar nu vrei să ți se facă rău.

— E îndeajuns de bună pentru tine, spuse ea, golind paharul.

Îl întoarse cu fundu-n sus, pentru a-i arăta că era gol.

— Mai vreau unul.

— Hai mai bine să stăm aici un pic.

— De ce? întrebă ea.

Se clătina puțin, așa că el se apropie să o sprijine.

— Credeam că mă urăști.

El îi simțea parfumul și fixativul din păr. Îi simțea pielea fierbinte sub mâna lui. Ar fi putut s-o îmbrățișeze, s-o tragă pur și simplu înspre el și s-o țină în brațe toată noaptea.

— Nu te urăsc.

— Îmi spui tot timpul lucruri urâte.

— Ba nu, zise John cu atâta convingere încât aproape crezu și el asta.

Ea se trase înapoi.

— Părinții mei cred că sunt acasă.

— Și ai mei.

— Ai fost exmatriculat temporar?

— Nu.

— Ar trebui să fii, spuse ea. Tata zice că ești un ratat.

— Da, spuse el, dorindu-și ca ea să nu fi terminat băutura. Și taică-meu zice la fel.

— S-a mutat de acasă în seara asta, spuse ea.

— Tatăl tău?

— Și-a făcut bagajele și a plecat cât eram la mall. Mama a spus că se mută cu femeia aceea de la el de la serviciu. Nu se mai oprea din plâns, sughiță ea încetișor.

Mary Alice plângea și ea, dar el nu știa ce să facă pentru a o consola. În cele din urmă spuse:

— Îmi pare rău.

— L-am sunat la numărul pe care ni l-a lăsat, îi zise lui John. A răspuns o fată.

Lui John îi pierise graiul. Ce ar fi trebuit să spună?

— A zis c-o să vină să mă vadă în week-end. Și că Mindy o să mă ducă la cumpărături.

— Îmi pare rău, repetă John.

— De ce pierzi vremea cu golanul ăla? întrebă Mary Alice.

— Care?

John se întoarse, urmărindu-i privirea până la Woody.

Vărul său aproape căzu pe scările din spate. Râse singur de stângăcia lui, așa că se trezi și John râzând.

— Trage o dușcă, spuse Woody, dându-i lui John încă un pahar.

John luă o înghițitură, încercând să bea cu măsură, fiindcă deja se simțea amețit.

— Bună, puștoaico, spuse Woody, sprijinindu-se de John în timp ce se zgâia la Mary Alice. De ce-ai ajuns atât de greu? Începusem să cred că vărul ăsta al meu te-a născocit.

John începu să facă prezentările, dar ceva îl opri. Nu-i plăcea felul în care Woody se uita la ea, dorința vădită din ochii lui. Tipul ăsta o avea pe Alicia înăuntru, dispusă la orice și acum se mai ținea și după Mary Alice. Nu era corect.

— Noi tocmai plecam, spuse John, luând-o de mână pe Mary Alice de parcă aceasta i-ar fi aparținut.

— Atât de curând? întrebă Woody și John își dădu seama că le blocase calea. Vino înapoi în

casă cu vericul tău. Am ceva pentru tine.

— Mai bine nu.

John aruncă paharul gol în curtea casei.

— Trebuie s-o duc acasă. Mama ei o s-o caute.

— Doar o mică doză, insistă Woody. Sau mai bine zis, încă una.

Îi făcu din ochi lui Mary Alice.

— Crezi că poți face față unei băuturi, scumpete? Poate îți va usca ochișorii tăi albaștri.

Mary Alice arăta ciudat. Zâmbea, aproape cochetând.

— Nu plângeam.

— Sigur, păpușico.

— Woody, începu John, dar acesta îi acoperi gura pentru a-l opri și îi zise lui Mary Alice:

— Ăstuia îi cam place să trăncănească.

Ea râse și John se simți cuprins de furie. Mary Alice râdea de el împreună cu Woody.

— Crezi că poți să faci față unei băuturici, puștoaico?

Buzele ei schițară un zâmbet cochet.

— Pot.

— Mary Alice, spuse John.

Woody îi îndepărtase mâna și o luase pe fată pe după umeri, își linse buzele, uitându-se în decolteul ei și îi zise lui John:

— Taci din gură, vere.

— Da, John, taci din gură, râse Mary Alice.

Woody o trase înspre el și ea ridică privirea. Cu ochii ațintiți asupra lui John, Woody își apasă gura deschisă pe buzele fetei.

Ea începu să răspundă la sărut și John se simți de parcă inima îi era sfâșiată din piept. Se uita neputincios la Woody, care își vârâse mâna sub bluza lui Mary Alice și îi cuprinsese sânul în palmă, ca și cum ar fi făcut asta în fiecare zi. O sărută vulgar și Mary Alice se smuci de lângă el, venindu-și în fire puțin mai târziu decât ar fi trebuit.

— Oprește-te! țipă ea, aruncându-se în brațele lui John.

John o prinse, sprijinind-o. Un nasture de la cămașă îi sărise, acolo unde Woody își vârâse mâna.

— Ești dezgustător, îi spuse ea lui Woody, încercând să-și țină bluza încheiată.

Avea ochii în lacrimi. Woody zâmbea.

— Haide, scumpo, nu fi așa!

— Nu-mi vine să cred ce limbă scârboasă ai, strigă ea.

Zâmbetul lui Woody deveni sinistru.

— Ai grijă cum vorbești.

Ea se ghemui și mai mult în brațele lui John, plângând.

— Du-mă, te rog, acasă.

John se pregătea s-o ducă de acolo, cu ochii ațintiți asupra lui Woody. Nu-i plăcea cum vărul lui se uita la ei.

— Vino-ncoace! îi porunci Woody fetei, întinzând mâna după ea.

— Las-o în pace! strigă John, cu pumnii strânși.

Woody era cu cel puțin patruzeci de kilograme mai greu decât el, dar John era convins că ar fi putut să-l snopească în bătaie dacă se mai atingea de un firicel de păr al lui Mary Alice.

— Stai calm.

Woody își ridică palmele, făcând un pas înapoi.

— Nu știam că deja ți-ai luat-o pentru tine, puștiule. Hai, du-o acasă la mămica.

— Nu te apropia de ea, îl avertiză John. Vorbesc serios.

— Nu-i cu supărare, spuse Woody, dar încă se uita lacom la Mary Alice, ca un leu căruia i se luase prada. A câștigat cel mai bun.

— Fii sigur de asta.

— Uite, spuse Woody, scormonind în buzunarul din față al pantalonilor. Un cadou de despărțire.

Îi aruncă lui John o punguță cu pudră.

— Fără supărare, da, verișoare?

Capitolul 19

6 FEBRUARIE 2006

John dăduse peste acea știre din întâmplare. Aspira portbagajul unui Subaru Forrester plin de noroi. Ridică un teanc de ziare pentru a le arunca la gunoi și tot teancul îi căzu din mână precum cărțile de joc împrăștiate pe o masă. Se aplecă să ridice paginile și văzu două cuvinte pe care nu le observase până atunci: „Ediție Locală”.

Proprietarul mașinii era din districtul Clayton, dar John știu că dacă erau pagini dedicate pentru un oraș, atunci trebuiau să fie și pentru celelalte.

Îi spusese lui Art că îl durea stomacul, pentru a putea pleca mai devreme de la serviciu și se îndreptă direct spre centru, către filiala principală a Bibliotecii Publice a Districtului Fulton. Pentru a accesa arhiva online a ziarelor avea nevoie să completeze cu datele de pe cartea de credit, așa că în loc de asta ceru microfișe ale edițiilor locale din comitatul Gwinnett, din ultimele trei luni. Două ore mai târziu, găsi ce căuta. Știrea avea data de 4 decembrie 2005.

FATĂ DIN SMALLVILLE RĂPITĂ DIN CARTIER

Nu erau multe detalii. Nu erau menționate numele, doar vârsta (paisprezece ani) și că plecase de acasă spre mătușa ei care stătea pe aceeași stradă. Evident, familia nu vorbea cu presa și nu fuseseră menționați nici suspecții, nici pistele pe care le urmărea poliția. John se uită și pe ziarele din următoarele săptămâni și mai găsi doar o singură știre. Aceasta adăuga detaliul că fata fusese găsită într-un șanț a doua zi.

Lui John i se urcă inima în gât din momentul în care găsi articolul. Încetișor, începu să pună lucrurile cap la cap. Își aminti de jocul lui Ben de-

a „ce-ar fi dacă”. Ce-ar fi dacă Woody se folosise de identitatea lui John pentru a-și acoperi urmele în ultimii șase ani? Ce-ar fi dacă Woody a presupus că John nu va ieși din închisoare? Ce-ar fi dacă Woody ar afla că John se plimba din nou printre cei liberi și decisese să facă ceva în privința asta?

Mașina din spatele lui claxonă și John acceleră, virând pe prima stradă laterală și trăgând pe dreapta în spatele unei remorci parcate acolo. Inima îi bătea atât de tare încât îl luă cu amețeli și simți că îi venea să vomite din cauza fricii și a panicii.

Își lăsă capul pe volan, gândindu-se la noaptea precedentă. Duminică. Duminica cu Super-Bowl. Nenorociții de Falcons jucau în acea seară, dar John nu voia să-i vadă la televizor, nici să asculte meciul la radio. Voia să vadă ce punea Woody la cale, să-l urmărească, de parcă ar fi putut să oprească lucrurile, ca ceea ce se întâmplase să nu se întâmple din nou. Și din nou.

Soția se dusese la serviciu, iar Woody așteptă treizeci de minute înainte de a ieși. Mersese pe drumul său obișnuit către Atlanta, însă de data aceea întoarse înspre Grady Homes. John îl urmărise, simțindu-se atât de încordat încât uită de vreo câteva ori să păstreze distanța, fiind sigur că Woody îl văzuse, că fusese prins.

Un tip alb, la volanul unui Ford Fairlane albastru, mergând prin cartierul săracilor într-o după-amiază târzie de duminică ieșea prea mult în evidență, însă cu toate acestea, John îl urmărise. Când Woody se oprise în fața unui șir de prostituate, John trecuse cu mașina pe lângă el, gândindu-se că ar fi mai bine dacă l-ar supraveghea pe verișorul lui în oglinda retrovizoare. Însă nimic nu mergea cum plănuise, iar când Woody o conduse cu mașina pe prostituată până în spatele complexului, John

fusese nevoit să coboare din mașină și să-i urmărească pe jos.

Acum, lui John îi curgeau broboane de sudoare când se gândi la ce se întâmplase în continuare, la ceea ce văzuse, încă mai putea să audă acele urlete stridente, lupta primară pentru a trăi.

John coborî din mașină, salutându-l pe șoferul remorcii. Relaxat. De parcă își avea locul acolo.

Își vârî mâinile în buzunare și porni pe strada lui Woody, flancată de copaci, încercând să creeze impresia că era un tip normal care ieșise la o plimbare, deși faptul că își ținea mâinile în buzunar îl stingherea, căci buzunarele erau interzise în închisoare.

Femeia despre care John bănuise că era bunica îl ducea pe copil la școală în fiecare luni dimineața. Mergea apoi la cumpărături, câteodată ieșea și cu prietenele la cafea. Lipsea de acasă cel puțin o oră pe zi, iar pentru John era timp suficient.

O luă pe aceeași rută prin spatele caselor, cu bărbia ridicată, fluierând de parcă n-ar fi avut nicio grijă pe lume. Traversă prin curți, mereu atent la case, gândindu-se că într-un cartier unde locuia clasa muncitoare majoritatea oamenilor fie erau la serviciu, fie erau prea ocupați pentru a privi pe geamurile ce dădeau în curtea din spatele casei.

Gardul din zale era tot stricat. John sări peste el, îndreptându-se fix către ușa din spate și-și puse o pereche de mănuși din latex pe care le furase de la băieții de la curățătorie. Woody nu avea câine, dar la baza ușii din spate era decupată o ușiță pentru căței. John era prea mare pentru a încăpea, însă băgă mâna înăuntru, căutând la întâmplare încuietoarea. Atinse cu degetele mânerul și îl întoarse. Se ridică, uitându-se în jur să se asigure că nu îl văzuse nimeni, apoi deschise ușa. John se încordă, pregătit să audă alarma. Nu era un spărgător cu experiență, dar presupuse că Woody era prea arogant pentru a cheltui banii pe un sistem de alamă.

Era polițist, pentru numele lui Dumnezeu.

John ocoli bucătăria și se îndreptă direct spre sufragerie. Se duse către biroul din colț, ignorând televizorul cu ecran lat, aparatura digitală înșirată prin casă, ce spunea clar că Woody o ducea bine, că își permitea să cumpere o pereche de pantofi scumpi sau o mâncare bună oricând își dorea. Ce să mai, își permitea multe. Două identități, printre altele. Oare ce mai învârtea?

Woody era prea isteț pentru a lăsa la vedere vreun lucru ce l-ar putea incrimina. Carnetul de cecuri al contului comun pe care îl avea cu soția sa era chiar la vedere, facturile ordonate într-un teanc într-un suport de dosare. Aveau multe datorii, dar câștigau o sumă care lui John i se părea o avere. Mii de dolari intrau și ieșeau, o mașină nou-nouță pentru soția lui, școală scumpă pentru copil. Era prea mult pentru a putea pricepe.

În garaj avea toate uneltele posibile, deși din câte își putea da seama John, Woody își petrecea majoritatea timpului înfipt pe canapea. Era un pușți care venea din când în când să-i tundă iarba, așa că de ce-ar fi avut Woody nevoie de o mașină de tuns iarba pe care o conduceai și care avea și suport pentru pahare era un mister pentru John. Ceea ce îl enerva pe el mai mult era însă masa de biliard din mijlocul garajului. Numai închipuindu-și-l pe Woody aici cu fiul său, poate cu vreo doi vecini sau băieții de la serviciu, bând bere și jucând biliard, îl făcea pe John mai nervos decât orice altceva ce văzuse acolo.

John căută prin sertarele de la masa de lucru, cu grijă pentru a nu muta nimic din loc. Găsise un morman de reviste porno sub o tăviță în cutia de unelte, toate titlurile promițând „abia majore” și „ejaculări cu duiumul”. Le răsfoi pagină cu pagină, căutând indicii și încercând să nu se uite prea insistent la tinerele fete – unele doar copile. Poate că ceva dinăuntrul lui John fusese blocat în închisoare, însă singurul lucru la care se putea

gândi când le vedea privirile pierdute era Joyce, și cât de nesigură pe ea și vulnerabilă fusese la acea vârstă. Puse revistele la loc sub tavă, dorindu-și să nu le fi văzut.

Se îndreptă apoi spre dormitorul lui Woody, o cameră mare cu un pat dublu, în care nenorocitul probabil se culca cu soția lui în fiecare noapte. Baia era imensă, mai mare decât cămăruța lui John de la pensiune. Până și camera copilului era mare, cu un pat în formă de mașină de curse, cu jucării revărsându-se dintr-un cufăr de sub fereastră. John se simți ciudat stând în camera unui copil. Pătuțul avea să fie schimbat cu unul mare în curând, copilul avea să crească, dorindu-și tot mai mult propria intimitate. Avea să se ducă la școală, să cunoască vreo fată, să o ducă la bal. Totul acolo era prea deprimant, așa că John ieși din nou în hol.

Se întoarse în dormitorul mare, sigur că îi scăpase ceva. Încercă să gândească precum doamna Lam, când aceasta căuta marfă de contrabandă. Se uită sub saltea, pipăi pernele să vadă dacă aveau noduri tari. Se uită prin pantofii din dulap și cămășile din sertar.

Cămăși. Toate de firmă. Bumbac fin, altele din mătase. Chiloții lui Woody erau marca Calvin Klein, pijamalele erau Nautica.

— Doamne, șopti John, cuprins de o așa ură pentru Woody încât nu mai putu respira. Gândește-te, își spuse, de parcă asta și avea să se întâmple. Gândește-te.

Pe măsuța de toaletă erau două sticle cu apă de colonie pentru bărbați, însă pe John nu îl interesă firma, ci ceea ce fusese așezat în fața lor. Un briceag. Woody purtase cu el chiar acel cuțit în adolescență. Spusese că era din cauza faptului că avea de-a face cu niște tipi foarte duri când trafica droguri, iar John îl crezuse, imaginându-și tot felul de momente tensionate în care Woody stătea față în față cu aceștia sau tot felul de afaceri riscante în

care verișorul său își folosea briceagul ascuțit și crestat.

Woody avea un cuțit. Cum uitase el asta?

— Tu cine ești?

John se întoarse, șocat să o vadă pe vecina de alături stând în pragul ușii dormitorului. Purta o cămașă de noapte albă, de mătase, pe sub capot. Hainele atârnau pe trupul ei de copil precum un sac ud pe o furcă. Vocea îi era de fetiță, ascuțită, aproape pițigăiată.

— Ce faci aici? ceru ea să știe, dar el își dădu seama că era speriată.

— Te-aș putea întreba și eu același lucru, spuse el, luând cuțitul în mână, încercând să folosească tonul plin de autoritate pe care adulții îl folosesc când vorbesc cu copiii.

— Asta nu e casa ta.

— Nu este nici a ta, îi spuse John. Locuiești alături.

— De unde știi asta?

— Mi-a spus Woody.

Ea se uită la mâinile lui, la mănuși, la cuțit.

— Cine e Woody?

Întrebarea îl surprinse, iar ea probabil că îi simți ezitarea, deoarece o luă la fugă pe hol.

— Hei, strigă John, alergând după ea prin sufragerie, prin bucătărie. Așteaptă, strigă el, dar ea deja o zbughise pe ușa din spate, în curte.

Aruncă o privire peste umăr și se îndreptă spre gard. El își aminti că încă mai avea cuțitul lui Woody în mână, dându-și seama cum i s-ar fi putut părea ei asta și se opri. Ea ezită din nou, însă continuă să se miște. Să se miște înainte.

Ca în reluare, o văzu când căzu. Piciorul gol i se prinse în gardul rupt și se lovi cu capul de pământ. John așteptă, însă ea nu se ridică. Mai așteptă ceva timp. Ea tot nu se mișcă.

Încet, intră în curte, simțind iarba moale sub tălpi. Își aminti cum fusese când ieși de la închisoare și păși pe iarbă pentru prima oară după

douăzeci de ani. Tălpile îi erau obișnuite cu betonul tare sau cu cărămizile din clei roșu din Georgia, pe care mii de bărbați le călcau în picioare în fiecare zi. Iarba de la cimitir fusese foarte moale, de parcă plutea pe nori în urma coșciugului mamei lui, înspre mormânt.

Douăzeci de ani și uitase cum era iarba. Douăzeci de ani de singurătate, de izolare. Douăzeci de ani în care Emily suferise acea umilință de două ori pe lună, când își vizita fiul. Douăzeci de ani în care Joyce se frământase, gândindu-se ce fel de monstru era fratele ei.

Douăzeci de ani în care Woody trăise afară, obținuse un loc de muncă bun, se căsătorise și făcuse un copil, clădindu-și o viață.

John păși cu grijă peste gard. Își dădu seama că încă mai avea briceagul lui Woody în mână și îl puse pe pământ, lângă el, îngenunchind lângă fată. Învățase cum să ia pulsul la spitalul de la închisoare. Ea nu avea. Și fără să fi verificat asta, putea să-și dea seama din felul în care craniul era sfărmat că fata murise în secunda în care dăduse cu capul de pietroiul de dincolo de gard. Sângele i se prelingea, șuvițe de păr blond lipindu-se de balta de sânge.

Se așeză cu fundul pe călcâie, gândindu-se la ultima dată când o văzuse pe Mary Alice. Ochii ei. Nu avea să-i uite niciodată ochii, felul în care se holba în gol. Însă corpul îi spusese povestea adevărată. Trecuse prin niște lucruri oribile, îngrozitoare. Încă își mai putea aduce aminte pozele mărite de la proces, pozele care arătau corpul violat al lui Mary Alice Finney, întins în văzul tuturor. Și-o aminti pe mătușa lui, pășind în sus și în jos în fața juraților și cum se gândise atunci că asta nu făcea decât să atragă atenția asupra pozelor care erau în spatele ei.

— E în regulă, îi spusese John lui Lydia, când venise la închisoare și-i explicase că toate apelurile

fuseseră respinse, că probabil avea să moară acolo. Știu că ai făcut tot ce ai putut.

Lydia îi spusese să nu vorbească despre droguri cu poliția, să nu-l menționeze pe Woody deoarece dacă îi implica fiul nu făcea decât să aducă din nou în discuție problemele pe care le avusese John în trecut cu drogurile și nu voiau asta, nu-i așa? Dacă Woody ar fi fost chemat să depună mărturie, ar fi spus adevărul.

Nu voiau ca Woody să spună adevărul, nu-i așa?

În noaptea aceea, la petrecere, Woody spusese „Nicio supărare”, aruncându-i o punguță. Atunci se decisese să-i facă rău lui Mary Alice?

Fără supărare. John trecuse deja de supărare, era mistuit de furie, de parcă ar fi înghițit motorină și ar fi aprins un chibrit.

Se uită în jos, la fată. Era un copil, dar în același timp era și un mesager.

Lui John i se încleștă stomacul când îi băgă în gură degetele cu mănuși, ciupindu-i limba între degetul mare și cel arătător.

Woody atrăsese toate aceste probleme pe capul lui John.

John avea să i le returneze. Cel mai important lucru pe care îl învățase în închisoare fusese faptul că nu trebuia să te atingi de lucrurile altcuiva, decât dacă erai gata să mori pentru asta.

Îi spusese „Woody”, însă acesta era numele unui băiețel, iar Woody nu mai era un băiețel. Ca și John, era un bărbat. Trebuia să-i spună pe numele de bărbat.

Michael Ormewood.

John puse mâna pe cuțit.

Capitolul 20

15 IUNIE 1985

— Trebuie să te dezmeticești, îi spuse John lui Mary Alice. Nu te poți duce așa acasă.

— Ai sărutat vreodată o fată?

El se înroși la față, iar ea râse.

— Mark Reed, îi spuse ea. Se crede iubitul meu pentru că m-a sărutat după meci.

John nu spuse nimic, dorindu-i moartea în sinea sa lui Mark Reed, jucătorul din ofensivă al echipei de fotbal, cel care conducea un Corvette roșu și era mândrul proprietar al unui bogat păr pe corp, cu care nenorocitul se fălea prin vestiar de parcă ar fi lucrat la Chippendales.

— Nu mi-ai răspuns, îi zise Mary Alice, și John se gândi la punguța cu praf alb din buzunar.

— Lasă-mă să încerc, îi spuse ea, de parcă ar fi putut să-i citească gândurile.

— Nici într-un caz.

— Dar vreau.

— Nu, nu vrei.

— Haide.

Îl căută în buzunar și îl atinsese din greșeală cu mâna. John trase aer în piept atât de tare încât crezu că plămânii aveau să-i explodeze.

Mary Alice ținea punguța ridicată la lumina unui felinar.

— Ce-i așa de bun la asta?

John nu putu să-i răspundă. Avea alte probleme mai presante care îi atrăgeau atenția.

Mary Alice deschise punguța.

El își veni în fire.

— Nu face asta.

— De ce nu? Tu o faci.

— Eu sunt un ratat, spuse el. Nu asta mi-ai zis?

Se auzi un zgomot în spatele lor și amândoi se întoarseră să vadă ce era.

— Vreo pisică, zise Mary Alice. Haide.

Îl prinsese de mână, iar John o lăsă să îl conducă în josul străzii, spre casa ei. John rămase tăcut, mergând cu ea prin grădina din spatele casei. Știa

că dormitorul ei era la parter, dar nu se așteptase ca ea să deschidă fereastra și să se cațăre pe acolo.

— Ce faci?

— Șșș.

În spatele lui trosni o crenguță. Se întoarse din nou, dar nu putea vedea decât umbre.

— Haide, spuse Mary Alice.

Urcă, oprindu-se în pragul ferestrei și șopti:

— Mă omoară maică-ta dacă mă găsește aici.

— Nu-mi pasă, îi șopti ea înapoi, aprinzându-și veioza Hello Kitty ce răspândea o dâră slabă de lumină.

— Dormi cu becul aprins noaptea?

Ea îl plesni jucăuș peste umăr.

— Hai, intră și taci din gură.

John ateriză pe moale. Patul ei era împins sub fereastră. Stăteau amândoi pe patul ei. Pe patul lui Mary Alice. John simți din nou că se excită.

Dacă Mary Alice observase, nu spusese nimic.

— Arată-mi cum se face, îl rugă ea, dându-i punguța cu cocaină.

— N-am de gând s-o fac.

— Dar știu că vrei.

Voia. Doamne, cât voia. Orice numai să poată să treacă peste apucăturile lui de idiot și să o sărute.

— Arată-mi, repetă ea.

El desfăcu nodul de la punguță și scoase un pic de praf pe vârful degetului.

— Îl tragi pe nas, spuse el. Așa.

John tuși, aproape se înecă, când praful îi ajunse în fundul gâtului. Avea gust amar, metalic. Încercă să producă suficientă salivă încât să înghită, dar gura îi era prea uscată. Inima i se comportă ciudat, parcă săltase, apoi se simți de parcă îi fusese înjunghiată cu un cuțit.

Mary Alice păru speriată.

— Ești…

Cocaina îi ajunse la creier. În maximum două secunde era atât de dus încât nu-și putea ține ochii deschiși. Vedea stele… stele adevărate… și căzu

înspre înainte, fix spre Mary Alice. Ea îi cuprinse fața între palme, să-l ajute să se țină drept, iar el își ridică bărbia, atingându-i buzele cu ale lui.

Următorul lucru pe care și-l aminti fusese faptul că se trezise cu cea mai aprigă durere de cap pe care o avusese vreodată. Simțea o durere fulgerătoare în piept și îi era frig, deși era acoperit de transpirație. Se rostogoli, pielea lipindu-i-se de cearșafuri. Se gândea că mama sa avea să-l omoare fiindcă udase patul, când simți trupul de lângă el.

Mary Alice era complet dezbrăcată. Gâtul îi era sucit într-o parte, gura deschisă și plină de sânge. Văzu că avea vânătăi pe picioare și prin alte locuri. Smocuri de păr pubian îi fuseseră smulse. Avea urme de mușcături peste tot pe sânii ei mici.

John era prea panicat pentru a mai scoate vreun sunet. Gâfâia, simți nevoia să se ușureze, îndepărtându-se de trupul ei. Fereastra deschisă era în spatele lui. Ridică mâna, iar degetele îi alunecară pe pervaz. Sânge. Avea sânge pe toată mâna. Stătuse în el toată noaptea, iar hainele i se îmbibaseră precum un burete.

Auzi un zgomot, un fel de „hu-hu-hu”, dar își dădu seama că era el. Fața ei. Nu-și putea lua ochii de pe fața ei. Atât de mult sânge. Se scăpă pe el, simțind un lichid cald revărsându-i-se pe picior în jos.

Trebuia să iasă de acolo. Trebuia să plece.

John se lipi de perete, folosindu-și picioarele pentru a se împinge afară pe fereastră. Căzu pe fereastră în grădină, iar când aterizâ lat pe spate, îi ieși tot aerul din piept, într-o tuse bruscă.

Se uită în sus, la cer. Încă nu era dimineață. Soarele făcea copacii să pară umbre gri pe un fundal negru. Îi tremurau picioarele, dar reuși să se ridice. Pantalonii i se lipiseră de coapse, iar cămașa însângerată era ca o a doua piele, pe spate, unde stătuse toată noaptea lângă Mary Alice.

John o luă la fugă, inima bătându-i puternic în piept.

Trebuia să plece de acolo.
Trebuia să ajungă acasă.

ZIARUL LOCAL *DECATUR CITY OBSERVER*
18 IUNIE 1995

CAZUL FINNEY:
ZECE ANI MAI TÂRZIU

Au trecut zece ani de când Mary Alice Finney, în vârstă de cincisprezece ani, a fost găsită violată și omorâtă în casa părinților ei din Decatur, deși crima care a zguduit mica suburbie din Atlanta a rămas încă proaspătă în mințile celor care încă mai locuiesc aici. „*A schimbat totul*”, *susține Elizabeth Reed, al cărei fiu era prietenul lui Finney la momentul respectiv.* „*Am trecut de la a fi o comunitate deschisă la a ne încuia ușile noaptea*.”

Poliția a fost la început consternată de cazul fetei, majoretă și șefă a clasei la liceul Decatur. „*Era doar o fată normală, care ducea o viață normală*”, *a spus Reed. Toate acestea s-au schimbat pe 16 iunie 1985, când vecinii s-au trezit la auzul țipetelor unei femei. Sally Finney se dusese să-și trezească fiica pentru a merge la biserică, însă a fost întâmpinată de un măcel.*

„*A fost o privelițste greu de digerat*”, *recunoaște Harold Waller, fostul șef de poliție, acum ieșit la pensie.* „*Era sânge peste tot. Nu mai văzusem niciodată așa ceva. Cu toții am crezut că aveam de-a face cu opera unui psihopat… și bineînțeles, am avut dreptate.*”

Psihiatrii care au depus mărturie în fața Curții au fost de acord cu evaluarea făcută de Waller ucigașului, spunând că

furia de care băiatul dăduse dovadă sub efectul drogurilor era semn al unei psihoze. Deşi ucigaşul afirmase că folosea droguri numai în scop „recreativ", prietenii săi au dezvăluit o latură a sa mult mai întunecată. Antrenorul Vic McCollough, vorbind despre accesele de furie de pe terenul de fotbal, a spus că fusese nevoit într-un final să-l dea afară pe băiat din echipă. Un prieten apropiat, care a cerut să rămână anonim, a spus că la vremea respectivă Shelley era obsedat de Mary Alice Finney şi că părea să fie „consumat de ură" împotriva fetei.

În plus, fusese violată în mod brutal, căci trupul fetei era şi acoperit cu o serie de muşcături adânci în jurul sânilor şi a coapselor. Ucigaşul minor i-a mai pângărit trupul şi urinând pe el. Aceasta, însă, nu avea să fie descoperirea cea mai şocantă. În timpul mărturiilor, Waller a divulgat faptul că limba fetei fusese tăiată cu un cuţit cu lamă zimţată.

Puţini oameni din cartier au fost surprinşi să afle că Jonathan Shelley a fost arestat pentru această crimă. Potrivit poliţiei, tânărul de cincisprezece ani mai avea antecedente penale cu privire la consumul de droguri şi furt necalificat. Directorul liceului, Don Binder, a afirmat în timpul procesului că Shelley era cunoscut în campus ca traficant de droguri cu dependenţă. La locul faptei a fost găsită şi o punguţă de droguri care conţinea un amestec de cocaină şi heroină. Amprentele pline de sânge ale lui Shelley au fost găsite atât

pe punguță, cât și prin alte locuri cheie din camera fetei.

„*Nu am dus lipsă de dovezi*”, *a spus Waller*. „*Amprentele lui pline de sânge au fost găsite peste tot*.” *Avocatul apărării a atras atenția la proces asupra faptului că la fața locului se mai aflau și alte amprente neidentificate, însă nu a reușit să dea o explicație pentru dovada incriminatoare*: *cuțitul de bucătărie de cincisprezece centimetri, cu lamă zimțată, care ulterior a fost găsit ascuns în dulapul din dormitorul băiatului. Cuțitul, care făcea parte dintr-un set de bucătărie al familiei Shelley, fusese atent curățat, însă s-au găsit urme de sânge uman pe mânerul de lemn. Emily Shelley, mama băiatului, a mărturisit la proces că se tăiase cu cuțitul, susținând că sângele era al ei. În timp ce era interogată de avocatul acuzării, ea a reușit să explice cum și de ce se găsise cuțitul în dulapul băiatului.*

„*Nu am crezut nici pentru o secundă că John Shelley este nevinovat*”, *a spus senatorul de stat Paul Finney* (*R-Fulton*). „*A ales să se lase purtat de furia produsă de droguri și fata mea a fost cea care a avut de suferit din cauza asta*.” *Sally Finney nu a dat niciun interviu cu privire la moartea lui Mary Alice, singurul său copil. Vecinii spun că ea a refuzat să se mai întoarcă în casa lor de pe strada St. Patrick și că a depus actele pentru divorț în timpul procesului*. „*Acest act violent mi-a distrus familia*”, *a spus la acea vreme Paul Finney. Divorțat de două ori, senatorul este binecunoscut ca susținător al drepturilor victimelor și a sprijinit mai multe legi*

ale statului Georgia care împiedică infractorii care au săvârșit asemenea crime violente să fie eliberați pe cuvânt de onoare.

Prima audiere în vederea eliberării condiționate a fost programată pentru vinerea trecută. Stând în fața comisiei, Shelley a citit o declarație pregătită din timp. „*Nu eu am comis acea crimă*”, *afirmă el în fața unei încăperi pline*. „*Nu voi mărturisi ceva ce nu am făcut*.”

Tatăl fetei, Paul Finney, care încă mai suferă, a declarat: „*John Shelley este exact unde merită să fie*.”

PARTEA A III-A

Capitolul 21

6 FEBRUARIE 2006
20:02

Will Trent își peria câinele când auzi soneria. Betty începu să latre cu așa putere, încât aproape căzu de pe masă. El îi zise să tacă și primi pentru asta o privire curioasă. Will nu-i spusese niciodată câinelui „nu”.

Trecu un minut întreg. Will și Betty așteptară, sperând ca oricine s-ar fi aflat la ușă să plece, dar soneria se auzi din nou, apoi de încă trei ori, rapid.

Câinele lătră cu putere. Will oftă, puse jos peria și își rulă în jos mânecile. Ridică în brațe câinele. Soneria se auzi din nou – de șase ori la rând – înainte ca el să ajungă la ușa de la intrare.

— Ce dracu mi-ai deschis atât de greu?

Will se uită în stradă să vadă dacă era singură.

— M-am tot pomenit cu Martorii lui Iehova în ultimul timp.

— Ar putea fi o modalitate bună pentru tine de a găsi femei. Angie strâmbă din nas. Doamne, ce pocitanie de câine.

Will o urmă pe Angie în casă, ținând câinele aproape de piept, simțind insulta în numele animalului. Angie era îmbrăcată pentru serviciu, iar el remarcă:

— Arăți ca o prostituată.

— Și tu arăți ca un cadavru într-un sicriu.

El își duse mâna la cravată.

— Nu-ți place costumul?

— Ce s-a întâmplat cu blugii pe care ți i-am cumpărat?

Se lăsă pe canapea și oftă ușurată, fără să aștepte ca el să răspundă.

— Nenorociții ăștia de pantofi, se plânse ea.

Își descălță pantofii cu tocul de cincisprezece centimetri și îi aruncă pe covor. Își desprinse părul lung, șaten și-l scutură, lăsându-l să-i cadă pe umeri.

— Sunt atât de sătulă de slujba asta nenorocită!

Will o lăsă jos pe Betty. Unghiile cățelului Chihuahua se auziră pe lemnul de esență tare când se îndreptă spre bucătărie. O auzi bând apă, apoi aceasta ciuguli din resturile cinei. Câinele era un tovarăș nedorit și spera el, temporar. Cu două săptămâni în urmă, Will se întorsese de la alergarea de dimineață și o văzu pe vecina lui mai în vârstă urcată într-o ambulanță. Femeia avea un defect de vorbire și, judecând după timbrul vocii, avea și obiceiul de a fuma cinci pachete de țigări pe zi.

— Îngrijește-o pe Betty, îi strigase ea din partea cealaltă a peluzei, deși lui Will i se păru că spuse „Îngrădește-o pe Betty!”

— Ce să fac cu ea? întrebase el, oarecum îngrozit de idee.

Femeia se uită urât la el, apoi arătă către micuța Chihuahua care stătea pe veranda din fața casei.

— Câinele. Ce e cu câinele?

— Să o perii! șuieră femeia și ușile ambulanței se închiseră.

Will nu știa cum o cheamă pe femeie. În afara faptului că-i plăcea să se uite la „Prețul corect” la volum maxim, știa foarte puține lucruri despre ea. Nu avea nicio idee unde o dusese ambulanța, dacă avea familie sau, la urma urmei, dacă avea să se mai întoarcă. Singurul motiv pentru care știa numele câinelui era fiindcă femeia obișnuia să tot strige după el.

— Betty! auzea în mijlocul nopții o voce mai groasă decât a oricărui bărbat. Betty, ți-am spus să nu faci asta!

Angie stătea cu brațele încrucișate, uitându-se în sus la Will.

— Îți dai seama că arăți pur și simplu ridicol cu cățelușul acela în brațe, nu?

Will se așeză vizavi de ea, lăsându-se pe spate în scaun. Luă telecomanda de la casetofon și opri cartea audio pe care o asculta. Trecuseră doi ani întregi de când vorbise ultima dată cu Angie Polaski și uite-o aici în sufrageria lui, de parcă nu trecuse decât o zi. Mereu fusese așa, încă de când erau copii. Prefă-te că nimic nu e surprinzător și nu ai să fii luat prin surprindere.

— Mersi că m-ai ajutat cu automatul de dimineață, spuse el, omițând faptul că aproape făcuse infarct când o văzuse pe coridorul Primăriei de Est.

— Ce făceai cu Michael Ormewood?

Din nou nu îl lăsă să răspundă.

— Dumnezeule, nu-mi vine să cred ce i s-a întâmplat vecinei lui. Ce ciudat, nu?

Will încercă să îi răspundă la fiecare întrebare pe rând.

— Lucrează la un caz care mă interesează. Tu de unde-l știi?

— Obișnuia să lucreze la Moravuri, îi spuse ea. Ai ceva de rontăit?

Will se ridică, ducându-se să verifice în frigider, cu Betty pe urmele lui. De obicei mânca în oraș, însă câinelui îi plăcea brânza, așa că ținea câte o bucată la îndemână.

Angie îl urmă în bucătărie.

— Când a fost transferat Ormewood la Omucideri? o întrebă el.

— Acum vreo șase luni.

Will locuia în nordul Georgiei în urmă cu șase luni, fiind trimis să facă razii prin fermele de găini ce fuseseră abandonate și ulterior transformate în laboratoare unde se prelucra metamfetamină, până când șefa lui avea să decidă ce să facă cu el.

— La Moravuri a avut prima lui sarcină importantă, pentru care a și primit insigna aurie[5], spuse ea. A lucrat aici timp de zece ani.

Will își dădu seama că ea încerca să-i spună ceva prin asta.

— De ce a plecat?

— Din cauza mea.

Ea trase un scaun și se așeză la masă.

— I-am spus că trebuie să plece sau aveam să-l denunț.

— Pentru ce?

— Pentru că se încurcase cu unele dintre fete, fără să le plătească.

Will lăsă brânza pe tejghea.

— Interesant.

— Eu aș zice mai degrabă scârbos, dar… fiecare cu părerea lui.

Will întoarse ideea pe toate părțile timp de un minut, impresia lui despre Michael Ormewood schimbându-se din nou. Bărbatul era cu siguranță greu de definit.

— A făcut asta în toți cei zece ani cât a lucrat la Moravuri?

— Eu am lucrat în echipa lui numai câteva luni. Dacă ar fi să-mi dau cu părerea, aș zice că da.

— Ăsta e un lucru obișnuit? întrebă el.

Ea dădu din umeri.

— Se întâmplă câteodată, mai ales cu bărbații însurați. E sex pe gratis, cine n-ar fi tentat?

Will se întoarse să ia o farfurie din dulap, ca ea să nu-i poată citi expresia feței, însă Angie îl știa de când avea opt ani și râse oricum.

— Ce rușinos ești, William.

— Nu s-au schimbat multe în doi ani.

Ea nu mușcă momeala. Trecuseră de fapt doi ani și câteva luni. Fuseseră fix în acea bucătărie, Angie strigase la el și Will își privea pantofii, așteptând ca ea să se oprească. Ea se potolise într-un sfârșit, dar asta se întâmplase numai când trântise ușa după ea, la ieșire.

El tăie brânza cubulețe cu cuțitul, încercând să ignore privirea nerăbdătoare pe care i-o arunca Betty.

— Ce-ai auzit despre ce s-a întâmplat în după-amiaza asta?

— Despre vecina lui Michael? clarifică Angie. Nu multe. Doar că probabil se leagă de cazul Monroe.

— Limba vecinei a fost tăiată. Nu au găsit-o încă.

— De ce ar fi atacat-o cineva pe vecina lui Michael?

— Asta mă tot întreb și eu.

— Crezi că e o coincidență?

El se rezemă cu spatele de tejghea și o privi.

— Nu pare a fi. Are Ormewood dușmani?

— Nu suntem noi cei mai buni prieteni, dar din câte îmi dau seama, băieții îl plac. Își petrece mult timpul cu imbecilul de Leo Donnelly, dar gusturile nu se discută.

— Ai auzit vreodată că ar fi enervat pe cineva?

— Adică să fi scos pe cineva din sărite?

Ea dădu din nou din umeri, un alt obicei pe care îl căpătase de când nu se mai văzuseră.

— Nimic ieșit din comun. Chiar crezi că incidentul ăsta e legat de cazul Monroe?

— Medicul legist va fi gata cu rezultatele autopsiei mâine. Din câte am putut vedea, erau niște diferențe.

Făcu o pauză, vizualizând scena în minte.

— Avea o zgârietură pe laba piciorului. E clar că se împiedicase de gard. Avea o rană aici.

Duse mâna la tâmplă.

— S-a lovit de o piatră când a căzut, destul de tare din câte mi s-a părut. Și sângele…

Făcu o pauză din nou.

— Nu era destul sânge. În cazul lui Monroe, gura i se umpluse de sânge suficient de repede încât ea să se înece. Fata asta era cu fața în jos, bineînțeles, dar nu era mult sânge pe pământ. Dacă

ar fi să-mi dau cu părerea, aș zice că i se oprise inima înainte ca limba să-i fi fost tăiată.

— A fost violată?

— Avea vânătăi pe coapse, dar nu vom ști singur până ce nu îi vor face autopsia.

— Pete Hanson se ocupă de asta?

— Da. Crima a avut loc în districtul DeKalb, dar i-am rugat să-l lase pe el să se ocupe de cadavru, pentru a avea continuitate. Hanson i-a făcut autopsia Aleeshei Monroe de dimineață. Pare un tip de treabă.

Will se gândi la ceva ce doctorul remarcase în timpul autopsiei.

— Prezervativele cu spermicid și lubrifiant costă mai mult decât cele fără?

Ea îl fixă cu privirea.

— Par expertă?

Will știa că probabil era, dar nu voia să poarte acea discuție chiar atunci.

— Ucigașul lui Monroe a folosit un prezervativ care avea lubrifiant și spermicid pe el. Voiam pur și simplu să știu dacă sunt mai scumpe.

Angie trase concluzia evidentă.

— Nu a vrut să lase urme de ADN.

— Ormewood crede că asta înseamnă că n-a vrut s-o omoare.

— Rahat, contracară Angie. Clienții nu vin cu prezervative. Nu-și fac mari griji în privința fetelor cu care se culcă. Știi cum zic ei la toată pielea aceea în plus din jurul vaginului? Femeie. Michael Ormewood ar trebui să știe asta cel mai bine, adaugă ea.

— Atunci revin la întrebarea de la care am pornit. Sunt mai scumpe?

Angie îl privi atent câteva secunde. Știa că el nu cumpărase în viața lui un prezervativ.

— Fetele sunt ca oricine altcineva pe lumea asta: cred că dacă ceva costă un pic mai mult, e și mai bun. Ar cheltui treizeci-patruzeci de cenți în plus dacă ar crede că le-ar feri de hepatita C.

— Nu le e mai tare frică de SIDA?

— De obicei poți ascunde SIDA. Hepatita te face galbenă. Leesha era una dintre fetele istețe. Lua orice măsură de precauție se putea.

Angie se uită la mâinile ei de parcă își verifica oja. Rareori lăsa slujba să o afecteze, altfel probabil ar fi ajuns o alcoolică pe stradă, dar Will vedea că îi era greu în momentul acela. Oricât de mult ura să lucreze la Moravuri, își formase un fel de relație cu fetele. Împărtășeau același trecut plin de abuzuri și abandonuri. Ar fi putut cu ușurință să fie una dinte ele.

— Îmi plăcea de ea, spuse Angie într-un sfârșit. De Monroe. Am arestat-o de vreo șase ori la rând anul trecut. Era simpatică. Intrase în asta din motivele obișnuite și nu știa cum să iasă. Am încercat să o conving să se interneze la dezintoxicare, dar știi cum e. Nu poți forța pe nimeni să facă ce nu vrea.

El încercă să spună ceva drăguț despre prostituata moartă, știind că avea să o consoleze pe Angie într-un fel.

— Era frumușică, alese el să spună.

— Da, era.

Angie se ridică și se îndreptă spre Will. El nu se mișcă, așteptându-se prostește ca ea să facă ceva, dar Angie doar luă niște cuburi de brânză și se așeză la loc.

— L-am întrebat pe Michael despre ea în dimineața asta. Nici nu și-a amintit-o.

— Monroe era una dintre prostituatele cu care se încurcase?

— N-am nicio idee, recunoscu Angie. Fusese doar un zvon care circula printre fete. „E un polițist care te mai scutește în schimbul unor favoruri”. Vorbe de felul ăsta. Eu nu le-am crezut, dar una dintre fete mi-a spus numele lui. Ormewood nu e chiar un nume des întâlnit, nu? L-am confruntat și el nu a negat, așa că i-am zis: „Ia

vezi, ori te transferi de aici, ori află locotenentul”. A ales prima opțiune.

Will se întoarse din nou, cu brațele încrucișate.

— Ce fel de tip e?

— E un polițist bunicel.

Mușcă din brânză.

— La cât o mai conta și asta.

Mestecă, fiind clar că se gândea la întrebare.

— Adevărul e că niciodată nu mi-a plăcut de el. Mereu se dădea pe lângă mine, oferindu-se să-mi arate cum merg lucrurile. I-am zis să se ducă dracului.

— Așa ca o domnișoară, cum te exprimi tu de obicei.

Îi aruncă lui Betty niște brânză.

— N-ar trebui să-i dai așa ceva, îl avertiză Angie. O să se constipe și o să-ți pară rău.

— Cu moderație.

— Să nu vii la mine plângând când șobolanul o să dea pârțuri pe ritmuri de *Copacabana.*

Will îi aruncă lui Betty o altă bucățică de brânză, deși de obicei îi dădea doar una pe zi.

— Mai zi-mi despre Ormewood.

Angie dădu din umeri.

— Nu mi-am dat seama cât de mult mă irita până ce nu a plecat. Se comporta mereu de parcă era marele șmecher, știi? E veteran de război…

— Mi-a spus.

— Da, îi place să informeze pe toată lumea despre asta.

Angie se uită spre Betty cu suspiciune, ca și cum câinele ar fi început deja să fermenteze.

— Chiar și după ce s-a transferat, tot mai apărea pe la Moravuri de parcă era reuniune. Venea cel puțin odată pe săptămână, băgându-și nasul peste tot, spunându-ne despre toate cazurile mari la care lucrase, de parcă faptul că lucra la Omucideri îi făcea organul mai mare.

— Are un procentaj destul de bun de cazuri rezolvate.

— Mai bun decât al tău?

— Crezi că își tot vâra nasul fiindcă era îngrijorat că te-ai răzgândit în privința activităților lui extra-curriculare? întrebă Will.

— Cred că pur și simplu nu putea accepta că aveam un avantaj asupra lui.

Avea pe față acel zâmbet dulce care însemna că urma să insiste.

— Haide, scumpule. Procentajul tău de cazuri rezolvate e mai mare decât al lui, nu-i așa?

— Hai să vorbim despre Ormewood.

Ea se prefăcu a fi bosumflată, dar nu dură mult.

— Tocmai ți-am zis. Lui Michael îi place să dețină controlul.

— Mie mi s-a părut un tip de treabă.

— Bărbații nu văd asta, e dincolo de aparențe. Ai încredere în mine. Întreabă orice femeie și are să-ți spună după cinci minute petrecute cu el că e obsedat de dorința de a domina.

— Bine.

Aceasta nu era o trăsătură ieșită din comun în ceea ce îi privea pe polițiști și Will o întâlnea adesea.

— Am observat că îi place competiția.

— Asta e puțin spus, îi zise ea. A acceptat transferul, dar nu a putut să treacă peste faptul că l-am pus la punct. Obișnuia să vină des la sfârșitul turei mele, chiar după ce tocmai terminasem de completat rapoartele.

— Se uita prin ele?

— I-aș fi smuls organul dacă ar fi făcut asta.

Mai îmbucă un cub de brânză.

— Dar cred că dacă l-aș fi lăsat singur un minut, mi-ar fi răsturnat biroul cu susu-n jos.

— Are un comportament violent?

— Nu mai violent decât noi toți.

Will se întrebă ce voise să spună cu asta, dar nu insistă.

— Sună de parcă ar vrea să se asigure că n-ai să-l faci pe la spate.

— Se poate.

Ea mestecă în continuare, fără a-i împărtăși ce-i trecea prin minte.

Will o privi atent timp de un moment, încercând să ghicească ce ascundea. Când era vorba de Angie, mereu exista ceva ce ținea ascuns. Chiar și după toți acei ani, Will nu era sigur dacă ea făcea asta dinadins sau dacă era doar felul ei de a se proteja. Una era când minteai pur și simplu și alta când făceai asta dintr-un instinct de supraviețuire. Era ultimul om de pe pământ care putea să o condamne pentru asta.

— Ormewood părea foarte afectat de ce i s-a întâmplat vecinei lui, zise Will.

— Îi plac foarte mult copiii, îi spuse ea. Fiul lui are niște probleme mintale, dar l-am cunoscut cândva și e un scump. Nevastă-sa e destul de rece, dar și eu aș fi dacă ar trebui să mă culc cu el în fiecare noapte. L-am cunoscut pe partenerul lui, Ken Wozniak, un tip de culoare, dar tot polonez, când s-a ținut o petrecere în cinstea pensionării lui. Am zis să mă duc și să susțin echipa.

— Drăguț din partea ta.

— Mă îndoiesc că mai are mult de trăit. A suferit un fel de atac cerebral chiar în mijlocul secției de poliție. Jumătate din corp îi e paralizat.

— Are familie?

— Nu.

Amândoi rămaseră tăcuți preț de o clipă.

Angie deschise gura să vorbească, apoi se răzgândi. Will o cunoștea destul de bine încât să nu insiste și se dovedi că avusese dreptate când, într-un sfârșit, ea îi spuse:

— Chestia cu Michael e că nu are o personalitate proprie.

— Și asta ce vrea să însemne?

— Că încearcă mereu să se integreze, dar pur și simplu nu îi iese.

Will gândi că același lucru se putea spune și despre el.

— Și ăsta e un lucru rău?

Ea se opri câteva secunde să se gândească înainte de a explica.

— Cum e cazul lui Wozniak. Nu eram apropiați, dar îl văzusem pe ici, pe colo. Un tip solid, cu un pântece până aici.

Întinse mâna cu vreo douăzeci de centimetri în fața stomacului ei.

— Dar e un adevărat gagicar, știi? Mereu are câte o replică despre ce port. Chestii de genu' „Fusta ta e din spațiu? Pentru că fundul ăsta e de pe altă planetă", dar e un tip mai în vârstă și e un finuț, așa că ce zice e amuzant și chiar măgulitor, nu deranjant.

— Și? spuse Will, fără să înțeleagă unde era limita, dar știind că bărbatul nu o întrecuse.

— Ken are niște replici. De exemplu… oferă cartea de vizită unei persoane și-i spune „Ceva cu care să te ștergi la fund". Are un fel de-a fi dezarmant și toți râd, dar păstrează cartea de vizită, înțelegi? O fi el polițist, dar se vede că e un tip de treabă.

— Da, aprobă Will.

Polițiștii aveau tot felul de trucuri pe care le foloseau ca să stabilească o legătură cu potențialii martori. Fiecare avea o altă pălărie din care le scotea, dar cu toții aveau nevoie de aceeași magie dacă voiau să rezolve ceva.

— Deci Ken e în spital, da? E imobilizat la pat. Sincer vorbind, n-are s-o mai ducă mult.

— Păcat.

— Da, flutură ea din mână, nebăgând în seamă ce spusese el. Ideea e că două săptămâni mai târziu eram la șosea cu fetele și apare Michael. Fetele știu că e polițist fiindcă… ce mai… e polițist. Îl pot mirosi de la o poștă.

Ea se rezemă de scaun și Will observă că începuse să se enerveze numai aducându-și aminte.

— Deci Michael se plimbă de la un capăt la altul al șirului de fete, de parcă e mare șmecher, îmi face din ochi, în sictir, de parcă e amuzant și nu idiot pentru că riscă să mă dea de gol. Și le întreabă pe fete dacă au văzut nu știu ce tip dând târcoale pe acolo, că e periculos și să se ferească de el. Apoi le dă cartea de vizită și zice…

— Ceva cu care să vă ștergeți la fund, bănui Will.

— Exact, spuse ea. Mereu e așa, mereu încearcă prea tare să fie șmecher, să se integreze, dar problema e că nu știe cum, așa că trebuie să-i imite pe alții.

— Ca tipii care repetă replici din filme.

— *Yeah, baby,* spuse ea, imitându-l perfect pe Austin Powers.

Will se gândi bine la asta, analizând timpul scurt pe care îl petrecuse cu Michael Ormewood înainte să găsească trupul fetei în curtea detectivului. Era evident că Angie se gândise destul de mult la personalitatea bărbatului, însă Will nu avea încredere deplină în concluzia la care ajunsese ea.

— Nu mi-a lăsat impresia asta.

— Nu, spuse ea. Dar crezi că e ceva în neregulă cu el. Ți-a atras atenția.

Vorbele ei atinseseră fix miezul relației lor. Se întâlniseră într-un cămin de copii, în urmă cu douăzeci și cinci de ani. Will avea opt ani, iar Angie unsprezece. Își petrecuseră amândoi viața perfecționându-și instinctele. Amândoi învățaseră din greșeli să-și asculte intuiția când le spunea că doar fiindcă cineva părea un băiat bun, asta nu însemna că și era.

— Da, recunoscu Will. Nu l-am putut citi bine. Am presupus că era din cauză că îl irita prezența mea. Nimănui nu-i place să fie forțat să coopereze cu alții.

— Nu e numai asta, zise ea. Și o știi la fel de bine ca și mine.

— Poate.

El o luă în brațe pe Betty să o scarpine în dosul urechilor.

Angie se ridică.

— Vreau să verifici un nume pentru mine.

— Ce nume?

Ea se întoarse în sufragerie să-și ia poșeta. Will o urmă, ținând-o pe Betty la piept. Câinele era atât de delicat, încât uneori simțea că ține în brațe o pasăre.

— Uite.

Angie îi întinse o notiță roz cu niște litere mari de tipar pe mijloc.

— Mi-a zis că e amestecat în ceva. Nu sună deloc bine și am o presimțire…

Ridică din umeri, fără a termina propoziția.

— Cred că a dat de belea.

Will nu luă notița. Încercă să adopte un ton glumeț.

— Și de când salvezi tu lumea?

— Vrei să mă ajuți sau să stai acolo înțepat, mângâindu-ți cățelul?

— Nu pot să le fac pe amândouă?

Ea schiță un zâmbet.

— Pe fișa lui de eliberare condiționată erau date doar detaliile importante, iar dosarul lui complet e prea vechi pentru a mai fi în computer. Crezi că poți să rezolvi ceva și să-mi faci rost de copia de la arhive?

Își dădu seama că acela era motivul pentru care Angie venise în acea seară și încercă să nu se arate dezamăgit. Luă notița, uitându-se pieziș la cuvinte, care erau începețoșate. Will nu putea niciodată să vadă literele cum trebuie, mai ales când era supărat sau frustrat.

— Will?

— S-ar putea să dureze ceva dacă e la arhive, o preveni el.

— Nu-i nicio grabă, spuse ea. Probabil că nici n-am să-l mai văd vreodată.

El se simți ușurat, ceea ce probabil însemna că fusese gelos.

Ea era deja la ușă, gata să plece.

— E cu doi de „e”, poți să citești bine?

— Poftim?

Ea păru iritată, de parcă el nu fusese atent.

— Numele, Will. Cel de pe notiță. E Shelley, cu doi de „e”.

Capitolul 22

Angie locuia la mai puțin de opt kilometri de casa lui Will. Plecă de la el la volanul mașinii, cu radioul în surdină. Se lăsă purtată de gânduri, în timp ce conducea pe străzile bine-cunoscute. El arăta la fel ca întotdeauna, poate puțin mai slab, și numai Dumnezeu știa ce își făcuse la păr. Angie fusese mereu cea care i-l tundea, și presupuse că își cumpărase un aparat de tuns electric pentru a evita să se ducă la frizer, care ar fi putut să-i vadă cicatricea din dosul capului și să-l întrebe cine încercase să-l omoare.

Știa că în ultimii doi ani Will locuise în munții din nordul Georgiei. Poate că nu ieșise mult în oraș cât fusese acolo. Will își lăsase întotdeauna dislexia să-i controleze viața. Nu-i plăcea să meargă la restaurante noi deoarece nu înțelegea meniurile. Făcea cumpărături de la alimentară pe baza culorilor cunoscute ale etichetelor sau după imaginile de pe pachete, după care putea identifica produsele. Prefera să moară de foame decât să ceară ajutor. Angie își aducea aminte clar când el se dusese pentru prima dată singur la cumpărături. Se întorsese cu o cutie de Crisco cu grăsime pentru frăgezirea aluatului, crezând că puiul fript de pe etichetă indica conținutul.

Virând pe alee, Angie încercă să-și aducă aminte de câte ori îl părăsise pe Will Trent. Îi enumeră după nume pe bărbații pentru care îl părăsise.

George fusese primul, pe la mijlocul anilor optzeci. Fusese un fan punk-rock și dependent de heroină în secret. Numerele doi și opt fuseseră Roger, bărbați diferiți, dar ambii cu aceleași defecte de personalitate. După cum îi scotea Will ochii mereu, Angie era atrasă numai de bărbați care aveau să-i facă rău.

Mark fusese numărul șase. Un mare escroc. Angie își dăduse seama abia după cinci luni că el îi încărca cărțile de credit cu datorii. Idiotul fusese atât de șocat când ea își sunase un prieten de la departamentul Fraudă care îl arestase, încât și acum mai râdea când își aducea aminte de expresia tâmpă de pe fața lui. Paul, Nick, Danny, Julian, Darren… existase chiar și un Horatio, deși cu el fusese numai o săptămână. La urma urmei, nu rămăsese cu niciunul și se trezea mereu în pragul ușii lui Will, distrugându-i din nou viața până găsea un alt bărbat care să o țină departe de el.

Angie parcă mașina pe alee. Motorul continua să scoată zgomote și, după ce luă cheia din contact, se gândi pentru a mia oară că ar trebui să ducă săraca mașină la un service auto. Mașina avea scurgeri precum o bătrânică și toba de eșapament abia se mai ținea, dar nu se îndura să lase vreun străin să umble la motorul pe care Will îl recondiționase cu propriile lui mâini. Îi lua aproape șase ore să citească ziarul de dimineață, dar putea să dezasambleze un motor și apoi să-l asambleze legat la ochi. Fie el un ceas de buzunar sau un pian, putea să repare aproape orice. La fel privea și cazurile, cum fiecare informație trebuia pusă cap la cap pentru a le rezolva, iar asta îl făcea să fie unul dinte cei mai buni agenți pe care îi avea Biroul. Măcar de și-ar fi putut folosi mintea sa ageră și în viața personală.

Luminile de siguranță se aprinseră când ajunse la ușa din spate să o descuie. Rob. Cum putuse să uite ea de Rob, cel cu părul morcoviu, cu zâmbetul dulce și dependența de jocuri de noroc? În total

unsprezece bărbați, unsprezece dăți când îl lăsase pe Will și unsprezece dăți când acesta o primise înapoi.

Și asta fără a pune la socoteală femeile.

Angie aprinse luminile din bucătărie și tastă codul să oprească alarma. Will o iubea. Era sigură de asta. Chiar și atunci când se certau, aveau grijă să nu spună acel lucru care putea să rănească adânc, încât să pună definitiv capăt relației. Știau totul unul despre celălalt, sau măcar tot ce era important. Dacă cineva i-ar fi ținut un pistol la cap și ar fi pus-o să explice de ce ea și cu Will ajungeau întotdeauna unul în brațele celuilalt, Angie ar fi murit fără să știe răspunsul. Și fiindcă nici Will nu era un mare fan al introspecției, probabil ar fi suferit aceeași soartă.

Scoase o sticlă din frigider și se îndreptă spre camera din spate, încercând, fără succes, să nu se mai gândească la Will. Angie își verifică robotul, să vadă dacă avea mesaje, apoi începu să se dezbrace. Pe de o parte s-ar fi așteptat ca el să sune, dar pe de altă parte știa că el nu avea să facă asta. Să o sune ar fi fost un gest impulsiv, iar Will nu era genul. Îi plăcea rutina. Spontaneitatea era pentru personajele din filme.

Angie dădu drumul la duș și începu să se dezbrace, privindu-se în oglindă. Nu se putea uita la trupul ei fără a se gândi la cel al lui Will. Avusese parte de abuzuri din partea multor tați adoptivi temporari și tați vitregi, însă toate cicatricile ei erau pe dinăuntru. Spre deosebire de Will, ea nu avea cicatrici pe față, arsuri de țigară și tăieturi provocate de bețivii care hotărâseră să-și verse nervii pe un copil lipsit de apărare. Nu avea o cicatrice în zig-zag care să-i sfâșie piciorul, iar o fractură să aibă nevoie de șase operații. Și nu avea nici linii roz pe antebraț, unde o lamă sfâșiase pielea, lăsând-o fără sânge și aproape fără viață.

Se întâlniseră pentru prima dată la casa de copii din Atlanta, care era de fapt un orfelinat. Statul

luase decizia de a le găsi copiilor familii temporare, însă de cele mai multe ori se întorceau cu noi vânătăi, noi povești de spus. Doamna Flannery era cea care se ocupa de cămin și mai erau trei asistente care aveau grijă de cei o sută și ceva de copii care locuiseră acolo într-un moment sau altul. Spre deosebire de imaginea din Dickens de care amintea, cei care lucrau acolo erau pe cât de devotați puteau fi, având în vedere că nu erau suficienți și mai erau și prost plătiți. Din câte știa Angie, nu se întâmplase niciodată vreun abuz și, în general, cele mai fericite amintiri le avea din vremea petrecută sub îngrijirea doamnei Flannery. Nu că femeia ar fi fost deosebit de afectuoasă sau maternă, dar avusese grijă ca măcar să existe lenjerie curată pe pat, mâncare pe masă și haine cu care să se îmbrace. Pentru majoritatea copiilor care erau acolo, acesta era singurul loc stabil pe care îl cunoscuseră.

Angie le spunea mereu oamenilor că părinții ei muriseră când ea era mică, dar în realitate habar nu avea cine era tatăl ei, iar mama sa, Deidre Polaski, se afla în prezent la un azil, trăind ca o legumă. Metamfetamina fusese drogul preferat al lui Deidre, iar o supradoză o băgase în cele din urmă într-o comă ireversibilă. Angie avea unsprezece ani când o găsise în baie, îndoită deasupra WC-ului, cu acul încă în braț. Stătuse cu mama ei timp de două zile, fără să mănânce și abia dormise puțin. În cea de-a doua zi, pe la miezul nopții, unul dintre cei care îi furniza droguri mamei sale trecu pe acolo. O violă pe Angie și abia apoi chemă ambulanța să vină după mama ei.

Angie se băgă sub duș, lăsând apa să-i curgă pe trup și să spele mizeria depusă în timpul zilei.

Rusty. Așa îl chema.

— Dacă spui cuiva, te omor, o avertizase el, ținând-o cu mâna de gât atât de strâns încât abia putea respira.

Încă avea pantalonii în jurul genunchilor, iar ea își aminti că se uitase la organul lui moale, la firele de păr cârlionțate și închise la culoare de pe coapse.

— Te găsesc și te omor.

El nu fusese primul. Până atunci, Angie avusese deja destule experiențe sexuale datorită unui șir lung de iubiți ai mamei sale. Unii dintre ei fuseseră atenți, alții mai cruzi, animale înfricoșătoare care o drogaseră pe mama lui Angie, numai ca să pună mâna pe fată. Adevărul era că, atunci când ajunsese Angie la doamna Flannery și la casa de copii, se simți ușurată.

Povestea lui Will nu era întocmai ca a ei, dar era destul de asemănătoare. Trupul îi era precum o hartă a suferinței sale, fie că era vorba de cicatricile lungi și subțiri de pe spate, unde pielea îi fusese biciuită sau peticele aspre de piele de pe coapse, unde avusese nevoie de transplant pentru a acoperi arsurile. Mâna dreaptă îi fusese strivită de două ori, piciorul stâng rupt în trei locuri. Odată, fusese lovit în față cu atâta putere și în mod repetat, încât buza de sus i se crăpase precum coaja unei banane. De fiecare dată când Angie îl săruta, îi simțea cicatricea și își reamintea prin ce trecuse el.

Acesta era lucrul care îi unea pe toți copii mai mari de la orfelinat: toți aveau povești asemănătoare. Toți erau nedoriți. Toți erau traumatizați. Cei mici nu stăteau niciodată prea mult, însă când ajungeai pe la șase-șapte ani nu mai aveai speranțe că vei face parte dintr-o familie. Pentru mulți, acesta era un lucru bun. Văzuseră cum erau familiile și preferau alternativa. Majoritatea, în orice caz.

Will însă nu se lăsase niciodată bătut. În zilele de vizită se așeza în fața oglinzii, se pieptăna cu grijă, aranjându-și părul, pentru a arăta ca genul de copil pe care lumea voia să-l ia acasă. Ea ar fi vrut să-l lovească, să-l scuture tare și să-i spună că nu

avea să fie niciodată adoptat, că nimeni nu-l dorea. Într-o zi fusese gata să facă asta, apoi însă văzu ceva în ochii lui, un fel de speranță amestecată cu teama că va da greș, încât se opri. În loc să-l lovească, îl duse din nou la oglindă și îl ajută să se pieptene.

Angie opri dușul și se înfășură în prosop. Zâmbi, cu gândul la prima dată când îl văzuse pe Will în camera de zi. Avea opt ani, părul blond cârlionțat și buze arcuite. Mereu era cu nasul în cărți. La început, Angie presupuse că era un tocilar, dar apoi află că Will se uita intens la cuvinte, încercând să le facă să aibă sens. Ironia faptului era că Will iubea cuvintele, adora cărțile și poveștile și orice altceva care îl purta departe de locul în care se afla. Într-unul din rarele momente de candoare, îi spusese că pentru el a sta într-o bibliotecă era ca și cum s-ar așeza la o masă plină cu bunătățile lui preferate, fără a putea să mănânce niciuna dintre ele. Și se ura pentru asta.

Chiar și acum, nu putea accepta faptul că dislexia sa era altceva decât un eșec personal. Oricât de mult l-ar fi îndemnat și implorat Angie, el refuza să caute ajutor. Până în ziua în care îl întâlnise, Will învățase tot felul de trucuri pentru a-și ascunde problema, iar Angie era sigură că profesorii îl credeau încet la minte. Lucrurile nu stăteau diferit la locul său de muncă actual. Se folosea de dosare colorate ca să le poată găsi din vedere și tipuri diferite de hârtie pentru a le identifica în funcție de textură.

La școală, Angie îi scria eseurile, iar el îi dicta la diferitele materii pe care ea nici nu era interesată să le înțeleagă. Ea era cea care trebuia să-i audă reportofonul noapte după noapte când își asculta cărțile, învățând pe de rost întregi pasaje pentru a putea răspunde a doua zi la oră. Până la absolvire, el muncise de zece ori mai mult decât oricine altcineva, însă, cu toate acestea, abia reușise să treacă. Apoi se duse la facultate.

Angie nu înțelesese niciodată de ce toate acestea contau atât de mult pentru el. La cât de înalt era și la cât de bine arăta, Will ar fi trebuit să devină un fel de crai, în genul celor cu care Angie fugea mereu. Însă dimpotrivă, el era tăcut, timid, tipul de bărbat care se îndrăgostea de prima fată care îl lăsa să i-o tragă. Nu este vorba că Will era îndrăgostit de Angie; da, o iubea, însă a iubi pe cineva și a fi îndrăgostit de cineva erau două lucruri complet diferite. O dorea deoarece era obișnuit cu ea, la fel cum era obișnuit să se ducă la același restaurant și să facă aceleași cumpărături. O cunoștea bine, se simțea în siguranță cu ea. Relația lor era mai degrabă cea dintre un frate protector și sora lui, care mai făceau din când în când sex.

Sexul între ei nu era vreodată un lucru ușor. Will avea echipamentul necesar – înainte ca Angie să treacă la pastile, diafragma ei ajunsese de mărimea unei farfurii – însă era o diferență între a ține un ciocan și a ști cum să lovești cuiul în cap de fiecare dată. De-a lungul anilor, regresaseră de la prima încercare stângace din debaraua de serviciu de la casa de copii, încât acum, când făceau sex, semănau mai mult cu doi copii nepricepuți care se furișau pe la spatele părinților lor, decât cu doi adulți care făceau dragoste. Stingeau mereu lumina și-și păstrau mai toate hainele, de parcă pentru ei sexul era un secret rușinos. Costumul cu vestă pe care Will îl purtase în acea după-amiază nu ar fi trebuit să o surprindă câtuși de puțin. Cu cât purta mai multe haine pentru a-și acoperi trupul, cu atât era mai fericit.

Asta era ca un fel de glumă, deoarece Angie știa că sub toate acele haine, el avea un corp frumos. Putea să-i simtă mușchii spatelui când se încorda, și ea îi cuprindea în mâini fundul, simțindu-i gleznele puternice cu tălpile, în timp ce îi întâmpina mișcările.

Da, lui îi era rușine de corpul său, de parcă cicatricele spuneau ceva rău despre el și nu despre

oamenii care i le provocaseră. Nu-l văzuse complet dezbrăcat de cel puțin doisprezece ani. Pe această temă fusese ultima lor ceartă. Erau în bucătărie, ca și în această seară. Will era rezemat de tejghea, iar Angie stătea la masă, strigând la el.

— Tu îți dai seama, spuse ea, că eu nu am idee cum arăți?

El încerca să pară confuz.

— Dar mă vezi în fiecare zi.

Angie trânti cu pumnul în masă, iar el tresări. Will ura zgomotele puternice, le vedea ca un semn că avea să fie lovit, în ciuda faptului că era mai mult decât capabil să se apere singur.

Bătaia ceasului din sufragerie răsună în liniștea camerei, într-un sfârșit dădu din cap, iar apoi spuse:

— Bine.

Începu să-și desfacă nasturii de la cămașă. Purta un maieu, bineînțeles, iar ea făcu un pas în față și-i cuprinse mâinile în ale ei când el începu să se dezbrace.

Ea era de vină. Ea era cea care nu putea să se uite la el, care nu suporta să vadă semnele lucrurilor prin care el trecuse. Cicatricile nu erau ale lui, erau suveniruri din copilăria lor, simboluri ale bărbaților care o abuzaseră, mama care alesese acul seringii în locul fiicei ei. Angie putea să se zvârcolească goală pe bancheta din spate a mașinii unui străin, dar nu putea să privească trupul bărbatului pe care îl iubea.

— Nu, îi spuse ea. Nu mai pot face asta.

— Cine-i tipul? întrebă el.

Mereu era un tip.

A doua zi, ea o sună pe șefa lui, Amanda Wagner, și-i spuse femeii să caute reportofonul pe care el îl ascundea în buzunar ca să poată înregistra fiecare conversație.

— Și eu care credeam că îi ești prietenă, îi spuse Amanda.

Angie îi răspunse vulgar, dar știa în sinea ei că făcea lucrul potrivit pentru Will. Singura șansă pentru el de a avea o viață adevărată, de a simți vreun fel de bucurie, era să fie pe cont propriu. Cu toate acestea, izbucni în lacrimi în secunda în care închise telefonul. Poate că se simțise bine în enclava din munți, însă lui Angie îi fusese teribil de dor de el. Adevărul e că tânjise după el precum o școlăriță prostuță.

Și apoi, scorpia îl transferase înapoi în Atlanta. Era prea bun la ceea ce făcea pentru a-și irosi viața pe dealuri, susținuse Amanda. Și în plus, îi plăcea de Will prea tare ca să-l țină departe. Pentru el, Amanda fusese femeia care în viața lui semăna cel mai mult cu o mamă. Se prefăceau că se urau, măsurându-se din priviri precum doi motani gata de bătaie, dar Angie știa că în felul lor ciudat ei formau o echipă. Ea recunoștea semnele.

Spre cinstea ei, Amanda o sunase pe Angie să-i spună despre transfer.

— Ți s-a întors iubitul.

Deși Angie știa de săptămâni întregi că Will avea biroul în aceeași clădire și se pregătise sufletește pentru când avea să dea nas în nas cu el, fusese surprinsă când Will ieșise din lift în acea dimineață. Faptul că-l văzuse cu boul de Michael Ormewood fusese o lovitură sub centură. După aceea, Angie își petrecu mai toată ziua încercând să găsească un motiv să-l viziteze. Știa că după serviciu el avea să se ducă direct acasă. Nu ieșea la întâlniri și din câte știa Angie, cu excepția dății când o altă târfuliță îl masturbase la cămin, el nu mai avusese niciodată relații cu o altă femeie.

Pe măsură ce ziua trecea, ea simțea că i se făcea rău de dor ce îi era să-l vadă. După ce arestase trei clienți care fuseseră prost inspirați și o aleseseră pe Robin din șirul de fete din fața magazinului de băuturi alcoolice, Angie furase un carnet cu notițe roz de la un homosexual care lucra vizavi de ea, știind că fundalul deschis la culoare îl ajuta cumva

pe Will să citească mai ușor cuvintele. Scrisese numele lui John Shelley cu litere mari de tipar, apoi condusese direct spre casa lui Will, înainte să se răzgândească. Îl cunoștea atât de bine, încât din expresia feței știu exact ce gândea când îi înmână notița: „Deci ăsta e tipul, cel pentru care iarăși o să mă lași”.

Angie șterse aburul de pe oglinda din baie, își zări imaginea reflectată și nu-i plăcu ce vedea. John spusese că era drăguță, însă el nu văzuse decât ce era la suprafață. Dedesubt, era o cotoroanță, o baba cloanța nefericită care le aducea tuturor suferință.

Will își făcea griji în privința lui John Shelley, însă se înșela amarnic. Nu avea să treacă mult timp până când Will și-ar fi dat seama de adevăr. Abia putea să citească o carte, dar ar fi pus cap la cap indiciile. Unul dintre regretele cele mai mari din viața lui Angie nu avea de-a face cu cei unsprezece bărbați sau mama ei care se afla în comă, și nici măcar cu suferința la care îl supunea pe Will în mod repetat. Cel mai mare regret al ei era că se culcase cu nemernicul de Michael Ormewood.

Capitolul 23

7 FEBRUARIE 2006
7:36

Will se uită la telefonul mobil, cifrele digitale de pe ecran arătându-i ora. Întotdeauna considerase că era nepoliticos când lumea întârzia. Asta spunea celorlalte persoane că timpul tău era mai valoros decât al lor. Amanda Wagner era foarte conștientă de acest lucru. Niciodată nu se prezentase la timp la vreo întâlnire.

— Te servesc cu ceva? întrebă Caroline.

Secretara lui Amanda era o tânără frumușică, foarte eficace și aparent imună limbii ascuțite a

șefei ei. Din câte știa Will, Caroline era singura femeie care lucrase cu Amanda Wagner mai mult de o oră.

— Nu, mulțumesc, dar…

Caroline așteptă până când Will scoase din buzunar notița roz.

— Poți să cauți dosarul acestui bărbat? Dar fără să știe nimeni, dacă se poate.

Ea înțelese imediat că asta însemna să nu afle Amanda. Pe Caroline o încânta ideea.

— Când ai nevoie de el?

— Cât de repede posibil.

Ea îl salută și se întoarse la birou. Will privi înspre ușa deschisă. Vru să o cheme înapoi pe Caroline să-i spună să uite de asta. Angie avea dreptate când vorbea despre intuiții și chiar dacă Will nu-l întâlnise niciodată pe Jonathan Shelley, doar văzându-i numele își dădu seama că ceva nu era în regulă. Poate că Will era gelos. Poate că era doar obosit. Angie avusese din nou dreptate, de această dată în privința riscurilor de a-i da unui câine prea multă brânză. Will aflase pe propria piele că era aproape imposibil să adormi cu un Chihuahua care dă vânturi lângă perna ta.

Will se așeză pe unul dintre cele două scaune din fața biroului lui Amanda. Ca și proprietara, biroul era ordonat. Teancuri de hârtii erau bine aranjate în funcție de cele pe care le văzuse deja și cele la care încă mai avea de lucru. Mesaje telefonice erau lipite de sugativă, într-un șir ordonat.

Pe pereți erau înrămate articole de ziar despre reușitele lui Amanda: primarul din Atlanta oferindu-i o medalie, Bill Clinton dând mâna cu ea, un șef de poliție din Georgia pe care îl salvase când acesta fusese luat ostatic. Erau diverse plăcuțe primite pentru meritele ei, cât și un raft dedicat trofeelor primite pentru tragere la țintă.

După douăzeci de ani la GBI, timp în care se ocupase de negocieri tactice, Amanda Wagner își

dorise o schimbare. Șefii o lăsaseră să-și aleagă singură sarcinile. În mod tipic, îi venise ideea de a mai schimba puțin lucrurile și într-un an avea deja propria ei Divizie de Capturare a Infractorilor (SCAT). Niciodată nu se potrivise un acronim mai bine unui grup decât celui pe care ea îl formase.

Mai toți cei zece bărbați pe care Amanda îi alesese să lucreze cu ea erau precum Will: agenți tineri care aveau ceva experiență și dovediseră că nu se înțelegeau tocmai bine cu ceilalți. Ofițerii lor superiori îi calificaseră drept dificili, dar niciodată nu făcuseră ceva pentru care să primească un avertisment oficial, darămite să fie dați afară. Cu toate acestea, erau cu toții polițiști buni, genul de oameni care, ca adulți, încercau să repare greșelile pe care nu reușiseră să le controleze în copilărie. Amanda avea un ochi bun pentru persoanele care suferiseră, cele care avuseseră parte în trecut de niște experiențe care acum le făceau să cadă ușor pradă atitudinii ei mămoase. Will și-o putea imagina pe Amanda prezentându-i lui Susan Richardson, șefa sa de la sediul central, lista ei atent întocmită cu posibili recruți. Susan probabil că privise lista cum s-ar uita cineva la o pisică care îi aduce în prag o pasăre moartă: „Da, mulțumesc, scuză-mă cât mă duc să vomit."

Will se foi pe scaun, uitându-se din nou la telefon să vadă cât era ora. Purta un ceas la mână, dar era doar felul său de a trișa, încercând să facă diferența între dreapta și stânga. Pe măsură ce crescuse, învățase tot felul de trucuri pentru a-și ascunde problema. Angie îi făcea mereu zile fripte, spunând că nu ar trebui să-i fie rușine. Lui Will nu îi era rușine, pur și simplu nu voia încă un lucru în plus care să-l facă diferit de toți ceilalți. Și cu siguranță că nu voia să-i ofere lui Amanda Wagner mai multă muniție împotriva lui. De când o cunoștea, ea tot încercase să-l descoasă, iar dacă ar fi știut acest lucru, ar fi fost ca și cum el și-ar fi întins gâtul în fața unui lup înfometat.

Se uită pe fereastră, privind păsările care se lăsau purtate de vânt. Amanda lucra în clădirea Marietta când Will fusese trimis în munți, printre devoratorii de metamfetamină. Se transferase la Primăria din Est în urmă cu mai puțin de un an, într-un birou ce-i oferea o vedere panoramică asupra centrului orașului Atlanta. Se afla chiar lângă lift, fapt care îi permitea să-și bage nasul în toate treburile ce aveau loc în clădire. Caroline era în biroul alăturat, însă Amanda nu închidea niciodată ușa dintre birouri. Will o putea auzi pe secretară tastând la computer. Dacă se respecta câtuși de puțin, ar fi lucrat la propriul CV.

— Bună, Will.

Amanda se strecurase în birou cât timp el privise pe fereastră. Îl atinse cu mâna pe umăr când trecu pe lângă el.

— Doamna doctor Wagner.

— Scuze că am întârziat, spuse ea, așezându-se la birou.

Îi vorbise pe același ton sec cu care oamenii se scuză de obicei când se ciocnesc de tine.

O privi cât timp ea își verifica mesajele telefonice, observându-i creștetul cărunt, coafat cu grijă. Amanda avea în jur de cincizeci și ceva de ani, era mică de statură, vreun metru șaizeci și unu în zilele ei bune. Atitudinea ei umplea însă camera și mergea țanțoș, mai ceva ca un toreador. Purta un inel simplu cu diamant pe inelar, deși Will știa că nu era căsătorită. Nu avea copii sau poate că îi mâncase când erau mici. Amanda era foarte retrasă în ceea ce privea viața ei personală, un lux pe care nu-l acorda celorlalți. Will se gândea la timpul pe care ea îl petrecea în afara serviciului la fel cum își închipuise despre profesorii lui din generală că se târau noaptea înapoi în peșterile de sub clădirea școlii, adormind cu gândul la cum aveau să-și tortureze elevii a doua zi. Will și-o imagină pe Amanda pregătindu-se de serviciu: își epila

pieptul, își ascundea coada și își vâra copitele despicate în pantofii ei cu toc înalt.

— Presupun că acum ar trebui să-ți spun domnule doctor Trent? zise ea, fără a ridica privirea de la mesaje.

Will își găsise ocupație cât timp fusese exilat în munți, știind fără urmă de îndoială că Amanda avea să-l cheme înapoi de la biroul din Epworth ca să-l țină din nou sub papuc. Cursurile prin corespondență pe care le urma la o școală din Florida îi permiteau să lucreze online, în propriul său ritm, iar statul recunoștea doctoratul în criminologie pe care îl dobândise, în ciuda apartenenței dubioase.

— Încercam să-mi fac salariul prea mare ca să-ți poți permite să mă plătești, recunoscu el.

— Nu zău, spuse ea, scoțându-și stiloul auriu și luând notițe pe unul din mesaje.

Will își privi cicatricea de pe mână, cea pe care ea i-o făcuse când îl împușcase cu un forjor de cuie.

— Frumos stilou, îi spuse.

Ea ridică dintr-o sprânceană, rezemându-se de scaun. Lăsă să treacă un minut întreg înainte să-l întrebe:

— Și unde în Florida e Two Egg[6], mai exact?

Will încercă să nu zâmbească. Alesese acea școală tocmai din cauza numelui ridicol al locului.

— Cred că este pe lângă râul pitoresc Withlacoochee.

Era clar că ea nu credea o boabă din ceea ce îi spunea.

— Sigur că da.

Will rămase tăcut, precum un homar într-un acvariu, în timp ce e măsurat din priviri.

Ea puse capacul înapoi la stilou și îl așeză jos, perpendicular cu sugativa.

— Nu înregistrezi acum, nu-i așa?

— Astăzi nu.

Lui Will îi era greu să citească documentele tipărite, dar scrisul lui de mână era genul de mâzgălitură anapoda pe care ai fi găsit-o pe pereții unei grădinițe. Amanda avea obiceiul să dea liste lungi de sarcini. Singura modalitate prin care Will putea să țină pasul era să o înregistreze, ca mai apoi să aibă timp să transcrie pe calculator tot ceea ce spusese. În urmă cu doi ani îl prinsese în flagrant în mijlocul unei ședințe. Lui Amanda nu-i convenise să fie înregistrată fără voia ei și bineînțeles că presupuse că Will făcuse asta din motive abjecte. El nu voia nici în ruptul capului să-i spună despre problemele pe care le avea cu cititul și chiar dacă ar fi vrut să facă asta, Amanda l-ar fi transferat la Polul Nord atât de repede încât nici nu ar fi apucat să-și pună bocancii în picioare.

— Bine, spuse ea. Zi-mi cum merge cazul.

Will îi vorbi despre puținele informații pe care le avea. Îi prezentă cazurile celor trei fete pe care le găsise, spunându-i că era de părere că două dintre ele aveau legătură între ele. Îi spuse că citise despre Aleesha Monroe, prostituata care fusese omorâtă, în raportul zilnic al GBI, în care erau menționate toate infracțiunile de pe teritoriul statului. Urmând protocolul, îi ceruse locotenentului Greer să fie lăsat să investigheze cazul și îi fusese încredințat lui Michael Ormewood, detectivul principal. Când ajunse la partea despre vecina moartă a lui Ormewood, Amanda îl opri.

— Limba i-a fost smulsă cu dinții?

— Nu știu sigur cum a fost extrasă, îi spuse Will. Dacă aș fi știut că aveai să întârzii, mi-aș fi făcut timp să discut cu medicul legist ca să pot fi mai bine informat la această ședință.

— Nu te văita, domnule doctor Trent. Nu-ți stă bine, îi spuse ea pe un ton calm, împăciuitor, deși putea să-și dea seama din zâmbetul ei că primise o bilă albă.

Din simplul fapt că el lua parte la acest joc însemna că ea câștigase deja.

Amanda reveni la caz.

— Limba n-au fost luată de la locul faptei în celelalte cazuri?

— Nu, îi spuse Will. Limba primei fete nu a fost ruptă cu totul, a doua fată o ținea în mână când au găsit-o, dar a fost prea târziu pentru a mai putea face ceva. Limba lui Monroe era pe scări, probabil scuipată, iar limba lui Cynthia Barrett nu a fost găsită la locul faptei.

— Ai percheziționat casa familiei Barrett?

— Polițiștii din DeKalb s-au ocupat de asta. Din câte am înțeles, nu au găsit nimic ieșit din comun.

— Din câte ai înțeles? repetă ea.

— Nu am vrut să-i calc pe bătături.

— Bine gândit, recunoscu Amanda.

Districtul DeKalb era controlat de o mână de oameni cărora nu le convenea ca statul sau oricine altcineva să-și bage nasul în treburile lor. În urmă cu șase ani, șeriful ales Derwin Brown fusese împușcat în propria parcare când scotea cadourile de Crăciun din mașină. Mai avea trei zile până să intre în funcție, iar fostului șerif, Sidney Dorsey, nu-i picase bine înfrângerea.

Amanda scoase un dosar din sertarul biroului ei și îl deschise la prima pagină.

— Ce părere ai despre Michael Timothy Ormewood?

— Încă nu mi-am făcut o părere, spuse Will, gândindu-se că dacă ea avea dosarul lui Ormewood, deja știa mai multe decât el.

Citi cu voce tare, urmărind rândurile cu degetul.

— A fost în armată. De șaisprezece ani lucrează la poliția din Atlanta. A urcat în ierarhie de la patrulare la a-și câștiga propria insignă de aur. Acuzat în 1998 de abuz de forță.

Ea făcu un gest de masturbare, ca și cum nu băga în seamă plângerea.

— A avansat destul de repede. Narcotice, nu pentru mult timp, probabil s-a plictisit, Moravuri, și acum Omucideri. Fără facultate.

Ridică privirea înspre Will.

— Să încerci să nu te făl̦ești cu diploma ta de la Two Egg, domnule doctor Trent.

— Da, doamnă.

Ea dădu pagina.

— Laude pentru că a salvat un cetățean. Și tu ai dintr-astea. Le oferă la toată lumea, ca pe bomboane.

Închise dosarul.

— Nimic ieșit din comun. Poartă bej și nu face valuri.

Asta era o expresie pe care o folosea când vorbea despre polițiștii care își făceau datoria și așteptau să iasă la pensie. Nu era un compliment.

— Altceva? întrebă Will, știind clar că mai urma ceva.

Ea zâmbi.

— I-am dat telefon unui prieten de breaslă.

Amanda avea mereu prieteni. Ținând cont de personalitatea ei, Will se îndoia cu privire la aceste relații, gândindu-se dacă prin prieten voia sa spună o persoana pe care o ținea din scurt.

— Ormewood a lucrat la aprovizionare când a fost în Kuweit. Nu a trecut de rangul de soldat.

Will rămase ușor surprins.

— Chiar așa?

— A fost lăsat la vatră cu onoruri, ceea ce e singurul lucru pe care l-ar fi știut și de care le-ar fi păsat celor de la poliția din Atlanta. Cunoștința mea mi-a zis că a fost rănit în a doua săptămână de când era acolo și că nu au aflat cine l-a împușcat.

— Și-a făcut-o cu mâna lui?

Ea dădu din umeri.

— Tu nu te-ai împușca în picior ca să scapi din iadul ăla?

Will s-ar fi împușcat în picior doar ca să scape din biroul lui Amanda.

— Deci…

Amanda își împreună mâinile, rezemându-se de spătarul scaunului.

— Cum acționăm?

— Trebuie să vorbesc cu Ormewood. Nu se poate să fie o coincidență că asta s-a întâmplat în curtea lui.

— Crezi că s-a apropiat prea mult de ucigașul din cazul Monroe?

— Cynthia Barrett a fost probabil ucisă cu o oră înainte să ajungem acolo. Eu toată dimineața am fost cu Ormewood și nu mi s-a părut că ne-am apropiat prea mult de a desluși cazul, darămite să fi zdruncinat pe cineva atât de tare încât să se urce în mașină, să se ducă la el acasă și să-i mutileze vecina de alături.

Amanda îi făcu semn cu capul să continue.

— Am vorbit cu proxenetul lui Monroe. Nu mi s-a părut genul care să se descotorosească de o sursă de venit, dar evident că am să mă duc din nou la el astăzi.

— Și?

— Și, după cum am spus, am să vorbesc cu Ormewood astăzi, să-l întreb dacă a văzut sau a făcut ceva neobișnuit în noaptea în care Monroe a fost ucisă.

— E aici acum sau și-a luat concediu pe motive personale?

— N-am nicio idee, răspunse Will. Oriunde o fi, am să-l găsesc.

Ea luă unul dintre mesaje.

— Cineva pe numele de Leo Donnelly a încercat să-ți obțină dosarul.

— Nu mă miră.

— L-am sigilat, spuse ea. Nimeni nu are de ce să-și bage nasul în treburile tale.

— Nimeni în afară de tine, o corectă Will.

Se uită la ceas când se ridică.

— Dacă asta este tot, doamnă doctor Wagner…

Ea schiță cu brațele un gest deschis.

— Desigur, domnule doctor Trent. Pe cai și la atac.

Capitolul 24

8:56

John fusese nevoit să se descotorosească de pantofii lui. Nu era sigur că lăsase urme la locul faptei, dar nu voia să rișt. Când ajunsese înapoi la pensiune, modificase modelul tălpilor cu un cuțit de bucătărie. Nebizuindu-se pe norocul său, se urcase apoi în autobuz, plătise cu bani, pentru a nu fi depistat pe abonament și mersese până pe Autostrada Cobb, tocmai în Marietta. Acolo, se plimbase timp de vreo oră, târându-și picioarele pe asfaltul fierbinte și tocind și mai mult tălpile.

Își cumpărase o nouă pereche de tenișI de la Target – erau douăzeci și șase de dolari pe care abia și-i putea permite – și îi aruncase pe cei vechi într-un tomberon din spatele unui restaurant chinezesc cam dubios. Îi chiorăiseră mațele simțind mirosurile care veneau din bucătărie. Douăzeci și șase de dolari. Ar fi putut să mănânce zdravăn de banii aceia, să fie servit de o chelneriță care i-ar fi umplut paharul cu ceai rece și cu care ar fi pălăvrăgit despre vremea urâtă.

Dar nu s-ar fi întors în închisoare pentru tot ceaiul din lume.

Dumnezeule, în ce încurcătură se afla! Îl cuprinse un fior, gândindu-se la limba fetei pe care o ținuse strâns între degetul mare și cel arătător. Chiar și prin mănușa de plastic îi putea simți textura, căldura care venise din gura ei. John își duse mâna la propria gură, încercând să nu vomite. Ea fusese doar o victimă inocentă, o fetiță prea curioasă, prea influențabilă.

Singura mângâiere a lui John era gândul la fața lui Michael Ormewood când avea să intre în garaj

căutând revistele porno pe care le ținea la fundul cutiei de unelte și avea să găsească cuțitul său de nădejde și lângă, limba tinerei sale victime.

— Shelley! strigă Art.

John sări ca ars. Îngenunchease lângă o berlină, frecând insectele strivite de pe bara de protecție.

— Da, domnule.

— A venit cineva să te vadă.

Art făcu semn cu capul către partea din spate a clădirii.

— Să nu uiți să te pontezi.

John rămase înlemnit. Venise cineva să-l vadă. Pe el nu-l vizita nimeni. Nu cunoștea pe nimeni.

— Hei, hei, mormăi Ray-Ray.

Ajunseseră la un acord precar după incidentul cu prostituata.

— Da?

— E o fată.

Prin asta voia să spună că nu era un polițist.

O fată, se gândi John tulburat. Singura fată pe care o cunoștea era Robin.

— Mersi, frate, îi spuse lui Ray-Ray, îndesându-și cămașa în pantaloni în timp ce se îndrepta spre spatele spălătoriei.

În timp ce se ponta, John își văzu reflecția în oglinda de deasupra ceasului. În ciuda aerului rece, era atât de transpirat încât avea părul lipit de cap. Iisuse, probabil că și mirosea!

John își trecu degetele prin păr și deschise ușa din spate. Primul lui gând fu că fata care stătea acolo nu era Robin, apoi că ea nu era propriu-zis o fată. Era o femeie. Era Joyce.

Se simțea mai agitat decât dacă ar fi fost prostituata cea care ar fi venit să-l vadă. Îi era rușine de hainele cu care era îmbrăcat. Joyce purta un sacou elegant, asortat cu pantaloni largi, pe care fără doar și poate nu-i cumpărase de la un magazin cu prețuri reduse. Soarele îi evidenția reflexiile castanii din păr și el se întrebă dacă era vopsit în șuvițe sau dacă fusese așa întotdeauna. Își aduse

aminte cum fața ei se schimonosea când se supăra pe el, zâmbetul pe care îl avea pe buze când îi juca o festă și disprețul pe care i-l arăta când îi dădea o palmă pentru că o trăsese de codițe. Însă nu-și amintea ce culoare avea părul ei când erau copii.

Joyce îl întâmpină cu o întrebare:

— În ce te-ai amestecat, John?

— Când te-ai apucat din nou de fumat?

Ea trase un fum lung din țigara pe care o ținea în mână și apoi o aruncă. El o privi cum calcă chiștocul cu vârful pantofului, strivindu-l. Probabil ar fi vrut să-i strivească capul mai degrabă.

Ea scoase un rotocol de fum.

— Răspunde-mi la întrebare.

John se uită peste umăr, deși știa că erau singuri.

— N-ar trebui să fii aici, Joyce.

— De ce nu vrei să-mi răspunzi la întrebare?

— Pentru că nu vreau să fii amestecată în asta.

— Nu vrei să fiu *amestecată*? repetă ea, fără să-i vină a crede. Întreaga mea viață e amestecată în asta, John. Fie că-mi place sau nu, *ești* fratele meu.

El îi simțea furia ca o fierbințeală pe care o emana corpul ei. Oarecum își dorea ca ea să-l lovească odată, să-l bată până i-ar fi sângerat pumnii și i s-ar fi isprăvit furia.

— Cum poți avea cărți de credit când ești în închisoare? spuse ea.

— Nu știu.

— Este permis?

— Păi…

Nici măcar nu se gândise la asta, deși era o întrebare bună.

— Presupun că da. Nu poți avea bani, dar…

Încercă să analizeze problema. Puteai să primești avertizare sau chiar să fii aruncat în carceră dacă țineai bani în închisoare. Tot ce cumpărai la cantină era debitat din contul tău și nu aveai voie să comanzi nimic prin poștă.

— Nu știu.

— Gândește-te că dacă află Paul Finney despre asta, o să te dea în judecată și o să-ți ia până și ultimul bănuț.

— Nici nu are ce să ia, spuse John.

Testamentul mamei sale îi ceda totul lui Joyce, tocmai din acest motiv. Potrivit legii pentru despăgubirea persoanelor vătămate, dacă John ar fi avut vreodată mai mult de două parale, familia lui Mary Alice ar fi putut să le obțină. Domnul Finney era ca un rechin care-i dădea târcoale lui John, în așteptarea unei picături de sânge în apă.

— Ai o casă în Tennessee, spuse Joyce.

El făcu ochii mari.

Joyce scoase o foaie de hârtie îndoită din buzunarul sacoului.

— E pe Șoseaua Elton, la numărul 29, în Ducktown, statul Tennessee.

El luă foaia, care era o copie xerox. În partea de sus erau scrise cuvintele: „Titlu de proprietate”. Numele lui era trecut deasupra adresei, în calitate de proprietar.

— Nu înțeleg.

— Casa asta e proprietatea ta, îi spuse ea. Ai plătit ratele în cinci ani.

Nu avusese niciodată nimic în toată viața lui, decât o bicicletă și Richard i-o luase după ce fusese arestat pentru prima dată.

— Cât a costat?

— Treizeci și două de mii de dolari.

John rămase înmărmurit la auzul sumei.

— Cum aș fi putut să am atâția bani?

— De unde dracu’ să știu eu? țipă ea atât de tare încât John se trase înapoi.

— Joyce…

Ea îndreptă degetul către el în chip de amenințare, spunând:

— Te mai întreb o singură dată și îți jur, John, îți jur pe mormântul mamei, că dacă mă minți, te scot din viața mea cât ai zice pește.

— Vorbești exact ca tata.

— Ai întrecut măsura.

Ea începu să se îndepărteze.

— Așteaptă, spuse el și ea se opri, dar nu se întoarse cu fața. Joyce, cineva mi-a furat identitatea.

Ea își plecă umerii. Când îl privi, în cele din urmă, John văzu toate lucrurile groaznice în care fusese implicat întipărite pe chipul ei. Era tăcută acum, își vărsase toată mânia.

— De ce ți-ar fura cineva identitatea?

— Ca să se păzească. Să-și acopere urmele.

— Din ce motiv? Și de ce te-ar fi ales pe tine?

— Pentru că nu credea că o să mai ies. Credea că o să-mi petrec toată viața în închisoare, că o să-mi poată folosi identitatea pentru a nu fi prins.

— Cine credea asta? Cine îți face toate astea?

John simțea că numele îi stă în gât ca o bucată de sticlă.

— Același tip care i-a făcut rău lui Mary Alice.

Joyce tresări vizibil auzind numele fetei. Amândoi erau tăcuți și nimic nu întrerupea liniștea decât fâsâitul apei în spălătorie și huruitul aspiratoarelor.

John se sili să micșoreze distanța dintre ei.

— Persoana care mi-a pus în cârcă moartea lui Mary Alice încearcă s-o facă din nou.

Ea avea ochii în lacrimi.

— Nu eu am făcut-o, Joyce. Nu eu i-am făcut rău.

Lui Joyce îi tremura bărbia, în timp ce încerca să-și stăpânească sentimentele.

— Nu am fost eu.

Ea înghiți în sec.

— Bine, spuse. Bine.

Își trase nasul și respiră adânc.

— Trebuie să mă întorc la serviciu.

— Joyce…

— Ai grijă de tine, John.

— Joyce, te rog…

— La revedere.

Capitolul 25

9:30

Will se uita la mâinile doctorului Pete Hanson în timp ce acesta îi cosea înapoi abdomenul și pieptul lui Cynthia Barrett. Pielea se trase în sus când doctorul duse acul prin incizia în formă de Y pe care o făcuse la începutul autopsiei. În timpul operației, Will își concentrase privirea asupra părților corpului și nu pe trupul întreg, dar acum nu mai putea să nu remarce faptul că Cynthia Barrett era o ființă umană, era doar un copil. Trupul ei zvelt și trăsăturile ei delicate îi dădeau un aspect de silfidă. Nu putea înțelege cum cineva i-ar fi putut face rău acestei fete.

— E un lucru trist, spuse Pete, de parcă putea să-i citească gândurile lui Will.

— Da.

Will strânsese din dinți din secunda în care intrase în morgă. De-a lungul carierei sale de polițist, Will văzuse destule traume aduse oamenilor, însă încă mai era șocat când vedea un copil într-o asemenea situație. Se gândea mereu la Angie, la lucrurile oribile pe care le suferise când fusese doar o copilă. Gândurile acestea îi întorceau stomacul pe dos.

Ușile se deschiseră și Michael Ormewood intră. Avea cearcăne sub ochi și încă îi mai rămăsese o bucățică de șervețel lipit de bărbie, unde probabil se tăiase când se bărbierise.

— Îmi pare rău că am întârziat, se scuză Michael.

Will se uită la ceas, era o mișcare făcută din reflex, dar când ridică din nou privirea, văzu că Michael era iritat.

— Nicio problemă, spuse Will, dându-și seama prea târziu că spusese lucrul greșit.

Încercă să remedieze situația zicând:

— Domnul doctor Hanson tocmai termina. N-ai pierdut nimic.

Michael rămase tăcut, dar Pete întrerupse momentul de tensiune.

— Îmi pare rău pentru pierderea suferită, domnule detectiv.

După câteva secunde, Michael dădu din cap. Se șterse la gură, înlăturând bucățica de șervețel de pe bărbie. Păru surprins când văzu hârtia cu sânge între degete și o aruncă în coșul de gunoi.

— Tuturor ai casei ne-a fost greu, spuse Michael.

— Îmi pot imagina.

Pete îl bătu cu mâna pe umăr.

— Condoleanțe.

— Da, spuse Will, neștiind ce altceva să zică.

— Era doar o vecină, dar totuși…

Zâmbetul de pe fața lui Michael părea forțat, ca și cum îi era greu să-și țină emoțiile în frâu.

— Te consumă când ceva rău i se întâmplă unui copil nevinovat precum ea.

Will îi văzu ochii ațintiți pe trup și îi observă privirea disperată. Michael întinse mâna ca și cum ar fi vrut să îi atingă părul blond, apoi și-o retrase. Will își aminti că Michael se purtase la fel prima dată când văzuse trupul, de parcă Cynthia fusese propriul lui copil și nu al vecinului.

— Sărăcuța, șopti Michael.

— Da, spuse Pete.

— Îmi pare rău, se scuză Michael.

Își drese glasul de câteva ori, părând că încearcă să-și revină.

— Ce-ai aflat, Pete?

— Mă pregăteam să-i dau raportul domnului Trent.

Pete era gata să dea la o parte cearșaful ce acoperea partea inferioară a corpului. Michael tresări.

— Spune-mi doar lucrurile importante.

Pete trase cearșaful la loc până sub gâtul fetei, spunându-le:

— Cred că s-a împiedicat și s-a lovit la cap. Din cauza forței cu care a căzut, și-a strivit craniul, deasupra lobului temporal stâng. Gâtul i s-a sucit în urma impactului, fracturând măduva spinării la vertebra C2. A murit instantaneu. Un accident nefericit, cu excepția limbii care lipsește.

— Au găsit-o? întrebă Michael.

— Nu, răspunse Will. Poți să ne spui diferențele dintre cele două crime? îl întrebă apoi pe Pete.

— Bineînțeles, răspunse Pete. Spre deosebire de cazul prostituatei, limba nu a fost mușcată, ci tăiată. Cel mai probabil e că s-a folosit un cuțit zimțat. Altcineva poate nu ar observa, dar sunt convins că e diferit.

— Cum îți poți da seama? întrebă Michael.

— Tăietura nu este uniformă, ca în cazul mușcăturii.

Doctorul plesni din dinți ca să demonstreze și un ecou răsună în camera cu faianță.

— Și în plus, m-aș fi așteptat la un tipar în formă de semilună, deoarece dinții nu sunt aliniați drept în gură, ci curbați. Dacă vă uitați…

Era gata să deschidă gura fetei, dar păru să se răzgândească.

— Sunt mai multe urme de încercare, pesemne că cel care a tăiat limba a avut dificultăți în a o apuca. Limba a alunecat, iar lama s-a agățat. Tipul însă a fost tenace. Și-a îndeplinit misiunea după a treia sau a patra încercare.

— Era alunecoasă? întrebă Will. Din cauza sângelui sau a salivei?

— Ar fi fost puțin sânge, deoarece era deja moartă când a avut loc mutilarea. Aș presupune că i-a fost greu să o apuce deoarece limba e foarte mică și în plus unui bărbat adult i-ar fi greu să-și bage degetele în gura ei. Este foarte strâmtă.

Michael dădea din cap, dar nu părea să audă ce zicea Pete. Ochii îi erau ațintiți asupra fetei și o

lacrimă i se prelinse pe obraz. Își întoarse privirea timp de o secundă pentru a-și șterge lacrima cu dosul mâinii, prefăcându-se că își scărpina nasul.

— Și, bineînțeles, faptul că îi lipsește limba este interesant, își dădu Pete cu părerea. În celelalte cazuri, limba a fost lăsată în preajma victimei. Poate că făptașul a ajuns la stadiul în care ia suveniruri.

— Acesta este un lucru obișnuit la criminalii în serie, le spuse Will, încercând să-i atragă atenția lui Michael.

Poate că detectivul se întorsese prea devreme la datorie. Angie spusese că el iubea copiii. Poate că, precum lui Will, îi venea greu din cauza vârstei fetei. Și fiindcă Barrett îi fusese vecină, probabil că Michael o văzuse crescând. În astfel de condiții i-ar fi fost greu oricui, chiar și fără un drum până la morgă să o vadă tăiată de bisturiu.

Michael își drese glasul de două ori, apoi întrebă:

— A fost violată?

Pete recurse la un limbaj evaziv, iar Will așteptă să vadă cum va răspunde și cum avea să-l afecteze răspunsul pe Michael.

— Sunt, cu siguranță, urme de penetrare forțată, dar e greu să-mi dau seama dacă actul a fost sau nu de comun acord.

Pete dădu din umeri.

— Bineînțeles, dacă violul ar fi avut loc post-mortem, atunci nu ar exista semne de traumă vaginală, deoarece ar fi dispărut reflexul de respingere.

Pe fața lui Michael se ivi un zâmbet silit, indicând că nu era deloc mulțumit.

— Ai spus că avusese deja relații sexuale. Poate ar trebui să aflăm dacă avea un prieten, le reaminti Will.

— Am întrebat-o pe Gina despre asta noaptea trecută. Gina e soția mea, explică Michael.

Will încuviință din cap, iar Michael continuă:

— Cynthia nu avea niciun iubit, era un copil bun. Phil n-a avut niciodată probleme cu ea.

Will știa că tatăl era vânzător ambulant și că se afla în colțul opus al țării când fiica lui fusese omorâtă.

— Când se întoarce?

— În după-amiaza asta, cel târziu, răspunse Michael. Vreau să terminăm mai devreme ca să mă pot duce la el.

Se întoarse spre Will.

— Am să te anunț dacă știe ceva folositor.

Will dădu din cap, înțelegând mesajul. Michael avea să vorbească singur cu tatăl fetei. Will era în parte bucuros că fusese scutit de asta.

— Ai găsit mostre de ADN? îl întrebă Michael pe Pete.

— Câteva.

— Le pot duce eu sus la laborator pentru tine.

— Mulțumesc, îi spuse Pete, îndreptându-se spre dulăpiorul de lângă ușă.

Îi dădu lui Michael o pungă de hârtie sigilată ce conținea probele recoltate de la Cynthia Barrett.

— Crezi că există vreo legătură între aceste cazuri și cele pe care ți le-am arătat ieri? îl întrebă Will pe Michael.

Celălalt bărbat privi din nou chipul Cynthiei.

— Fără îndoială, răspunse el. E clar că degenerează.

— Ai găsit de la cazul lui Monroe și până acum pe cineva care s-ar potrivi profilului? întrebă Will.

Detectivul scutură din cap.

— Numai la asta m-am gândit noaptea trecută. Nu-mi vine în minte nimeni care ar fi putut să facă asta.

Ezită puțin, după care sugeră:

— Mă gândesc că e cineva care era cu ochii pe locul crimei lui Monroe când am ajuns acolo. După ce am terminat, m-am dus direct acasă. Probabil m-a urmărit. Iisuse!

Își duse mâna la frunte.

— Putea să pună mâna pe Tim. Pe soția mea…

Își lăsă mâna să cadă.

— Mi-am dus familia de acasă. Nu sunt în siguranță cât timp nebunul ăsta e în libertate.

— Cred că e cel mai bine, spuse Pete.

Își puse mâna pe brațul lui Michael.

— Îmi pare rău, domnule detectiv, că vi s-a întâmplat așa ceva.

Michael dădu din cap, iar Will văzu că avea din nou lacrimi în ochi.

— Era un copil bun, spuse Michael. Nimeni nu merită așa ceva, dar Cynthia…

Scutură din cap.

— Trebuie să punem mâna pe individul ăsta. N-am să mă simt în siguranță până când directorul închisorii n-are să bage acul în brațul nenorocitului.

Se uită fix la Will, repetând:

— N-am să mă simt în siguranță.

•

Will se sprijini de mașina lui Michael Ormewood, așteptând ca detectivul să i se alăture. Deschise clapeta telefonului și privi ecranul, vrând să o sune pe Angie. Era ceva ce ea nu-i spusese, o cunoștea prea bine ca să nu-și dea seama când ascundea ceva. Ar putea să o sune și să o întrebe dacă își mai amintise ceva despre Michael. Angie lucrase cu el. Îi știa activitățile extra-curriculare. Cu siguranță știa mai multe decât îi spusese.

— Rahat, șopti Will, închizând telefonul.

Ce idiot fusese! Probabil că ea se culcase cu el. Era fix genul ei: un nesimțit însurat, nedisponibil, care cu siguranță avea să se folosească de ea și apoi să o lase. Will trase aer în piept, apoi îi dădu drumul, simțind cum propria prostie îl copleșea. El își făcuse griji în privința lui John Shelley, când Michael Ormewood fusese ultimul nemernic din viața ei. Will se întrebă dacă încă se mai vedea cu el. Stăteau destul de aproape când îi întâlnise pe coridor în ziua precedentă. Cu toate acestea,

noaptea trecută, Angie vorbise foarte aspru despre Ormewood când o întrebase despre el. Dacă încă se mai culca cu el, Will era sigur că Angie i-ar fi spus. Sau poate că nu. Trecuseră doi ani. Era cea mai lungă perioadă în care el și Angie nu se văzuseră. Poate că lucrurile se schimbaseră.

Nu, nimic nu se schimba, niciodată.

— Rahat, repetă Will.

Își puse mâinile pe acoperișul mașinii și fruntea pe brațe. Ce putea să facă? Să se ducă să o confrunte? Să îi ceară să îi spună ce făcuse în ultimii doi ani?

Will își lăsă mâinile pe lângă corp și se întoarse, când auzi ușa dinspre scări trântindu-se. Ormewood traversa parcarea cu o mână în buzunar și un zâmbet pe față. Nu mai părea obosit, era chiar încântat. Probabil că se oprise pe la biroul lui Angie în drum spre laboratorul unde lăsase trusa cu probele de viol. Ar fi avut timp și de o partidă scurtă în debara, de unde să știe Will?

— Scuze că a durat atât, spuse Michael, deblocând portierele. Am avut nițică treabă.

— Sigur, bombăni Will, lăsându-se în scaunul pasagerului.

Se uită pe geam, așteptându-l pe Michael să urce și să pornească mașina. Dacă strângea mai tare din dinți, aveau să i se crape măselele.

Michael își întinse brațul de-a lungul spătarului scaunului lui Will, conducând mașina în marșarier pentru a ieși din parcare. Schimbă vitezele și ieși din garaj, salutându-l pe paznicul de la poartă când trecură pe lângă el.

— Ce zi de rahat, spuse Michael, punându-și la ochi o pereche de ochelari de soare întunecați. Ai copii?

— Nu, spuse Will.

Se gândi că era a doua oară când Michael Ormewood îi pusese acea întrebare. Poate că Angie îi spusese că Will nu voia să aibă copii. Și-o putea imagina stând în pat cu Ormewood,

împărtășind secrete. Ar fi făcut Angie asta? L-ar fi trădat pe Will în asemenea hal?

— Nu-mi imaginez ce poate să-i treacă lui Phil prin cap în acest moment. Dacă ceva i s-ar întâmpla lui Tim, m-aș simți de parcă inima mi-ar fi smulsă din piept. E o parte din mine.

— Înțeleg.

— Dar nevastă? întrebă Michael. Ești căsătorit?

Will se uită la el, încercând să-și dea seama unde voia să ajungă cu acele întrebări.

— Nu.

— Ești în vreo relație?

Will se simți iritat, dar încercă să se controleze.

— Nu.

— Gina, spuse Michael, fără să-și dea seama de reacția lui Will. Lucrează la Piedmont la urgențe. Ce se zice mereu despre polițiști? Că se căsătoresc fie cu asistente, fie cu prostituate?

Având în vedere faptul că Michael își părăsise ultimul loc de muncă în circumstanțe neclare, lui Will i se păru destul de periculos să glumească despre prostituate.

— Tipa aceea, Polaski… începu Will să spună.

Încercă să se gândească la ceva ce un bădăran ar spune despre femei. Singurul lucru care îi veni în minte fu:

— E destul de atrăgătoare.

Michael păru surprins, de parcă nici nu i-ar fi trecut prin minte că Will avea un penis.

— Da, spuse el. Dar, așa ca de la bărbat la bărbat, îți zic să te ferești de ea.

— De ce?

— Are o fire iute, știi ce vreau să zic? Pare drăguță, dar e genul care să-ți facă zile fripte.

Will se sprijini cu cotul de portieră și se uită pe geamul lateral.

Deci, se culcase cu ea.

Michael schimbă subiectul.

— Scuză-mă că m-am pierdut cu firea ieri când am văzut-o pe Cynthia. Lucrez la Omucideri de

ceva vreme dar nu te aștepți ca așa ceva să se întâmple chiar unei persoane pe care o cunoști.

Will numără stâlpii de telefon, văzu pancartele cu afișe și semnele de circulație, un amalgam de litere cețoase ce nu aveau noimă la acea viteză.

— Da.

— Trebuie să recunosc, nu cred că voi mai putea să-mi fac meserie la fel ca până acum. Să înștiințez oamenii, vreau să zic. Altfel e când cunoști persoana implicată, știi victima și părinții și toate alea.

— Îmi închipui.

— Ai apucat să te uiți la dosarul lui Monroe?

— L-am frunzărit, minți Will, bazându-se pe ce îi spusese Angie despre prostituată. Ai arestat-o de vreo câteva ori când ai lucrat la Moravuri.

Michael păru în sfârșit să simtă atmosfera tensionată dintre ei. Îl privi pe Will cu colțul ochiului.

— Da, recunoscu. Mi-a zis Polaski asta ieri. Uitasem complet. Raziile alea. Ai lucrat vreodată la Moravuri?

Will scutură din cap.

— Poți să arestezi și vreo sută într-o săptămână. Te învârți în cerc. Le arestezi și într-o oră sunt din nou pe centură.

— Ai avut vreodată de-a face cu proxenetul ei? Baby G?

Michael ridică din umeri.

— Din câte îmi amintesc eu, nu. Ăștia cresc repede. Azi sunt doar niște pușți chiulind de la școală și mâine îi vezi cu pistolul în mână și traficând fete și droguri.

Ridică din nou din umeri. Poate de la el prinsese Angie obiceiul.

— Probabil că Baby G mă știe de atunci, dar n-a zis nimic. Crezi că are ceva de-a face cu crimele? Nu i-am verificat alibiul de duminică seara.

— Era cu noi când Cynthia a fost omorâtă, îi reaminti Will.

— Sunt sigur că are destui băieței care să se ocupe de treburile murdare pentru el.

Will încuviință din cap.

— Trebuie să mă uit prin dosarele mele de la Moravuri. Am să le iau în seara asta acasă.

Will simți nevoia să se ofere:

— Pot să te ajut, dacă vrei.

— Nu.

Tonul lui Michael fusese aspru, însă se mai domoli, spunând:

— Știi cum e. Treci în rapoarte numai jumate din informație. Restul îl păstrezi în minte ca să nu te poată prinde în instanță că ai scris un lucru când de fapt ai vrut să zici altul.

— Desigur.

Will aruncă din nou o privire pe furiș înspre Michael Ormewood. Nu era la fel de înalt precum Will, însă era brunet și bine făcut, genul de bărbat care o atrăgea pe Angie. Era clar că nu se antrena la fel de mult ca Will, dar nici nu se ramolise. Poate jucase fotbal american în liceu. Will iubise fotbalul, însă îi fusese prea rușine să se înscrie la vreun sport de echipă unde ar fi trebuit să se dezbrace la vestiar. Ormewood probabil fusese printre cei mai buni, căpitanul echipei, cel pe care îl admirau toți.

Will trase din nou aer adânc în piept și expiră încet.

Minunat. Doar un singur gând fugar cum că Angie se culcase cu Ormewood și dintr-odată Will își retrăia visele eșuate de sportiv din timpul liceului. Will știa că Angie nu avea să-i zică nimic niciunui bărbat. Faptul că avea noi cuceriri era un joc de-al ei, prin care se putea reinventa. Dacă le-ar fi spus adevărul despre trecutul ei, ar fi stricat tot farmecul. Dacă ar vrea să fie într-o relație serioasă, cu cineva care o cunoștea pe dinăuntru și pe dinafară, ar rămâne cu Will.

Michael bătu cu degetele pe volan.

— Greer mi-a spus că pot să-mi iau niște zile libere. Nu știu ce să fac. Nu mă simt bine să stau și să nu fac nimic. Nu m-aș ierta niciodată dacă mi-ar scăpa ceva și individul ăsta ar mai lua o viață. Chiar acum ar putea să fie în căutarea unei noi victime.

— Da, spuse Will, dându-și seama că, în timpul în care el fusese preocupat de gândurile lui, nu observase că Michael i se adresase precum unui coleg și nu unui adversar.

Michael conduse prin Homes, trecând pe lângă aceiași puști pe biciclete pe care îi observase Will în ziua precedentă.

— Ar trebui să-i arestăm, spuse Michael. Ar trebui să fie la școală.

— De ce nu era Cynthia la școală? întrebă Will.

— Nu știu. Poate nu se simțea bine.

— Cum stătea cu prezențele?

— Ce legătură are asta?

— Tatăl ei era plecat din oraș majoritatea timpului. Era des singură acasă fără să fie supravegheată de vreun părinte.

— Eu și cu Gina am făcut tot posibilul să avem grijă de ea.

Lui Michael i se păruse că Will îl acuza.

— Soacra ta o vedea des acasă în timpul zilei?

— Asta ar trebui să o întrebi pe Barbara, spuse Michael, parcând mașina în fața clădirii numărul nouă.

— Te superi dacă o întreb?

— Barbara și cu mine suntem destul de apropiați și niciodată nu mi-a spus că Cynthia ar sta acasă. Am să o întreb, bine? Dar nu cred ca o să ducă nicăieri asta. Cyn era o fată bună. Avea note bune la școală și nu intra în încurcături. Phil spunea mereu că e un înger.

— Pari să știi multe despre ea.

Michael se uită la palmele sale pe volan. Când începu să vorbească, sună de parcă se destăinuia lui Will.

— Am încercat să avem grijă de ea. Phil nu era niciodată acasă. Nevasta lui a fugit de acasă cu un fraier acu' șase ani, fără să se mai întoarcă. A făcut și el tot ce-a putut, dar nu știu…

Se întoarse spre Will.

— Dar nu a fost suficient. Când ai un copil, trebuie să faci mai mult de atât. Îți schimbi prioritățile, nu mai conduci o mașină nouă din doi în doi ani, nu porți costume scumpe sau te duci tot timpul în oraș la restaurante și filme. Faci sacrificii.

— Phil nu făcea asta?

— Cred că am spus destul, îi zise Michael, scoțând cheia din contact. Are și așa destule pe cap fără ca să-l mai vorbească și prietenii pe la spate.

Michael deschise portiera.

— BMW-ul nu e, spuse el, ceea ce însemna că proxenetul probabil nu era acasă.

Will îl urmă până la apartamentul bunicii, care era la parter. Bătură de câteva ori la ușă însă, deși se auzea televizorul în fundal și bunica râzând împreună cu publicul din studio, nimeni nu răspunse.

— Apartamentul lui Monroe e la etaj? întrebă Will.

— Da, spuse Michael. În locul tău nu aș lua liftul.

Will îl urmă pe Michael pe scări. În clădire era liniște, cu excepția apartamentului bunicii. Oamenii fie erau la serviciu, fie erau mahmuri după seara precedentă și singurul zgomot care se putea auzi era al pașilor lor pe trepte.

Când aproape ajunseră sus, Will încetini pasul, oprindu-se în locul în care fusese găsit trupul lui Aleesha Monroe. Erau pete de sânge pe trepte, în ciuda faptului că cineva încercase, în mod clar, să curețe urmele.

— A murit aici, îi spuse Michael, oprindu-se pe palier să-și tragă sufletul.

Will îngenunche să privească urma lăsată de mâna ei când încercase să urce treptele. Pozele de la locul faptei erau destul de dure, însă era și mai straniu să te afli în locul în care femeia murise.

— Nu cred că a vrut ca ea să moară, spuse Michael.

Will ridică privirea, gândindu-se că bărbatul mai spusese asta de cel puțin două ori.

— De ce crezi asta?

— Ea singură s-a întors pe spate.

Arătă către conturul ce marca poziția în care zăcuse Monroe.

— Gura probabil că i s-a umplut de sânge și s-a înecat.

Așteptă timp de o clipă, uitându-se la treptele pline cu sânge.

— E trist, dar se mai întâmplă.

Will nu credea că mai avusese vreodată un caz unde să se fi întâmplat asta, însă încuviință din cap de parcă oamenii mureau mereu în astfel de accidente.

— Ce crezi că s-a întâmplat? îl întrebă.

Michael privi în sus pe scări ca și cum ar fi putut să vadă cum se întâmplaseră evenimentele.

— Bănuiesc că se aflau în apartament când au început să se certe. Clientul a plecat, iar ea nu a vrut să-l lase. S-au încăierat aici, arătă el către trepte, apoi lucrurile au luat o întorsătură urâtă.

— Ușa era descuiată sau încuiată când a ajuns aici primul polițist?

— Încuiată.

Will își imagină scena, gândindu-se că varianta lui Michael era la fel de plauzibilă ca oricare alta.

— Ai cheia?

— Da.

Michael scoase o pungă de plastic din buzunar. O rulă și îi arătă lui Will o cheie cu o etichetă roșie.

— Era în poșeta ei.

— Ai mai găsit și altceva?

— Machiaj, câțiva dolari și niște scame.

— Hai să mergem, spuse Will, urcând din nou pe scări.

Simțea că i se zbârleau firele de păr de pe ceafă cu cât se apropiau mai mult. Will nu crezuse niciodată în fantome și spiriduși, însă nu putea să nege faptul că atmosfera de la locul unei crime era încărcată de o energie ce trăda faptul că acolo avusese loc o moarte violentă.

— Am ajuns, spuse Michael, tăind banda galbenă a poliției cu partea zimțată a cheii.

Descuie ușa.

— Intră.

Era clar că Aleesha Monroe nu fusese bogată, dar din cum arăta apartamentul, ea avusese mare grijă de puținele lucruri bune pe care le avea. În afară de baia mică, mai erau două camere: un dormitor și o bucătărie/sufragerie. Ceea ce remarcă Will era că apartamentul era surprinzător de curat. Nu erau vase murdare care să putrezească în chiuvetă, iar mirosul puternic din coridor nu pătrunsese prin pereți.

— Așa arăta când ai ajuns aici? îl întrebă Will pe Michael.

— Da.

Echipa lui Michael întorsese casa pe dos în urmă cu două nopți. Faptul că acum el stătea lângă ușă, rezemat de toc, indica faptul că i se părea o pierdere de vreme.

Will ignoră mesajul și se plimbă atent prin cameră, căutând orice lucru în neregulă. Bucătăria era o chicinetă, cu un singur dulap și două sertare. Unul era folosit pentru tacâmuri, iar celălalt conținea tot felul de lucruri ce se găseau într-o gospodărie: vreo două pixuri, o mulțime de chitanțe și un set de chei care probabil supraviețuiseră mai mult decât ușile pe care ar fi trebuit să le deschidă.

Se opri lângă o plantă de la fereastră. Pământul era complet uscat, iar planta era ofilită. Masa de

sticlă de lângă canapea lucea de curățenie, la fel și măsuța cu care se asorta. Pe masă se aflau un teanc de reviste și o scrumieră ce fusese, în mod clar, curățată. Nu părea să fie praf pe podea sau vreun indiciu cum că acolo ar fi locuit o persoană dependentă de droguri. Will fusese în casele multor narcomani și știa cum trăiau. Heroina era cea mai rea. Drogații erau precum niște animale bolnave care nu se mai îngrijeau și asta se oglindea și în mediul lor înconjurător.

Deși Will văzuse urme clare de pudră neagră pe tocul ușii și pervaz, tot întrebă:

— Ai găsit multe amprente?

— Vreo șase mii, spuse Michael.

— Nu și pe mesele de sticlă?

Michael privea pe coridor, de parcă auzise un zgomot.

— Probabil că și-a adus clienții aici. Era suficient ADN pe cearșafuri cât să clonezi un sat întreg.

Will intră în baie, spunându-și să nu uite să revină la întrebarea pusă. Verifică sertarele, observând că hainele nu fuseseră răscolite. Dulapul era plin de haine și un aspirator Hoover se afla între cutiile de pantofi. Punga aspiratorului era goală. Probabil că tehnicienii care se ocupaseră de locul crimei o luaseră pentru a face analize mai detaliate. Probabil că luaseră și așternutul de pe pat. Salteaua lui Monroe era goală, cu o pată de sânge înflorind în mijloc.

Michael stătea în pragul ușii. Părea că știe ce avea să întrebe Will.

— Pete a zis că e sânge menstrual. Probabil că era pe stop.

Will rămase tăcut, continuând inspecția în dormitor, cu gândul în continuare la mesele de sticlă curate. Îl putea auzi pe Michael foindu-se prin apartament, impacientat. Will se uită la urmele de pudră neagră unde tehnicienii căutaseră amprente în locurile evidente: marginea noptierei,

clanța ușii, cufărul mic cu tricouri și blugi. Faptul că nu era deloc pudră pe sticlă însemna că nu găsiseră amprente.

— Ai văzut știrea în ziar în dimineața asta? întrebă Michael.

— Nu, recunoscu Will.

Din motive evidente, urmărea știrile mai mult la televizor.

— Monroe era a doua știre după un scandal la spital.

Will se lăsă în patru labe, verificând sub pat.

— I-ai dezvăluit numele?

— Nu pot, până când nu-i găsim familia. Și nu am spus nimic nici de chestia cu limba, adăugă Michael.

Will se lăsă pe spate, aruncând o privire de jur împrejurul camerei.

— Nu și-a trecut numele părinților niciodată când a fost arestată?

— Numai pe Baby G.

Deschise sertarul de la noptieră. Gol.

— Nicio agendă telefonică?

— Nu avea telefon, nici fix, nici mobil.

— Ciudat.

— Totul costă bani. Și fie îi ai, fie nu.

Michael încă se uita la Will.

— Te superi dacă te întreb ce crezi că ai să găsești?

— Vreau doar să-mi fac o părere despre apartament, răspunse Will, deși deja începuse să-și facă impresii și asupra altor lucruri.

Fie Aleesha Monroe era un Mr. Proper al prostituatelor, fie cineva avusese mare grijă să curețe bine apartamentul.

Will se ridică și se întoarse în sufragerie. Michael era iarăși lângă ușă, cu mâinile la piept. De ce nu observase că cineva făcuse curat în apartament? Până și un detectiv de ocazie care ar fi învățat meseria din filme polițiste s-ar fi prins de asta.

— Chiuveta a fost curățată lună, spuse Will.

Buretele era încă umed și când îl duse la nas simți mirosul puternic de înălbitor.

— Miroși ăla din vreun motiv anume? întrebă Michael.

Îl privea pe Will cu atenție. Acum nu se mai rezema de tocul ușii.

Will dădu drumul buretelui în chiuvetă.

— A avut ceva bani ascunși pe undeva? întrebă el, evitând dinadins întrebarea lui Michael.

— E trecut în raport.

Will nu avusese încă timp să descifreze raportul de la locul crimei, așa că spuse:

— Zi-mi-l punct cu punct.

Era evident că pe Michael îl iritase rugămintea, însă îi spuse:

— Avea niște bani într-un ciorap îndesat în fundul canapelei. Erau în jur de opt dolari. Trusa ei era într-o cutie de metal, pe tejgheaua din bucătărie. Seringi, folie, o brichetă, lucrurile obișnuite.

— Fără droguri?

— Urme pe fundul cutiei, dar nu am găsit nimic.

— Deci trebuia să lucreze.

— Da, spuse Michael. Nu avea de ales.

Will se întoarse în baie. Perdeaua de la duș era de un albastru-închis, la fel și carpeta de pe podea cu care se asorta și capacul de la WC. Ridică ușor carpeta, observând că podeaua de linoleum fusese măturată.

Unei mașini de poliție îi trebuiau treizeci și două de minute să ajungă acolo. Ucigașul se bazase pe reacția întârziată, profitase de aceasta cât timp curățase în urma lui. Nu se vedeau semne de panică, nu se mișcase în grabă să-și ascundă urmele și să iasă de acolo. Tipul știa ce face.

— Deci? întrebă Michael.

Stătea în afara băii, uitându-se la Will.

— Ținea curat în casă, spuse Will, deschizând dulăpiorul cu medicamente.

În afară de paracetamol și pastă de dinți, nu avea nimic neobișnuit.

— Nu sunt prezervative.

— Am crezut că am stabilit că le-a cumpărat făptașul.

— Poate, răspunse Will, gândindu-se că avea mai multă încredere în Angie când venea vorba de asta.

Se opri în prag deoarece detectivul îi stătea în cale.

— E vreo problemă?

— Nu.

Michael făcu un pas în spate.

— Am doar impresia că îmi inspectezi munca.

— Ți-am zis că nu fac asta, spuse Will, deși, dacă era să fie cinstit, începea să bănuiască abilitățile de detectiv ale lui Michael.

Până și un orb ar fi putut să vadă că apartamentul fusese curățat lună.

— I-ai chemat deja pe cei de la curățenie? întrebă Will.

— Poftim?

— Am văzut că au fost curățate treptele, îi spuse Will. Am presupus că ai chemat tu o echipă să facă curățenie.

— Poate unul dintre locatari, răspunse Michael, îndreptându-se spre ușă. Banda nu era tăiată, iar eu n-am chemat pe nimeni. Pot să-l întreb pe Leo.

— Stai liniștit. Eram doar curios.

Will trase ușa după el. Învârtea cheia în yală, când un zgomot puternic răsună pe scări, urmat de țipătul unui copil.

Will trecu pe lângă Michael pe trepte, apucă balustrada și-și făcu vânt pe palier. Auzi și alte țipete, un al doilea copil care strigă „Ajutor!” și o luă la fugă pe ultimele trepte, izbind ușa să iasă.

— Ajutor! strigă un băiețel, fugind dintr-un capăt într-altul al parcării, cu o fată pe urmele lui.

— Ce dracu… murmură Michael fără suflare.

Gâfâia în urma alergăturii.

— Iisuse, spuse răsuflând și îndoindu-se de șale.

Băiatul o zbughi înspre un petic de iarbă unde se aflau cutiile poștale ale locatarilor clădirii. Se ascunse după una dintre ele, dar fata îl prinse din urmă. I se așezase pe spate când Will ajunse la ei.

— Dă-mi înapoi, îi porunci ea, lovindu-și prizonierul cu pumnul în rinichi.

— Jazz! strigă băiatul.

— Stați așa, spuse Will. Haide.

Cu grijă, o apucă pe fată de braț.

Ea se smuci, răstindu-se la el.

— Nu-i treaba ta, fraiere.

— În regulă, spuse Will, îngenunchind să vorbească cu băiatul. Ești bine?

Băiatul se rostogoli cu fața în sus. Will presupuse că rămăsese fără suflu. Îl ajută pe băiat să se ridice, știind că asta i-ar face bine. Puștiul avea vreo nouă sau zece ani, dar hainele pe care le purta păreau mai degrabă să-i vină unui adult. Până și încălțările erau prea mari pentru tălpile lui.

— Zi-mi ce s-a întâmplat, i se adresă Will fetei.

— Mi-a luat…

Se opri când Michael ajunse lângă ei și rămase cu gura deschisă și ochii mari de frică când îl văzu.

— E în regulă, îi spuse Michael, ținând mâinile depărtate.

Fata nu îl categorisise pe Will, însă Michael putea la fel de bine să fi purtat o pancartă la gât pe care să scrie „polițist”. Probabil fusese învățată de mic copil să nu vorbească cu polițiștii.

Făcu un pas înapoi, întinse mâna înspre fratele ei și îl smuci de braț în sus.

— Lăsați-ne-n pace. N-avem ce vorbi cu voi.

Michael arătă către băiat.

— E fratele tău?

Îi zâmbi băiatului.

— Cum te cheamă? Am și eu un băiat de vârsta ta.

— Nu vorbi cu el, îl sfătui fata.

— N-o să vă arestăm, o asigură Will.

Fata părea să aibă vreo treisprezece sau paisprezece ani, însă felul în care își încleșta pumnii îi spunea lui Will că nu și-ar fi dorit să ajungă la pământ dacă avea să se enerveze și să înceapă să-l lovească.

— Investigăm ceva rău ce a avut loc aici duminică noaptea, îi spuse el.

— Leesha, spuse băiatul, fix când fata îi acoperi gura cu mâna.

El începu să se agite iritat. În mod clar, băiatul avea ceva de zis și sora lui nu voia ca ei să audă.

— Cum te cheamă? întrebă Michael.

— N-avem ce vorbi, repetă fata. Nu am văzut nimic duminică noaptea. N-am văzut nimic. Nu-i așa, Cedric?

— Ai zis… încercă băiatul să spună, dar fata îi acoperi gura înainte să termine de vorbit.

— Pe care dintre ei îl vrei, îl întrebă Michael pe Will pe un ton scăzut.

— Alege tu, îi spuse Will.

— Ești sigur?

Will încuviință din cap.

— Bine.

Michael ridică glasul.

— Fetițo, e ultima dată când te mai întreb. Cum te cheamă?

Ea rămase țanțoșă, însă răspunse:

— Jasmine.

— E un nume frumos, îi spuse Michael, încercând să o mai domolească.

Când văzu că nu reuși, reveni la tonul autoritar.

— Vino cu mine.

— Pe dracu!

Michael schimbă o privire cu Will.

— Dar ce ton ai, fetițo.

— Nu mă lua pe mine cu fetițo.

— Scumpo, chiar vrei să-ți îngreunezi situația?

Michael își puse mâinile în șold. Gestul ar fi putut fi aproape feminin, cu excepția faptului că geaca îi flutură, lăsând să se vadă pistolul din toc.

Era o strategie tipică pentru polițiști: sperie-i din timp și sperie-i des. Și funcționă. Fetei i se citi frica în ochi și privi spre pământ, pierzându-și cheful de ceartă.

Michael chiar îi făcu din ochi lui Will, ca și cum ar fi zis „Așa se procedează”.

— Mama ta e înăuntru? o întrebă pe Jasmine.

— E la serviciu.

— Cine are grijă de voi?

Ea bombăni ceva.

— Poftim?

Ea aruncă ochii înspre băiat.

— Am întrebat dacă Cedric o să fie în regulă.

— E fratele tău? întrebă Michael.

Ea ezită, apoi dădu din cap.

— O să fie în regulă, după ce noi doi vom afla cine ar trebui să aibă grijă de voi și de ce nu sunteți la școală.

Își puse brațul în jurul umerilor fetei și o conduse înapoi spre clădire.

— N-ar trebui să fugi de nebună, strigând.

Ea bombăni din nou ceva ce Will nu putu auzi. Michael râse, apoi îi spuse:

— Vedem noi.

Will îi urmări cu privirea până intrară în clădire, apoi se întoarse spre băiat.

— Cedric? îl întrebă. Așa te cheamă, nu-i așa?

Băiatul dădu din cap.

— Hai cu mine.

Întinse mâna, însă băiatul se încruntă urât la el.

— Nu-s un copil, fraiere.

Will oftă. Se rezemă de cutiile poștale și încercă să ușureze cumva situația.

— Vreau doar să te întreb câteva lucruri.

Cedric îi repetă vorbele surorii lui.

— N-avem ce să vorbim.

Se îmbufnă și își încrucișă brațele în încercarea de a imita un gangster. Will ar fi râs dacă nu ar fi fost adevărat că puștiul probabil avea acces la arme mai ușor decât avea un polițist.

— Hei, începu Will, încercând să schimbe tactica. Ce i-a spus numărul zero numărului opt?

Cedric dădu din umeri, însă Will vedea că e curios.

— „Frumoasă curea”.

Cedric schiță un zâmbet înainte să apuce să se abțină.

— Jalnic.

— Știu, recunoscu Will. Încerc doar să te fac să vorbești cu mine.

— N-avem despre ce vorbi.

— O cunoșteai pe Aleesha?

Cedric ridică din umerii săi osoși, însă era încă un copil și nu învățase să-și ascundă emoțiile.

— Aleesha îți era prietenă? bănui Will. Poate avea grijă de tine?

Din nou, ridică din umeri.

— Am întrebat lumea despre ea, știi? Am întrebat pe niște prieteni. Se pare că era o femeie de treabă.

Cedric lovi betonul cu vârful pantofului.

— Poate.

— Avea grijă de tine?

— Bunica mi-a zis să mă țin departe de Leesha din cauza lucrurilor pe care ea le făcea.

— Da, spuse Will. Aleesha nu avea un serviciu prea bun. Dar era drăguță cu tine, nu-i așa?

De data aceasta dădu din cap.

— E greu să-ți pierzi un prieten.

— Verișorul meu Ali a murit anul trecut. A fost împușcat în patul lui.

Will îngenunche în fața băiatului.

— Ai văzut pe cineva în noaptea aceea, Cedric?

Băiatul avea ochii roșii, plini de lacrimi pe care nu voia să le verse.

— Mie poți să-mi spui, Cedric. N-am să-ți fac rău. Și n-am să-ți creez nici probleme la secție. Tot ce mă interesează e să aflu cine a omorât-o pe Aleesha, fiindcă era o femeie de treabă, după cum

știi. Avea grijă de tine și acum e rândul tău să ai grijă de ea.

— Nu pot să-ți spun nimic.

— Nu poți sau nu vrei?

Lui Will îi veni ceva în minte.

— Te-a amenințat cineva? Poate Baby G?

Cedric scutură din cap.

— Încerc doar să aflu cine i-a făcut rău prietenei tale, vru Will să-i explice. Poți să ai încredere în mine.

Privirea băiatului deveni din nou rece și adoptase din nou atitudinea de gangster.

— „Încredere" nu-i un cuvânt pe care-l cunosc.

Will nu crescuse în Homes, dar de mic se destăinuise multor adulți care nu doriseră sau avuseseră cum să-l ajute. N-aveai de unde să știi cine era bun și cine rău. O insignă lucioasă nu indica neapărat calea.

— Vezi asta? întrebă Will, ducându-și mâna la cap, atingând cicatricea care i se prelungea până pe gât. Cu asta m-am ales când am pârât pe cineva. Nu eram mai mare de cât ești tu acum.

Cedric înclină capul, uitându-se la cicatrice.

— Te-a durut?

— La început, recunoscu Will. Dar apoi n-am mai simțit-o, iar când m-am trezit, eram în spital.

— Ai fost bolnav?

— Am pierdut mult sânge.

— Era să mori?

Will își dorise asta, însă spusese această poveste pentru a-l atrage pe Cedric, nu pentru a-și împărtăși secretele cele mai întunecate.

— Au avut grijă de mine doctorii.

Băiatul se uită la cicatrice încă un moment, apoi aprobă din cap. Pe străzi, a fi la un pas de moarte era o medalie de onoare, mai ales dacă acest lucru se întâmpla din motive periculoase.

Will băgă mâna în buzunar și scoase o carte de vizită.

— Ăsta e numărul meu de mobil. Dacă îți amintești ceva, sau dacă pur și simplu vrei să vorbim, sună-mă, da? Nu doar dacă are legătură cu Aleesha.

Cedric aruncă din nou o privire la cicatricea lui Will, apoi înșfăcă repede cartea de vizită, în caz că cineva ar fi fost cu ochii pe ei.

— Acum pot să plec?

— Da, spuse Will. Dar să mă suni, da? La orice oră.

— Bine.

O luă din loc, jucându-se cu mâna pe rândul de cutii poștale când ieși în stradă.

Will se îndreptă de spate, întorcându-se spre Michael, care traversa parcarea din nou, de această dată fără Jasmine. Pe măsură ce bărbatul se apropie, Will văzu că avea o zgârietură pe față. I se prelingea sânge pe guler.

Will se uită înspre clădire, apoi la Michael.

— Ești bine?

— M-a lovit. Îți vine să crezi? Cât are, doisprezece ani?

Scutură din cap, mai degrabă șocat decât nervos.

— Urcam în urma ei pe scări și până să-mi dau seama, o zbughise. M-am dus după ea, am prins-o de picior și copilița s-a întors și m-a lovit în față cu pumnul.

Imită gestul cu propriul braț.

— Bine că lovește ca o fată.

Will nu înțelesese niciodată acea expresie. Pe el îl lovise o singură femeie în toată viața, iar Angie lovea cu toată puterea ei.

Michael se uita înapoi în sus la clădire. Cineva trăgea o perdea.

— Acolo locuiește. La etajul trei.

— Mama ei e acasă?

— Rahat, spuse el, pe un ton care părea să-l întrebe pe Will dacă era așa de prost.

Michael își atinse tăietura de pe obraz, apoi se uită la sângele de pe degete.

— Cred că m-a agățat cu unghia. Arată rău?

— Nu foarte rău, minți Will.

Își scoase batista și i-o oferi lui Michael.

— Vrei să o arestăm sau ce facem?

— Ce? Să-i punem cătușe și să mă trezesc că apar în ziarele de seară pentru că m-am purtat aspru cu un copil? Nu, mulțumesc. Și în plus nu ne-ar spune nimic nici dacă i-ar lua foc părul.

Se așeză pe bordură, gemând. Will nu știu ce altceva să facă, așa că i se alătură.

Michael râse din nou.

— Iisuse, dar m-a nimerit bine.

Se uită la petele de sânge de pe batistă.

— Ar fi trebuit să te las pe tine să te ocupi de ea. Poate că ar fi reacționat mai bine cu cineva mai blând.

Își dădu seama ce spusese.

— Hei, nu te supăra…

— Nu e nicio problemă.

— Totuși, spuse Michael, împăturind batista în două, apoi ducând-o din nou la obraz. Nu știam că lumea încă mai poartă dintr-astea.

— Obicei vechi, recunoscu Will.

Doamna Flannery îi obligase pe toți băieții de la cămin să poarte batiste în buzunar. Will nu pusese niciodată la îndoială acel obicei, presupuse că era ceva ce făceau toți băieții.

— Ai aflat ceva de la fratele ei? întrebă Michael.

— Cedric n-a scos o vorbă.

— Crezi că știe ceva?

Will credea că da, însă dintr-un anume motiv simți nevoia să mintă.

— Nu, nu știe nimic.

— Ești sigur?

— Foarte, spuse Will. E gură-spartă. Sigur ar fi zis ceva.

— Ai noroc că nu te-a lovit în ouă.

Michael împături din nou batista și vru să i-o dea înapoi lui Will.

— Scuze, spuse și o luă înapoi. Am să o rog pe nevastă-mea să o spele.

— Nu e nevoie.

Will luă batista, simțindu-se stânjenit de ideea ca soția lui Michael Ormewood să îi spele lui lucrurile.

— Măi, spuse Michael, sprijinindu-se cu coatele pe genunchi și plecând capul. Trebuie să recunosc că fata aceea îmi aduce aminte de Cynthia. Are aceeași sclipire în ochi, știi?

— Chiar așa? întrebă Will, gândindu-se că acum Michael o descria cu totul altfel decât data precedentă.

— Cyn era o fată bună, să nu mă înțelegi greșit. Doar că avea și un spirit rebel. Părinții tăi sunt divorțați?

Întrebarea îl luase prin surprindere pe Will, ceea ce probabil i se putu citi pe chip.

— Nu e treaba mea, nu?

Michael își frecă ceafa, uitându-se din nou în sus la clădire.

— Tatăl meu a murit când eram cam de vârsta ei. Poate de-aia am și vrut să am grijă de ea.

Will nu mai știa despre care fată vorbea bărbatul.

— Mă gândeam că toți adolescenții au un spirit rebel și că lucrurile iau amploare când părinții divorțează. Începi să reacționezi, să testezi limitele, să vezi cât le poți depăși până te trag înapoi. Mama mea m-a smuls înapoi de guler – în stilul Wile E. Coyote. Mereu avea grijă de mine, mereu era severă. Părinții nu mai sunt așa cu copii din ziua de azi. Nu vor să fie personajul negativ.

— Cynthia era puțin mai nebunatică decât știa Phil?

— Poate mai nebunatică și de cât știam eu, recunoscu. Sau de cât voiam să știu.

— Ai avut intenții bune.

Michael îi zâmbi lui Will.

— Îmi aduc aminte de o fată pe care am cunoscut-o în liceu. Dumnezeule, era superbă. Nici nu mă băga în seamă. Verișorul meu se cuplase cu ea. Era un puști pipernicit, n-avea păr pe corp, decât în cap.

Michael se uită înspre el.

— Știi genul de care vorbesc?

Will dădu din cap, deoarece asta părea că se aștepta Michael să facă.

— Un pierde-vară, continuă Michael. Și se alege cu fata asta frumoasă. Nu numai asta, dar îl lăsa să o atingă, avea de gând să îl lase să se culce cu ea.

Râsul îi era diferit de această dată.

— Eu eram, de obicei, cel cu succes la fete, nu el.

Se întoarse cu fața la Will.

— Mă gândesc că poate n-ar fi trebuit să o urmăresc.

Will era nedumerit.

— Pe Jasmine?

Michael se întoarse cu privirea la clădire.

— Ar fi trebuit să o las să plece, dar a fost o secundă în care… știi cum e când creierul se gândește la un miliard de lucruri în același moment? Mă tot gândeam la cum a fugit Cynthia și cum s-a împiedicat de gard. Ar fi trebuit să repar gardul acela anul trecut.

Își duse pumnii la ochi.

— Doamne Dumnezeule!

Will era uluit. În urmă cu o oră voia să îl snopească în bătaie pentru că se culcase cu Angie. Acum îi era doar milă de el.

— La asta mă gândeam când Jasmine a luat-o la fugă… la Cynthia fugind prin curte. Și fără să gândesc, am apucat-o de picior s-o opresc. Știi… ca să nu se lovească precum Cynthia.

Se întoarse spre Will.

— Cred că trebuie să-mi iau niște zile libere, cum a sugerat Greer. Situația asta pare să mă

afecteze mai mult decât mă așteptam. Te superi?

Pe Will îl surprinse întrebarea, însă fu repede de acord.

— E în regulă.

— Scuză-mă că te dezamăgesc. Doamne, parcă-s o muiere. Numai nebunii vorbesc, probabil crezi că sunt vreun psihopat.

Scutură din nou din cap.

— Cred că am nevoie de vreo două zile. Puțin timp să trec peste asta, să mă împac cu cele întâmplate.

— E în regulă, spuse Will, bucuros că Michael ajunsese singur la acea concluzie.

Era clar acum că bărbatul se străduise toată ziua să nu se piardă cu firea.

— Tu fă ce ai nevoie.

— Dar am nevoie să mă ții informat. Trebuie să știu ce se întâmplă. Te deranjează? Nu vreau să te calc pe bătături. Nu pot să mă țin deoparte fără să am vreo veste. Știu că ai să-l prinzi pe nemernicul ăsta, dar vreau să aflu cum progresează cazul.

Pe Will nu îl încânta ideea, însă îi spuse:

— Sună-mă oricând vrei.

— Mulțumesc, spuse Michael.

Will îi auzi ușurarea din glas și putu să-i citească recunoștința în ochi.

— Mulțumesc.

Capitolul 26

19:22

John era atât de istovit încât aproape uită să coboare din autobuz la stația lui. Sări de pe scaun, strigând „Așteaptă!” când șoferul începu să închidă ușile.

Practic căzu pe trotuar, simțindu-se de parcă ar fi dat toată ziua la picamer. Art întrebase cine se oferă să lucreze până târziu și John ridicase mâna

bucuros, gândindu-se că era mai bine să-și țină mintea ocupată cu altceva în afară de Joyce și încurcătura în care intrase. Nici măcar nu putea închide ochii fără să se gândească la fetița aceea blondă din curtea lui Michael. Noaptea trecută, tremurase atât de tare încât se trezi din somn. Transpirat din cap până-n picioare, începuse să se vaiete ca un copil, legănându-se de pe o parte pe alta, până când căzu într-un somn agitat.

Orele suplimentare ale lui Art însemnau a face o muncă de rahat, pe care nu i-ai fi dorit-o nici măcar unui dușman: curățarea unei canistre înfundate din sistemul de aspirare. Cuva era îngropată în subteran și putea să țină milioane de litri de scame de covor, fulgi pentru micul dejun și ceva ce mirosea a jeleuri stricate – toate resturile pe care le aspirau din mașini, înainte de a le trimite la spălat. John abia reușise să se strecoare prin deschizătură și când ajunse înăuntru, estimă că recipientul era lat de vreo trei metri și că avea o circumferință de vreo doi și jumătate. În mintea lui, semăna prea mult cu un sicriu.

Art îi dăduse o lanternă și o pereche de mănuși din cauciuc. Bateria ținuse cam treizeci de minute. Mănușile se lipiseră una de alta încă dinainte să deschidă capacul. John își afundă mâna goală înăuntrul țevii murdare și scoase ce părea a fi un smoc de păr. Se gândi la particulele de piele moartă și muci pe care un corp normal le lepăda în fiecare zi și îi veni înapoi sandvișul cu banane înainte să poată ajunge înapoi la aer.

— Ești un tip vrednic, îi spuse Art.

Bărbatul se uită la fața cenușie a lui John, văzu cămașa pătată de vomă și îi puse în mână o bancnotă de cincizeci. Cincizeci de dolari pentru nici două ore de muncă. John ar fi sărit înapoi în propria vomă dacă Art i-ar fi oferit încă pe-atât.

Aerul curat îi făcu bine în drumul spre camera lui de la pensiune. Pe stradă se simțea un miros, la orice oră din zi și în orice fel de vreme, pe care

John ajunsese să-l asocieze cu sărăcia. Probabil că plămânii săi îl absorbeau și substanțele cancerigene se agățau de organele lui ca firele de păr care se agățau de peria aspiratorului.

— Bună, frumosule.

John ridică privirea și o văzu pe Martha Lam așezată pe veranda casei. Era îmbrăcată din cap până-n picioare în haine negre din piele și era machiată mai strident decât de obicei. Ar fi vrut să-i pună o întrebare obraznică, de exemplu dacă iubitul ei o lăsase baltă, dar în loc de asta, spuse:

— Bună ziua, doamnă Lam.

Ea se ridică și depărtă brațele, făcând o mică piruetă.

— M-am aranjat pentru inspecția surpriză.

El nu știa ce să spună. „Arătați bine” ar fi fost o necuviință, un comportament ce putea fi interpretat drept cochet.

În cele din urmă zise doar:

— Da, doamnă, deschizând ușa și așteptând ca ea să intre prima.

— L-am trimis pe domnul George înapoi la închisoare azi-dimineață, îi spuse ea.

— Pe cine?

— Pe amicul tău de deasupra.

John nu știa despre cine vorbește. Apoi își aminti.

— Nu-i amicul meu, îi zise și ea îi aruncă o privire care îl avertiza să nu-i răspundă obraznic.

— Îmi pare rău, se scuză el. Am avut o zi grea. Nu mă așteptam să vă găsesc aici.

— Nu se numesc vizite-surpriză degeaba.

Erau treisprezece trepte până la etajul lui și John se simțea de parcă s-ar fi târât pe fiecare. Adevărul era că nu prea dormise de când îl urmărise pe Michael la Grady Homes în urmă cu două zile și aflase ce făcea vărul său. Țipetele îngrozite ale femeii de culoare încă îi mai răsunau în minte. John își aminti de propriile țipete când Zebra se năpustise peste el în prima noapte pe care o

petrecuse în închisoarea de Stat. Erau aproape identice.

John descuie zăvorul și deschise ușa. Prima dată observă fereastra întredeschisă vreo cincisprezece centimetri și jaluzeaua din hârtie glasată ce fusese ruptă în partea de jos. Un alt lucru pe care îl observă era mirosul. Îi trebuiră vreo câteva secunde să-și dea seama că mirosul era degajat de propriul lui corp. Era teamă.

— Ai mai reorganizat lucrurile.

Doamna Lam își agăță poșeta de mânerul ușii ca să-și elibereze mâinile.

— Îmi place cum a ieșit.

Începu să-i scotocească printre haine, dar John nu putea face altceva decât să se holbeze la patul lui, la felul în care fusese înclinat dinspre colțul peretelui în loc să fie lipit de acesta, cum era așezat de obicei.

Oricine ar fi fost persoana care intrase cu forța, voia ca John să știe că fusese acolo.

Doamna Lam ridică lada frigorifică și verifică ce era înăuntru.

— Proba de urină a ieșit bine.

John nici nu putea să răspundă. Fotografia pe care o avea cu mama lui fusese stricată. Cineva o rupsese în două, scoțându-l pe John din imagine.

— John?

Întoarse capul brusc și se uită la ea.

— A fost negativă, spuse ea, apoi arătă către pat. Vrei să-l ridici, te rog?

El se aplecă să ridice salteaua. Atinse cu vârfurile degetelor ceva solid și rece.

John rămase înmărmurit, cu o mână sub saltea și cealaltă deasupra ei.

— John? întrebă doamna Lam.

Bătu din palme pentru a-l îmboldi.

— Hai, iubire. Nu am toată noaptea la dispoziție.

Din gura deschisă îi curgea salivă. Simți că i se strânge pieptul. Începu să tremure.

— John?

Doamna Lam era lângă el, îi puse mâna pe spate.

— Hai, flăcăule? Ce se întâmplă?

— R-r-rău, îngăimă el, cu trupul zguduit de convulsii.

Simți că nu își mai putea controla intestinele și îi era teamă să nu își dea drumul.

— Hai să stăm jos, îl liniști ea, conducându-l către pat.

Îi duse dosul mâinii la frunte.

— Ești cam transpirat. Ai de gând să vomiți, băiete?

— Îmi…

John nu putea să lege nici două cuvinte.

— Îmi…

Se uită spre fereastra deschisă, la deschizătura de cincisprezece centimetri.

— Vrei niște apă?

El încuviință, smucind repede capul în sus și-n jos.

— Am o sticlă de apă în poșetă.

Ea se întoarse cu spatele să-și ia poșeta de la ușă și dintr-o mișcare disperată, John trase cuțitul de sub saltea și îl aruncă spre deschizătură.

Doamna Lam se întoarse către el, parcă mișcându-se cu încetinitorul. El își ținu respirația, zărind cu coada ochiului o licărire de metal, în timp ce briceagul plutea spre fereastră.

John tuși instinctiv, aplecându-se, în speranța de a acoperi sunetul făcut de cuțit dacă s-ar fi lovit de tocul ferestrei și ar fi căzut înapoi în cameră.

— Poftim, spuse doamna Lam, deschizând sticla. Ia câteva guri.

John făcu ce i se spuse, apoi se încumetă să arunce o privire în jos, ștergându-și fruntea, pentru a cerceta covorul sub fereastră. Nu era nimic acolo.

— E totul bine acum, spuse doamna Lam, bătându-l ușor pe spate. Ți-a fost doar puțin rău,

nu-i așa?

El dădu din cap, fără să poată răspunde.

— Acum hai să ne uităm sub saltea.

Când el îi oferi apa înapoi, ea scutură din cap în semn de refuz.

— Păstreaz-o tu. Eu mai am destulă în mașină.

John se ridică, clătinându-se pe picioare. Se uită din nou la fereastră și la covorul de sub ea. Nu exista altă explicație, cuțitul trebuia să fi zburat pe fereastră afară.

După ce John sprijini salteaua de perete, doamna Lam îi ceru să ridice și cutia de arcuri.

Nu mai era niciun gândac sub pat de data aceasta, dar covorul era la fel de murdar. John era atât de agitat din cauza cuțitului, încât simțea că îl lasă picioarele.

— Gata, poți să pui totul la loc.

Ea răsfoi cărțile de pe măsuța de lângă pat. Dacă se întâmplase să vadă fotografia ruptă a mamei sale, nu spuse nimic.

— Ți-ai terminat cartea? „Tess d'Urberville"?

— Ăă, spuse John, luat prin surprindere de întrebare. Da, doamnă.

— Spune-mi, John, cine a botezat copilul lui Tess?

Se zgâi la ochii ei machiați cu pricepere. Ea clipi.

— John?

Era o întrebare-capcană. Încerca să-l păcălească.

— Tess a făcut-o, spuse el în cele din urmă și deși știa că are dreptate, îi era teamă să nu fi greșit. Preotul n-a vrut s-o facă, așa că Tess l-a botezat de una singură.

— Foarte bine.

Ea zâmbi, apoi mai aruncă încă o privire camerei.

— N-ai reușit să-ți găsești alt loc unde să stai?

Îl mai întrebase o dată lucrul acesta.

— Ar trebui să caut altceva?

Doamna Lam își puse mâinile pe talia ei subțire.

— Nu știu, John. Cred că ești prea bun pentru locul ăsta.

— Păi, eu…

— Știu o casă pe Dugdale. E administrată de un domn, Applebaum. Aș putea să sun pentru tine în seara asta dacă vrei.

— Da, spuse el.

Ea nu se mai oferise să-l ajute până atunci și era îngrijorat că o făcea acum. Totuși, spuse: „Mulțumesc” și „ar fi bine”.

— Să te muți curând, m-auzi? Chiar mâine.

El nu înțelegea pentru ce atâta grabă, dar spuse:

— Bine.

Ea își trase poșeta peste umăr, scotocind înăuntru după chei.

— Și încă ceva, John.

— Da, doamnă.

— Orice ar fi fost chestia aia pe care ai aruncat-o pe geam când eram cu spatele… – ea ridică privirea, afișând un zâmbet de felină – să te asiguri că n-o să te urmeze când o să te muți.

El deschise gura, dar ea scutură din cap să-l oprească.

— Nu-mi place când cineva încearcă să discrediteze o persoană pe care o supraveghez, spuse ea. Când o să te-ntorci – și crede-mă, șaizeci și cinci la sută din colegii tăi eliberați pe cauțiune confirmă lucrul ăsta – o să fie din cauză că *tu* ai dat greș, nu că vreun nemernic de polițist îți poartă râcă.

Lui John i se făcu inima cât un purice. Michael o sunase. Găsise ce îi lăsase John la fundul cutiei cu unelte și hotărâse să facă ceva în acea privință. Singurul lucru care îl salvase pe John de închisoare era faptul că doamna Lam respectase regulile.

— Fii cu ochii în patru, John.

Ea îl atenționă cu cheile de la mașină.

— Și nu uita, puiule, că o să fiu și eu cu ochii pe tine.

Capitolul 27

20:48

Lăbuțele lui Betty lipăiră pe stradă când Will o scoase la plimbarea de seară. La început încercase să fugă alături de câine, însă ajunsese să o poarte în brațe restul drumului. Îl deranjase faptul că se adaptase atât de bine la felul în care îi sălta corpul, cum stătuse cu limba scoasă și lăbuțele ghemuite în palma lui Will, cu corpul lipit de pieptul lui în timp ce el încercase să ignore privirile curioase ale oamenilor.

Poncey Highlands era un cartier de mijloc, cu un amestec de artiști, homosexuali și câte vreun vagabond. De pe veranda din spate, Will putea să vadă Centrul Carter, unde se afla biblioteca președintelui Carter, iar parcul Piedmont era la mică distanță. În week-end, de pe Ponce de Leon se ducea drept spre parcul Stone Mountain, unde se plimba cu bicicleta, mergea pe poteci sau stătea doar și privea soarele răsărind de după cea mai mare bucată de granit din America de Nord.

Oricât de frumoși ar fi fost munții din nordul Georgiei, lui Will îi fusese dor de casă, de cum știa instinctual unde se aflau toate lucrurile, care erau zonele sigure, restaurantele care arătau dubioase pe dinafară dar care ofereau cea mai bună mâncare și cele mai de calitate servicii din oraș. Îi plăcea diversitatea, faptul că se găsea o biserică Menonite vizavi de o comunitate de hipioți vopsită în toate culorile curcubeului, felul în care vagabonzii cotrobăiau prin gunoaiele tale și strigau la tine dacă nu găseau nimic bun înăuntru. Atlanta fusese mereu orașul lui, iar dacă Amanda Wagner ar fi știut cât de fericit era acum că se întorsese, i-ar fi făcut vânt pe deal mai repede decât i-ar fi luat lui să zică „pește”.

— Bună, flirtă cu Will un tip ce alergă pe lângă el, cu pieptul musculos strălucindu-i în lumina

lunii.

Fiindcă locuise toată viața lui într-un oraș plin de homosexuali, Will învățase să vadă acele replici trecătoare ca pe niște complimente și nu un afront adus bărbăției lui. Desigur, faptul că ieșise la plimbare cu un cățeluș de vreo trei kilograme cu o lesă roz (era singura pe care o găsise a fi suficient de lungă) ar fi atras atenția oriunde ar fi locuit.

Will zâmbi, gândindu-se cât de ridicol arăta, însă zâmbetul nu dură mult când își reaminti de problemele la care se tot gândise toată ziua.

Nu înainta cu cazul și cu cât de gândea mai mult, cu atât prindea amploare impresia negativă pe care și-o formase despre Michael Ormewood. Detectivul părea un tip de treabă când era în fața ta, însă dacă stăteai să-l examinezi mai îndeaproape puteai să-i vezi defectele, cel mai mare dintre ele fiind că forța femeile să se culce cu el. Acela era singurul detaliu peste care Will nu putea trece. Prostituatele nu ieșeau pe centură fiindcă le plăcea sexul și conversațiile stimulante. Primeau bani, însă nu avusese loc un schimb de bani în cazul lui Michael. Se folosise de puterea pe care insigna i-o conferea, ca să controleze femeile. În ochii lui Will, acest lucru era considerat viol.

Cu toate acestea, îi venea greu să și-l imagineze ca violator pe tipul cu care își petrecuse ultimele două zile. Tată, soț, un polițist oarecum respectat, da. Dar violator? Bărbatul cu siguranță avea două fețe, iar cu cât se gândea Will mai mult la asta, cu atât nu mai era sigur de niciuna dintre ele.

Lucrând la GBI, majoritatea timpului Will era pe urmele unor ucigași îngrozitori, însă un lucru pe care îl învățase pe când locuia în munți era că oamenii erau rareori numai buni sau numai răi. În Blue Ridge, unde sărăcia, fabricile închise și o grevă la mină aproape schilodiseră micuța comunitate, liniile care delimitau binele de rău deveniseră neclare. Will învățase multe acolo, atât despre natura umană, cât și despre el însuși.

Regiunea opt a Biroului de Investigații din Georgia era cel mai mare district din stat, cu paisprezece comitate, întinzându-se de la granițele din Tennessee până la cele din Carolina de Nord. Oamenii pe care Will îi cunoscuse la biroul local din Georgia fuseseră destul de cruzi, de parcă erau mai buni decât oamenii pe care trebuiau să-i protejeze. Pe șeful lui Will îl chema „Yip" Gomez, din motive pe care Will nu putu să le deslușească, iar prima dată când se cunoscuseră, bărbatul îi spuse în glumă lui Will să nu-și bată capul cu talentele locale.

— Le-am încercat eu pe toate cele care mai au dinți, râse el. N-ai ce alege, băiete. N-ai ce alege.

Se poate să i se fi citit gândurile pe chip – Angie spusese mereu că avea prea mult estrogen – fiindcă după aceea Yip îi alocase sarcinile cele mai de rahat. Fusese complet exclus din misiunea sub acoperire care duse la cea mai mare arestare din istoria biroului local. Conlucrând cu localnicii, Yip a ajutat la eliminarea unei afaceri cu lupte de cocoși care se extinsese în trei state diferite și douăsprezece comitate. Fusese implicat primarul unui oraș apropiat, care avea propriul fotoliu adus lângă ring, pentru a nu pierde acțiunea. Deși pontul venise din partea unor soții furioase că bărbații lor își pierdeau salariile pe pariuri, asta nu minimiza gloria operațiunii. Yip și băieții sărbătoriseră în acea noapte la Blue Havana în timp ce Will stătu într-o mașină, cu ochii pe o fermă de găini abandonată care se bănuia a fi folosită ca laborator pentru prepararea metamfetaminei. Nu că și-ar fi dorit să bea cu acei bărbați, dar ideea era cu nu fusese invitat.

Deși fusese mereu lăsat pe dinafara cazurilor mai mari, Will voia să creadă că ceea ce făcuse în munți fusese important. Metamfetamina era un drog periculos. Îi transforma pe oameni în brute, îi făcea să-și lase copiii pe marginea drumului, să-și crăcăneze picioarele pentru orice avea să le aducă

euforia. Will văzuse multe vieți distruse de metamfetamină înainte să ajungă la Blue Ridge. Nu avea nevoie de un ghid care să-l ajute să-și dorească să spulbere orice laborator din jurisdicția sa. Munca era periculoasă. Așa-zișii chimiști care făceau compusul își riscau viața. O singură scânteie putea aprinde toată clădirea. Praful de la procesul de fabricare putea să-ți obtureze plămânii precum plastilina. Trebuia să vină echipa în costume de protecție pentru a curăța zona înainte ca Will să poată aduna dovezi. Numai simpla curățare a acelor laboratoare falimenta poliția locală, iar biroul șerifului și statul nu aveau de gând să întindă o mână de ajutor.

Will credea câteodată că pentru unii dintre cei ce locuiau în munți, metamfetamina era doar un nou produs cu care să facă contrabandă, pentru a-și permite să-și hrănească și să-și îmbrace copiii. Îi venea greu să împace narcomanii pe care îi vedea pe străzile din Atlanta cu oamenii de rând care pregăteau metamfetamina în munți. Nu că ar fi zis Will că erau îngeri. Unii dintre ei erau groaznici, niște nemernici capabili de orice pentru a-și hrăni obiceiul. Cu alții, lucrurile nu puteau fi la fel de ușor delimitate în alb sau negru. Will îi vedea la magazin sau la pizzerie sau ieșind din biserică duminica cu copiii. De obicei nu se înfruptau din produs. Pentru ei era doar o muncă, un mod (pentru alții, singurul mod pe care ei îl vedeau) de a face bani. Oameni mureau, vieți se ruinau, dar asta nu era problema lor.

Will nu știa cum puteau să separe lucrurile atât de clar, însă putea să vadă aceleași tendințe și la Michael Ormewood. Detectivul își făcea meseria – și din câte auzise, și bine – dar exista în același timp și acea parte care îl împingea să le facă rău oamenilor pe care trebuia să îi ajute.

Betty își făcu treaba sub un tufiș și Will se aplecă, folosind o punguță să curețe. Aruncă punga într-un coș de gunoi și se îndreptă spre casă. Will

se trezi uitându-se pe fereastra vecinei când trecu, gândindu-se când avea să se întoarcă bătrâna. De parcă îi simți gândurile, Betty începu să tragă de lesă, înspre alee.

— Bine, o potoli ei, descuind ușa cu cheia.

Îngenunche să îi desfacă lesa, iar ea o luă la fugă prin cameră, sărind pe canapea și instalându-se confortabil pe pernă. În fiecare dimineață înainte de a pleca la serviciu, Will rezema pernele de spătarul canapelei și în fiecare seară Betty le împingea pe jos, să-și facă culcuș. Ar fi zis că era tron, însă era prea rușinos ca ditamai bărbatul să aibă asemenea gânduri cu privire la un cățeluș.

Will se duse în camera lui și își dădu jos sacoul. Își desfăcea nasturii de la vestă când auzi telefonul sunând. La început nu recunoscu vocea pițigăiată de la telefon.

— Mai rar, spuse Will. Cu cine vorbesc?

— Sunt Cedric, spuse băiatul plângând. A dispărut Jasmine.

•

Cedric probabil îl aștepta pe Will fiindcă ușa de la intrare se deschise și băiatul țâșni din clădirea de la numărul 9 imediat ce Will parcă mașina.

— Trebuie să faci ceva, îi porunci băiatul.

Avea fața umflată de plâns. Nu mai era nicio urmă din gangsterul de dimineață. Era doar un copilaș speriat ce-și făcea griji în privința surorii lui.

— Totul are să fie în regulă, îi spuse Will, știind că vorbele nu aveau nicio valoare, dar simțise nevoia să le spună.

— Hai.

Cedric îl luă de mână și îl trase înspre clădire.

Will îl urmă pe băiat până la etajul trei. Pe palier era gata să-l întrebe pe Cedric ce se întâmplase, dar atunci o văzu pe bătrâna ce stătea în pragul ușii.

Purta o rochie de casă mov cu șosete asortate ce îi căzuseră în jurul gleznelor. Ținea un baston într-

o mână și un telefon fără fir în cealaltă. Avea o pereche de ochelari cu rame negre din plastic și părul ciufulit. Îl privea încruntată.

— Cedric, spuse ea, cu o voce groasă ce răsună pe coridor. Ce cauți cu bărbatul acela?

— E polițai, bunica. O să ne ajute.

— E polițist, îl corectă bătrâna, ca o profesoară. Și mă îndoiesc foarte tare.

Will încă îl mai ținea pe Cedric de mână, dar scoase insigna din buzunar cu cealaltă. Făcu un pas în față să i-o arate femeii.

— Cedric mi-a spus că nepoata dumneavoastră a dispărut.

Ea se uită atent la insignă și la datele personale de dedesubt.

— Nu arăți a polițist.

— Nu, recunoscu Will, băgându-și insigna înapoi în buzunar. Încerc să învăț să iau asta precum un compliment.

— Cedric, îi spuse femeia brusc. Fugi și fă curat în cameră.

— Dar, buni…

Ea îl opri cu o privire aspră ce îl puse pe fugă.

Femeia deschise ușa mai larg, iar Will văzu că apartamentul ei era identic cu cel al lui Aleesha Monroe. Era o canapea, clar folosită pe post de pat, cu o pernă, niște cearșafuri și o pătură împăturite la marginea ei. Două fotolii erau de o parte și de alta a canapelei, cu huse ce acopereau defectele de dedesubt. Bucătăria era curată, dar dezordonată, vasele se uscau pe o etajeră. Diverse articole de lenjerie intimă erau la uscat pe un suport de rufe într-un colț. Ușa de la baie era deschisă, însă cea de la dormitor era închisă, cu un poster cu Sponge Bob Square Pants pe dinafară.

— Numele meu este Eleanor Allison, îi spuse ea, șchiopătând înspre fotoliul de la fereastră. Presupun că vrei să stai jos?

Will își dădu seama că rămăsese cu gura căscată. Erau cărți pretutindeni. Unele împachetate

în cutii ce păreau gata să se răstoarne, și mai multe erau pe podea, așezare cu grijă în teancuri.

— Te miri că o femeie de culoare poate să citească?

— Nu, doar că…

— Îți place și ție să citești?

— Da, răspunse Will, gândindu-se că spunea o minciună doar pe jumătate.

La fiecare trei cărți audio pe care le asculta, încerca să citească măcar o carte întreagă. Era un lucru greoi, ce îi lua săptămâni, dar se forța să facă asta pentru a-și dovedi că putea.

Eleanor îl privea și Will încercă să remedieze situația.

— Ai fost profesoară? bănui el.

— De istorie, îi spuse ea.

Își rezemă bastonul lângă ea și-și ridică piciorul pe un taburete în fața fotoliului. Văzu că avea gleznele bandajate.

— Artrită, îi explică. De când aveam optsprezece ani.

— Îmi pare rău.

— Nu e vina ta, nu-i așa?

Îi făcu semn să ia loc pe scaunul opus, dar el nu se așeză.

— Spuneți-mi ceva, domnule Trent. De când dau cei de la Biroul de Investigații din Georgia doi bani pe o fetiță de culoare care a dispărut?

Începuse să-l irite supozițiile ei.

— Nu erau alte fete albe dispărute astăzi așa că am tras la sorți.

Ea îi aruncă o privire aspră.

— Nu ești amuzant, băiete.

— Nu sunt nici porc rasist.

Îl privi fix în ochi timp de o clipă, apoi dădu din cap de parcă se decisese în privința lui.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ia loc.

Will se conformă, lăsându-se atât de jos pe scaunul vechi încât genunchii îi veneau aproape la urechi.

Încercă să treacă direct la subiect.

— Cedric m-a sunat.

— Și de unde îl știi pe Cedric?

— Am făcut cunoștință cu el azi dimineață. Am venit aici cu un detectiv de la departamentul de poliție din Atlanta să investigăm moartea tinerei care locuia la etaj.

— Tânără? repetă ea. Avea patruzeci de ani.

Will îl auzise pe Pete Hanson spunând asta în timpul autopsiei, dar când o auzi acum pe bătrână, parcă acest lucru prindea mai multă importanță. Aleesha Monroe fusese cu el puțin douăzeci și cinci de ani mai în vârstă decât celelalte victime. Ce îl făcuse pe ucigaș să devieze de la victimele sale obișnuite?

— De ce e interesat GBI de moartea unei prostituate narcomane?

— Fac parte dintr-o divizie care ajută organele de poliție locale când au nevoie.

— Bună replică, băiete, dar nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Aveți dreptate, recunoscu. Spuneți-mi când v-ați dat seama că Jasmine a dispărut.

Ea îl fixă cu ochii atent, strângând din buze. Will încercă să nu ferească privirea, gândindu-se oare cum se comportase ea în clasă, dacă fusese genul care să lase copiii prostuți să stea în spate sau dacă îi aducea de ureche în primul rând, strigând la ei fiindcă nu știau răspunsul la întrebarea de pe tablă.

— În regulă, se decise Eleanor. Am presupus că Jasmine era la ea în cameră, făcându-și temele. Când am chemat-o la masă, n-a venit. M-am uitat la ea în cameră și nu era acolo.

— La ce oră a fost asta?

— Pe la cinci.

Will se uită la ceasul de mână, însă află de fapt ora de la ceasul digital de pe televizor.

— Deci, din câte știți, a dispărut de cinci ore.

— Îmi spuneți că trebuie să aștept încă o zi înainte să se poată face ceva?

— Nu aș fi venit până aici să vă spun asta, doamna Allison. V-aș fi spus la telefon.

— Dumneavoastră credeți că e o altă fată de culoare care a fugit cu vreun bărbat, dar vă spun că eu o cunosc pe fata asta.

— N-a fost azi la școală, îi reaminti Will.

Bătrâna coborî privirea. Will văzu că mâinile îi erau precum niște gheare în poală, contorsionate din cauza artritei.

— A fost suspendată fiindcă a vorbit urât cu o profesoară.

— Și Cedric?

— Deja devine discuția antagonistă, sublinie ea, dar continuă să vorbească. Nu mă mișc ușor, mai ales de când mi-au luat pastilele. Mama lor a fost în pușcărie de când era Cedric mic. E dependentă de heroină precum Aleesha Monroe. Singura diferență e că pe Glory au prins-o.

Will știu să nu o întrerupă.

— Am fost foarte severă cu Glory. Stăteam trează până târziu, o urmăream oricând pleca de acasă. Am fost lipită de ea, atât de aproape eram de fiica mea. Glory a urât asta, încă mă mai urăște, dar eu eram mama ei și asta aveam să fac. La fel și cu ei.

Cu greutate, ridică mână, arătând înspre ușa închisă de la dormitor. Will văzu o umbră mișcându-se pe sub ușă și bănui că Cedric trăgea cu urechea.

— Glory i-a lăsat să-și facă de cap. Nu i-a păsat ce făceau ei atâta timp cât nu dădea ea de belele și putea să continue să-și bage acul în vene.

Femeia suspină, lăsându-se purtată de amintiri.

— Jasmine e la fel de desfrânată cum era și Glory, iar eu nu pot să țin pasul cu ea. Mi-a trebuit cinci minute să ajung la ușă în seara asta să văd de ce se agita Cedric.

Will vru să spună că îi pare rău, dar știa ca ea avea să-l corecteze, să-i reamintească faptul că boala ei, felul groaznic în care probabil își trăise viața, încercând să procedeze cum trebuie în timp ce totul în jur se ruina, nu era vina lui.

— Cedric era doar un bebeluș când Glory a pierdut custodia, îi spuse Eleanor.

Reuși să se aplece în față.

— E un băiat isteț, domnule Trent. Un băiat isteț cu un viitor în fața lui dacă pot să-l țin departe de toate lucrurile astea suficient timp cât el să crească.

Strânse din buze.

— E ceva ce nu mi-a spus. Își iubește sora și ea îl iubește pe el – îl iubește precum o mamă, pentru că asta a trebuit să-i fie când Glory își pierdea vremea injectându-și rahaturile alea.

Făcu o pauză.

— Cred că am mai multă influență asupra lui. Și nu pot să neg faptul că Jasmine îl iubește. Nu vrea să-l vadă amestecat în viața de aici, cu derbedei și găști și bătăuși. Ei îi place, dar știe că fratele ei poată să aibă o viață mai bună.

— Jasmine a mai fugit vreodată de acasă? întrebă Will.

— De două ori, dar mereu după vreo ceartă. Nu ne-am certat ieri. Nu ne-am certat toată săptămâna, lucru rar. Jasmine nu era nervoasă din cauza mea, sau cel puțin nu mai nervoasă decât orice adolescent din cauza unei persoane autoritare.

— Are vreun băiat cu care vorbește?

— Băiat? E cu cincisprezece ani mai mare decât ea.

— Cum îl cheamă?

— Luther Morrison. Locuiește pe Bulevardul Madison, la vreo cinci kilometri de aici, în Manderley Arms. L-am sunat deja. A zis că ea nu e acolo. De fiecare dată când a fugit de acasă l-am sunat pe el. Ambele dăți mi-a zis că ea era acolo. Luther se face că o crede pe Jasmine că are

șaptesprezece ani, dar știe foarte bine câți ani are fata și ar fi în stare să facă orice i-aș zice numai să nu-i trimit poliția pe cap.

— De ce nu ați contactat poliția în privința lui? simți Will nevoia să întrebe. Ea are treisprezece ani, el aproape treizeci. E corupere de minori.

— Fiindcă am învățat de la mama ei că dacă o fată e pornită să-și strice viața, nimic nu o poate opri. Dacă îl arestează pe acesta, o să se ducă la altul, iar acela are să fie și mai rău decât Morrison, dacă asta e posibil.

— Buni? întrebă Cedric.

Încă era în dormitor, pândind pe după ușă.

— Am terminat de făcut curat în cameră.

— Vino aici, băiete.

Întinse mâna înspre el, iar el se apropie.

— Am sunat la poliție imediat ce mi-am dat seama că Jasmine a dispărut, îi spuse lui Will. Sunt sigură că poți ghici care a fost răspunsul lor.

— V-au spus să așteptați douăzeci și patru de ore, poate chiar patruzeci și opt dacă știu că a mai fugit de acasă până acum.

— Corect.

— Păreai foarte supărat când m-ai sunat, i se adresă Will lui Cedric. Poți să-mi spui de ce?

Cedric se uită la bunica lui, apoi din nou la Will. Ridică din umeri.

Bătrâna se foi, băgând mâna în buzunarul rochiei.

— Condu-l pe domnul Trent și verifică cutia poștală, te rog. Domnule Trent?

Will se chinui să se ridice de pe scaun.

— Vă mulțumesc pentru grija dumneavoastră.

— Vă rog nu vă deranjați, îi spuse, observând că încerca să se ridice. Am să vă țin la curent cu ce aflu.

Întinse brațul să-i strângă mâna, amintindu-și în ultimul moment că avea să îi fie greu ei din cauza artritei. Ea îi cuprinse mâna înainte ca el să o poată

opri, și fusese surprins de intensitatea cu care o strânse pe a lui.

— Vă rog, îl imploră ea. Vă rog să o găsiți, domnule Trent.

— Da, doamnă, spuse el, știind că ținea la mândria ei și îi venea greu să îi ceară ajutorul.

Îl urmă pe Cedric în jos pe scări și afară în parcare. Luminile de pe stradă confereau lucrurilor din jur un aer straniu, iar Will își dădu seama că era doar cu câteva ore mai târziu decât atunci când Aleesha Monroe fusese omorâtă duminică noaptea. Cedric se îndreptă spre petecul de iarbă unde erau cutiile poștale și unde Jasmine îl prinsese din urmă în acea dimineață.

Will îl văzu pe băiat băgând cheia în yală și așteptă până când scoase corespondența înainte să-i spună:

— E o treabă serioasă, Cedric.

— Știu.

— Trebuie să-mi spui ce știi despre Jasmine. De ce ți-a spus să nu vorbești cu poliția?

— A zis că toți sunteți răi.

Aceea era o opinie împărtășită de toată lumea care se afla pe o rază de opt kilometri.

— Spune-mi ce s-a întâmplat duminică.

— Nimic.

— Asta nu are să mai meargă și de data asta, Cedric. Jasmine a dispărut și ai auzit ce-a zis bunica ta. Știu că trăgeai cu urechea. Ți-am văzut umbra sub ușă.

Cedric se linse pe buze, sortând corespondența.

Will îngenunche în fața lui, punându-și ambele mâini pe umerii lui Cedric.

— Spune-mi.

— Era un tip, recunoscu Cedric într-un sfârșit. I-a dat lui Jazz niște bani să dea un telefon. Atâta tot.

— Ce fel de telefon?

— La poliție. Să spună că Leesha fusese rănită.

Will se uită peste umăr la telefonul public. Cabina era întunecată, becul de deasupra spart.

— I-a spus să sune de la telefonul public?

Cedric dădu din cap.

— N-avea niciun sens, spuse băiatul. Și-ar fi putut folosi mobilul. Toată lumea știe că nu puteți depista un mobil.

— A plătit-o? ghici Will.

— Douăzeci de dolari, recunoscu Cedric. Apoi i-a dat zece cenți pentru telefon.

Will își coborî mâinile și se lăsă pe spate.

— Cât costă un apel? Vreo cincizeci de cenți?

— Da, răspunse Cedric. Jazz i-a spus că nu poți face nimic cu zece cenți, apoi s-a fâstâcit și i-a dat două monede de douăzeci și cinci.

Will se gândi la ce șanse erau să găsească două monezi de douăzeci și cinci de cenți în telefon, cu amprentele ucigașului pe ele. Apoi se gândi dacă fusese ucigașul lui Monroe cel care o plătise pe fată să dea telefon. De ce ar fi plătit criminalul pe cineva să semnaleze propria lui crimă?

— L-ai recunoscut pe bărbat? întrebă Will.

Băiatul începu din nou să foiască corespondența.

— Crezi că ți l-ai aminti dacă ți-aș arăta vreo poză cu el?

— Era alb, spuse Cedric. Nu l-am văzut prea bine. Eu eram acolo.

Will se întoarse înspre cabina telefonică. Luminile din jurul parcării și cutiilor poștale erau suficient de puternice încât să orbească un adult, însă niciuna nu lumina cabina.

— Ce crezi că s-a întâmplat? îl întrebă pe Cedric.

El nu răspunse imediat. În loc de asta, începu să foiască din nou corespondența.

— Înainte, ea îmi spunea. Când se ducea la Luther îmi spunea mereu, ca să nu-mi fac griji.

— După ce Jasmine a dat telefon, în ce parte s-a dus bărbatul?

Cedric arătă în sus pe stradă, înspre ieșire.

— N-avea mașină?

— Nu știu, recunoscu băiatul. Noi eram aici, în drum spre Freddy și el ne-a strigat. Jasmine mi-a zis să mă duc mai departe spre Freddy, dar eu am rămas să mă asigur că era în regulă.

Will se gândi la fata care se lăsase chemată noaptea de un bărbat necunoscut. Poate că se îndrepta spre necazuri mai repede decât bănuia bunica ei.

— Unde locuiește Freddy? întrebă Will.

Cedric indică o clădire de partea cealaltă a străzii.

— Ai plecat cu Jasmine după ce a dat telefon?

— După, da.

— Și bărbatul s-a dus înspre strada principală?

Cedric dădu din cap, mușcându-și buza de jos de parcă mai avea ceva de zis. Will îl mai lăsă un pic și într-un sfârșit băiatul spuse:

— Jazz a zis că a auzit țipete pe scări. Leesha striga.

— Ce striga?

— Jazz nu știe. Striga doar de parcă cineva îi făcea rău, dar mai făcuse asta. Leesha aduce bărbați câteodată care sunt mai răi, dar ea zice că nu o deranjează.

— Cedric, spuse Will, punându-și din nou mâinile pe umerii băiatului. Vreau să fii sincer cu mine. A văzut Jasmine cine îi făcea rău lui Aleesha? A vorbit cineva cu ea, i-a zis ceva?

Cedric scutură din cap.

— Mi-a zis că nu a văzut și nu a auzit nimic.

— A zis asta cum a zis astăzi, în felul în care dacă stai și te gândești ai crede că de fapt ceea ce zicea într-adevăr e că poate văzuse ceva, dar nu are de gând să-i spună nimănui asta?

— Nu, insistă Cedric. Mi-ar fi spus mie.

Will nu era sigur dacă asta era sau nu adevărat. Jasmine voia să își protejeze fratele. Nu i-ar fi spus ceva care să-l pună în pericol.

Cedric băgă mâna în buzunar și scoase o bancnotă de douăzeci de dolari.

— Asta voia ea, îi spuse lui Will. Am luat banii pe care el i i-a dat ca să telefoneze. De-aia mă fugărea. Încerca să-i dea banii lui Will.

— Ține-i tu pentru mine, spuse Will, știind că nu putea să facă nimic cu bancnota. Jasmine nu a plecat fiindcă ai luat banii, Cedric. Știi asta, nu?

Băiatul ridică din umeri, și îi căzu din mâini corespondența. După culori, Will își putu da seama că majoritatea erau facturi și vreo zece oferte promoționale. Pe Will probabil îl așteptau aceleași oferte acasă.

Se uită la cutiile poștale.

— Cedric?

— Da?

— Avea Aleesha o cutie poștală aici?

— Da, răspunse Cedric, indicând una dintre cutiile de pe rândurile de mai sus.

Will se ridică, reținând numărul.

— Hai să te duc înapoi înăuntru, da?

— Sunt bine.

— Vreau să verific ceva în apartamentul lui Aleesha. Lasă-mă să te conduc.

Cedric urcă scările încet. Scoase cheia și descuie apartamentul bunicii, însă nu intră. În loc de asta, îl privi pe Will îndreptându-se spre apartamentul lui Aleesha Monroe. Will simți în ceafă privirea dezaprobatoare a băiatului: „Ce faci? Ai promis că mă ajuți.”

Will încă mai avea cheia în buzunarul de la vestă. O băgă în yală și o întoarse, auzind butucul decuplându-se. Întoarse mânerul rotund, însă ușa nu se deschise. Will era primul să recunoască – cel puțin pentru sine însuși – că îi era greu să facă diferența între dreapta și stânga, și Dumnezeu știa că îi era și mai greu când era obosit, dar până și el deschisese destule yale ca să știe în ce direcție să învârtă cheia pentru a descuia. Băgă cheia înapoi în yală și încercă în cealaltă parte, auzind din nou butucul. De data aceasta, ușa se deschise.

Apartamentul păstrase aceeași atmosferă, de parcă ceva rău se întâmplase. Stătu în prag, becul din hol fiind singurul care lumina camera. Will văzu o picătură de sânge pe podea și se aplecă lângă ea. Fără să gândească, atinse picătura cu degetele să verifice dacă era sau nu uscată.

Când își privi degetele erau curate, însă Will nu observase picătura prima dată când intrase în apartament. Aprinse lumina, gândindu-se la yală. În dimineața aceea, Jasmine și Cedric făcuseră scandal când Will încuiase ușa. Michael și Will porniseră după ei în fugă pe scări. Poate Will nu încuiase ușa bine, având în vedere că fusese în grabă.

Dar Will își amintea că încuiase ușa și că auzise încuietoarea.

Will verifică apartamentul, asigurându-se că nu lipsea nimic. Din cauza dificultăților de citit, Will se îndoia că avea o memorie fotografică, dar putea memora locul faptelor. Știa unde se afla fiecare lucru și își dădea seama când ceva nu era la locul lui.

Cu toate acestea, ceva nu era în regulă. Camera avea pur și simplu un aer diferit.

Sertarul cu nimicuri arăta la fel, brelocul cu chei era tot în colț sub niște bonuri de casă. Will se uită la toate până găsi o cheie precum cea pe care o avea Cedric. Fiecare polițist care intrase în clădire ar fi trebuit să treacă pe lângă acele cutii. Și Will trecuse fără să se întrebe dacă Monroe avea ceva corespondență. Cu toate acestea, nu Will era detectivul principal în acel caz. Și acum, că Michael își luase liber, incomparabilul Leo Donnelly era acum responsabil.

Will avu grijă să încuie ușa, verificând de două ori înainte de a coborî pe scări. Precum toate celelalte suprafețe din Homes, și căsuțele poștale erau acoperite de graffitti, iar Will o recunoscu pe a lui Aleesha după un desen obscen ce indica în sus, către cutie. Băgă cheia în lacăt și descuie

cutia. Nu se deschise ușor și depistă problema când deschise ușița. Cutia era plină ochi de hârtii. Will scoase teancuri întregi de plicuri, observând culorile și logourile de pe dinafară. Era și un plic alb, simplu, între celelalte. În colțul de jos era o mică umflătură și o pipăi cu degetele, bănuind că era ceva de metal înăuntru. După formă, gândi că ar putea fi o cruce. Cineva scrisese de mână adresa destinatarului, însă Will nu putu să descifreze scrisul.

Se uită la ceas intens, nu cum se uita de obicei, până când își dădu seama cât era ora. Era aproape miezul nopții. Angie probabil avea să se întoarcă curând de la serviciu.

•

Will stătea pe veranda casei lui Angie, simțind că îi amorțise fundul din cauza betonului tare. Nu avea nicio idee unde era ea și i se descărcase bateria de la telefon, așa că nu era nici măcar sigur cât era ceasul.

Se folosise din greu de telefon înainte să se descarce, sunând o cunoștință de la poliția din Atlanta, pentru a se asigura că raportul despre Jasmine Allison nu avea să fie neglijat ca alte mii de rapoarte ale persoanelor dispărute, adunate de stat în decursul anului. Poliția fusese alertată în privința lui Jasmine, iar Luther Morrison se trezise la ușă cu un polițist foarte iritat. Polițistul îi percheziționase casa și găsi o minoră acolo, însă nu era minora pe care o căutau ei.

Will avea o presimțire rea în ceea ce o privea pe Jasmine. Din ce îi spusese Cedric, Jasmine văzuse ceva, vorbise cu cineva care avea legătură cu crima. Asta o făcea fie un martor valoros, fie cineva de care să te descotorosești, în funcție de cine era persoana cu care vorbeai, însă pentru poliția din orașul Atlanta, presimțirile lui Will nu erau suficiente cât să se pornească o căutare în masă.

Aceste gânduri îl convinseseră pe Will să cedeze și să îl sune pe Michael Ormewood să afle dacă fata îi spusese ceva înainte să o ia la fugă pe scări. Se poate ca Michael să fi fost ultima persoană care să o vadă. Din nefericire, detectivul fie nu era acasă, fie nu răspundea la telefon.

Angie parcă mașina, o Monte Carlo SS neagră, pe alee. Motorul scotea sunete de parcă mergea pe bază de balast, și nu putu să nu se înfioare când un ciocănit se auzi și după ce opri mașina. Will petrecuse un an recondiționând mașina aceea pentru ea. Nopți, week-end-uri, un concediu întreg. Fusese decis să îi ofere ceva bun, să dovedească că putea să construiască ceva cu propriile mâini fără ca un manual stupid să-i spună că șurubul A intră în piulița C. Când văzu petele proaspete de ulei de pe alee se simți de parcă cineva îl scuipase în față.

Angie deschise portiera cu putere și îl întrebă nervoasă:

— Ce dracu' cauți aici?

Nu putu să nu observe că era îmbrăcată în hainele pentru serviciu. Felul în care stătea în mașină făcea ca atât el cât și toată lumea de pe partea aceea a străzii să-i vadă sub fusta scurtă.

— Ce-ai făcut cu mașina? o întrebă Will.

— Am condus-o.

Ieși și trânti portiera atât de tare încât se scutură mașina.

— Ai ulei de motor pe alee.

— Nu zău.

— Ai dus-o vreodată la inspecție?

— Unde să mă duc?

— Sunt vreun miliard de service-uri în zona asta. Nu poți să arunci o piatră fără să nimerești unul.

— Dacă ar fi să arunc o piatră, ți-aș arunca-o ție în cap, tâmpitule.

Îl împinse la o parte din fața ușii ca să o poată deschide.

— Sunt obosită și nervoasă și vreau doar să mă bag în pat.

Îi aruncă o privire peste umăr, de parcă îl aștepta să zică că voia să i se alăture.

— Trebuie să vorbesc cu tine, îi spuse el.

— Will, de ce nu ai folosit cheia?

Nu avu nevoie să își sucească gâtul uitându-se în sus la el și-și dădu seama că încă mai purta tocurile.

— Încă mai ai cheia. De ce ai stat aici, în frig?

Îi mirosea respirația a alcool.

— Ai băut? întrebă Will.

Ea oftă, emanând din nou un miros de whisky.

— Intră, spuse ea, vârând cheia în yală. Destul că au vecinii parte de un spectacol de fiecare dată când cobor din mașină și-mi văd ei chiloții.

Will intră în casă în urma ei și trase ușa după el.

Își azvârli lângă canapea pantofii cu toc ascuțit și își puse o pereche de șlapi roz. Angie ura să meargă cu picioarele goale.

— N-ai ce să cauți aici.

Aprinse luminile de pe hol, vorbind și dezbrăcându-se în timp ce se îndrepta către dormitor.

— Am avut parte de o zi de rahat. Toate fetele erau speriate din cauza lui Aleesha și au bocit toată noaptea, de parcă nu-mi mersese și așa toată rău până atunci.

Will îi văzu spatele gol și chiloții roz, înainte ca ea să trântească ușa de la dormitor.

— La ora trei am primit un telefon de la domnul locotenent Canton, continuă ea, auzindu-i-se vocea vag dincolo de ușă. M-a pus să vin mai devreme și să lucrez cu boul de Ormewood toată ziua să găsim niște dosare tâmpite de când era el la Moravuri.

Will își aminti că Michael spusese că avea să se uite prin dosare, dar era surprins că bărbatul chiar se ocupase de asta, având în vedere starea în care era ultima dată când îl văzuse Will.

— A trebuit să stau două ore în fusta asta nenorocită – auzi ceva trântindu-se de perete și presupuse că era fusta – cu tâmpitul acela băgându-se pe gâtul meu, glumind cu mine de parcă eram prietenii cei mai buni.

Will își folosise cheia ceva mai devreme ca să pună plicurile lui Aleesha Monroe pe măsuță ca să nu trebuiască să le țină în mână toată noaptea. Acum se așeză pe canapea și se uită prin ele, aranjându-le în teancuri pentru Angie.

— Pot să jur, Will, începu să spună Angie, venind înspre el pe hol. Câteodată mă uit la fetele alea și mi se pare că sunt mai bine tratate de proxeneții lor decât sunt eu de nemernicii ăștia cu care trebuie să lucrez.

Șlapii i se loveau de călcâie când intră în bucătărie. Auzi ușa frigiderului deschizându-se, apoi cuburi de gheață căzând într-un pahar. Ea deschise o sticlă și turnă ceva, apoi trânti din nou ușa frigiderului. Câteva secunde mai târziu, se așeză pe canapea lângă el, își dădu jos papucii și trase o dușcă bună din pahar.

Will nu se putu abține. Își îndreptă spatele brusc precum o școlăriță la o școală catolică.

— Ai de gând să bei de față cu mine?

Îi atinse piciorul cu talpa goală.

— Doar până când începi să devii frumos.

— Nu face asta.

— Să fac ce? îl tachină ea, atingându-l din nou cu piciorul.

El se întoarse să o privească, fix ceea ce se așteptase ea ca el să facă. Angie era întinsă pe spate pe canapea, cu talpa lipită de piciorul lui. Cureaua nu era încinsă strâns în jurul taliei încât putu să-i vadă un smoc de păr între pliuri.

Will simți că i se încleștează gâtul. Gura i se umpluse de salivă încât strânse din buze înainte să înceapă să i se prelingă.

— Presupun că ai aflat că tipul e pedofil, spuse ea.

Will se ridică atât de brusc încât aproape ameți.

— Poftim?

— Shelley, spuse ea degajat. Presupun că i-ai văzut fișa. Will își duse mâna la ochi, de parcă dacă reușea să nu o mai vadă putea să schimbe ceea ce tocmai auzise.

— E pedofil?

Ea îi zâmbi ciudat.

— Îți dai seama că țipi?

Will își coborî tonul.

— M-ai rugat să caut un pedofil?

Se duse înspre șemineu, dorindu-și să trântească un pumn prin cărămidă.

— Unde naiba îți e mintea? Cu el ești încurcată acum? Iisuse, eu îmi făceam griji în privința lui Ormewood, iar tu acum îmi…

— Ce ți-a zis?

Vorbi pe un ton diferit și atmosfera din cameră păru să devină mai rece.

— Ce mi-a spus cine? întrebă el.

Ea se ridică drept pe canapea, stând picior peste picior, acoperindu-se cu halatul.

— Știi foarte bine despre cine vorbesc.

— Nu, o contrazise el. Nu știu.

Își puse paharul jos, lângă plicuri.

— Ce-s astea?

— Știu că te-ai culcat cu el.

— Mare cavaler mai e și Michael Ormewood. Ți-a povestit totul în detaliu, nu-i așa?

Ea râse sec și frunzări plicurile pe care el le adusese.

— Ce distractiv probabil a fost pentru voi să faceți schimb de notițe. Nu-i de mirare că boul a fost în toane așa bune azi.

— Nu mi-a zis nimic, spuse Will. Mi-am dat singur seama.

— Dați-i detectivului o stea de aur.

Ridică paharul în semn de toast, apoi trase o dușcă. El se uită la gâtul ei cum tot înghiți și înghiți, până goli paharul.

Will se întoarse cu spatele la ea, uitându-se la tabloul de deasupra șemineului. Era un triptic, trei pânze prinse între ele cu balamale ca să formeze o singură imagine când era deschis și o alta când era închis. Mereu presupusese că ei îi plăcea duplicitatea operei. Era precum Angie, într-un fel pe dinăuntru și într-altul pe dinafară. Ca și Michael Ormewood, dacă stătea să se gândească. Ce pereche perfectă.

— Corespondența lui Aleesha, observă Angie într-un sfârșit. Abia acum ați găsit astea?

El dădu din cap.

— De ce nu a verificat echipa lui Michael asta mai devreme?

Will își drese glasul.

— Nu știu.

— Gunoaie, gunoaie, factură, factură.

Will auzi plicurile căzând pe masă unul după altul.

— Ce e asta?

El nu răspunse, dar nu era ca și cum ea chiar îl întrebase.

O auzi deschizând plicul și scoțând scrisoarea.

— Frumoasă cruce, zise ea. Țin minte că am văzut-o pe Aleesha purtând-o câteodată.

El se uită în sus la tablou, dorindu-și să fi fost o oglindă care să-i arate ce era în sinea ei. Poate că era. Două imagini abstracte, dintre care niciuna nu avea noimă.

Will o simți la spatele lui, cum îi băgă mâna în buzunarul de la sacou. Scoase reportofonul digital.

— Ăsta e nou.

Ea stătea atât de aproape încât putea să simtă căldura pe care corpul ei o degaja.

O auzi chinuindu-se cu aparatul și se întoarse.

— De la butonul portocaliu.

Ea întinse reportofonul. Will văzu că era deja cu degetul pe buton. Apăsă încet cu degetul lui mare degetul ei arătător și reportofonul porni.

— Mersi.

Will nu se putea uita la ea. Se întoarse din nou cu spatele, sprijinindu-se de șemineu. Ea se întoarse la canapea și se așeză. Gheața din pahar făcu un zgomot. Probabil că uitase că era gol.

— „Dragă mamă," începu Angie să citească. „Știu că poate crezi că îți scriu fiindcă vreau să îți cer bani, dar vreau doar să îți spun că nu mai vreau nimic de la tine. Mereu ai dat vina pe mine fiindcă am plecat, însă tu ești cea care ne-ai abandonat pe noi. Tu ești cea care ai făcut din mine un paria. În Biblie scrie că păcatele părinților se revarsă asupra copiilor. Eu sunt cea proscrisă, cea de neatins, care poate trăi doar cu celălalt paria, din cauza păcatelor tale." Își semnează numele diferit, îi spuse Angie. A-L-I-C-I-A în loc de A-L-E-E-S-H-A.

Will scoase un sunet dezgustat. Ea știa că pentru el era ca și cum ar fi vorbit în chineză.

— Apare mai des așa corect când semnează. Probabil că a schimbat felul în care se scrie când a început să lucreze ca prostituată.

Angie continua să vorbească, iar el nu putu decât să asculte atent.

— Pe ștampilă apare că a fost trimisă acum două săptămâni. Scrie aici că au returnat scrisoarea fiindcă nu a pus suficiente timbre pe plic. Bănuiesc că a cântărit crucea prea mult sau s-a prins în vreun mecanism.

— Ai să vorbești cu mama ei? După codul poștal nu e departe de aici, la vreo cincisprezece kilometri. Mă întreb dacă știe măcar că i-a murit fiica.

Will se întoarse cu fața. Angie avea plicul în mână, învârtindu-l pe partea cealaltă ca să se asigure că nu era scris nimic pe spate. Ridică privirea și văzu că el o privea atent.

— Will?

— Dacă aș putea pocni din degete și să fac totul să fie de parcă nu te-am cunoscut niciodată, aș face-o, îi spuse Will.

Ea puse plicul jos.

— Și eu aș vrea să poți.

— Ce faci cu un asemenea tip?

— Poate fi destul de șarmant când vrea.

Ea se referea la Michael.

— Ai fost cu el înainte sau după ce ai aflat că se folosea de fete?

— Înainte, nesimțitule.

El o privi aspru.

— Nu cred că ai acum dreptul să fii nervoasă din cauza mea.

— Da, ai dreptate, cedă ea.

— Deci Shelley e un pedofil?

Ea zâmbi, de parcă era amuzant.

— Și un ucigaș.

— Crezi că asta e o glumă?

Ea își sprijini coatele pe genunchi, zâmbindu-i strengar de parcă era dispusă să facă orice.

— Nu fi supărat pe mine, scumpule.

— Nu încurca sexul în asta.

— E singurul mod în care eu știu să comunic cu oamenii, glumi ea, repetând ce îi spusese cândva un psiholog, femeie.

Will nu era sigur dacă Angie se culcase sau nu cu ea, însă observația era la fix.

— Angie, te rog.

— Ți-am zis că nu ai nimerit-o bine în noaptea asta.

Se ridică și îi puse plicul în palmă.

— Haide, Willy, spuse ea, trăgându-l de mână spre ușă. Trebuie să te duci acasă.

Capitolul 28

8 FEBRUARIE 2006
9:24

Angie și-o amintea pe Gina Ormewood de la petrecerea dată în cinstea pensionării lui Ken. Era

o femeie sfioasă, care nu părea să-și dea seama că un strat gros de machiaj îi scotea și mai mult în evidență acneea și nici că un frizer care cerea mai puțin de zece dolari nu-i făcea vreo favoare. Dacă Angie nu s-ar fi culcat cu bărbatul ei în aceeași noapte, probabil că nu și-ar fi amintit-o deloc. Dar fiindcă așa stăteau lucrurile, știa că Gina lucra la Spitalul Piedmont, despre care se putea spune, într-un fel, că se afla în drumul lui Angie spre serviciu, dacă i-ai fi zis serviciu zonei din fața magazinului de băuturi alcoolice de pe Șoseaua Cheshire Bridge.

Sunase la spital, pentru a se asigura că Gina Ormewood avea să fie acolo. Femeia și-ar fi început tura în douăzeci de minute, dar Angie nu avea nimic mai bun de făcut decât să aștepte. Când ajunse la spital, se bucură că venise devreme. Mașinile erau staționate până în stradă, iar în parcare nu părea să existe niciun loc liber. După ceva timp, Angie se lăsă păgubașă, îi flutură insigna agentului de pază care stătea în fața sălii de urgență și parcă pe un loc rezervat persoanelor cu handicap.

Vreo zece oameni așteptau lângă intrare, toți cu țigara în gură. Angie trecu prin norul de fum, ținându-și respirația. Ura țigările pentru că îi aminteau mereu de arsurile de pe corpul lui Will. Cineva petrecuse ore întregi pârjolindu-i pielea din jurul omoplaților și creând desene oribile de-a lungul coastelor sale.

Ea se cutremură gândindu-se la asta.

Bărbatul de la ghișeu nici măcar nu ridică privirea când Angie ajunse în fața lui.

— Înregistrați-vă, luați loc.

Îi strecură insigna pe sub nas, dar el tot nu avu bunăvoința să o privească în ochi.

— Trebuie să vorbiți cu administratorul spitalului dacă doriți registrele.

Ea se uită la ecusonul lui.

— Nu am nevoie de registre, Tank. O caut pe Gina Ormewood.

El ridică privirea.

— De ce vreți să vorbiți cu Gina?

— Este în legătură cu soțul ei.

— Vedea-l-aș mort pe nemernicul ăla.

— Nu numai tu.

Spuse acele cuvinte automat, dar nu îi scăpă faptul că bărbatul îl ura, în mod clar, pe Michael.

Tank se ridică, măsurând-o cu privirea. Angie era îmbrăcată pentru muncă, ceea ce însemna că arăta ca o târfă. Dar totuși era polițistă și tipul nu era un idiot.

— Când crezi că o să ajungă Gina? întrebă ea.

— N-o să-i faceți necazuri, spuse el pe un ton ferm.

— Vreau doar să vorbesc cu ea, îi zise Angie.

Tank rămase cu ochii într-ai ei, de parcă și-ar fi putut da seama, dintr-o privire, dacă ea avea să le facă probleme. Lucrând într-un loc ca acela i se ascuțise, probabil, intuiția.

— Mai așteptați-o încă zece minute, spuse el. Întotdeauna ajunge devreme.

— Mulțumesc.

Angie lăsă insigna să cadă înapoi în poșetă și se așeză pe singurul loc liber din sala de așteptare aglomerată.

Vizavi de ea se aflau un bărbat și o femeie în vârstă, care probabil îmbătrâniseră așteptând acolo. Femeia o privi pe Angie cu dispreț. Bărbatul, cu interes. Iisuse, tipul avea optzeci de ani și probabil că se întreba câți bani are în portofel. Nevasta sa își suflă nasul într-un șervețel uzat. Arăta de parcă mai avea puțin și cădea de pe scaun. Angie își desfăcu larg picioarele și bărbatul se făcu alb ca varul. Femeia părea că o să aibă un atac de cord.

Înainte ca bătrânii să încerce să se mute de acolo, Angie se ridică și se duse spre standul cu reviste. Dumnezeule, ce loc deprimant! Sala de

așteptare era un focar de microbi și boli. Oricine e de părere că în America nu există medicină socială ar trebui să petreacă vreo câteva ore într-o sală de urgență. Cineva plătea pentru cei neasigurați și nevoiași, pentru că în niciun caz nu plăteau ei. Ba chiar era mai bine să nu ai asigurare. Primeai aceeași îngrijire de rahat și plăteai mai puțin.

Ea răsfoi o revistă „Field&Stream", apoi „Ladies' Home Journal", ediția de Crăciun, veche de doi ani, așteptând-o pe Gina Ormewood să apară. Michael întrecuse măsura cu o zi în urmă. Rânjise la ea ca o maimuță, în timp ce parcurgeau dosarele lui de la Moravuri și acum știa de ce. Să se ia de Angie era una, – ce dracu', probabil că merita – dar faptul că-l supărase pe Will era de neiertat. Michael trebuie să fi zis ceva în treacăt care să-i fi dat de înțeles lui Will că se culcase cu Angie. Ea lucra cu bărbați toată ziua, îi aresta pe nenorociți și știa cum li se învârteau rotițele. Nu trecea o secundă fără ca ei să se gândească sau să vorbească despre sex, iar faptul că Michael i-o trăsese lui Angie era un bun subiect de bârfă. Probabil că-i spusese până și jigodiei de Leo Donnelly. De atunci, sigur aflase toată secția. Nici nu era de mirare că Will se simțea umilit.

Of, trebuia să înceteze să le mai asculte pe fete. Nimeni nu ura bărbații la fel de mult ca o prostituată. Petreceau ore întregi vorbind despre ce lepădături josnice erau bărbații și apoi trebuiau să plece cu primul nenorocit care le flutura niște verzișori pe la nas. Angie avea destule probleme cu bărbații fără să mai înceapă să-i privească din perspectiva unei târfe.

Ușile se deschiseră. Ridică ochii și văzu că intraseră vreo câțiva tipi. Se uită din nou la revistă, fără să vadă cu adevărat rețeta de prăjitură cu fructe. O durea capul gândindu-se la Ormewood, la dezamăgirea de pe chipul lui Will, la felul în care o privise cu o noapte în urmă, când ea îl împinsese încetișor afară din casă. Probabil că

fierbea când Michael începuse să se laude și să-i povestească cele mai intime detalii ale cuceririi sale.

Angie dădu pagina la o nouă rețetă. Dacă Michael avea de gând să își bată joc de singura persoană la care ținea Angie, atunci i-ar fi întors-o. Nimic nu era mai potrivit pentru a-i distrage atenția unui bărbat decât necazurile în familie.

— Robin?

Angie dădu la următoarea pagină. Pulovere pentru mamă și fiică. A dracului de adorabil.

— Robin? Tu ești?

Rahat. Ridică ochii. John Shelley stătea în fața ei. Era lângă un ins negru, a cărui mână era înfășurată într-un bandaj plin de sânge.

Tank îi strigă.

— Înregistrați-vă, vă rog.

— O să mă întorc, îi spuse John.

Se duse cu bărbatul de culoare la ghișeu. În mod evident, dacă sângerai abundent aveai prioritate, deoarece Tank îl luă imediat în primire.

John se uita fix la Angie.

— Ce faci aici?

— Întreținerea curentă, spuse ea, indicând partea inferioară a corpului. Ce s-a întâmplat cu tipul ăla?

— Ray-Ray, îi spuse John, dobitocul care voia o partidă pe datorie. S-a tăiat la mână într-o bucată de metal care ieșea dintr-o mașină. Art m-a rugat să-l aduc la spital.

— O să se facă bine?

— Dacă nu-l omoară Art mai întâi, spuse John.

Părea că nu-și găsește cuvintele și spuse impulsiv:

— Arăți bine.

Arăta ca o târfă, dar un compliment conta oricum.

— Credeam că nu o să te mai apropii de mine.

— Ah.

Făcu o față lungă și pentru o clipă, îi aduse aminte de Will, de felul în care nu-și putea ascunde niciodată sentimentele de ea și câteodată i se citeau pe chip rușinea și dezamăgirea.

— Vino cu mine, spuse ea, luându-l pe John de braț și conducându-l pe hol.

Stăteau în fața ușii de la intrare. Angie vedea fumătorii de pe partea cealaltă.

— Toate bune? îl întrebă pe John.

El zâmbea acum, aproape încrezător.

— Da. Și tu?

— Ba nu, insistă ea. Ultima dată când te-am văzut, dăduseși de necaz.

El încuviință din cap și coborî privirea. De ce ajungea întotdeauna să vorbească cu bărbați care coborau privirea?

— Îmi pare bine să te văd, spuse el. Știu că am spus că o să mă țin la distanță, dar chiar mă bucur să te văd.

— Nici nu mă cunoști.

El zâmbi din nou. Doamne, ce zâmbet frumos avea!

— Știu despre Stewie.

Știa doar minciuni, se gândi ea. Primele dintr-un șir lung, dacă era să țină cont de experiențele ei din trecut.

— Arăți tare bine.

— Ai mai spus asta o dată.

John râse.

— Încerc să mă gândesc la ce altceva să-ți mai spun.

Râse din nou, fără să fie stânjenit, căci se simțea bine și se bucura cu adevărat de compania ei. Privi din nou în jos și ea văzu că avea cele mai frumoase gene pe care le văzuse vreodată la un bărbat. Erau de un maro-deschis, fin. John era un tip voinic, aproape la fel de înalt ca Will, dar mai lat în umeri și cu mult mai multă încredere în sine.

Deși vremea era friguroasă, avea un ten bronzat și șuvițe aurii în păr de la cum muncea toată ziua

afară.

— Și tu arăți bine, îi zise ea.

El zâmbi și Angie avu din nou senzația că ar fi putut sta acolo o zi întreagă, de vorbă cu ea.

Ce minciuni i-ar mai fi spus? Cât ar mai fi durat până l-ar fi dus în debaraua de serviciu sau într-o baie să și-o pună cu el, iar apoi l-ar fi urât pentru asta? Cât ar mai fi durat până i-ar fi distrus și lui viața?

— Pentru ce faptă ai fost închis, John? îl întrebă ea.

Zâmbetul lui dispăru de pe buze. Își plecă umerii.

Angie îi citise deja fișa de eliberare, dar de acolo aflase doar acuzațiile, nu și detaliile delictului.

— Spune-mi ce-ai făcut.

— Nu vrei să știi.

— Am avut un client aseară, un vânzător de plăci din aluminiu, care voia să-i sug degetele de la picioare și să-i zic tăticule. Crezi că poți să-mi spui ceva care să mă mai șocheze?

— Am făcut niște greșeli.

— Cu toții am făcut greșeli.

John clătină din cap.

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

— Ai fost închis pentru mult timp, remarcă ea. Ai omorât pe cineva?

El își umezi buzele, tulburat. Semăna atât de tare cu Will încât ar fi putut fi frați. Ce dracu', dacă se gândea la cât de destrăbălată fusese mama lui Will, era chiar posibil să fi fost frați.

— Ar trebui să mă întorc la Ray-Ray, să am grijă să nu dea de belea din cauza gurii lui mari.

Angie se uită prin ușile de sticlă. Gina Ormewood stătea la un loc cu fumătorii, uniforma ei albastră de infirmieră contrastând puternic cu țigara din care trăgea.

— Mi-a părut tare bine să te văd, spuse John.

— Ai grijă de tine.

El se îndepărtă câțiva pași, dar se opri.

— Când se vor termina toate astea, spuse, întinzând mâinile de parcă ar fi existat un lucru tangibil între ei… Când va trece tot ce se întâmplă acum, își continuă el formularea vagă, poate o să putem lua cina împreună sau să vedem un film.

— John, rosti ea. Chiar crezi că o să se-ntâmple asta?

El scutură din cap, dar totuși îi spuse:

— Eu sper că da, Robin. Și speranța asta o să-mi dea putere să merg înainte. Am să mă gândesc că o să mergem împreună la film, că o să-ți iau floricele de porumb și că o să te țin de mână la părțile de groază.

— Ai ieși mai ieftin dacă mi-ai da mie banii să-ți țin părțile tale de groază.

El îi luă mâna într-a lui. Angie rămase uimită când își lipi buzele de mâna ei și o sărută ușor.

— Gândește-te la un film pe care ai vrea să-l vezi, îi spuse el. Unul de groază.

Apoi dispăru. Angie se rezemă de perete. Respiră adânc, încă un bărbat drăguț căruia îi ruina viața. Bine, un pedofil și un criminal drăguț, dar cine era ea să-i judece pe alții?

Gina Ormewood intră pe ușile glisante. Fu surprinsă când o văzu pe Angie, dar se îndreptă în continuare spre camera de urgențe.

— Hei! spuse Angie. Așteaptă!

Gina se opri, dar nu se întoarse spre ea.

— Vreau doar să fiu lăsată în pace, spuse ea.

Angie se așeză în fața femeii să se uite mai bine la ea. Gina avea buza spartă. La ochiul stâng avea o vânătaie urâtă. Nu era de mirare că tipului de la ghișeu nu îi plăcea de Michael.

— Ce naiba ți s-a întâmplat? întrebă Angie.

— Am căzut, îi spuse Gina.

Ea încercă să plece, dar Angie i se puse în cale.

— Te-a lovit?

— Tu ce crezi?

— Iisuse.

Gina miji ochii, abia atunci recunoscând-o pe Angie.

— Tu ți-ai tras-o cu bărbată-meu.

— Da.

Angie avu destul bun simț cât să nu mintă.

— Dacă te consolează cu ceva, să știi că am avut parte de alții mai buni.

Gina râse, apoi suspină de durere când își simți buza. Își duse mâna la gură și se uită la sângele de pe degetele ei.

— Doamne, mormăi ea. Hai să intrăm aici.

Ea deschise ușa de la toaleta femeilor și Angie o urmă. Gina era minionă, un metru șaizeci și unu cu adidași în picioare și avea în jur de patruzeci și cinci de kilograme. Michael era cu cel puțin patruzeci de kilograme mai greu decât ea. Asta era ca și cum ai fi dat cu piciorul într-un cățel.

— L-am cunoscut când aveam cincisprezece ani, spuse Gina.

Se apleca deasupra chiuvetei de la baie, uitându-se în oglindă la buza ei spartă.

— El era interesat de verișoara mea. Ea era cu un an mai mică decât mine. Credeam că o protejez.

Angie știu să o lase să vorbească.

— Era atât de drăguț, spuse Gina. Primeam scrisori de la el când era în Golf, în care îmi spunea cât de mult mă iubea și că voia să aibă grijă de mine.

Se uită în oglindă, privind-o în ochi pe Angie.

— Așa are acum grijă de mine.

Angie căută prin poșetă.

— Toți sunt drăguți la început.

— Știi asta cu siguranță?

— Am aflat-o pe pielea mea.

Gina luă un șervețel din aparat și îl udă la robinet.

— După ce Tim s-a născut, începu ea să spună, lucrurile s-au schimbat. Începuse să se enerveze din orice. N-a mai vrut să mă atingă. Ieșea noaptea târziu și stătea cu orele.

Își șterse buza însângerată cu șervețelul.

— Câteodată pleca tot week-end-ul. Verificam kilometrajul mașinii și avea cu vreo opt-nouă sute de kilometri în plus.

Angie găsi ce căuta în poșetă.

— Unde se ducea?

— După ce te trezești pocnită în față de câteva ori, încetezi a mai pune întrebări.

— Întoarce-te, îi spuse Angie.

Puse niște fond de ten pe burete și aplică în jurul ochiului vânăt al lui Gina.

— E Clinique, îi spuse. Dacă aplici o tentă mai deschisă decât cea a tenului tău și îl întinzi cu degetul, te ajută să mai ascunzi vânătaia.

— Te-a lovit și pe tine?

— Nu, răspunse Angie, concentrându-se să ascundă vânătaia.

Adevărul era că Angie fusese prea beată ca să-și mai amintească ce anume făcuse Michael. Tot ce știa era că se trezise a doua zi pe bancheta din spate a mașinii ei cu o mușcătură adâncă pe sân și o durere între picioare ce trecuse abia după câteva săptămâni.

Nu era ca și cum ar fi fost prima dată când i se întâmplase ceva rău, dar fusese prima dată când se întâmplase cu un coleg de la serviciu.

— Mi-a zis că era cu Ken, spuse Gina.

— Wozniak? întrebă Angie.

Partenerul lui Michael de la Omucideri.

— Ce făcea cu Ken?

— Mi-a zis că se duceau împreună la pescuit la munte.

Angie strânse din buze, abținându-se să comenteze. Nu putea să și-l imagineze pe Ken cu o undiță, și chiar dacă ar fi putut, Ken nu era genul de om cu care se asocia Michael.

Gina își coborî glasul, aproape șoptind:

— A fost brutal cu tine?

Angie încuviință din cap. Îi întoarse capul lui Gina cu degetele, ca să poată vedea în lumină cum

ieșise machiajul.

— E un nemernic, spuse Gina, tot în șoaptă. Vreau doar să scap.

Angie mai puse niște fond de ten.

— L-ai lăsat?

— Acum două zile.

— Unde stai acum?

— Cu mama, răspunse ea. Mi-a zis că o să vină după mine.

Angie verifică din nou. Perfect.

— Ai depus o plângere?

Gina râse.

— Ești polițistă. Știi cât sunt de inutile.

— Pe dracu', îi spuse Angie. Du-te la poliția din DeKalb și depune o plângere. Îi doare în fund că e el polițist. Numai cât o să se uite la tine și o să-l aresteze.

— Și pe urmă? întrebă Gina. Ce se întâmplă după ce iese?

— Ceri un ordin de restricție.

— Uită-te la fața mea, îi spuse femeia. Crezi că un ordin de restricție l-ar opri?

Avea dreptate. Angie își aminti de zilele dinainte să lucreze la Moravuri, când dezlipise un ordin de restricție plin de sânge din mâna unei femei care fusese omorâtă în bătaie de soțul ei. Bărbatul se folosise de un ciocan. Copiii văzuseră tot.

Gina se spălă pe mâini în chiuvetă.

— De ce ai venit aici?

— Am vrut să-i trimit lui Michael un mesaj.

Ea opri robinetul și luă un prosop să se șteargă pe mâini.

— Crezi că o să mă asculte pe mine?

— Nu, recunoscu Angie.

Scoase una dintre cărțile ei de vizită din buzunar.

— Vreau să-ți dau numărul meu de telefon. Sună-mă dacă îți face ceva.

Gina nu o luă.

— El o să facă orice o să vrea. Un telefon n-o să mă salveze.

Se uită în oglindă să vadă cum arăta, își aranjă părul.

— Mersi pentru machiaj. Clinique?

Angie dădu din cap.

— Am să-mi cumpăr azi la prânz. Dacă Michael o să afle că am vorbit cu tine, probabil că o să am nevoie să-mi iau.

— N-am să-i spun.

Gina se sprijini de ușă, ținând-o deschisă.

— O să afle, îi spuse ea. Mereu află totul.

Angie rămase în baie câteva minute, încercând să-și recapete cumpătul. Ar fi vrut să vorbească cu Will, dar ce ar fi putut să spună? M-am dus la spital s-o amenințe pe nevasta lui Michael? El o snopește-n bătaie și, apropo, a fost atât de brutal cu mine în noaptea aceea pe care am petrecut-o împreună, încât n-am mai urinat cum trebuie o lună-ntreagă? Will învățase să-și țină sub control temperamentul, la fel cum făcea cu toate sentimentele pe care le încercase vreodată. Angie știa totuși că furia lui era într-o stare latentă și că putea fi declanșată în orice moment. Dacă Angie i-ar fi spus vreodată ce se întâmplase cu adevărat între ea și Michael Ormewood, Will l-ar fi omorât.

O fată tânără intră în baie, o văzu pe Angie și plecă repede. Cât de încurajator! Angie se privi în oglindă: un strat gros de machiaj, o fustă albă de vinil care-i ajungea doar până sub fund și un maiou cu spatele gol de un roz aprins, care abia îi acoperea sânii. Nici nu era de mirare că lumea se ferea de ea.

Ieși pe coridor, aruncând o privire înapoi spre ușile camerei de urgență. Tank vorbea cu Gina, ținându-i mâinile într-ale sale. Angie nu auzea ce spunea, dar putea ghici. Dintr-odată, Gina începu să plângă și bărbatul o cuprinse în brațe. Angie îi privi pentru o clipă, simțindu-se ca o intrusă, dar fără să-și poată întoarce privirea.

Un psihiatru îi spusese la un moment dat lui Angie că ar fi căutat bărbați care o maltratau deoarece doar de ei avusese parte. Același psihiatru sugerase că Angie îl făcea să sufere pe Will mereu pentru că voia să-l înfurie, să-l scoată din minți până când el ar fi lovit-o. Apoi ea ar fi fost, în sfârșit, sinceră cu el și l-ar fi iubit cu adevărat.

Dar, bineînțeles că Angie îl mințise pe psihiatru în legătură cu relațiile sale, în legătură cu Will. Doar nu avea să-i spună adevărul unui străin. Ce dracu', spusese atâtea minciuni până atunci că n-ar fi știut să recunoască adevărul nici dacă ar fi fost sub ochii ei.

Capitolul 29

11:31

Will stătea la birou, ascultând înregistrarea în care Angie citea scrisoarea pe care Monroe i-o scrisese mamei ei. O ascultase de atâtea ori până atunci încât o știa pe de rost, dar voia să îi audă vocea, să-i prindă inflexiunile vocii. Din când în când, privea scrisorile în timp ce asculta cuvintele, încercând să le urmărească. Angie ura să citească cu voce tare și asta se simțea în tonul ei. Will se gândi că dacă ar fi putut să citească precum ea atunci ar citi cu voce tare tot timpul.

Își scoase căștile din urechi și se reîntoarse la diagrama pe care și-o formase în minte. Will vedea lucrurile în imagini, precum un storyboard pentru filme. Se gândi la Jasmine Allison. Încă era dispărută. Poliția din Atlanta o căuta, însă Will nu era sigur că tratau situația cu suficientă seriozitate. Și chiar dacă ar fi făcut asta, unde puteau să caute? Existau milioane de locuri în care puteai ascunde o fetiță – și încă un milion dacă nu era necesar ca ea să respire.

Mama lui Aleesha Monroe nu era acasă; o sunase de câteva ori în acea dimineață până când menajera ridicase receptorul și-i spuse că doamna Monroe nu avea să se întoarcă până la prânz. Will sunase la DeKalb și aflase că nu aveau informații noi despre cazul lui Cynthia Barrett. Trimisese chiar și o echipă de medico-legiști în Homes să verifice telefonul public. Găsiseră doar șapte monede de douăzeci și cinci de cenți și niciuna nu avea amprente bune de analizat.

Nu avea piste, niciun indiciu de investigat. Tot ce avea era o scrisoare și o șansă slabă că Miriam Monroe avea să știe ceva.

Leo Donnelly bătu la ușa biroului lui Will și o deschise.

— Hei, frate.

Will își strecură reportofonul și căștile în sertarul de la birou.

— Ce s-a întâmplat?

— Ai o clipă liberă?

— Sigur.

Leo închise ușa și se așeză în scaunul de lângă biroul lui Will. Aruncă o privire prin cameră, evident agitat.

— Frumos birou ai.

Will se uită în jur, întrebându-se dacă detectivul era sarcastic. Biroul era atât de mic încât Will împinsese un colț al biroului în perete ca să nu fie nevoit să se urce peste el pentru a ieși.

Leo își frecă palmele de pantalonii ieftini, uitându-se afară pe fereastră. Bărbatul părea a se afla într-o stare de șoc.

— Ce s-a întâmplat? repetă Will.

— Tocmai am vorbit cu Greer. E locotenentul meu, știi?

— Da.

Will făcuse cunoștință cu locotenentul luni, când îl rugase să-l lase să se ocupe de cazul Monroe.

Leo vorbi de parcă nu-i venea să creadă.

— Tocmai a primit un telefon de la departamentul de poliție din DeKalb. Gina a solicitat un ordin de restricție împotriva lui Mike.

— Gina Ormewood?

Will se îndreptă pe scaun.

— Pe ce motiv?

— Are lovituri pe față.

Leo își rezemă coatele pe birou și-și propti capul în palmă.

— Greer n-a văzut pozele, dar polițistul care i-a întocmit procesul verbal a zis că arăta destul de rău.

Detectivul părea destul de agitat. Will bănuia că în afară de Michael, Leo nu avea mulți prieteni la secție. Chiar dacă erai apropiat de unii dintre ei, nu îți pârai prietenii. Dar asta nu explica de ce venise la Will.

Leo își scărpină bărbia cu degetul mare.

— Taică-meu obișnuia să o bată pe mama. Îi vedeam câteodată când eram mic.

— Îmi pare rău.

— Credeam că-l cunosc, spuse Leo, vorbind de Ormewood. Asta a venit ca pe nepusă masă, știi? La început, m-am gândit că poate inventează ea, dar apoi l-am sunat pe Michael…

Lăsă vorba neterminată.

— A încercat să glumească, a zis că totul a fost o neînțelegere, că își retrăsese plângerea, că ea inventase asta ca să-l pedepsească fiindcă petrecuse prea mult timp la lucru.

Leo strâmbă din nas de parcă ceva nu-i suna bine în toată explicația aceea. Bărbatul lucrase în poliție de mai mulți ani decât Will și probabil auzise aceeași scuză din partea multor bărbați care își abuzau nevestele.

— Pe urmă am început să insist, să-l întreb ce s-a întâmplat. Gina e o fată de treabă. Isteață foc. N-aș vedea să-i facă așa ceva numai fiindcă i s-a năzărit ei.

Leo îi aruncă o privire lui Will, apoi se uită iarăși pe fereastră.

— Mi-a zis să-mi văd de ale mele.

Pentru Leo, asta însemna că bărbatul își recunoscuse vina. Pentru Will, asta era dovadă că Michael răspundea la telefon numai când vedea numele celui care apela și avea chef să vorbească cu el.

— În fine.

Leo se întoarse către Will, lovindu-se la genunchi de birou. Înjură de câteva ori apoi zise:

— M-am gândit să intru să vorbim de cazul Monroe.

— Ceva știri?

— Proxenetul ei a fost împușcat în dimineața asta.

— Baby G?

— De două ori în burtă și o dată în cap. Doctorii zic că nu mai are mult de trăit. Nu are activitate cerebrală.

— L-au prins pe făptaș?

— Doi dintre verișorii lui, ambii de cincisprezece ani. Bunica lui G a văzut totul de la fereastră.

Leo ridică din umeri.

— Nu că ar zice ceva. Însă au mărturisit amândoi și n-avem nevoie de ea. Totuși, te-ai aștepta să o afecteze mai mult moartea nepotului ei.

Will se gândi la Cedric.

— A mai fost cineva rănit?

— Nu, a fost legat de găști. Au zis că G i-a luat la mișto cu o zi înainte, că nu îi respectase.

Leo se scărpină din nou în bărbie.

— La dracu', de când se așteaptă să fie tratați cu respect când nu au făcut nimic să merite asta?

— Ești sigur că nu are legătură cu cazul Monroe?

— Nu pare să aibă legătură, spuse Leo. Au același avocat, un nenorocit voluntar din Buckhead

care se amuză ajutându-i pe săraci. Ambii o să iasă în cel mult zece ani.

— Poate, spuse Will, gândindu-se că Leo avea probabil dreptate. Ai primit mesajul despre Jasmine Allison?

— Fata de culoare care a dispărut? confirmă el. Pune-i o perucă blondă, poate o să apară prin ziare.

Will nu îi băgă în seamă tonul sarcastic. Se gândise la altceva.

— Poți să-mi scoți o listă cu agresorii sexuali care au fost eliberați recent?

— Cât de recent?

În urmă cu patru luni, Julie Cooper, de paisprezece ani, fusese violată cu brutalitate, iar limba îi fusese mușcată în două. Nu se putea ști de cât timp atacatorul acționase nedepistat.

— Cel puțin opt luni, îi spuse lui Leo.

— Doar din Atlanta sau din toată zona metropolitană?

— Din zona metropolitană, spuse Will, gândindu-se că tocmai își îngreunase munca de trei ori mai mult.

— Nu prea țin listele la curent, îi atrase Leo atenția. O să trebuiască să verific în mai multe locuri, să-i elimin pe cei care au ajuns înapoi în închisoare, s-au mutat, sau alte chestii.

— Îți sunt recunoscător. Știu că e ca și cum ai căuta acul în carul cu fân, dar nu avem alte piste, simți Will nevoia să adauge.

— Sunt de acord, frate.

Leo se ridică.

— N-ar trebui să-mi ia mai mult de o zi-două până e gata. Vrei să ți le las pe birou?

— Ar fi minunat.

— Eu iau prima jumătate, se oferi Leo. Lucrăm împreună, nu?

— Desigur, spuse Will, deși nu-l vedea pe Donnelly precum un aliat.

Will își scoase mobilul când Leo închise ușa. Formă numărul lui Angie, ascultând cum suna

telefonul, până când ea răspunse.

Probabil că Angie îi recunoscuse numărul când îi apăruse pe ecran.

— Care-i treaba?

— De ce ar cere soția lui Michael un ordin de restricție împotriva lui?

Ea expiră ușor, făcând o pauză înainte de a răspunde.

— Fiindcă o bate.

Will se simți de parcă fusese el însuși bătut.

— Mai ești acolo? întrebă ea.

Nu știa dacă era în stare să-și formeze cuvintele.

— Pe tine te-a lovit, Angie?

— Ceea ce ar trebui să mă întrebi e de cât timp sunt căsătoriți.

— Te-a lovit vreodată?

— Nu, Will. Nu m-a lovit niciodată.

— Mă minți?

Felul în care ea râse i se păru ciudat, acel râset pe care îl producea când simțea nevoia să se detașeze de ceva.

— De ce te-aș minți, scumpule?

— Proxenetul lui Aleesha a fost împușcat în dimineața asta.

— Nu eu am făcut asta.

— Poți să rămâi serioasă măcar o clipă?

— Ce vrei să-ți spun, Will?

— E o fată dispărută, îi spuse. O cheamă Jasmine Allison. Locuiește cu trei etaje mai jos de Aleesha. Duminică noaptea cineva i-a dat douăzeci de dolari să telefoneze la poliție și să semnaleze faptul că cineva o ataca pe Aleesha. Acum, a dispărut.

Tonul lui Angie se schimbă.

— Când a fost văzută ultima oară?

— Ieri după-amiază.

— Ai vreo pistă?

— Niciuna.

— Câți ani are?

— Paisprezece.

— Și se ocupă careva de asta în mod serios?

— Da, își rup gâtul în graba lor de a ajuta GBI-ul.

Ea încercă să îi apere.

— Au și ei multă treabă.

— N-am spus că nu au.

— A mai fugit vreodată de acasă?

— De două ori.

— Nu e un caz căruia i-aș oferi prioritate dacă aș lucra la biroul de persoane dispărute. Amândoi știm asta. Probabil au alte cazuri mai urgente.

— N-o duce prea rău acasă.

— Oamenii fug din diverse motive.

Angie știa asta bine. Ea fugise de atâtea ori, încât Will pierduse șirul.

Se uită la copia pe care o făcuse a scrisorii lui Aleesha către mama ei. Folosise un pix pe o foaie de dictando, așa că aceasta nu ieșise prea clară. Încercă să distingă câte un cuvânt, dar nu se putea concentra. Aleesha probabil fugise și ea de acasă.

— Am să vorbesc cu niște cunoștințe de-ale mele de la secție, să văd dacă pot să-i fac să se miște mai repede. S-ar putea să reacționeze mai bine dacă le zic eu asta și nu vreun fraier de la GBI.

— Mulțumesc.

Will închise telefonul și privi ecranul.

Era timpul să o viziteze pe mama lui Aleesha Monroe.

•

Will rareori conducea mașina. O făcea doar dacă știa că avea să fie de unul singur în acea zi. Majoritatea timpului, venea cu motocicleta, ca persoanele cu care lucra să fie nevoite să conducă. Dacă nu mergea în locurile cunoscute – la magazin, la restaurantul cubanez, la cinematograf – avea șanse să se piardă dacă îl lăsai la volan. Putea să citească semnele de circulație, însă cu greu, încurcând șoferii din spatele lui. Hărțile, cu fontul lor micuț, puteau la fel de bine să fie scrise

în swahili, iar când se enerva, ceea ce tindea să se întâmple când începeau să răsune claxoanele, Will uita și cum să facă diferența dintre dreapta și stânga.

Drumul până la casa lui Miriam Monroe îi punea răbdarea la încercare. Will ignoră privirile nervoase și înjurăturile care îi erau adresate când își croia încetișor drum pe Bulevardul DeKalb. Familia Monroe locuia în Decatur, lângă Colegiul Agnes Scott, într-o zonă scumpă, cu clădiri în stil victorian și genul de case la care lumea doar visa. Din fericire, cartierul nu era mare și din vreo câteva încercări putea să găsească casa înainte de apusul soarelui.

Will apăsă frâna când urmă bifurcația de-a lungul șinelor de tren înspre Bulevardul College. Încercă să nu se supere când o bătrână slăbănoagă dintr-un Cadillac albastru pal trecu pe lângă el, scuturând din pumn.

Cu ceva efort, reușise să nu se mai gândească la Angie. Trebuia să ia cazul de la capăt, să vadă dacă îi scăpase ceva. Trebuia să existe vreun detaliu, vreun indiciu, pe care el nu-l observa.

Pe Bulevardul Paisley, la numărul 32, găsi o casă mare, veche, cu o verandă de jur împrejur și o salcie căreia îi atârnau crengile în curtea din față. Casa era din cărămidă jos și țiglă închisă la culoare sus. Acoperișul era plin de ace de pin și se gândi că, având în vedere numărul mare de copaci din grădină, probabil le era greu și numai să mențină jgheabul curat.

Parcă mașina pe stradă și se uită la cutia poștală, să verifice dacă scria MONROE. Cu toate acestea, verifică numărul străzii, să vadă dacă coincide cu cel de pe plic.

Soneria era în stil vechi, cu un clopoțel montat în mijlocul ușii grele. Will întoarse bucățica de metal și auzi soneria răsunând prin casă.

Auzi pași pe gresie, atât ai unei femei, cât și ai unui câine.

— Da?

Will presupuse că cineva își luase precauția de a se uita pe vizor. Deși era un cartier sigur, era totuși destul de aproape de Atlanta, încât cei care locuiau acolo aveau mare grijă înainte de a da drumul la ușă unui străin.

— Sunt agentul Will Trent, de la Biroul de Investigații Georgia, spuse el, ridicând insigna. O caut pe Miriam Monroe.

Cineva ezită, poate chiar oftă, apoi auzi încuietoarea, înainte ca ușa să se deschidă.

Miriam Monroe arăta fix ca fiica ei. Cel puțin, așa ar fi arătat fiica ei dacă ar fi dus o viață diferită. Aleesha i se păruse a fi subnutrită, aproape ca un schelet, însă mama ei era o femeie robustă, cu păr cârlionțat și o atitudine primitoare. Era îmbujorată și îi străluceau ochii, și, chiar dacă strâmbă din gură când îl văzu pe Will, fără a-și arăta emoțiile pe față, așteptând ca el să înceapă să vorbească, Will își dădu seama că ea era genul de femeie care căuta mereu partea bună a lucrurilor.

Se uită în jos la pudelul de la picioarele ei, apoi ridică privirea, adresându-i-se femeii:

— Vă deranjez în legătură cu fiica dumneavoastră.

Ea duse o mâna la piept și cu cealaltă se sprijini de tocul ușii.

— Ashley?

— Nu, o asigură el, întinzând brațul să o sprijine.

Nici nu-i trecuse prin minte că putea să mai aibă o altă fiică.

— Aleesha, îi spuse el. Am venit din cauza lui Aleesha.

Ea clipi de câteva ori, părând confuză.

— Poftim?

Will începuse să se simtă și el confuz. Oare nu citise bine numele de pe cutia poștală? Oare greșise strada?

— Dumneavoastră sunteți Miriam Monroe?

Ea încuviință din cap. Câinele lătră, simțind că ceva nu era în regulă.

— Îmi pare rău, se scuză Will. Mi s-a spus că aveți o fiică pe numele de Aleesha.

— Am avut o fiică, consimți ea.

Vocea îi păru distantă, de parcă și-ar fi pierdut copilul cu mult timp în urmă, și, din ceea ce spuse în continuare, așa părea să se simtă.

— Aleesha ne-a părăsit când era adolescentă, domnule ofițer. Nu am văzut-o de aproape douăzeci de ani.

Will nu știa ce ar fi trebuit să spună.

— Pot să intru?

Ea zâmbi, se dădu la o parte din fața ușii, împingând ușor câinele cu piciorul.

— Ce nepoliticoasă sunt.

— Nu e nicio problemă, o asigură Will, gândindu-se că ori de câte ori ar face asta, tot nu ar putea să prezică cum va reacționa un părinte la dispariția copilului lor.

— Poftiți în salon.

Will încercă să nu cască gura uitându-se în hol, care era cel mai mare dintre toate pe care le văzuse în casa cuiva. O scară urca în formă de spirală până la etaj și un candelabru, care arăta de parcă își avea locul la operă, îi atârna deasupra capului.

— L-am luat din Bolonia, îi explică Miriam, conducându-l în camera alăturată. Soțul meu, Tobias, este un colecționar amator.

— Aaa, spuse Will, de parcă înțelesese totul.

Se gândi la casele pe care le vizitase în ultimele zile, cele două camere sărăcăcioase ale lui Aleesha, apartamentul strâmt în care Eleanor Allison își creștea nepoții. Aceasta era o vilă, în adevăratul sens al cuvântului. De la covoarele groase de pe podea și până la arta tradițională africană de pe pereți, acesta era genul de loc în care locuiai când nu trebuia să îți faci griji în privința banilor.

Miriam se lăsă pe spate într-un scaun confortabil, iar câinele i se așeză la picioare.

— Doriți niște limonadă?

— Nu, mulțumesc, îi spuse Will, așezându-se pe canapea.

Pernele erau tari, pesemne că nu stăteau des în acea cameră. Se întrebă dacă pianul de lângă bovindou era acolo doar ca să creeze impresie. Se mai întrebă și ce naiba făcea. Will învățase demult timp că atunci când le dai părinților vestea că le-a murit copilul, trebuie să faci asta cât mai repede. Dacă trăgeai de timp nu făceai decât să îngreunezi lucrurile atunci când aveai să dai vestea. Will nu era prietenul cel mai bun al lui Miriam Monroe; datoria lui era doar să-i spună adevărul, apoi să plece.

Așa că, de ce nu făcea asta?

Poate fiindcă detecta ceva liniștitor în tonul glasului și în atitudinea ei. Chipul ei ar fi putut fi folosit pentru a ilustra în dicționare semnificația cuvântului „mamă”. În copilărie, Will, presupunea că un copil de culoare era mai iubit decât unul alb din simplul motiv că dintre cei o sută de copii de la Casa de Copii Atlanta, numai doi copii de culoare fuseseră vreodată acolo. Ciudat, cum stereotipurile îți rămâneau în cap când erai mic.

— Cum vă pot ajuta? îl întrebă ea.

Vorbea foarte politicos și reușea să se uite la ceas fără să pară că nu avea răbdare.

— Îmi cer scuze că v-am speriat. Am presupus că femeia cu care am vorbit astăzi la telefon v-a spus că v-am sunat.

— Mi-a spus că a sunat cineva, dar nu mă așteptam să vină un polițist la ușă.

— Îmi cer scuze, repetă Will, scoțând un carnet cu spirală și un pix.

Le folosea mai mult de văzul lumii. Își pornise reportofonul când își scoase pixul din buzunarul de la piept.

— Nu păreți surprinsă că am venit din cauza lui Aleesha, spuse el.

— Nu sunt. Aleesha a ales să trăiască o viață cu care eu și tatăl ei nu am fost de acord. Sunt sigură că nu are să vă mire faptul că nu sunteți primul polițist care ne-a venit la ușă.

Zâmbi, însă păru mai rezervată.

— Dacă vă așteptați ca noi să vă spunem unde este, îmi pare rău dar nu vă putem ajuta.

În ciuda, sau poate din cauza calmului ei, Will știu că nu avea să-i fie ușor.

— Unde este acum soțul dumneavoastră?

— Ține o prelegere în New York, explică ea. Este specialist în probleme de sănătate care afectează femeile.

Will notă ceva în carnet.

— Aha.

— Vi se pare ironic că un bărbat care și-a petrecut viața ajutând femei are o fată care este prostituată și narcomană?

— Da, recunoscu Will, așa e.

Ea se lăsă pe spate pe scaun, aparent mulțumită că puteau acum trece peste asta.

— Am făcut tot ce am putut pentru a ne ajuta fiica.

— Sunt sigur de asta.

— Chiar sunteți? îl întrebă ea, de parcă voia să-l prindă nepregătit. Am cheltuit mii de dolari pe tratamente, terapie cu familia, terapie individuală. Am încercat orice ne-am gândit că ar putea ajuta. Își împreună mâinile în poală. Adevărul gol goluț e că Aleesha nu a vrut să fie ajutată. A început să fugă de acasă înainte să împlinească treisprezece ani.

Will repetă ceva ce Angie spusese despre fată.

— Nu poți ajuta pe cineva care nu vrea să fie ajutat.

— E adevărat, spuse ea. Aveți copii?

— Nu, doamnă. Nu am niciun copil.

— E cea mai mare binecuvântare pe care ne-a dat-o Dumnezeu, capacitatea de a aduce copii pe lumea asta.

Ținu mâinile în fața pieptului, legănând un bebeluș imaginar.

— Îi ții pentru prima dată în brațe și sunt mai prețioși decât aurul. De atunci încolo respiri numai pentru ei. Înțelegeți ce vă spun?

Will încuviință din cap, simțindu-și pieptul la fel de gol precum brațele ei. Se gândi că și dacă îl ținuse mama lui în brațe, era clar că nu-i fusese greu să-l dea pe mâna altcuiva imediat după.

— Aleesha s-a încurcat cu un băiat, continuă Miriam.

Avea lacrimi pe gene.

— Când eram mică, am fost săracă. La fel și soțul meu. Totuși, amândoi am știut cât de importantă e o educație bună și am muncit din greu ca să profităm de oportunitățile pentru care alții se luptaseră și își dăduseră chiar și viața.

— Și se vede că ați avut succes, încercă Will să-i facă un compliment.

Ea îi aruncă o privire din care se citi că știau amândoi la fel de bine că nu lucrurile materiale erau cele după care se măsura succesul.

— Ne-am gândit că dacă ne-am crește copii în acest cartier, ar fi protejați. Decatur a fost întotdeauna o mică oază.

— Drogurile reușesc să se strecoare în orice comunitate.

— Aveți și dumneavoastră dreptate, spuse ea. Ne-am dorit atât de multe lucruri pentru ea. Trăiești prin copiii tăi. Suferi pentru ei și respiri pentru ei când poți. A fugit cu un bărbat pe care îl întâlnise la centrul de tratament. Au arestat-o două săptămâni mai târziu pentru posesie de droguri. Aleesha s-a dus la închisoare și bărbatul a dispărut, probabil și-a găsit altă fată prostuță.

Când Will începuse să lucreze la GBI, fusese surprins să afle cât de multe femei ajungeau în

închisoare pentru că prietenii lor le trimiseseră să vândă droguri, convingându-le că polițiștii erau mai indulgenți cu sexul frumos. Închisorile erau pline de femei care se credeau îndrăgostite.

— Soțul meu și cu mine ne-am dat seama treptat că dependența de droguri e o boală terminală. E un cancer care mănâncă familiile de vii.

Se ridică și traversă camera, către pian.

— Ajungi într-un punct în care te uiți în jur și te întrebi „Cum afectează acest lucru restul familiei mele? Ce daune le aduc celorlalți copii ai mei fiindcă îmi concentrez toată energia încercând să salvez un copil care nu vrea să fie salvat?”

Pianul era acoperit de fotografii înrămate, iar ea își petrecu mâna deasupra fiecăreia în parte.

— Aleesha a fost ultima fată. Îi spuneam copilul nostru mijlociu fiindcă era așa de dificilă.

Se îndreptă către altă poză, alt copil.

— Ashley e cea mai mare. E ginecolog ca tatăl ei. Clinton e ortoped. Gerald e psihiatru. Harley e pianist de muzică clasică. Mason…

Ridică o ramă mică în formă de câine și râse.

— El e frizer de câini.

Avu mare grijă să pună rama înapoi la loc, iar Will se întrebă dacă Mason era preferatul mamei lui.

Șase copii. O casă confortabilă. Destule haine și mâncare și părinți care aveau grijă de tine. Cum ar fi să crești într-o asemenea familie? De ce le întorsese Aleesha spatele?

Bineînțeles, Will lucrase de destul de mulți ani în poliție ca să știe că nu trebuie să judece după aparențe. Știa din experiență că narcomanii nu se apucau de droguri pentru că erau cei mai fericiți oameni de pe pământ. Făceau asta din motive anume, fie din dorința de a se integra sau din nevoia de a se refugia. Tatăl absent putea fi un sadic. Frații puteau să fi căutat experiențe sexuale nu mai departe de holul casei. Sora mai mare putea

fi o elevă silitoare în umbra căreia nimeni nu se mai putea face remarcat.

Dar Will nu se afla acolo ca să-și bage nasul în treburile familiei Monroe. Se afla acolo ca să-i spună acelei femei că fiica sa, dispărută de atât timp, dispăruse acum pentru totdeauna.

— Nu v-ați văzut fiica de douăzeci de ani? o întrebă el.

— Cel puțin.

— Niciun telefon? Nicio vedere sau scrisoare?

— Am primit un telefon în urmă cu câțiva ani, își reaminti ea. Era la închisoare. Voia bani.

Michael spusese că Aleesha îl trecuse numai pe Baby G la persoanele de contact când fusese arestată, însă ofițerul care ar fi fost de serviciu ar fi notat pe cine a sunat cât fusese înăuntru, cine o vizitase dacă stătuse acolo pentru mai mult de o zi.

— Dumneavoastră ați vorbit cu ea?

— Da, răspunse femeia. Conversația nu a durat mai mult de un minut. I-am spus fetei mele că nu aveam de gând să-i dau niciun ban, iar ea mi-a trântit telefonul. Asta a fost ultima dată când am mai aflat ceva despre ea, explică Miriam. Nici nu știu unde locuiește acum.

— Aveți idee cu cine avea de-a face? Cu cine era prietenă?

Scutură din cap.

— Îmi pare rău. V-am spus că nu am să vă pot ajuta să o găsiți.

Se uită în jos la palma ei, care încă era așezată pe pian.

— Îmi puteți spune ce a făcut? Nu a…

Se uită spre Will, apoi din nou în jos.

— Nu a făcut rău nimănui, nu?

Will simți un nod în gât.

— Ceilalți copii ai dumneavoastră locuiesc pe aproape?

— Nu suficient de aproape, îi spuse ea cu un zâmbet pe buze. Mason locuiește aici pe stradă,

dar nu e niciodată suficient de aproape pentru o bunică cu trei nepoței pe care să-i alinte.

— Poate ar trebui să îl sunați.

Ea își mai pierdu din zâmbet.

— De ce aș avea nevoie să fac asta?

— Doamna Monroe, ați putea să vă sunați fiul să vină să stea cu dumneavoastră?

Ea se sprijini de pian cum făcuse mai devreme, la ușa de la intrare. Câinele mârâi când Will se ridică.

Miriam înghiți în sec.

— Presupun că ai să-mi spui că a luat o supradoză.

— Nu, doamnă.

Din nou, îi făcu semn înspre canapea.

— Nu vreți, vă rog, să stați jos?

— Nu am de gând să leșin, îi spuse, deși pielea ciocolatie părea deja mai palidă. Spuneți-mi ce i s-a întâmplat fiicei mele.

Will ar fi trebuit să-i spună și să o lase să jelească, însă nu putea face asta. Când deschise gura să vorbească fu surprins să observe că părea că o imploră.

— Doamna Monroe, vă rog să luați loc.

Ea îl lăsă să o conducă la canapea și să se așeze lângă ea. Ar fi trebuit să o ia de mână, să facă ceva ca să o consoleze, însă Will nu se simți în stare să o aline. Știa însă că niciodată nu fusese mai egoist decât în acest moment, când nu făcea decât să prelungească inevitabilul.

— Aleesha a fost omorâtă duminică noaptea pe casa scării din blocul ei.

Miriam căscă gura de parcă voia să tragă aer în piept.

— Omorâtă?

— Cineva a omorât-o, îi spuse Will. Cred că atacatorul a fost cineva pe care ea îl cunoștea. Cred că ea s-a dus după el până la scări, iar el a atacat-o…

Ezită.

— A atacat-o în așa fel încât să-i producă moartea.

— În așa fel, repetă Miriam. Ce înseamnă asta? A suferit?

Ar fi trebuit să mintă – nu făceai niciun rău dacă îi spuneai unui părinte că moartea copilului lor a fost una rapidă – dar nu putea face asta.

— Nu cred că am avea cum să știm dacă era sau nu conștientă de ce i se întâmpla. Sper că nu era.

Se opri.

— Sper că erau suficiente droguri în organismul ei încât să nu aibă nicio idee despre ce se întâmplă.

Ea trase brusc aer în piept.

— Am citit în ziar. O femeie a fost omorâtă în Grady Homes. Nu-i dădeau numele, dar… Nu m-am gândit niciodată, am presupus…

— Îmi pare rău, îi spuse Will femeii, gândindu-se că spusese acele vorbe mai des în ultimele zile decât făcuse toată viața lui.

Scoase copia scrisorii lui Aleesha.

— Am găsit asta în cutia ei poștală. A fost returnată fiindcă nu avea suficiente timbre.

Femeia apucă scrisoarea de parcă era un colac de salvare, îi curgeau lacrimi pe obraz în timp ce se uită pe ea. O citise de vreo zece ori înainte să murmure:

— Paria.

— Îmi puteți spune la ce se referea?

Miriam ținu scrisoarea în poală cu mâinile tremurânde.

— Era o casă pe partea cealaltă a străzii, cu trei numere mai jos.

Se uită pe fereastră de parcă o putea vedea.

— Pe atunci eram singura familie de culoare din cartier. Eu și cu Tobias râdeam când lumea zicea „Uite așa se duce cartierul de râpă” când ei aveau diavolul de mult în curtea lor.

— Mai locuiește aici familia?

Ea scutură din cap.

— Au mai locuit acolo vreo zece familii de când s-a mutat familia Carson. I-a mai fost adăugate camere, a fost transformată într-un fel de palat, dar pe atunci, era numai o căsuță mică în care se întâmplau tot felul de lucruri rele. În fiecare cartier e una așa, nu? O casă cu o lichea?

— Da, doamnă.

Se uită din nou afară pe fereastră.

— Petreceri în tot week-end-ul. Mașini care se luau la întrecere pe drum. Băiatul ăla era otravă pentru toți cei care intrau în contact cu el. Îi spuneam paria de pe strada Paisley.

Will se gândi la scrisoare, felul în care Aleesha se numise un paria.

— Mama lui nu era niciodată acasă, continuă Miriam. Era avocată, dacă vă vine să credeți.

Se întoarse din nou către Will.

— Probabil că aș putea da vina pe ea până m-aș albăstri la față, dar adevărul e că nici ea nu a putut să-și controleze copilul mai bine decât mine.

— Aleesha a fugit cu acest băiat?

— Nu, spuse femeia. A fugit cu un bărbat de treizeci și nouă de ani cu numele de Marcus Keith. Era unul dintre consilierii de la centrul de tratament. Am aflat mai târziu că fusese deja la închisoare fiindcă avusese relații cu o minoră.

Râse sec.

— Ar putea la fel de bine să pună o ușă rotativă în fiecare închisoare din America.

Will spuse următoarele vorbe cu mare grijă:

— În scrisoare pare că dă vina pe dumneavoastră pentru ceva.

Miriam zâmbi forțat.

— Când Aleesha avea unsprezece ani, mi-am abandonat familia. Pentru un bărbat. Așa mamă, așa fiică.

Ridică scrisoarea.

— Sau „păcatele părinților”, cum a spus atât de elocvent fiica mea.

— Evident că v-ați întors.

— Tobias și cu mine ne-am împăcat, dar lucrurile tot nu au mers bine pentru multă vreme. Aleesha s-a pierdut în toată volbura aceea și apoi s-a încurcat cu băiatul de vizavi.

Își duse mâna la guler, scoțând o cruce care îi atârna la gât de un lănțișor de aur.

Will băgă mâna în buzunar și scoase crucea din scrisoarea lui Aleesha.

— Am găsit și asta.

Miriam se uită la cruce dar nu i-o luă din mână.

— Toți copii mei au una.

Nu dori să-i spună că Aleesha i-o trimisese înapoi. Destul că citise scrisoarea. Cu toate astea, întrebă:

— Are vreo semnificație aparte crucea?

— Tobias le-a cumpărat când m-am întors acasă. Ne-am adunat cu toții în jurul mesei și el le-a împărțit una câte una. Semnifică unitatea noastră și încrederea că putem fi din nou o familie.

Will îi puse crucea în mână și îi închise pumnul.

— Sunt sigur că și-ar fi dorit să o păstrați dumneavoastră.

O lăsă singură în cameră, ieșind pe hol, pe lângă obiectele de artă, fotografii, tot ceea ce Miriam și Tobias acumulaseră de-a lungul anilor ca să-și transforme casa într-un cămin. Văzu o masă înaltă lângă ușă și Will își lăsă cartea de vizită pe ea când o auzi vorbind la telefon în camera cealaltă.

— E mama la telefon, îi spuse unuia dintre copiii ei. Am nevoie de tine.

Capitolul 30

21:16

Angie era moartă de oboseală pe când își termină tura. Mulțumită muncii depuse, doi vânzători de propan ambulanți, un camionagiu și un bărbat fără serviciu, tatăl a trei copii, se aflau acum la închisoare, încercând să-și dea seama cum aveau să le explice soțiilor că fuseseră arestați fiindcă apelaseră la serviciile unei prostituate. Dacă explicațiile lor semănau cu cele pe care i le dăduseră lui Angie – „soția nu mă înțelege”… „mă simt singur când sunt la drum lung”… „copii mei mă urăsc” – atunci aveau să petreacă mult timp într-o celulă întunecată.

Dacă ar fi privit lucrurile în ansamblu, Angie și-ar fi putut da seama că ceea ce făcea nu avea rost. Clienții se reîntorceau, iar fetele continuau să iasă pe stradă. Pe nimeni nu interesa să atingă miezul problemei. Angie petrecuse ultimii șase ani familiarizându-se cu acele fete. Toate veneau din același mediu de abuz sexual și abandon; toate fugiseră de ceva. Nu trebuia să ai diplomă în economie de la Harvard ca să-ți dai seama că ar fi cu mult mai ieftin să folosești banii pentru a-i ajuta pe copii când erau mici decât să îi bagi în închisoare când erau mari. Dar acesta era stilul american. Cheltuiai un milion de dolari să salvezi un copil picat într-o fântână, dar doamne păzește să dai o sută de dolari pe un capac pentru fântână ca să nu cadă acolo, în primul rând.

Jasmine Allison era probabil unul dintre copiii dispăruți care nu vor fi găsiți vreodată. Avea să ajungă pe stradă cu un nume nou, o atitudine nouă și niște dependențe noi, de care proxenetul ei putea profita ca să o controleze. Angie își putea da seama din felul în care vorbise Will despre fată că el era

îngrijorat. Avea și un motiv întemeiat, având în vedere faptul că Jasmine fusese plătită să dea telefon în noaptea în care murise Aleesha. Angie știa la fel de bine că existau și un milion de alte lucruri care ar fi putut s-o fugărească pe fată de acasă. Cu toate acestea, își sunase vreo doi dintre colegii de la secție și îi rugase să investigheze.

Angie se uită la adresa pe care o mâzgălise pe o pagină ruptă din cartea de telefon. Ken Wozniak locuia la o casă de sănătate pe Autostrada Lawrenceville. Asistenta de serviciu care îi dăduse lui Angie adresa păruse foarte bucuroasă când auzi că bărbatul urma să primească un musafir. Angie interacționase cu Ken de doar câteva ori. Se îndoia că o mai ținea minte.

Orele de vizită se terminau la zece. Judecând după parcarea goală, Ken nu era singura persoană care nu prea avea musafiri. Holul de la intrare era cam gol, dar curat, cu veșnica faianță albă și lumini fosforescente. Erau niște flori de plastic pe masa din micuța zonă de așteptare și un dozator de apă bolborosi când ea se îndreptă spre biroul de recepție.

Recepționerul se lăsă pe spate pe scaun, zâmbindu-i cu subînțeles lui Angie, măsurând-o din cap până în picioare, cu ochii pe ținuta ei de târfă și cu genul de dispreț care dădea de înțeles că el știa foarte bine cu ce se ocupa ea și câți bani merita. Își împreună mâinile după cap, ridicându-i-se cămașa încât i se văzu burta umflată și păroasă.

El se linse pe buze și întrebă:

— Cât costă?

Angie băgă mâna în poșetă și-și scoase insigna.

Tipul căzu de-a dreptul de pe scaun. Încercă să se ridice, mormăind:

— Eu doar…

— Am venit să-l vizitez pe Ken Wozniak.

— La dracu’.

Îi tremură vocea când încercă să-și îndrepte scaunul.

— Chiar am nevoie de locul ăsta de muncă.

Ea se gândi dacă avea nevoie de slujbă ca să poată să violeze bătrânele când dormeau noaptea în pat.

— Calmează-te, n-am venit să te arestez.

— Eu doar…

— Wozniak, repetă ea. Unde e?

Mâinile îi tremurau când tastă ceva la calculator.

— Pe coridor și la stânga. Salonul numărul 310. Iisuse. Îmi pare rău, da? N-am mai făcut asta niciodată.

— Sigur, cum să nu. Nici eu.

Pe coridor se auzi zgomotul produs de tocurile ascuțite ale lui Angie. Încă îi era clar în minte felul în care nenorocitul de recepționist se uitase lacom la ea când intrase pe ușă. Avea o privire plină de subînțeles, de parcă ea era doar o gaură în care avea de gând să și-o bage. Până ajunse la camera cu numărul 310 se simți de tot nimicul.

— Bună, strigă ea, bătând la ușă.

Peste zgomotul televizorului auzi un geamăt agreabil pe care îl luă ca și invitație să intre.

— Ehn, spuse Ken când o văzu, încercând să zâmbească cu jumătate de gură.

Pierduse aproape treizeci de kilograme stând în scaunul cu rotile, iar Angie se întrebă cum se putea el trezi în fiecare dimineață știind că asta era viața care îl aștepta.

— Mă mai ții minte? îl întrebă Angie.

Râse scurt și puternic, parcă zicând: „Cum aș putea să te uit?”

Angie trase un scaun și se așeză în fața lui. Ken se chinui cu telecomanda din poală, încercând să oprească sonorul televizorului. Ea ura casele de sănătate aproape la fel de mult pe cât ura spitalele, și uite-o acum, vizitându-le pe amândouă în aceeași zi. Mirosul puternic de dezinfectant, cearșafurile albe și luminile care licăreau îi reaminteau de prima dată când o văzuse pe mama ei că luase o supradoză. Deidre se aflase în pat,

corpul îi era țeapăn și gura căscată de parcă se mira ea însăși că se afla acolo. O comă ireversibilă. Angie era doar un copil, însă după toate episoadele din „General Hospital” și „Days of Our Lives” știa ce însemna asta: scumpo, ai belit-o.

— Deh, spuse Ken.

Reuși într-un sfârșit să oprească sunetul.

Angie încercă să pară veselă.

— Ce mai faci?

Ridică dintr-un umăr. Avusese zile mai bune.

— Stupidă întrebare, știu.

Ken lăsă un zâmbet să i se strecoare pe partea feței pe care o putea controla.

— Nu poți vorbi bine?

— Rău, recunoscu el.

— Am venit în legătură cu Michael Ormewood.

Preț de câteva minute, el rămase cu privirea îndreptată spre televizorul silențios. Apoi, răsuflă.

Angie trecu direct la subiect.

— Știu că e un dobitoc, așa că nu trebuie să te obosești să-mi spui asta.

Ken dădu din cap.

— Știai că își bate nevasta?

Se citi șocul în privire.

— Bănuiesc că nu, spuse Angie. Am văzut-o în dimineața asta. Arată de parcă a lovit-o cu o bâtă.

El își încleștă dinții și strânse din pumn. Încă mai era un polițist, chiar dacă probabil nu se mai putea duce la WC fără ca cineva să îl șteargă la fund.

Angie se aplecă în față, cu coatele pe genunchi.

— Știu că nu-ți plăcea de el. De ce? Ce anume la el nu ți-a plăcut?

El îi răspunse suflând zgomotos aerul.

Angie scutură din cap.

— Nu înțeleg.

El suflă din nou.

— Aaa, spuse ea, înțelegând într-un sfârșit. Aere. E plin de aere.

Ken dădu din cap, bucuros, iar ea se simți de parcă lua parte la un joc dureros de șarade. Totuși, nu se putea opri acum.

— Când Michael a lucrat la Vice, profita de fete.

Ken ridică din umeri.

— Să înțeleg „la ce altceva te așteptai” sau „nu mă mir㔝?

Ken se uită la mâna pe care o ținea în poală, ridicând degetul arătător și cel mijlociu ca să-i arate că era cea de-a doua opțiune.

— I-am spus să plece sau îl pârăsc și a plecat.

— An… a… ju…

Închise gura. Ea văzu cât de mult ura să vorbească.

— A jun minne.

— Da, spuse ea.

Michael fusese apoi numit partenerul lui Ken.

— A ajuns la tine.

Rămaseră amândoi acolo, Ken mișcând din buze, dar fără să scoată vreun sunet. Angie încercă să nu-și arate emoțiile pe față, să nu se observe cât de greu îi era să-l vadă așa.

— Tu, spuse el într-un final, clar cât să-l înțeleagă oricine.

— Tu ce?

El o privi fix, iar Angie își dădu seama că se uita în decolteul ei. Ea își îndreptă spatele, râzând.

— Fir-ar să fii de fustangiu, Wozniak.

— Nu.

Îi făcu din mână în semn de negare. Se uită prin cameră parcă în căutare de vreun instrument ajutător. Apoi se uită înapoi la mâinile lui. Îl văzu cum încercă să țină drept degetul arătător de la mâna dreaptă, apoi cum formă un cerc cu degetul mare și cel arătător de la mâna stângă. Plimbă cercul în sus și în jos pe deget.

Angie își încrucișă brațele.

— Ce naiba e în neregulă cu tine?

— Nu, insistă el.

— Da, se repezi ea, imitând gestul pentru sex cu propriile mâini. Am înțeles, Ken. Știu clar ce vrei să spui și să știi că mă bucur că încă mai poți, dar n-ai absolut nicio șansă să se întâmple.

— Tu, strigă el la Angie, arătând cu degetul înspre ea. Ma-ăl.

Făcu gestul din nou.

— Aaaaa.

Abia acum înțelesese ce voia să spună. „Tu și Michael”.

— Știai de asta? întrebă ea.

El ridică din sprâncene. „Cine nu știe?”

— Da, recunoscu ea. M-am culcat cu el.

— Mi-a us.

— Sunt sigură de asta.

Dumnezeule, toată lumea știa.

— Hei, spuse Ken.

Ea se uită în sus. El îi făcu semn cu mâna, întrebând-o ce altceva mai avea să-i spună.

— Una dintre fete a fost omorâtă.

El arătă către televizor.

— Home.

Era clar că el văzuse știrea la televizor.

— Da, locuia în Grady Homes, îi spuse Angie. I-a fost mușcată limba. A murit înecându-se cu propriul sânge.

— Ma-ăl?

Timp de o clipă, Angie crezu că el întreba dacă Michael o omorâse. Apoi își dădu seama ce o întreba.

— Nu știu dacă Aleesha era una dintre fetele care s-au dus cu el ca să scape de arest, recunoscu Angie. N-am mai lucrat la Homes tot cam de când a început și el să lucreze cu tine. Am fost dată de gol.

— Cine?

Angie râse în sinea ei. Nu se gândise niciodată la asta, presupuse că erau doar un număr fix de dăți când te duceai cu un client și te întorceai fără el până se prindea lumea că lucrai la poliție.

— Se poate ca Michael să mă fi dat de gol. Poate credea că mă bagă în bucluc, dar m-au transferat doar în altă zonă. Fete noi. Clienți noi. Michael a venit unde lucram în urmă cu câteva luni, îi spuse lui Ken. Credeam că făcea doar pe șmecherul, dar ne-a spus să ne ferim de un tip care tocmai fusese eliberat condiționat, a zis că era un nenorocit dat dracului.

Ken râse zgomotos. Era clar că avusese plăcerea de a-l auzi pe Michael vorbind pe cineva de rău.

— Da, nici eu nu-l luasem în serios, recunoscu ea. Apoi am dat nas în nas cu tipul despre care vorbea. Îl cheamă John Shelley.

Ken ridică din umeri. „N-am auzit de el."

— În fine, spuse Angie, știind că se învârtea în cerc. A două zi după ce Aleesha Monroe a murit, au găsit-o pe vecina lui Michael moartă în propria curte.

— Hî?

— Da, încuviință Angie.

Îi spuse despre lucrurile care nu apăruseră la știri. Nici Angie nu ar fi știut detaliile dacă nu i-ar fi spus Will.

— Limba vecinei a fost tăiată. Al lui Monroe a fost mușcată, dar totuși…

Ken zăcea acolo. Angie se simți prost. Săracul, și așa era confuz, fără să mai vină și ea să-și verse amarul.

— N-ar trebui să te sâcâi pe tine.

— Mai.

Ken îi făcu semn cu mâna să-i spună mai multe.

— Vecina lui Michael avea cincisprezece ani.

Angie se opri. Nu spusese Gina Ormewood că avuse cincisprezece ani când îl cunoscuse pe Michael?

— Când a fost războiul din Golf? întrebă ea. În ’90? ’91?

Ken ridică un deget.

— Câți ani crezi că are Michael? Patruzeci, nu? Au dat o petrecere în cinstea lui anul trecut. Țin

minte că erau baloane negre peste tot.

Ken dădu din cap.

Angie nu era bună la matematică. Will ar fi putut să facă toată socoteala în minte, dar ea avea nevoie de ceva pe care să scrie. Găsi o bucată de hârtie în poșetă și notă anii cu creionul de ochi, murmurând:

— Michael s-a născut în ’66, minus 2006.

Verifică numerele să se asigure că erau corecte. Încet, ridică privirea înspre Ken.

— Gina avea cincisprezece ani când l-a cunoscut. A zis că la început era interesat de verișoara ei care era cu un an mai mică.

Îi arătă lui Ken foaia de hârtie.

— Avea douăzeci și cinci de ani. Ce caută un bărbat de douăzeci și cinci de ani cu o fată de cincisprezece?

Ken scoase un sunet sugestiv, a cărui semnificație era foarte clară.

— Ia zi-mi, începu ea. Te-ai dus vreodată la pescuit în munți cu Michael?

Expresia de pe fața lui era la fel de clară ca și dacă ar fi vorbit cu voce tare. „Pe dracu’.”

•

Angie trecu cu mașina pe lângă casa ei, cu mintea încă la lucrurile pe care le descoperise în timpul discuției cu Ken. Faptul că Michael Ormewood curtase și se căsătorise cu o adolescentă în urmă cu cincisprezece ani nu era dovadă că acum era încurcat în ceva nou, dar coincidența exista, iar Angie fusese polițist de prea mult timp ca să mai creadă în coincidențe.

Își închipui întreaga poveste, în timp ce întorcea mașina la capătul străzii, trecând din nou prin fața casei ei pentru a se îndrepta spre Piedmont. La semafor vină la stânga, apoi din nou la stânga pe Ponce de Leon, lăsându-se purtată de gânduri, analizând toate posibilitățile. Michael încă profita de fete, folosindu-se de rangul său ca să nu trebuiască să le plătească. Baby G aflase asta.

Poate Aleesha Monroe era una dintre fetele de care profitase Michael, iar lui G nu-i convenise că i se micșorase profitul. O omorâse pe Monroe, apoi pe vecina lui Michael, ca să-l învețe minte.

Dar de ce ar fi omorât-o Baby G pe Cynthia Barrett? Chiar dacă Michael era interesat de adolescente, asta nu însemna că se culca cu vecina. Și nu era ca și cum acel comportament libidinos nu putea fi întâlnit des la bărbații de patruzeci de ani. Nu trebuia decât să te uiți în vreo revistă de modă sau să te duci la cinema ca să vezi imagini cu fete îmbrăcate sumar, atârnând de brațul unor bărbați suficient de bătrâni încât să le poată fi tați. Ce mai, nu puteai să te plimbi prin mall fără să vezi o sumedenie de puștoaice de doisprezece ani cu tricouri scurte până sub sfârcuri și blugi care le lăsau fundul la vedere. Și mamele lor purtau de obicei aceleași ținute.

Angie trecu pe lângă Primăria de Est, apoi făcu la dreapta înspre Poncey Highlands. Încetini, uitându-se să vadă dacă motocicleta lui Will era în fața casei înainte să parcheze pe stradă.

Coborî repede din mașină, înainte să apuce să se răzgândească. Bătu cu pumnul în ușă, apoi încercă și soneria de vreo câteva ori.

Lui îi luă ceva timp până deschise ușa. Ea văzu că își trăsese mânecile în jos, dar nu își încheiase nasturii de la manșete, încă mai purta vesta și ținea cățelul ăla tâmpit în palma stângă ca pe o pungă de bomboane.

— Ce dracu îți ia mereu atât de mult să deschizi ușa? îl întrebă ea nervoasă.

— Ce-ai pățit?

Ea își lăsă poșeta lângă ușă și intră în casă, strecurându-se pe lângă el. În fundal putea auzi o carte audio și pe masa de lucru era un ceas de buzunar pe care el îl desfăcuse ca să-l repare. Se uită la arcurile micuțe, la rotițele pe care le înfipsese într-o bucată de dop și la diversele instrumente pe care le folosea pentru a repara

mecanismul. Angie fusese mereu șocată de faptul că Will putea să-și da seama în zece secunde cum funcționa un ceas, dar îi trebuia o jumătate de oră să înțeleagă o singură pagină dintr-o carte.

Will lăsă cățelușa pe podea. Aceasta se îndreptă cu pași repezi și mărunți înspre bucătărie. Angie o auzi cum bea apă.

— Ce-ai pățit? repetă Will, oprind casetofonul.

— Trebuie să vorbești cu proxenetul lui Aleesha.

— Baby G? întrebă Will. E mort.

— Ce?

— A murit în după-amiaza asta, îi spuse Will. Verișorii lui s-au săturat ca el s-o facă pe șeful cu ei.

— Ia-o încetișor, spuse Angie, deși ea era cea căreia îi sărea inima din piept. Zi-mi ce s-a întâmplat.

El miji ochii, dar tot îi spuse.

— În ziua în care eu și cu Michael am vorbit cu Baby G, erau doi puști acolo care stăteau pe capota BMW-ului lui. G a zis că erau verișorii lui.

Angie se așeză pe canapea.

— Și?

— I-a fugărit cu o bâtă. Presupun că nu le-a convenit. L-au atacat prin surprindere și l-au împușcat de trei ori.

— Ia loc, îi spuse Angie.

Ura când trebuia să se uite în sus la el. Will se așeză lângă ea.

— Am vorbit cu ofițerul de poliție care i-a arestat. Copiii vor fi judecați ca niște adulți. Unul deja l-a pârât pe celălalt. Are cazier, l-au prins odată cu droguri și altădată că a atacat pe cineva. Asta e a treia sa abatere. Încearcă să-i convingă să nu-l bage la închisoare pe viață.

— Ești sigur că nu sunt încurcați cu cazul ăsta?

— Niciunul dintre ei nici nu o cunoștea pe Aleesha.

Angie dădu din cap, arătându-i că-l auzise. Era prea șocată ca să poată vorbi. Orice ar fi știut el despre Michael Ormewood, fusese pierdut pe veci.

— N-arăți bine, spuse Will.

— Mersi.

— Vorbesc serios. Ce-ai pățit?

— Am avut o zi grea, îi spuse, simțindu-se dintr-odată cum se revărsau toate asupra ei. A trebuit să mă duc la spital.

El se ridică, luând-o de mână.

— Ești bine?

— Nu pentru mine.

Minți, fiindcă era mai ușor decât să facă față furiei lui dacă avea să afle că se dusese la Piedmont în acea dimineață ca să o bage în sperieți pe soția lui Ormewood.

— Am dus-o pe o fată. Nimic grav. Probleme femeiești.

Will dădu din cap, iar ea știu că el nu avea să insiste.

Doamne, ce porcărie. Avea o mulțime de lucruri pe care voia să i le zică, dar nu știa de unde să înceapă. Ce putea să spună? Că în noaptea petrecerii lui Ken, Michael fusese brutal cu ea? Că Michael era genul de bărbat cu care nu te răzgândeai? Că în ceea ce-l privea pe el, odată ce porneau lucrurile, nu îl mai puteai opri?

Încă își mai putea aminti cât de mult o duruse a doua zi, vânătăile de pe coapse, impresia că ceva de dinăuntru îi fusese sfâșiat. La dracu', fusese țeapănă de beată, însă urmele de pe corp erau destul de clare ca să știe ce s-a întâmplat.

— Ești bine?

Will îi dădu părul după ureche. Gestul gingaș era un lucru nou. El nu o atinsese niciodată așa, sau poate nu îl lăsase ea.

— Mi-a fost greu să stau acolo, spuse ea, fără a-i zice exact unde anume „acolo" era. M-am tot gândit la mama.

Will îi mângâie părul, iar ea simți nevoia să închidă ochii și să-și pună capul pe umărul lui. Angie îl dusese de câteva ori să o vadă pe mama ei. I-ar fi fost mai ușor lui Angie să meargă la mormântul mamei sale decât să o vadă pe Deidre zăcând în patul de spital, fără să știe dacă în mintea ei ea striga după ajutor. De ce o iubea Angie pe persoana pe care ar fi trebuit să o urască cel mai mult?

— Vino în coace, îi spuse Will, trăgând-o aproape și strângând-o în brațe.

Se lăsă pe spătarul canapelei împreună cu ea.

— Hai să stăm puțin așa.

Angie vru să plângă, dar nu-și permitea să izbucnească în lacrimi de față cu Will. Își împinse fața în umărul lui, mirosind detergentul pe care îl folosea și sosul de soia cu care își pătase cravata. Dacă ar putea sta așa, dacă l-ar putea lăsa să o țină în brațe, atunci poate lucrurile aveau să se îndrepte. Poate s-ar putea ajuta unul pe altul.

Se întoarse cu fața înspre el și îl sărută pe gât. Pielea lui reacționă, iar ea îi sărută mărul lui Adam când el înghiți.

— Nu e nevoie să… îi spuse el.

Ea îl cuprinse de după gât și își lipi buzele de ale lui. Will era ezitant, dar ea îi scoase la iveală pasiunea, folosindu-și dinții și limba până când el începu să o sărute de-a binelea. Își încordă brațele ridicând-o cu blândețe și așezând-o pe canapea. Se lăsă cu toată greutatea pe cotul stâng și îi mângâie chipul, în timp ce o săruta pe gât.

Manșeta cămășii i se descheiase, iar Angie îi văzu cicatricea trandafirie inflamată de pe interiorul încheieturii. Îl dusese la spital în noaptea aceea, îi stătuse la căpătâi așteptând să se trezească și să-și dea seama că nu reușise, că încă mai era în viață.

Îi atinse timid încheietura, trasând cu degetul același parcurs pe care îl avusese lama de ras când îi sfâșiase pielea.

Will se smuci de lângă ea, fixând-o șocat cu privirea.

— Îmi pare rău, se scuză ea.

El încercă să se ridice, dar ea îi prinse vesta în pumni și-l trase înapoi.

— Am spus că-mi pare rău.

— Angie…

Încercă să se depărteze din nou, fără ca ea să-l lase. Se luptară, dar Will nu și-ar fi folosit niciodată întreaga forță împotriva ei. Angie reuși să-l tragă jos, apăsându-și buzele de ale lui cu putere. Se arcui spre Will și el nu mai opuse rezistență. Angie îl sărută mai profund, mai violent decât de obicei și, spre surpriza ei, el reacționă cu aceeași intensitate.

Ea simți că i se accelerează respirația și că i se încețoșează mintea. Greutatea corpului lui deasupra ei era de ajuns să-i aducă lacrimi în ochi. Își strecură mâna la el în pantaloni, deoarece voia să termine totul repede, înainte să se lase copleșită.

— Dumnezeule! bâigui ea și îi deschise vesta, îi trase cămașa din pantaloni, apoi maioul, făcând loc pentru mâna ei.

El îi ridicase cămașa, gura lui găsindu-i sânul gol. Când ea îi cuprinse penisul cu mâna, Will își pierdu ritmul. Ea preluă controlul, strecurându-și mâna liberă în chiloți. Îl ghidă înăuntrul ei înainte ca el s-o poată opri.

Lui Will i se tăie respirația când ea își împinse corpul spre el, încordându-și coapsele, încercând să-i provoace orgasmul.

— Nu, șopti el, străduindu-se să încetinească ritmul.

Avea ochii strâns închiși și tremura din cauza efortului de a se stăpâni. Angie își plimbă limba în urechea lui, îi mușcă lobul și făcu tot ce-i stătea în putere pentru a-l face să se dezlănțuie. El se supuse, scoțând un geamăt puternic și cutremurându-se de plăcere.

— O, Doamne, murmură el. Angie…

Ea îl lăsă s-o mai sărute pentru un timp, oprindu-l când începu să coboare cu gura pe trupul ei.

— Nu, îi spuse, trăgându-l înapoi spre fața ei. Trebuie să plec.

El transpirase, respirând greu în timp ce îi săruta sânii.

— Lasă-mă să-ți simt gustul.

Asprimea vocii lui guturale îi trezi un fior în tot trupul. Își mușcă buza de jos, iar când buzele lui îi atinseră ușor abdomenul, încercă să nu se gândească la senzațiile pe care i le-ar aduce gura lui dacă ar coborî.

— Nu, izbuti să spună, trăgându-l în sus cu blândețe. Trebuie să plec.

— Stai cu mine.

Într-un fel, tonul rugător al vocii lui o îndemnă și mai mult să plece.

— Lucrez mâine.

— Și eu.

Îl respinse mai hotărât de data aceasta.

— Will.

El se dezlipi de ea și se lăsă pe spătarul canapelei cu un nou geamăt, dar acesta din urmă nu exprima nici pe departe aceeași plăcere.

Ea se ridică și își trase înapoi pe ea lenjeria intimă. Cămașa încă îi era strâmbă și o aranjă, aplecându-se.

El îi cuprinse piciorul cu mâna.

— De ce faci asta?

Ea se dădu la o parte și își găsi poșeta pe masă, lângă ușa de la intrare.

— De ce mă lași?

Capitolul 31

9 FEBRUARIE 2006
9:58

Martha Lam aparent dăduse nu unul, ci mai multe telefoane. John își primise tot avansul pe care îl plătise la pensiune, iar chiria lunară pentru camera de la domnul Applebaum costa cu aproape treizeci de dolari mai puțin. Asta, împreună cu cei cincizeci de dolari pe care John îi primise fiindcă se târâse prin cuva aspiratorului, aveau să-i asigure mâncarea pe acea lună.

— La naiba, spuse Ray-Ray.

Se uita la o femeie care tocmai oprise acolo, într-o mașină Toyota Camry plină de copii care țipau.

— Nu poate să schimbe faptul că e urâtă, dar ar putea măcar să stea acasă.

John se uită la el cu colțul ochiului.

— Când ai învățat să vorbești în propoziții complete?

— Ia nu judeca pe băiatu' numai după aparențe, îi spuse Ray-Ray.

Îl lăsă pe John lângă uscător și plecă să spele una dintre mașini. Pacea instabilă dintre el și Ray-Ray se transformase într-o oarecare prietenie din partea celuilalt bărbat de când îl dusese la spital. John nu știa ce anume generase acea transformare, dar nu se plângea. Avea destui oameni care îi voiau răul. El se bucura, indiferent de ce-l făcuse pe Ray-Ray să-l lase în pace.

Vizita la spital îi adusese un bine și lui John. Încă mai simțea că îi sălta inima în piept când își reamintea că se întâlnise cu Robin în sala de așteptare. Purta hainele de serviciu, însă nu putu să nu vadă dincolo de asta: pielea ei fină, buzele pline. Felul în care se foise de pe un picior pe altul, curbura șoldurilor ei. Cum ar fi fost oare să-i mângâie șoldul, să o tragă la piept? Acelea erau genul de gânduri care țineau un bărbat treaz noaptea.

Nu Robin fusese motivul pentru care John venise mai devreme la serviciu în acea dimineață, înainte să apară Art. Faptul că se mutase dintr-un

loc în altul nu era mare scofală. John își aruncase toate hainele în cutia frigorifică și o folosise pe post de geamantan când mersese pe jos până la casa domnului Applebaum. Odată instalat, reveni în strada Ashby și dezgropă cuțitul pe care îl ascunsese sub un copac ca să fie în siguranță. Transpirase tot drumul cu autobuzul, speriat că avea să fie prins cu o armă. La spălătorie, îl aruncă în canistra aspiratorului și se sprijini de zidul de protecție de sub copacul de magnolii până când Art sosi în Cadillac-ul său, întrebând în timp ce încuia portiera:

— Care-i treaba, Shelley? Cauți să primești o mărire?

John încerca să gândească logic, să-și dea seama de pasul următor, dar oricât încerca să se concentreze, nu putea simți decât o furie aprigă. Michael îi pusese cuțitul acela sub saltea la fel cum ascunsese cu ani în urmă și cuțitul de bucătărie, așa zisa armă a crimei, în dulapul lui John. Ce naiba avea tipul împotriva lui? Ce-i făcuse John lui Michael ca să se pomenească pe cap cu așa ceva? Și nu numai el, ci întreaga lui familie.

Una era că-i înscenase ceva pe John în urmă cu atâția ani, dar să se tot țină de asta, să-i folosească identitatea în timp ce fusese la închisoare… Asta era un fel de obsesie bolnavă. Michael îl ura. Nu ai păstra numele unui om atâția ani dacă nu îl urai cu adevărat. Iar mârșavul era clar că se folosise de funcția lui din cadrul poliției ca să o contacteze pe doamna Lam, încercând să o determine să-l trimită pe John înapoi înăuntru cu pedofilii și violatorii de la închisoarea de Stat. Nu îi ajungea să îi înscenеze așa ceva. Voia ca John să sufere.

John se obișnuise de-a lungul anilor cu lipsa libertății, lăsându-se într-o oarecare măsură să creadă că își avea locul acolo, printre cei ca Ben Carver. Fusese un copil rău, un fiu rău. Richard Shelley ar fi putut depune mărturie pentru asta. Și

chiar și fără mărturia tatălui său, John nu se considera complet nevinovat de moartea lui Mary Alice. El o invitase la petrecere. El fusese drogat. El îi dăduse băutura alcoolică. El se dusese cu ea acasă și se furișase în dormitorul ei. El trăsese pe nas prafurile care îl lăsaseră lat. El permisese acelor lucruri să se întâmple.

Dar faptul că știa că fusese Michael, verișorul lui, Woody, cel care o mutilase pe Mary Alice, îl făcea pe John să turbeze. Nu putea fi furios din cauza lui însuși, însă putea fi în numele lui Mary Alice, mocnind de mânie fiindcă Michael nu numai că o violase pe fată, nu numai că o omorâse, ci o și sfâșiase precum un animal turbat.

Fotografiile de la locul faptei, arătate la tribunal, fuseseră șocante, însă John se aflase chiar acolo, văzuse trupul cu proprii lui ochi. Urmele de mușcătură de pe sânii ei mici. Vânătăile închise la culoare și tăieturile adânci de pe interiorul coapselor. Felul în care ochii ei erau încă deschiși, uitându-se spre ușă de parcă mama ei avea să intre în orice clipă ca să o trezească să meargă la biserică. Gura îi fusese plină ochi de sânge și părul lipit de pernă cu el.

Jigodia aceea. Javra aceea împuțită.

Și nu se oprise la Mary Alice. Michael era încă în libertate, încă făcea orice îi ardea să facă în numele lui John. Și era polițist. Polițist! Putea să-l aresteze pe John oricând, probabil că stătea chiar acum bine mersi, gândindu-se cum ar mai putea să-l însceneze lui John crimele lui bolnave. Numai gândindu-se la seara trecută, când John atinsese cu vârful degetelor briceagul, la cum aproape fusese prins cu o armă în mână, și îl treceau toate apele. Michael putea face orice, îl putea aresta pe John chiar atunci și acolo, iar John nu ar fi putut face nimic.

Și poate că John merita asta. Poate că după ce îi făcuse vecinei lui Michael, merita să fie trimis înapoi în închisoare cu ceilalți depravați. Mutilase

un copil. Își folosise propriile mâini ca să pângărească o fată. Nu i să părea în regulă ca el să scape nepedepsit pentru asta.

Și după cum stăteau lucrurile, probabil că nu avea să scape.

Uscătorul se opri, iar John începu să împăturească prosoapele, aranjându-le într-un coș de gunoi pe care să-l poarte cu ei printre mașini când lucrau. Trebuia să vorbească din nou cu Ben. John crescuse în închisoare, însă gândea precum un deținut și nu un răufăcător. Avea nevoie de cineva care să-i spună ce să facă.

— Tu ești John?

Femeia din fața lui era slabă, de vreun metru optzeci. Avea părul negru, scurt și purta o geacă scurtă și strâmtă și o pereche de blugi albaștri mulați pe corp.

— Vă pot ajuta cu ceva? întrebă el, căutând cu privirea să vadă dacă ascundea ceva sub geacă. Nu i se părea că ar fi polițistă, geaca era de prea bună calitatea, însă John nu fusese niciodată bun la a depista inamicul.

— Tu ești John Shelley? întrebă ea.

Se uită peste umărul ei. Ray-Ray sugea o acadea, dar John putea să vadă că era cu ochii pe ei.

— Vă cunosc de undeva? o întrebă John.

— Te-ai mutat, spuse ea. Am crezut că locuiai pe strada Ashby.

Încercă să zâmbească, deși ceea ce voia de fapt să facă era să dea drumul la prosoape și să o ia la fugă.

— Ce s-a întâmplat?

Ea stătea cu mâinile în șold, iar el se gândi la doamna Lam. Nu se putu abține. Se uită fix la capacul înșurubat pe cuva aspiratorului.

— Mă numesc Kathy Keenan, spuse ea. Sunt o prietenă a surorii tale.

Scăpă prosoapele.

— Joyce…

— E în regulă, îl asigură femeia. Numai că trebuie să vorbești cu ea.

— Eu…

Se uită în jos la mormanul de prosoape, apoi din nou în sus la femeie. Nu știa cine era sau de ce se afla acolo, dar era nebună să creadă că o putea convinge pe Joyce să facă ceva ce ea nu voia.

John îngenunche să ridice prosoapele.

— Nu vrea să vorbească cu mine.

— Știu că nu vrea, spuse Kathy. Dar trebuie.

— Cine ești?

— Ți-am spus. Sunt o prietenă de-a ei.

— Nu cred că o cunoști prea bine dacă tu crezi că asta are să meargă.

— Am împărțit patul cu ea în ultimii doisprezece ani, John. Cred că eu o cunosc mai bine decât oricine pe pământ.

Deci, Joyce era gay. John se întrebă oare ce credea Richard despre asta. Un copil găsit vinovat de viol și celălalt homosexual. John nu se putu abține să nu zâmbească, cu gândul la ce proporții prinsese dezamăgirea lui Richard.

— Te deranjează că sora ta e lesbiană? îl întrebase Kathy.

— Nu cred că sunt eu în măsură să-mi dau cu părerea, recunoscu John, gândindu-se la cât de furios probabil fusese Richard.

Joyce cea perfectă, interesată de membrii propriului sex.

Kathy conducea un Porsche negru, genul de mașină pe care John putea numai să vadă din genunchi, când o curăța de mizerie. Conduse în sus pe Șoseaua Piedmont, făcând la dreapta pe Sidney Marcus și parcase în fața unei clădiri mici pe Șoseaua Lenox, mai sus de autostradă. Pe dinafară scria „Keener, Rose și Shelley”, în litere aurii. Mașina de lângă ei, un BMW gri, era parcată în locul rezervat pentru Joyce Shelley.

Joyce lucra la vreo trei kilometri de Gorilla. Poate și trecuse în fiecare zi pe lângă el în drum

spre serviciu.

— Se ocupă de un caz acum, îi spuse Kathy. Nu durează mult.

Lui John îi pocniră genunchii când coborî din mașina joasă. Trebuia să-și amintească din nou și din nou că avea aproape patruzeci de ani. Din motive necunoscute, încă se simțea de parcă avea cincisprezece ani, de parcă viața de la închisoarea de Stat o trăise un alt John, mintea ducându-se acolo însă trupul îi rămăsese afară, fără să îmbătrânească, așteptându-l să se întoarcă și să-l revendice.

— Să o așteptăm la ea în birou, sugeră Kathy, conducându-l prin clădire.

Recepționista îl urmări cu ochii pe John când trecu pe lângă biroul ei, și își închipui că ea nu era obișnuită să vadă oameni ca el plimbându-se pe coridoarele curate lună, cu excepția omului de serviciu.

— Pe aici.

Kathy luase niște notițe dintr-o cameră mică cu numele ei pe ea și le citi din mers.

Biroul lui Joyce era drăguț, exact așa cum și l-ar fi imaginat dacă John și-ar fi îngăduit să se gândească la sora lui și la viața ei. Covorul persan de pe podea era de un albastru cu roșu-închis, iar perdelele erau dintr-un material subțire ce lăsa să pătrundă lumina soarelui. Pereții erau un fel de bej-ciocolatiu. Culorile erau masculine, dar se simțea ceva feminin în felul în care Joyce le folosise. Sau poate un decorator interior se ocupase de birou, vreo cucoană costisitoare din Buckhead, plătită să cheltuiască banii bogătașilor. Erau vreo câteva tablouri în stil oriental care nu erau pe gustul lui John însă pozele de pe bufetul scund de sub ferestre îl făcură să resimtă durere în piept.

Joyce și John când erau tineri, la parcul de distracții Six Flags. Bebelușul John în poala lui Richard când îi dădea biberonul. Joyce la zece ani,

pe plajă, în costumul ei de baie din două piese, cu câte o înghețată pe băț în ambele mâini. Erau și poze mai recente. Kathy și Joyce la grădina zoologică. Kathy călare pe un cal, cu un munte în spatele lor. Doi labradori rostogolindu-se în iarbă.

Poza care îl opri în loc era cea a mamei lui. Emily cu o eșarfă la gât, cu ochii duși în fundul capului și obrajii scobiți. Cu toate astea, zâmbea. Mama lui avusese mereu un zâmbet frumos. Amintirea acelui zâmbet, felul în care îl dăruia, blândețea sinceră pe care o degaja, îi alinase multe nopți. Îi curseră lacrimile când o văzu, și simți o durere fizică acută gândindu-se că nu avea să o mai vadă niciodată.

— Emily era o persoană minunată, spuse Kathy.

John se sili să pună rama înapoi la loc. Se șterse la ochi cu dosul mâinii.

— Ai cunoscut-o?

— Da, spuse Kathy. Era foarte apropiată de Joyce. Ne-a fost greu tuturor când s-a îmbolnăvit.

— Nu…

John nu știu ce să spună.

— Nu te-am văzut la înmormântare.

— Am fost acolo, spuse ea, și îi citi pe chip o stare de încordare. Tatăl tău nu vrea să accepte relația mea cu Joyce.

— Da, spuse John.

Era de așteptat. Richard fusese mereu sigur că știa diferența dintre ce e bine și ce e rău. Oricine depășea acea linie era înlăturat din viața lui cu aceeași ușurință cu care extirpa tumori cancerigene în sala de operație.

— Îmi pare rău. El a iubit-o mereu pe Joyce, simți John nevoia să spună.

Kathy îl privi suspicioasă.

— Încerci să-ți aperi tatăl?

— Presupun că mă ajută dacă încerc să înțeleg cum vede el lucrurile, de ce gândește el așa.

Ea traversă camera și deschise o ușă. John crezu că era cea de la WC, dar putea să vadă că era o

debara plină cu acte. În jur de vreo cincizeci de caiete cu spirală erau aranjate în teancuri unul peste altul.

— Acestea sunt toate stenogramele procesului de la audierile tale preliminare, la refuzul de a muta cazul la alt tribunal, până la ultimul apel.

Arătase cu degetul către sertare diferite în timp ce spuse asta.

— Astea sunt actele tale medicale.

Puse mână pe sertarul de sus, lângă care stătea John.

— Prima dată când ai ajuns la urgențe fiindcă ai luat o supradoză, când te-au internat după ce te-au arestat, și…

Deschise gura, însă se opri. Continuă să îl privească în ochi.

— Informații de la infirmeria închisorii de Stat.

John înghiți în gol. Zebra. Știau despre Zebra.

— Astea sunt în mare parte rapoarte ale audierilor în fața comisiei de eliberare condiționată, spuse Kathy, deschizând un sertar care conținea în jur de șase sau șapte dosare groase. Joyce a primit copia de la ultima acum o lună.

— De ce? spuse John, gândindu-se la mormanele de dosare pe care Joyce le păstrase timp de douăzeci de ani. De ce le-ar avea?

— Erau ale mamei tale, îi spuse Kathy. Aceste caiete.

Luă unul din teanc.

— Astea sunt toate consemnările ei. Îți știa cazul pe de rost.

John deschise unul dintre caiete, uitându-se la scrisul cursiv al mamei lui, fără să-l vadă bine. Când Emily era tânără, caligrafia era importantă. Scrisul ei era frumos, alunecând pe pagină precum niște flori.

Cuvintele, însă, nu erau la fel de frumoase.

Speedball = heroină + cocaină +??? *De unde a rezultat bradicardia*? *De unde apneea*?

John dădu pagina.

Urmele de mușcături din jurul sânilor se potrivesc cu amprentele dentare? *Nu a fost găsită spermă. Unde e prezervativul*???

— Spre final a încercat să obțină probele de la poliția locală.

— De ce?

— A vrut să testeze cuțitul de ADN să arate că era sângele ei, dar mostra era prea mică încât nu au putut obține decât o analiză mitocondrială.

Când el dădu din cap, Kathy explică:

— ADN-ul mitocondrial provine de la mamă, așa că și dacă ar fi fost sângele lui Emily, nu se putea dovedi că nu putea fi și al tău. Sau chiar al lui Joyce, dar asta tot nu ne-ar fi ajutat.

— „Urme de mușcături", citi el.

— S-a gândit că ar putea demonstra că dinții tăi nu se potriveau cu urmele de mușcături, dar a existat un caz, la Curtea Supremă, unde probele pe bază de urme de mușcături au fost catalogate inadmisibile. Dar ea s-a gândit că poate ar fi de folos în cazul… limbii retezate.

— Ce?

— Odontologul de stat nu a fost chemat deloc să depună mărturie. Cu trei ani înainte să moară, Emily a depus o cerere pentru toate probele și toate dosarele tale. Era decisă să o ia de la capăt, să vadă dacă i-a scăpat ceva. A găsit un raport unde expertul dentar al statului a aflat că limba fusese… că a fost ruptă cu dinții, nu tăiată.

— Ruptă cu dinții? repetă John.

Îi fugi mintea la Cynthia Barrett, la cât de alunecoasă fusese limba ei când o ținuse între degetul mare și arătător. Îi fusese greu și să o taie, dar să o muște? Ce fel de monstru ar rupe cu dinții limba unei fete?

— John?

El își drese glasul, silindu-se să vorbească.

— Cuțitul a fost proba lor cheie. Au avut un expert care a spus că a fost folosit ca să-i taie

limba. A arătat că a fost o crimă premeditată.

— Exact. Emily voia să-i acuze de vicii de procedură. Ei susțin că i-au înmânat raportul doctorului despre mușcătură înainte de proces, dar Emily nu a găsit nici măcar o urmă de așa ceva. Ar fi putut fi un motiv suficient pentru a face apel.

Răsfoi paginile, uitându-se la date.

— Mama a lucrat la asta când era bolnavă.

— N-a putut să se oprească, îi spuse. Voia să te scoată de acolo.

Nu-i venea să creadă cât de multe notițe luase. Pagini peste pagini de tot felul de detalii oribile pe care mama lui nu ar fi trebuit niciodată să le afle. Pentru a doua oară în acea zi, plângea în fața iubitei sorei lui.

— De ce? întrebă el. De ce a făcut asta? Când nu se mai putea face apel?

— Încă mai exista o speranță cât de mică, răspunse Kathy. Nu voia să renunțe la ea.

— Era prea bolnavă, spuse el, uitându-se la pagina de la sfârșit, văzând că ultima oară când scrisese fusese cu o săptămână înainte ca ea să se întoarcă la spital pentru ultima dată. Nu ar fi trebuit să facă asta. Ar fi trebuit să-și folosească energia pentru a se face bine.

— Emily știa că nu avea să se facă bine, îi spuse Kathy. Și-a petrecut ultimele zile făcând exact ceea ce își dorea să facă.

Plângea acum de-adevăratelea, șiroaie de lacrimi, gândindu-se la mama lui care stătuse în fiecare noapte analizând toate acele informații, încercând să găsească ceva, orice, care avea să-l scoată afară.

— Nu mi-a spus niciodată că făcea asta, zise John.

— Nu voia să-ți faci speranțe, spuse Joyce.

Se întoarse brusc, gândindu-se de cât timp stătuse ea în spatele lui.

Joyce nu păru nervoasă când spuse:

— Kathy, ce faci?

— Mă amestec, răspunse cealaltă femeie, zâmbind cum face cineva când știe că a făcut ceva greșit dar e sigur că va fi iertat.

— Vă las singuri, spuse Kathy.

Îi strânse mâna lui Joyce când trecu pe lângă ea, apoi trase ușa în urma sa.

John încă mai ținea caietul, munca de o viață a lui Emily.

— Ai un birou frumos, îi spuse. Și Kathy…

— Ce zici de asta? spuse ea pe un ton ironic. O lesbiană veritabilă în clanul Shelley.

— Pun pariu că tata a fost mândru.

Ea pufni în râs.

— Da. Așa de bucuros încât și-a schimbat testamentul.

John strânse din dinți. Nu știa ce ar fi trebuit să spună.

— Mama m-a pus să-i promit că n-am să le arunc, îi spuse Joyce, arătând cu mâna înspre debara. Am vrut. Am vrut să le car pe toate în curte și să fac un foc de tabără. Aproape am făcut asta.

Râse fără umor, de parcă încă mai era surprinsă cu nu dăduse foc la tot.

— Ar fi trebuit s-o fac. Ar fi trebuit măcar să le depozitez sau să le îngrop pe undeva.

Oftă adânc.

— Dar n-am făcut-o.

— De ce?

— Fiindcă e ea. Toate dosarele astea, toate caietele astea stupide. Știi că nu s-a dus nicăieri fără unul? Bineînțeles că nu știi, adăugă Joyce pe un ton crispat. Nu le lua niciodată cu ea înăuntru când te vizita, dar lucra la ele, se gândea la ele, tot drumul până acolo și înapoi. Câteodată mă suna în mijlocul nopții și mă ruga să mă interesez de vreo lege obscură pe care o găsise, ceva ce ea credea că avea să-ți aducă posibilitatea unui nou apel.

Joyce se uită din nou la dulapuri, la caiete.

— Parcă sunt bucăți mărunte din inima ei, din sufletul ei, iar dacă le-aș arunca acum, aș arunca-o

și pe ea.

John mângâie coperta caietului. Mama lui își dăduse viața pentru el, își dedicase fiecare minut încercării de a-l scoate din închisoare.

Și toate astea numai din cauza lui Michael Ormewood.

Era ca și cum Michael ar fi omorât-o și pe Emily după ce o omorâse pe Mary Alice. Sau i-ar fi vârât mâna lui Joyce în piept și i-ar fi stors viața din inimă. Doamne! John voia să-l omoare. Voia să-l rupă în bătaie, apoi să-l strângă de gât cu mâinile pe Michael și să-l privească în ochi când acesta avea să își dea seama că va muri. John și-ar slăbi strânsoarea, lăsându-l să-și revină ca apoi să o ia de la capăt, tocmai ca să-i vadă frica, teroarea absolută, când Michael avea să-și dea seama că era complet lipsit de apărare. Apoi, John l-ar lăsa pur și simplu. L-ar lăsa în vreo pustietate să moară de unul singur.

— John? spuse Joyce.

Mereu avusese intuiții, mereu știuse când ceva îl supăra.

Deschise caietul din nou, urmărind scrisul cu ochii.

— Ce e asta? întrebă. Bradicardie. Ce înseamnă?

Joyce se duse înspre dulap și deschise unul din sertare.

— Când te-au arestat, îi spuse, erai prea slăbit ca să te ții singur pe picioare.

— Da.

Fusese îngrozit.

— Te-au dus la spital. Mama tot insista că ceva era în neregulă.

Căuta prin dosare.

— I-a pus să-ți facă o electrocardiogramă, o electroencefalografie, analiza sângelui și o imagistică prin rezonanță magnetică.

John își aducea vag aminte de asta.

— De ce?

— Fiindcă știa că ceva era în neregulă.

Joyce găsi într-un sfârșit ce căuta.

— Uite.

John luă raportul medical, citind cuvintele cu grijă în timp ce Joyce aștepta. Nu înțelegea cifrele de pe teste, însă John lucrase la infirmeria închisorii. Știa la ce părți să fie atent. Citi cu voce tare notițele doctorului scrise de mână, trecute în căsuța „concluzii”.

— „Ritmul cardiac în repaus este de sub șaizeci, respirația ataxică și starea fizică generală indică intoxicație cu droguri.”

Se uită din nou la Joyce.

— Am luat droguri, Joyce. Nu am spus niciodată că nu am luat.

— Nu.

Scutură din cap.

— Citește restul.

John citi în gând de data asta. Doctorul atrăgea atenția asupra faptului că simptomele lui John nu se potriveau cu cele produse de o supradoză de cocaină și heroină. Bănuia că un alt drog era de vină. Analizele de sânge care au urmat fuseseră neconcludente și recomandase testarea substanței sub formă de pudră găsită la fața locului.

Substanța sub formă de pudră. Michael îi dăduse acel pachețel. John nu luase heroină în viața lui. Presupuse că Woody încerca să-i facă o favoare, când de fapt încercase să-l lase inconștient. Poate fusese și altceva în pachețel pe lângă cocaină și heroină. John știa din ce auzise la închisoare că laboratoarele puteau găsi numai ceea ce căutau anume. Michael ar fi putut să pună în speedball ceva mult mai puternic, ceva ce ar fi putut să-l lase lat de tot, dacă amestecul volatil nu ar fi fost suficient.

— Ce e? întrebă Joyce.

Lui John probabil i se citi surpriza pe față. În tot acel timp se concentrase pe Mary Alice. Voise Michael să îl omoare și pe el? Se gândise să facă

ce voia cu Mary Alice și apoi să pună vina la baza mormântului lui John?

La două zile după ce trupul lui Mary Alice fusese găsit, Michael și cu mama lui veniseră să îl viziteze. John era la pat în camera lui, simțindu-se ca naiba, ascunzându-se în dosul poveștii pe care o spusese mamei lui că era răcit, când de fapt el abia putea să mai respire ori de câte ori își amintea de trupul lui Mary Alice zăcând în pat lângă el.

Michael păruse la fel ca întotdeauna, cel puțin din câte își amintea John. Verișorul lui rămăsese cu el în cameră, vorbind despre… ce?… John nu își mai amintea. Ceva stupid, era convins. John adormise. Atunci oare ascunsese Michael cuțitul în dulapul lui John? Atunci își pusese Michael planul la cale? Sau plănuise altcineva totul de la bun început și îl trimisese pe Michael sus cu cuțitul, spunându-i să-l pună în dulapul lui John ca să existe dovezi concrete ce îl legau de dormitorul lui Mary Alice?

— Johnny? spuse Joyce.

Nu-l mai strigase așa de când erau mici.

— Ce e?

Închise dosarul.

— Ce îți amintești despre mătușa Lydia?

— A fost avocata ta. După, a renunțat la dreptul penal și s-a apucat de cel al societăților penale. A zis că nu mai face față. Nu s-a iertat niciodată fiindcă n-a putut să te ajute.

— Pun pariu.

Joyce fu foarte surprinsă de ura pe care o auzi în tonul lui.

— Vorbesc serios, John. A venit să o vadă pe mama în spital.

— Când?

— Cred că a fost cu o zi înainte ca mama să moară. Tocmai îi băgaseră tubul pe gât ca să poată respira.

Joyce făcu o pauză, calmându-se.

— O durea foarte tare. Îi administrau morfină. Nici nu știu dacă era conștientă că eu și cu Kathy eram acolo, darămite Lydia.

— Ce i-a spus Lydia?

— Nu am nicio idee. Le-am lăsat singure. Nu arăta bine. Mătușa Lydia, vreau să spun. Nu o văzuse pe mama de ani de zile, dar nu se putea opri din plâns. Niciodată n-am crezut că erau apropiate, însă în timpul procesului… Nu știu. Eram prea supărată atunci ca să-i mai bag pe alții în seamă.

— Nu ai auzit nimic?

— Nu, spuse Joyce. Doar la sfârșit. Cred că m-am întors prea repede. Lydia o ținea de mână pe mama. I-am spus că doctorii nu credeau că o s-o mai ducă mult, poate vreo zi.

Joyce făcu o pauză, probabil reamintindu-și acel moment.

— Mama avea ochii închiși – nici nu cred că era conștientă de faptul că Lydia era acolo. Înclină capul. Dar Lydia plângea în hohote. Plângea de-a binelea, John, de parcă i se frângea inima. Tremura și tot spunea „Îmi pare rău, Emily. Îmi pare așa de rău.” Nu s-a iertat niciodată. Nu și-a revenit după ce a pierdut cazul tău.

Sigur, gândi John. Mătușa Lydia își revenise probabil de mult. Nimic nu se compară cu mărturisirea păcatelor tale unei persoane care nu avea să trăiască destul cât să spună cuiva.

— În ce stare a fost mama după? întrebă el.

— Tot nu era conștientă, răspunse Joyce. Dormea tot timpul. Îi era greu să-și țină ochii deschiși.

— A zis ceva?

— Nu putea, John. Avea un tub în gură.

John dădu din cap. Toate începeau acum să prindă sens. Primul lucru pe care mătușa Lydia îl făcuse ca și avocată a lui fusese să stea de vorbă cu John și să îl facă să-i spună tot ce se întâmplase în acea noapte. John fusese îngrozit. Îi spusese

adevărul gol goluț, la dracu' cu codul de onoare care spunea că nu trebuia să îi pârăști pe ceilalți copii. Îi spusese cum Michael îi aruncase punguța cu ceea ce crezu John că era cocaină, cum o condusese pe Mary Alice acasă și urcase pe fereastră în dormitorul ei. Îi spusese cum o sărutase, cum se simțise de parcă îi explodase creierul, de parcă i se lansase o rachetă în cap. Îi spusese cum a doua zi se trezise într-o baltă de sânge.

Când John terminase de povestit, mătușa Lydia avusese lacrimi în ochi. Îl luă de mână – de fapt îl apucă – atât de tare încât îl duru.

— Nu-ți face griji, John, îi spusese ea. Am să am eu grijă de tot.

Și asta și făcuse, scorpia.

Joyce încă îl privea, așteptând ca el să vorbească. Putea să-și dea seama că era obosită, poată chiar extenuată. Machiajul nu-i putea acoperi cearcănele de sub ochi. Avea umerii lăsați, de parcă se dăduse bătută. Totuși, John nu putu să nu observe că stătuse cu el de vorbă în birou timp de vreo treizeci de minute fără ca să țipe măcar o dată la el sau să îl acuze de ceva.

— Au mai testat drogurile? întrebă el. Pudra albă?

— Bineînțeles. Lydia le-a trimis la un laborator particular. Mama stătuse ca pe ace toată săptămâna, dar nu au descoperit nimic ieșit din comun. Era cocaină și heroină.

John simți un junghi de durere în falcă. Iarăși își încleștase dinții.

— Johnny, spuse Joyce, părând obosită, atât de obosită. Spune-mi.

El închise caietul mamei sale, ultimul caiet pe care îl folosise pentru cazul lui, ultimul lucru pe care îl ținuse în brațe care o lega de fiul ei.

— Adu-o și pe Kathy aici, spuse John. Cred că trebuie să audă și ea ce am de zis.

Capitolul 32

21:22

Will stătea la el în birou, încercând să nu se foiască cu mâinile. Îi făcuse o vizită lui Luther Morrison… al lui Jasmine Allison. Dar ce? Ce era un bărbat de treizeci de ani care făcea sex cu o fată de paisprezece ani? Un pervers bolnav, asta decisese Will că era bărbatul, și trebuise să încerce din răsputeri să se abțină să nu-l pocnească pe animal în față.

După acea vizită plăcută, Will se întorsese la Primăria de Est ca să o pună la curent pe Amanda Wagner. Ea nu avu să-i ofere niciun fel de revelație cutremurătoare, dar nici nu-l mustrase fiindcă nu avusese multe de spus. Amanda era exigentă, dar recunoștea un caz dificil când îl vedea.

Singurul lucru pe care i-l spusese a fost să nu se mai concentreze atât de mult pe fata dispărută. Cazul lui Will era uciderea lui Aleesha Monroe și legătura cu celelalte fete, nu o fugară pe nume Jasmine Allison. Tot ce avea erau vorbele unui băiat de zece ani și o presimțire nefastă, și, deși Amanda avea încredere în instinctul lui, ea nu avea de gând să piardă timp și resurse numai pe baza asta. Îi rezumă situația în felul ei pragmatic obișnuit: se știa că fata mai fugise de acasă. Avea relații cu un bărbat de două ori mai învârstă decât ea. Mama ei era în închisoare, tatăl ei cine știe pe unde, iar în majoritatea timpului, bunica ei abia se putea ridica de pe scaun fără ajutor.

Singurul lucru șocant ar fi fost dacă fata NU ar fi fugit de acasă.

Polițiștii din DeKalb nu avansaseră deloc în investigația cazului lui Cynthia Barrett și nici nu erau dispuși să îi spună lui Will nimic. ADN-ul obținut din proba vaginală luată de Pete se dovedise prea contaminată pentru a o putea testa. Examenul toxicologic nu era gata, dar Will nu își

ținea respirația în speranța unei revelații miraculoase.

În ceea ce o privea pe Aleesha Monroe, cei de la Criminalistică nu scoseseră la iveală nimic mai important în legătură cu apartamentul ei decât ceea ce descoperise și Will singur: locul era din cale afară de curat. Trimise înapoi chiar și o echipă să testeze pata pe care o găsise în pragul ușii lui Monroe în noaptea în care Jasmine dispăruse. Nu fusese suficient sânge pentru a determina altceva decât că era sânge uman.

Singurul lucru de care se putea ocupa acum Will era teancul de foi pe care Leo Donnelly i-l lăsase pe birou. Will numărase paginile din timp, ca să știe ce îl așteptа. În jur de vreo șaizeci de caziere, de câte două sau trei pagini fiecare, descriind în detaliu delictele sinistre ale agresorilor sexuali din zona metropolitană care fuseseră eliberați de curând.

Încă nu era atât de disperat.

Will deschise dosarul roz fosforescent de pe biroul lui și găsi un DVD atașat înăuntru. Îl băgă în calculatorul lui și îl porni.

Pe monitor îi apărură două femei și un bărbat care stăteau la masă cu o adolescentă. Bărbatul vorbi primul, recomandându-se drept Detectivul Dave Sanders de la Departamentul de Poliție din Tucker, apoi le numi pe celelalte femei înainte să spună:

— Aceasta este declarația lui Julie Renee Cooper. Cazul numărul 16-43-7. Data este 9 decembrie, 2005.

Julie Cooper se aplecă înspre microfon. Camera filma cu unghi larg, așa că Will putea să o vadă pe fată legănându-și picioarele în față și în spate deasupra podelei.

— M-am dus la film, începu fata să zică, cuvintele sale fiind greu de înțeles.

Will știa că în ziua în care filmarea fusese înregistrată, limba fetei fusese recent atașată la loc.

— Era un bărbat pe stradă.

Will văzuse declarația adolescentei de atâtea ori încât aproape putea să o recite odată cu ea. Știa când făcea o pauză și plângea, cu capul plecat pe masă și momentul în care devenise atât de agitată încât fuseseră obligați să oprească înregistrarea.

Răpitorul o târâse în fundătură. Julie fusese prea înspăimântată pentru a țipa. Acesta purta o mască neagră, cu găuri în ea pentru gură și ochi. Fata simțise un gust de sânge când îi împinse limba în gură. Când ea încercase să întoarcă capul, el o lovi cu pumnul în față.

— Sărută-mă, tot spunea. Sărută-mă.

Will tresări când auzi soneria telefonului. Ridică receptorul și spuse:

— Will Trent.

La capătul celălalt, nimeni nu vorbi.

— Alo? întrebă Will, dând încet volumul boxelor de la calculator.

— Ce faci, frate? spuse Michael Ormewood. Nu credeam că încă mai ești acolo așa de târziu.

Will se lăsă pe spate pe scaun, gândindu-se oare de ce l-ar fi sunat Michael dacă el credea că Will nu e acolo.

— De ce nu m-ai sunat pe mobil?

— N-am putut găsi numărul, explică Michael, deși Will nu avea idee cum de ar putea fi posibil așa ceva.

Își lăsase toate numerele – inclusiv pe cel de acasă – în toate mesajele vocale înregistrate pe robotul telefonic al lui Michael, încă de luni seara. La început, Will dorise doar să vorbească cu el despre Jasmine; acum, voia să știe de ce Michael nu-i răspunsese la telefon.

— E totul în regulă? întrebă Will.

— Da. Mersi de întrebare.

Will auzi cum aprinse bricheta. Michael trase în piept, apoi spuse:

— Am mai ajutat pe lângă casă. M-am ocupat de niște treburi gospodărești cu care Gina m-a tot

bătut la cap.

— Bine.

Will rămase tăcut, știind că Michael avea să întrerupă liniștea.

— Am vorbit cu Barbara cum ai vrut, spuse detectivul. Soacra mea? Zice că n-a văzut-o niciodată pe Cynthia chiulind de la școală. Poate că pur și simplu nu se simțise bine în ziua aia.

— Are sens, îngădui Will.

Nu era obișnuit să vorbească cu oameni ca Michael decât dacă îi interoga, iar Will se sforța să nu-și lase ura să i se citească în glas. Asta era – ură. Bărbatul își bătea soția. După cum vedea Will lucrurile, viola prostituate. Dumnezeu numai știa ce îi făcuse lui Angie.

— Și ce-ți face familia? întrebă Will.

Michael ezită.

— Ce?

— Ai zis zilele trecute că nu te simțeai în siguranță. Mă întrebam doar dacă sunt bine.

— Da, răspunse Michael. I-am trimis la soacra mea, cum am spus.

Râse.

— Știi, ea îl răsfață pe Tim. Dar o să se schimbe lucrurile odată ce o să se întoarcă acasă.

Will se gândi la Miriam Monroe, diferența imensă între felul iubitor în care vorbea despre copiii ei și felul în care Michael vorbea despre Tim. Ceea ce zicea Michael erau vorbe deșarte, doar ceea ce credea el că un tată bun ar trebui să spună. Bărbatul își bătea soția. Oare se purta la fel și cu fiul lui retardat mintal?

— Mai ești acolo? spuse Michael.

— Da.

— Ziceam că poliția din DeKalb nu-mi spune nimic.

Făcu o pauză, probabil cât să-l lase pe Will să răspundă. Când asta nu se întâmplă, Michael întrebă:

— Ți-au mai zis ceva?

Îl interesa să știe despre ordinul de restricție. Will îi dădu un răspuns evaziv:

— Nu și-au făcut o reputație cum că-și arată cărțile celorlalți jucători.

— Da, da, aprobă Michael.

Suflă fumul de țigară cu zgomot.

— Phil este foarte afectat. Am încercat să aflu dacă știe ceva, dar tipul e zdruncinat, știi?

— Mulțumesc că ai încercat.

Will decise să riște.

— Detectiv Polaski mi-a spus că te-a ajutat să te uiți prin dosarele tale de la Moravuri.

Michael ezită puțin cam mult.

— Da, m-a ajutat. De treabă tipa. Te-ai cuplat cu ea?

— Ai găsit ceva prin dosare?

Michael făcu o pauză, suflă din nou fum.

— Nimic. Am arestat-o de vreo câteva ori, cum a zis Polaski.

— Pe Aleesha?

— Da. De vreo două sau trei ori. Mi-am notat datele. Vrei să ți le dau? Am prins-o în niște razii pe care le-am făcut, fix cum ți-am zis. Câte douăzeci sau treizeci de fete odată. Nu mă miră că n-am ținut-o minte.

— Dar Baby G?

— Nimic despre el. E destul de nou la Homes. Poate că am mai dat peste el înainte, dar n-am găsit nimic în dosare despre asta și eu chiar că nu-mi aduc aminte. Să-l aducem la secție să vedem ce știe?

Will se întrebă dacă știa că proxenetul era mort.

— Și? continuă Michael. Cum merg lucrurile? Ai mai aflat ceva despre Aleesha?

— Nimic important, răspunse Will. Zi-mi de Jasmine.

— Una dintre fete?

— E fetița care ți-a luat niște piele de pe față.

— Aaa, aia.

Michael râse, însă păru forțat.

— Da. O pacoste mică.

— Ți-a zis ceva înainte să fugă pe scări?

— Nu ceva ce aș vrea să repet de față cu nevastă-mea.

— Nevasta ta e cu tine acolo?

El râse din nou forțat.

— Unde altundeva să fie?

Se lăsă din nou liniște. Michael spusese nu în urmă cu un minut că familia lui stătea la mama-soacră. De ce mințea?

— În fine, spuse Michael. Fata asta… cum o cheamă? N-a zis nimic. Crezi că a văzut ceva în noaptea în care Aleesha a fost omorâtă?

— Nu știu.

Oare îi era rușine? De asta mințise?

— Aș aduce-o la secție dacă vrei să o interoghezi. Nu încerc să-ți spun cum să-ți faci meseria, dar nu vrei să aduci o obrăznicătură de culoare care să te acuze de ceva. Eu sunt norocos că am scăpat doar cu o palmă.

— Am să țin minte.

Will se întrebă dacă Michael deja aflase că Jasmine dispăruse. Dacă mințea în legătură cu un lucru, nu-i era greu să mintă și în legătură cu altul.

— M-am tot gândit, Michael, cât de ciudat e că Aleesha e cu atâția ani mai în vârstă decât celelalte victime.

— Cum adică?

— E femeie în toată regula. Celelalte fete erau adolescente. Apoi, e treaba cu limba. Cea a vecinei tale fusese tăiată, dar ale celorlalte fete fusese mușcată.

— Da, spuse Michael, pe un ton calculat. Dacă stau să mă gândesc, chiar e ciudat.

Will se uită cum, pe ecranul calculatorului lui, Julie Cooper își dădea declarația. Era pe punctul de a-i ruga pe detectivi să oprească camera timp de un minut, cât să își revină. Cum supraviețuia o fată după așa ceva? Cum reușea să se ducă la școală,

să-și facă temele precum celelalte tinere, trăind mereu cu amintirea lucrurilor suferite?

— Poate că se ducea la târfe ca să se mai descarce între momentele când le urmărea pe fete, sugeră Michael.

Făcu o pauză.

— Țin minte, de când eram la Moravuri, cum fetele ajungeau câteodată din cauza trăncănelii să aibă probleme cu clienții. Câteodată erau în mijlocul actului și se trezeau să mărească prețul. Câteodată negociau anumite fapte, poziții sau alte chestii, numai ca să-i convingă pe bărbați să se ducă cu ele, apoi schimbau regulile, ziceau că nu voiau să o facă sau cereau mai mulți bani.

Will nu luase în considerație acea ipoteză, dar chiar era o pistă bună de urmat. Dar asta nu explica totuși cazul lui Cynthia Barrett.

— Ești sigur că n-ai călcat pe nimeni pe nervi, Michael? Poate suficient cât să-l imite pe ucigaș cu Cynthia, aducându-ți toate astea în prag.

Michael râse.

— Vorbești serios?

— Zi-mi tu.

— Asta e nebunie curată, frate.

— Cum așa?

— Ar trebui să știe al naibii de multe despre caz, remarcă Michael. Nu am dezvăluit presei detaliul legat de limba lui Monroe. Singurii care știau despre asta erau polițiștii.

Michael acoperi receptorul, dar Will îl auzi zicând:

— Da, scumpo, vin imediat.

Lui Will îi spuse:

— Hei, Gina vrea să o ajut cu Tim. Pot să te sun înapoi în vreo zece minute?

— Nu, îi spuse Will. Nu mai am nevoie de nimic.

— Dă un telefon dacă te răzgândești.

Will închise telefonul. Se rezemă de spătar, uitându-se pe fereastră. Se întunecase de ceva

timp, dar felinarele de pe stradă puneau depozitul, deși neabandonat, într-o lumină stranie. Will se obișnuise cu priveliștea deprimantă.

Calculatorul claxonă precum un tren cu abur, iar Will închise programul cu care vizionase DVD-ul și-și deschise e-mailul. Calculatorul de la stat nu era prea sofisticat – dicționarul era extrem de limitat, iar corectorul automat nu conținea jumătate din cuvintele pe care un polițist obișnuit le folosea în fiecare zi. Chiar dacă Will ar fi întrebat, știa că nu l-ar fi lăsat să instaleze niciun program necunoscut, așa că n-avea ce face. Totuși, ca și majoritatea calculatoarelor, avea opțiunea de a citi cu voce tare.

Dădu de niște mesaje publicitare până găsi un e-mail nou de la Pete Hanson. Selectă textul și alese din meniu opțiunea „vorbește”. O voce robotică îi citi mesajul lui Pete. Sosise rezultatul examenului toxicologic al lui Cynthia Barrett. Ultima oară mâncase ouă și pâine prăjită. Avea un nivel ridicat de nicotină în organism. Îi găsise și urme de alcool și cocaină.

Altă înfundătură.

Will scoase copia scrisorii pe care Aleesha Monroe i-o scrisese mamei ei, și o despături pe birou, presând bine cutele ca să stea întinsă. Scrisul ei buclat era de coșmar, dar Will memorase deja scrisoarea, așa că îi era mai ușor să o citească decât dacă ar fi fost prima dată. Acum, urmări rând cu rând, comparând fiecare propoziție cu ce își amintea el. Cu excepția tendinței lui Monroe de a începe cu majusculă unele cuvinte aleatorii, Will nu găsi nimic nou.

Împături scrisoarea și o băgă în buzunar. Se uită la cazierele pe care Leo le adunase. O fotografie era capsată în colțul fiecărui profil, fiecare deținut ținând în mâini o pancartă pe care erau trecute datele cele mai importante: numele, infracțiunea, data condamnării și data eliberării.

Fără nicio tragere de inimă, Will deschise primul sertar al biroului. Găsi decapsatorul și desprinse poza de la profilul primului agresor. Ușa biroului era închisă, luminile de pe hol stinse. Totuși, își menținu volumul vocii puțin peste șoaptă când pronunță prenumele.

După vreo oră în care făcu asta, abia trecuse prin câteva. Îl durea capul și înghiți o mână de aspirine fără apă, gândindu-se că ar fi preferat să moară otrăvit de aspirine decât din cauza durerii de cap care îi nenorocea. Leo Donnelly luase jumătate de teanc. El probabil terminase cu grupul lui în mai puțin de o oră.

Will se ridică și-și puse sacoul, gândindu-se că probabil ceea ce făcea n-avea niciun rost. Dacă exista un agresor sexual în baza de date care avea obiceiul să muște limbi, Will ar fi dat de el prima dată când citise despre cazul lui Monroe și căutase în calculator cuvintele-cheie. Cazierele agresorilor pe care le găsise Leo erau din districte diferite și câteodată state diferite, așa că nu exista nicio uniformitate în ceea ce privea descrierea delictelor. Unii dintre polițiștii care făcuseră arestul trecuseră doar infracțiunea și vârsta victimei, alții intrau în detalii lugubre, descriind îndeaproape acțiunile rapace ale condamnaților. Dacă nu cumva în vreo poză apărea un tip cu o limbă ruptă în mână, Will nu făcea decât să caute acul în carul cu fân.

Totuși, luă dosarele cu el înainte să coboare cu liftul până la garaj. Așezase cazierele pe bancheta de lângă el în drum spre casă, iar Will se trezi uitându-se din când în când în jos la ele, de parcă nu înțelegea de ce anume erau acolo. Parcă pe alee, în spatele motocicletei, lătratul lui Betty întâmpinându-l înainte să ajungă pe verandă. Cățelușa se repezi pe ușă imediat ce o deschise. Will înșfăcă lesa, pregătit să pornească la plimbare, dar ea se duse doar să-și facă nevoile pe peluza din fața casei și o zbughi înapoi, înainte ca el să apuce să coboare scările de pe verandă.

Se întoarse să o vadă tronând pe pernele de pe canapea.

— Bună seara și ție, îi spuse, închizând ușa.

O opri înainte de a se închide de tot și se întoarse la mașină să aducă dosarele. Will le lăsă pe birou, uitându-se la robotul telefonic. Luminița nu licărea, însă ridică totuși receptorul ca să se asigure că funcționa.

Auzi tonul de apel.

La cină servi același lucru ca la micul dejun, un bol de cereale pe care îl mâncă stând deasupra chiuvetei. Singurul lucru pe care voia să-l facă era să se întindă pe canapea și să adoarmă, uitându-se la televizor. Dosarele însă nu-l lăsau. Un bărbat care citea bine le-ar fi terminat cu ore în urmă. Un polițist care se afla la datorie le-ar fi răsfoit în timpul mesei de prânz, știind că probabil își pierdea vremea degeaba, dar știind și că un bun polițist ar verifica până la capăt orice pistă pe care ar fi avut-o. Will nu putea să lase treaba pe jumătate făcută, își dezbrăcă sacoul și-l atârnă pe spătarul scaunul rotativ. N-avea să-i ia mult timp, încă vreo trei ore cel mult. Will nu avea de gând să renunțe doar pentru că era greu și cu siguranță că nu avea să se ducă a doua zi la serviciu știind că lăsase ceva neterminat. Ar fi trebuit să vină acasă mai devreme și să se ocupe de caziere în mod serios. Erau anumite lucruri pe care nu le putea face la serviciu fără să se dea de gol.

Decapsatorul era în buzunarul sacoului și îl puse lângă teancul de dosare de pe birou. Scoase două rigle din sertarul biroului și ajustă lumina veiozei încât becul să fie îndreptat spre perete, luminând doar slab suprafața de lucru.

— În regulă, frumosule, bombăni Will, uitându-se la poza capsată de primul cazier.

Tipul avea vreo trei dinți și genul de păr gras și rar pe care îl întâlneai în parcurile de remorci.

Will desprinse poza și o puse deoparte. Puse cele două rigle pe pagină și separă primul rând din

text. Folosindu-se de vârfurile degetelor arătătoare, separă cuvintele individuale pentru a le examina unul câte unul. El avea tendința să citească invers, iar asta îi împiedica ochii să fugă pe text. În mod ciudat, cuvintele lungi erau cele mai ușoare. Will vedea mereu un cuvânt simplu, precum „doar” și îl transforma în „oare”, încât propoziția nu mai avea nicio logică pe când o termina.

Se uită pe rând la primele trei cuvinte din susul paginii, citind numele cu voce tare ca să-l înțeleagă mai bine. „Carter Isaiah Henry”. Nu îi veni ușor. Mai întâi spuse Cah, apoi Ford, poate din cauza faptului că începea cu „car” (mașină). Isaiah era ușor. Henry era cu totul altă problemă.

Doamne, dar prost era.

Will se uită la monitorul calculatorului din fața lui, clipi ca să-și limpezească vederea. Porni calculatorul doar ca să tragă de timp, cu mintea la tachinările obișnuite, spunându-și că probabil era retardat, că probabil era ceva în neregulă cu creierul său și nimeni nu se obosise să verifice. Dumnezeu știa că fusese lovit în cap de destule ori cât să-i fi clintit ceva. Dar la o adică, niciunul dintre motivele posibile pentru problema lui nu contau și niciunul nu schimba faptul că erau copii de clasa a treia care citeau mai bine decât Will. Și se referea la cei proști, care stăteau în ultima bancă.

Calculatorul porni, ventilatorul rotindu-se precum elicea unui avion. Will deschise e-mailul și se uită intens la căsuța de intrări timp de câteva minute înainte să șteargă oferta de a prelungi garanția unui robot de bucătărie pe care nici nu îl avea. Nu mai era altceva care să-i distragă atenția.

Se reîntoarse la teancul de agresori, încercând să inventeze un joc. Fotografia era a unui bărbat de vreo șaizeci și ceva de ani. Părul alb îi era pieptănat cu grijă într-o parte, iar ochii săi de un albastru profund îi făceau fața să pară mai interesantă. Dacă-i puneai o pălărie ar fi putut fi

vânzător ambulant. Dacă-i dădeai o Biblie putea să fie un diacon la biserica locală.

Încet, Will se plimbă cu riglele pe pagină, citind rând cu rând. De meserie vânzător de furaje, bărbatul era un violator căruia îi plăcea să-și tortureze victimele. Fusese condamnat la doisprezece ani de închisoare, dar fusese eliberat după șapte pentru bună purtare. Ce anume însemna bună purtare pentru un bărbat care smulsese unghiile unei studente de douăzeci de ani, nu avea de unde să știe Will.

Desprinse o nouă poză și puse un nou cazier sub rigle. Will o ținu tot așa timp de câteva ore, citind toate detaliile oribile ale agresorilor sexuali care își ispășiseră pedeapsa și fuseseră eliberați pentru bună purtare. Niciunul dintre ei nu își ispășise întreaga pedeapsă, toți în afară de câțiva arătau precum genul de om căruia i-ai zâmbi dacă l-ai vedea mergând pe stradă. Timpul se scurgea încet, dar Will nu ridică privirea până când mai avea câteva caziere și termina.

Se întinse pe spate, simțind cum coloana vertebrală i se mula după marginea scaunului. Se lovi cu genunchiul de birou și monitorul calculatorului licări.

Era trecut de miezul nopții. Putea să ia o pauză și să-și verifice e-mailul înainte să descifreze detaliile ultimilor trei agresori.

Avea un mesaj nou de la Amanda, dar nu avea chef să îl citească. Avea și două rugăminți de la Caroline, secretara lui Amanda, întrebându-l despre probele dintr-un caz. Will își deschise programul de vorbit și își folosi microfonul pentru a-și dicta răspunsul, apoi folosi corectorul automat, după care puse calculatorul să i-l citească. Când fu mulțumit că avea sens, selectă textul și îl transferă într-un e-mail nou, apoi folosi din nou corectorul automat înainte de a-l trimite.

Cât timp făcuse asta, primise un mesaj ce promitea un pont la bursă, pe care Will îl trimise în

coșul de gunoi. Apoi, intră în dosarul coșului de gunoi și șterse toate porcăriile pe care le trimisese acolo.

Will se gândi că dacă s-ar fi dat medalii olimpice pentru pierdut vremea, s-ar fi putut califica măcar ca rezervă. Dar sigur mai era ceva de făcut. Deschise dosarul cu mesaje nesolicitate, selectă totul și mută cursorul pe butonul de ștergere. Un mesaj apăru brusc și după cum arăta, Will bănui că îl întreba dacă era sigur că voia să facă asta. Will apăsă pe butonul albastru care însemna că da, apoi se uită cum mesajele îi dispăreau din listă.

Trecu cu privirea peste mesajele necitite, gândindu-se să se uite puțin la ce îi trimise Amanda. Primise un mesaj nou de la Caroline. Probabil glumea doar pe seama faptului că lucrau amândoi la acea oră, dar în acel moment, Will ar fi deschis și o ofertă pentru Viagra pe bază de plante, numai ca să mai amâne măcar o secundă clipa în care trebuia să se apuce din nou de citit caziere.

Era și o imagine în format jpeg atașată mesajului lui Caroline, și făcu click pe butonul de descărcare înainte de a selecta textul din e-mail ca să-l copieze în programul lui de citire automată. Betty se foi pe canapea, lătrând slab, iar el se întoarse să vadă dacă era în regulă. Cățelușa era pe spate, lovind în aer cu lăbuțele ei slăbănoage, visând… ce visau de obicei câinii. Brânză?

Will se întoarse înapoi, zâmbetul dispărându-i când văzu ce era pe monitorul lui. Fotografia se terminase de descărcat. Băiatul avea probabil șaisprezece ani, avea părul lung până la guler, cu un zâmbet pe buze de genul celor care apăreau automat după ani de zile de sărbători și ieșiri cu familia când cineva mereu îți băga în ochi un aparat foto. Ținea în fața pieptului o plăcuță îngustă, iar pielea de pe vârful degetelor fiind făcută zdrențe când își mușcase unghiile până în carne. Will nu încercă să citească plăcuța; știa că îi

spunea numele, data condamnării și de ce era vinovat. Ochii erau ce îl dădeau de gol pe băiat. Multe se puteau schimba de la cincisprezece la treizeci și cinci de ani, dar ochii rămâneau constanți: migdalați, variația de culori a irisului, genele lungi, aproape ca de fată.

Fotografia de la cazierul pe care Will fusese gata să-l citească era încă lângă cotul lui. O ridică, gândindu-se că fără îndoială băiatul de pe ecran crescuse și devenise infractorul din poză.

Will copie mesajul lui Caroline în programul de citire. Dădu mai tare volumul boxelor, apoi selectă bara de meniu și făcu click pe „vorbește". Cuvintele erau pronunțate încet și metalic, iar înțelesul lor era suficient cât să-l facă să se simtă de parcă cineva îl lovise cu pumnul în burtă.

Programul termină. Will nu avu nevoie să asculte din nou.

Apucă cheile de la mașină.

•

Locotenentul lui Angie îi spusese lui Will că magazinul de băuturi alcoolice se afla pe Șoseaua Cheshire Bridge. Will găsi magazinul cu ușurință, dar Angie nu se afla printre prostituatele care se rezemau de clădire.

— Caut pe cineva, spuse el.

— Și eu, frumosule.

— Nu, spuse Will.

Știa că Angie nu-și folosea numele adevărat, dar ea nu-i spusese niciodată ce pseudonim își alesese.

— Are un metru șaptezeci și șapte, e șatenă, ochi căprui. Piele măslinie.

— Ca mine, scumpule.

Vorbele veniră din partea unei blonde scunde, cu o strungăreață atât de mare între dinții din față încât fluiera când vorbea.

— O cauți pe Robin, puiule? îi spuse alta.

— Nu știu, recunoscu el, întorcându-se către femeia mai în vârstă.

Avea un ochi vânăt care arăta și mai rău din cauza machiajului pe care îl aplicase.

— Sunt Lola. Se îndepărtă de perete. Ești fratele ei?

— Da, reuși Will să spună, fără să-și bată capul să explice. Trebuie să vorbesc cu ea.

— Las-o un minut, dragule, îl liniști Lola. S-a dus înapoi la răcoare cu un tip acu' vreo zece minute. Ar trebui să fie gata acuma.

— Mulțumesc, spuse Will.

Își băgă mâinile în buzunar, dându-și seama că îi era frig. Se grăbise atât de tare să iasă din casă încât uitase să-și ia haina.

În spatele lui, auzi portiera trântită a unei mașini. O femeie ieși, iar în timp ce Will o privea, se șterse cu mâna între picioare, apoi o scutură. Îl văzu pe Will, apoi se uită înapoi la celelalte fete, citindu-i-se curiozitatea în priviri.

— E fratele lui Robin, o informă Lola.

Prostituata se plimbă agale pe lângă Will, măsurându-l cu privirea din cap până în picioare.

— Dacă aș fi avut și eu așa un frate, n-aș mai fi plecat de acasă.

Will se uită la ceas. Porni să se plimbe în sus și-n jos, pentru a mai scăpa de tensiunea care îi încorda toți mușchii, dar cu fiecare secundă care trecea și Angie nu apărea, se simțea tot mai rău.

Mereu făcea asta. Mereu se băga în mijlocul problemelor și nu-i păsa câtuși de puțin că Will era cel care suferea consecințele. De când o știa, Angie tot ținuse lumea la distanță, testându-le mereu limitele. Era un joc care avea să-i aducă moartea într-o bună zi și apoi Will va fi cel care va sta pe canapea, cu vreun polițist ghinionist care l-ar ține de mână și i-ar spune că au găsit-o strangulată, bătută, violată, omorâtă.

Fetele se luaseră la bârfă până atunci, dar Will observă că acum se lăsase tăcerea. Auzi un foșnet în pădure iar Angie ieși, cu o lanternă în mână.

Se uită la Will, apoi la fete, apoi din nou la Will. Avea buzele încordate, iar ochii îi luceau cu furie. Se întoarse pe călcâie, îndreptându-se din nou spre pădure, iar Will o urmă.

— Stai, îi spuse, încercând să țină pasul. Oprește-te.

Ea nu îl ascultă. Tot ce putea face era să continue să urmărească dâra de lumină a lanternei ei.

La vreo șase metri după ce intrară în pădure, ea se întoarse spre el.

— Ce dracu' cauți aici?

Tăișul vocii ei era mai ceva ca al unui cuțit.

— Sunt doar fratele tău care a venit să te vadă.

Angie se uită peste umărul lui și la fel făcu și Will. Le putea vedea clar pe fete stând în fața magazinului. Nu încercau să-și ascundă interesul.

Ea îi șopti răgușit, încercând să nu ridice tonul.

— Nu aici e locul pentru asta, Will. Lola deja crede că ceva e în neregulă.

Îi împinse în fața ochilor cazierul lui John Shelley. Ea fu surprinsă când văzu fotografia și el ar fi putut să jure că i se mai înmuiase privirea.

— Citește, îi porunci. Citește-mi, ca să fiu sigur că am înțeles bine.

Angie lumină cu lanterna prima pagină. Văzu cum i se mișcau ochii, citind cuvintele. Se uită în sus la el, spunând „Will", de parcă el se purta irațional.

— Citește.

Ea își ținu lanterna sub braț, țintind lumina pe prima foaie, apoi dădu pagina la a doua și la a treia.

Într-un sfârșit, se uită din nou în sus.

— Și?

El vru să o scuture.

— Ai citit ce scrie?

Fără nicio grabă, întoarse din nou la prima pagină și citi cu voce tare, pe un ton plictisit.

— „Jonathan Winston Shelley, un metru optzeci și cinci, optzeci și șase de kilograme, păr șaten, ochi căprui. Antecedente: furt. Închis pe data de 10 mai 1986, la vârsta de șaisprezece ani în închisoarea de Stat, de maximă securitate, în aripa specială. Eliberat condiționat pe 22 iulie 2005, la treizeci și cinci de ani. Agresor sexual înregistrat în baza de date publică, pedofil.”

Se uită din nou în sus, repetând:

— Și?

— Citește ultima pagină, îi spuse, referindu-se la partea pe care o printase din e-mailul lui Caroline.

Cazierul lui Shelley fusese concis, listând doar în mare delictele lui, însă documentele pe care le găsise Caroline completau spațiile goale în detalii oribile.

— Citește, îi porunci.

Ea nu voia. Își putu da seama din privirea rece cu care îl ațintise.

— Vrei să-ți citesc eu? întrebă el.

— Am la cină o pauză de numai o oră.

El îi smulse paginile din mână, încercând să găsească pasajul exact. Era atât de nervos încât cuvintele se tot inversau pe pagină, formele transformându-se una în alta. Încercă:

— Ca…

Will simți o durere acută în tâmpă. Ce dracu’, știa măcar două dintre cuvinte.

— Jonathan Shelley.

Încercă să mai deslușească unul.

— Multă. Nu, el… moartă. A omorât…

Angie își puse mâna peste a lui. Încercă să ia cazierul de la el, dar el refuză să-i dea drumul.

— Hai, reuși ea să-l convingă cu blândețe, luându-i foile din mână.

Will își încleștă pumnii și se uită în jos. Iisuse. Nu era de mirare că ea nu suporta să trăiască cu el.

— Îmi pare rău, îi spuse ea încet.

El voia să intre în pământ și să iasă ca prin magie altundeva.

— Îmi pare rău.

— L-am citit deja.

— Știu, îi spuse ea, luându-l din nou de mână. Uită-te la mine, Will. Îmi pare rău.

Nu o putea privi în ochi.

— Vrei să citesc cu voce tare?

— Nu-mi pasă ce faci.

— Will.

Știa că făcea pe bosumflatul, dar nu se putea abține.

— Chiar nu.

Lanterna căzuse pe jos și ea se aplecă acum să o ridice, încă ținându-l cu cealaltă mână. Lumină pagina și citi:

— În data de 15 iunie 1985, Shelley a agresat-o sexual pe Mary Alice Finney, o tânără de cincisprezece ani, apoi i-a tăiat limba cu un cuțit de bucătărie zimțat, ceea ce a dus la moartea ei. În plus, Shelley i-a lăsat mai multe mușcături pe piele și a urinat pe trupul ei. Amprentele lui Shelley s-au găsit la fața locului și pe trupul fetei. Arma crimei a fost găsită în dulapul din dormitorul lui Shelley. Dependențe de droguri cunoscute: heroină, cocaină.

— Angie.

Numai atât putu spune.

Ea rămase tăcută, lăsând să treacă câteva mașini înainte de a spune:

— Mai ții minte că ți-am spus că Michael Ormewood a trecut pe aici la un moment dat?

El se săturase să audă de Ormewood. Dacă ar fi fost să nu îi mai audă în veci numele bărbatului, Will ar fi murit fericit.

— Ne-a spus să ne păzim de un agresor sexual care fusese eliberat recent care se numea John Shelley, spuse Angie. A zis că e un tip foarte periculos și să ne ferim de el.

Se uită în jos la cazier.

— Michael a învățat la liceul Decatur. Probabil a crescut în zona aia.

— Ai reușit să-l întrebi de anii din tinerețe când îl satisfăceai oral?

— Vrei să te satisfac oral și pe tine, Will? Despre asta e vorba?

Will o plesni peste mână.

— Oprește-te.

— I-am citit dosarul, spuse ea.

— Ești foarte interesată de Michael, din nu știu ce motive. De ce e diferit? De ce e așa de special?

— Nu ești atent la ce îți spun.

Vorbea cu el de parcă era un copil și lui nu-i convenea.

— Michael frecventa liceul Decatur, așa că sigur locuia în zonă. Era cu câțiva ani mai mare decât John, dar nu are cum să nu fi auzit de crimă. Ar fi știut detaliul despre limbă. De ce nu ți-a spus nimic? De ce nu a zis: „Hei, asta îmi aduce aminte de ceva ce s-a întâmplat acu' douăzeci de ani, pe aceeași stradă cu mine."

Will era prea tulburat ca să poată gândi bine întrebarea.

— John mi-a spus că cineva îl șantaja, spuse ea.

Will râse.

— Crezi că Michael Ormewood știe că e un tip în libertate care violează și omoară femei, le smulge limbile, și în loc să-l aresteze, îl șantajează? Pentru ce? Ce ar putea avea John Shelley pe care Michael Ormewood să-l vrea?

— Atunci cum îți explici că Michael mi-a zis să mă păzesc de John Shelley? Cum explici faptul că nu a spus că același lucru i s-a întâmplat unei fete din cartierul în care a crescut?

Will încercă să o facă să înțeleagă.

— Cum explici ce s-a întâmplat cu celelalte fete?

— Care celelalte fete?

— Anul trecut, două fete au fost agresate sexual de un bărbat care purta o mască neagră de ski.

Ambelor le-a mușcat limba cu totul.

Căscă gura, surprinsă.

— John Shelley a fost eliberat de șase luni, îi spuse Will. Ambele fete locuiau la vreo cincizeci, șaizeci de kilometri de aici.

Ea rămase tăcută, așa că el adaugă:

— Julie Cooper are cincisprezece ani. Cealaltă fată avea doar paisprezece ani. Ce au toate cazurile astea în comun? Care e legătura între ele?

— Știi că fiecare făptaș își are propria metodă de a acționa. De ce ar devia? De ce unora le-ar mușca și altora le-ar tăia limba? De ce ar trece de la fetițe la o femeie în toată firea?

Will își reaminti răspunsul lui Michael la această întrebare, dar nu îl împărtăși cu Angie.

— De ce nu mi-ai zis de celelalte cazuri? întrebă ea.

— Când, Angie? La cină? Poate când ne țineam de mână și ne plimbam prin parc?

— Ai fi putut să-mi spui.

— De ce? întrebă el. Cine ar fi știut că vei ajunge să ți-o pui cu un pedofil condamnat?

Ea ridică brusc privirea.

— Nu m-am culcat cu el.

— Încă.

Angie oftă din greu.

— Astea sunt adevărurile de necontestat: John Shelley a violat și omorât o fată de cincisprezece ani. I-a tăiat limba.

— Nu e…

Se uită din nou la fotografia lui Shelley.

— Orice a făcut, nu mai e același tip.

— Julie Cooper avea cincisprezece ani, îi spuse Will. A violat-o într-o străduță lăturalnică în spatele unui cinematograf. I-a mușcat limba cu totul.

Angie scutură din cap.

— Anna Linder avea paisprezece ani. Au găsit-o în parcul Stone Mountain a doua zi. Își ținea limba

în mână ca pe un colac de salvare. Au trebuit să i-o scoată cu forța din pumn.

Angie tot nu răspunse.

— Cynthia Barrett, Angie! Cynthia Barrett avea cincisprezece ani.

— Vecina lui Michael.

Will ridică din umeri.

— Și ce?

— Ia zi-mi: De unde se știau? De unde a știut atunci Michael să mă prevină în privința lui?

Arătă nervoasă cu mâna înspre magazinul de băuturi alcoolice.

— Nu erai acolo când a venit. E ceva între ei. Michael îl urăște.

— Ce altceva nu știu? întrebă Will. Fiindcă din câte îmi dau seama ești atât de pornită împotriva lui Michael Ormewood încât nu mai vezi bine. De ce, Angie? De ce nu te poți descotorosi de dobitocul ăsta?

Putea să-i vadă furia din ochi, știa că își amintea toate acele dăți când o întrebase același lucru.

Când răspunse, fu pe un ton sinistru de calm.

— L-ai întrebat pe Michael câți ani avea soția lui când s-au cunoscut?

Nu îl lăsă să răspundă.

— Avea cincisprezece ani, Will. El avea douăzeci și cinci.

— A violat-o și i-a rupt limba cu dinții? întrebă Will. Fiindcă, dacă nu e așa, atunci nu văd ce importanță are.

— Îți spun că nu John a făcut asta.

— Am să-l întreb eu însumi când am să-l aduc la secție.

— Nu!

Îl apucă de braț de parcă ar fi putut fizic să îl oprească.

— Am să fac eu asta.

Will rămase cu ochii căscați.

— Sigur glumești.

— În secunda în care ai să-i pui cătușele n-o să mai scoată un cuvânt.

— Nu știi asta.

— E un fost prizonier. Bineînțeles că o să tacă molcom. Nu o să zică nici pâs până nu-i vine avocatul și apoi acela o să-ți spună să te duci dracului.

— N-ai să controlezi tu asta.

— De ce ai să-l acuzi? Că a traversat neregulamentar?

Ridică din sprâncene, de parcă s-ar fi așteptat să răspundă.

— Poți să-l aduci să-l interoghezi, dar ce dovezi ai? Îi poți percheziționa casa, dar ce ai să-i spui judecătorului când vei cere un mandat? „A făcut asta acum douăzeci de ani, domnule judecător, așa că poate, e probabil, e posibil să fi făcut-o din nou acum.”

Angie își încrucișă brațele.

— Ultima dată când am verificat, doar dacă ești președintele Statelor Unite ale Americii, nu ai nevoie de dovezi ca să trimiți pe cineva în închisoare.

Will nu răspunse fiindcă știa că avea dreptate.

— Ai cumva amprentele lui John? Vreun martor? Cineva care să fi văzut ceva?

Jasmine, gândi Will. Poate văzuse ea ceva. Dacă da, se afla atunci probabil pe fundul vreunui lac.

Angie îi făcu rezumatul:

— Nu ai probe legale, nu ai martori și nu ai niciun caz. Ai dreptate, Will. Hai să mergem fuguța să îl arestăm, ce zici?

— Ar putea fi chiar acum la pândă, căutându-și următoarea victimă, spuse Will, fără să adauge că erau șanse ca însăși Angie să fie următoarea victimă.

— Dacă îl arestezi acum, o să trebuiască să îl eliberezi în douăzeci și patru de ore, și dacă e cu adevărat Shelley cel care a făcut toate astea, atunci o să știe că ești pe urmele lui și o să caute să se

ascundă așa de bine, încât n-ai să-l mai găsești în veci.

— Și ce propui să fac? Să aștept până o să apară altă fată violată? Poate moartă? Ar putea deja să fie acum cu următoarea lui victimă, Angie. Dacă o are pe Jasmine cu el? Ar trebui să stau degeaba cât timp ea își numără minutele rămase din viața ei?

— O să vorbească cu mine. Nu știe că sunt polițistă.

— Care e treaba cu tipul ăsta? De ce nu poți să vezi cine e de fapt?

— E bine că eu nu judec oamenii după lucrurile pe care le-au făcut în trecut.

— Ar trebui ca asta să mă rănească?

— Lasă-mă să vorbesc cu el, îl rugă. Poți să pui pe cineva să-i supravegheze casa până dimineață, să te asiguri că nu se duce nicăieri. Dacă o are pe fată cu el, atunci n-o să-i facă nimic fără ca tu să știi. Eu am să mă duc mâine la spălătorie și am să stau cu el de vorbă.

— Crezi că o să aibă încredere în tine?

— Dacă e nevinovat…

Dădu din cap.

— Da. Îl pot face să vorbească.

— Și dacă nu e?

— Atunci ai să fii și tu acolo.

Încercă chiar să îl tachineze.

— Ai să mă protejezi, nu-i așa, Willy?

— Asta nu-i de glumă.

— Știu.

Se uita din nou peste umărul lui, la fete.

— Trebuie să mă întorc la muncă.

— Nu-mi place asta, îi spuse. Nu-mi place nimic din toată treaba asta și nu vreau s-o fac.

— Asta nu e nimic nou pentru niciunul dintre noi, nu?

Își duse mâna la obrazul lui și îl sărută pe buze.

— Du-te, Will.

— Nu vreau să te las.

— N-ai de ales.

Capitolul 33

10 FEBRUARIE 2006
7:22

John stătea pe un scaun la tejgheaua micului Restaurant Empire. Intrase pe ușă lihnit de foame, dar din anumite motive, când îi sosise mâncarea, nu putu înghiți decât vreo două guri. I se încleștau mușchii în stomac de emoție, așteptându-și viața să înceapă.

Își petrecuse restul serii cu Kathy și Joyce, încercând să pună la cale un plan de atac. Kathy voia să meargă la poliție, dar dacă era un singur lucru cu care frații Shelley erau de acord, era că nu puteai avea încredere în poliție. Michael nu avea să recunoască. Era prea isteț ca să fie vulnerabil. Raportul de bonitate al lui John ar fi ridicat niște întrebări, dar răspunsurile puteau la fel de bine să li se întoarcă împotriva lor. Într-un sfârșit, deciseseră ca Joyce să își folosească cunoștințele de la Biroul Arhive, ca să afle unde locuia mătușa Lydia. Unchiul Berry fusese căsătorit cu ea doar câțiva ani înainte să moară, și nu reușiseră să găsească nimic legat de numele de familie Carson. Trebuia să existe undeva vreo urmă a ei. Odată ce aveau să o găsească, frații Shelley plănuiau să o confrunte în legătură cu rolul ei în înscenarea lui John. Era evident că își mărturisise odată păcatele. Nu aveau să o lase în pace până ce nu avea să mărturisească din nou – și de data asta în mod oficial.

În ceea ce privea mărturia lui John, el nu îi spuse surorii lui și iubitei ei tot ceea ce se întâmplase. Fusese cât putuse de sincer până la un anumit punct. Nu le spusese de vecina lui Michael. I se făcea rău numai gândindu-se la ce făcuse, la cât de mult decăzuse. În tot acel timp, John crezuse că Michael era o bestie, însă în momentul în care ocazia i se arătase, John fusese la fel de

sadic, la fel de răzbunător ca și verișorul său. Pentru asta se zbătuse Emily? De asta își petrecuse mama lui ore întregi scriind în caiete, ca micuțul ei Johnny să iasă din închisoare și să mutileze o fetiță? Pentru prima dată în viața lui, John era bucuros că mama lui nu mai trăia, bucuros că nu ar fi trebuit să o privească în ochii ei frumoși știind că ea se uita la cineva capabil de asemenea atrocități.

— Ți-o umplu? întrebă chelnerița, dar deja îi umplea cana lui John cu cafea.

— Mersi, bâigui el.

Ușa se deschise și ridică privirea înspre oglinda din spatele tejghelei să o vadă pe Robin stând cu mâinile pe șolduri, căutând cu privirea o masă. Restaurantul era destul de aglomerat încât nu îl observă că se uita la ea.

John rezistă tentației de a se întoarce spre ea. Voia să o cheme aproape, să stea lângă scaunul gol de lângă el și să o asculte vorbind. Dar prea multe se întâmplau acum. Avea sânge pe mâini și vină în inimă. Se uită înapoi în jos la cana lui, privind cu ochi pierduți lichidul tulbure, dorindu-și să-i poată arăta viitorul. Avea să existe vreodată o femeie în viața lui? Avea să găsească pe cineva care să știe prin ce a trecut, ce făcuse, și să nu o ia la fugă țipând?

— Hei!

Robin se așeză pe scaunul de lângă el. Era îmbrăcată diferit. Avea părul prins în coadă și purta blugi și un tricou în locul ținutei ei obișnuite.

— Hei, îi răspunse John. În afara serviciului?

— Da, îi spuse ea, întorcându-și ceașca de cafea cu fața în jos și făcându-i semn chelneriței.

Se părea că era ceva diferit la ea, dar John nu își putea da seama exact ce anume era. Nu avea nimic de-a face cu felul în care era îmbrăcată sau faptul că nu își aplicase o tonă de machiaj. Dacă ar fi știut-o mai bine, ar fi zis că era agitată.

— Te-ai gândit vreodată că îți urăști locul de muncă? spuse ea. Că mai bine ai fugi de acasă și nu te-ai mai uita în urmă?

El zâmbi. Se gândise că ar fi vrut să fugă de acasă în toții anii cât fusese la închisoare.

— Ești bine?

Ea dădu din cap, după care îi zâmbi șiret.

— Mă urmărești cumva? Mai întâi la spital și acum aici.

El se uită în jur.

— E cumva restaurantul tău?

— Aici mănânc eu de obicei micul dejun.

— Scuze, spuse el. Părea un loc bun în care să pot să stau un pic.

Avusese bani în buzunar pentru prima oară în viața lui și dorise să se cinstească.

— Te-am mințit, îi spuse ea.

— În legătură cu ce?

— Cu primul meu sărut. N-a fost cu cel mai bun prieten al fratelui meu.

El încercă să glumească pe seama asta, deși se simți rănit.

— Te rog, nu-mi spune că a fost cu fratele tău.

Ea zâmbi și-și mai puse niște cremă în cafea.

— Părinții mei erau dependenți de speed, îi spuse. Mai bine-zis mama și tipii cu care și-o trăgea.

Robin ridică lingurița și-și amestecă cafeaua.

— Statul m-a luat de la ea când eram mică.

John nu știu ce să spună.

— Îmi pare rău, se decise să zică.

— Da, spuse ea. Am tot trecut prin mai multe adopții temporare. Am dat de mulți tați adoptivi care erau tare bucuroși să aibă o fetiță cu ei în casă.

John rămase tăcut, uitându-se cum ea își învârtea cafeaua. Avea niște mâini atât de micuțe. De ce erau mâinile femeilor mult mai atractive decât cele ale bărbaților?

— Dar tu? îl întrebă. Și tu provii dintr-un cămin destrămat?

Ea vorbise pe un ton sarcastic. John întâlnise destui condamnați care susțineau că erau victime ale circumstanțelor, familiilor lor disfuncționale împingându-i înspre viața pe care o duceau. Din felul în care povesteau ei lucrurile, ai fi crezut că ei n-avuseseră de ales.

— Nu, îi spuse. Provin dintr-o familie perfect normală. O mamă minunată, care făcea prăjituri și organiza evenimentele cercetașilor. Un tată oarecum distant, dar era mereu seara acasă și se arăta interesat de ceea ce făceam.

Se gândi la Joyce. Ea era acum probabil la telefon, făcând tot posibilul să îl ajute. Nu știa dacă mătușa Lydia avea sau nu să procedeze cum trebuie, însă John era de părere că ar fi putut trăi tot restul vieții împăcat, știind că pentru prima dată în douăzeci de ani, Joyce îl credea.

Robin scutură linguriță de două ori de marginea cănii, apoi o puse pe tejghea.

— Și ce ți s-a întâmplat, John? Cum ai ajuns în închisoare?

Dădu din umeri.

— Anturajul greșit.

Ea râse, dar era clar că nu i se părea amuzant.

— Să înțeleg că ești nevinovat?

Ea îl întrebase același lucru la spital, cu două zile în urmă, iar el îi dădu replica obișnuită.

— În închisoare, toată lumea e nevinovată.

Robin rămase tăcută, cu ochii ațintiți asupra oglinzii din spatele tejghelei.

— Și, spuse el, vrând să schimbe subiectul, până la urmă cu cine te-ai sărutat prima dată?

— Primul pe care chiar am vrut să-l sărut?

Păru să se gândească puțin.

— L-am cunoscut la o casă de copii de stat, spuse într-un sfârșit. Am fost împreună timp de douăzeci și cinci de ani.

John suflă în cafea, apoi luă o gură.

— E ceva timp.

— Da.

Angie ridică linguriţa din nou.

— Dar l-am înşelat de multe ori.

John se înecă cu o gură de cafea.

Ea îi zâmbi, dar era mai mult de dragul lui.

— Ne-am despărţit acum doi ani.

— De ce?

— Fiindcă atunci când cunoşti pe cineva de atâta timp, când creşti cu cineva aşa, eşti prea…

Căută cuvântul.

— Expusă, decise ea. Prea vulnerabilă. Eu ştiu totul despre el, iar el ştie totul despre mine. Nu poţi iubi cu adevărat pe cineva aşa. Adică da, îl poţi iubi – el e ca o parte din mine, o parte din inima mea. Dar nu poţi fi cu el aşa cum vrei. Nu poţi să îl iubeşti ca pe un iubit. Ridică din umeri. Dacă aş ţine într-adevăr la el, l-aş părăsi ca să-şi poată vedea de viaţa lui.

John nu era sigur cum ar trebui să răspundă.

— Ar fi nebun să te lase.

— Versiunea mea a poveştii nu e singura, recunoscu ea. Sunt o adevărată scorpie, în caz că nu ai observat. Dar tu?

John fusese luat prin surprindere.

— Eu?

— Ai vreo prietenă?

El râse.

— Glumeşti? M-au închis când aveam şaisprezece ani. Singura femeie pe care am văzut-o a fost mama mea.

— Dar…

Lăsă propoziţia neterminată.

— Erai un puşti, nu? Când ai ajuns la închisoare.

John strânse din dinţi. Dădu din cap fără să se uite la ea, încercând să nu şi-l amintească pe Zebra, dinţii lui alb cu negru, mâinile cu care îl apuca de dosul gâtului.

El nu știu dacă ea îl văzuse dând din cap, fiindcă nu spuse nimic. În loc de asta, ea suflă în cafea și luă în sfârșit o gură, spunând:

— La dracu', e rece.

John îi făcu semn chelneriței.

— Cum merge? întrebă ea.

— Bine, mulțumesc, îi spuse John, lăsând-o să-i umple cana din nou cu cafea.

Nu era obișnuit cu atâta cofeină dimineața și îi transpirau palmele. Sau poate era doar emoționat fiindcă Robin era acolo. Vorbea cu el de parcă se cunoșteau. John nu își putea aminti o dată în care să fi avut o asemenea conversație.

— Să-mi spuneți dacă vă mai pot servi cu ceva, spuse chelnerița.

Robin așteptă până plecă înainte să întrebe:

— Și, John, ce-ai făcut de când ai ieșit?

— Am reluat legătura cu familia mea, răspunse el. L-am căutat pe verișorul meu, adăugă, neputând să se abțină. Aveam niște lucruri de discutat.

Robin se uită peste umărul lui la un tip care stătea singur la o masă. John îl privi în oglindă, întrebându-se dacă era vreunul dintre clienții ei. Bărbatul purta un costum cu vestă. Era probabil un avocat sau vreun doctor, cu familie acasă.

— John?

Se uită din nou la Robin. Îl luă prin surprindere când îl întrebă:

— În ce necaz ești?

— Niciun fel de necaz.

— Ai zis că cineva te șantaja.

Dădu din cap.

— Da.

— Cine?

John își cuprinse cana în palme. Voia să îi răspundă, să-i spună tot ce se întâmplase, dar Robin avea destule în viața ei fără ca el să o mai împovăreze cu problemele lui. Și în plus, nu era la fel de optimist ca Joyce că mătușa Lydia avea să reacționeze cum trebuie. Michael încă era fiul ei,

chiar dacă acesta era un ucigaș sadic. Nu puteau ști de ce era în stare. John n-ar fi putut trăi știind că Robin pățise ceva din cauza lui.

— Nu pot să te încurc pe tine în așa ceva, îi spuse.

Ea îi puse mâna pe coapsă.

— Dar dacă vreau să fiu implicată?

Lui John i se opri respirația când ea își plimbă mâna mai sus pe coapsa lui.

— Știu că ești un tip de treabă.

Deschise gura ca să poată respira.

— Poate nu ar trebui…

— Știu că nu ai pe nimeni cu cine să vorbești, îi spuse, ținându-și mâna pe piciorul lui. Vreau doar ca tu să știi că poți vorbi cu mine.

El scutură din cap, șoptind:

— Robin…

Ea îl mângâie pe picior.

— A trecut mult timp, nu-i așa?

Niciodată, gândi John.

— Vrei să mergem undeva să vorbim?

— Nu…

Nu putea gândi.

— Nu am bani la mine ca să…

Ea se apropie mai tare de el.

— Ți-am spus. Sunt în afara serviciului.

Dacă mâna ei avea să i se urce mai tare pe picior, ar fi fost nevoit să-i ceară chelneriței un prosop. Strânse tare din ochi, încercând să găsească puterea de a o refuza.

Își puse mâna deasupra ei.

— Nu pot.

— Nu mă vrei?

— Nu există om pe lumea asta care să nu te vrea, îi spuse, gândindu-se că nu grăise în viața lui un lucru mai adevărat. Țin la tine, Robin. Știu că e stupid. Știu că nici măcar nu te cunosc. Dar nu pot să te bag în belelele mele, înțelegi? Sunt destule persoane care au suferit deja. Dacă ceva ți s-ar întâmpla, dacă și tu ai suferi…

Scutură din cap. Nu se putea gândi la asta.

— Când toate acestea nu vor mai exista, îi spuse, am să te găsesc.

Robin își retrase mâna. Își duse ceașca la gură și repetă întrebarea.

— Cine te șantajează, John?

Avea tonul diferit. Nu își putea da seama ce, dar ceva anume îi aducea aminte de tonul paznicilor din închisoare, felul în care te întrebau știind că va trebui să le răspunzi sau te trimiteau în carceră.

— O să se rezolve toate curând, îi spuse.

— Cum așa?

— Am eu grijă de lucruri, îi spuse. Nu pot spune mai mult momentan.

— N-ai să-mi zici nimic altceva?

— Nu, îi spuse.

— Ești sigur, John?

Ea părea atât de serioasă. Îi zâmbi confuz, spunând:

— Hai să vorbim despre altceva.

— Vreau să vorbești cu mine, îi spuse. Vreau să știu ce se întâmplă.

— Care-i treaba?

— E în legătură cu viața ta, John. Nu poți fi sincer cu mine?

Simți că i se făcuse părul măciucă.

— Nu-mi mai place discuția asta.

Robin își puse cana jos. Îl privi foarte serioasă.

— Am încercat să te ajut. Nu uita asta.

— Hai, spuse el, neștiind cu ce greșise. Robin…

Simți o mână pe umăr și se uită în sus, văzându-l pe bărbatul în costum cu vestă stând în spatele lui.

— Care-i treaba? spuse John.

Bărbatul privi spre Robin, așa că la fel făcu și John.

— Îmi pare rău, John, îi spuse ea, și părea adevărat, dar el nu știa de ce. Băgă mâna în poșetă și scoase portofelul. În mod stupid, crezuse că avea de gând să plătească consumația. Deschise gura să-

i spună să nu-și facă griji, dar până să apuce, îi văzu insigna.

De parcă nu putea să vadă cu proprii ochi, îi spuse:

— Sunt polițistă.

— Robin…

— Angie, de fapt.

Bărbatul din spatele lui îl strânse mai tare de umăr.

— Hai să ieșim afară.

— Nu…

John simți cum corpul începu să-i tremure, cum mușchii i se topeau.

— Afară, porunci ea, apucându-l cu mâna de sub braț să-l ajute să stea în picioare.

Păși precum un infirm, sprijinindu-se de ea când bărbatul deschise ușa. Polițiștii din Decatur făcuseră la fel când îl scoseseră cu forța din dormitor. Îl conduseseră în jos pe scări, prin curtea din fața casei și îi puseseră cătușele în fața întregului cartier. Cineva țipase, iar când se uită în urmă își dădu seama că fusese mama lui. Emily căzuse în genunchi, plângând în hohote, în timp ce Richard nici măcar nu o ajută să se ridice.

Lumina soarelui din parcarea restaurantului era orbitoare, iar John clipi. Își dădu seama că gâfâia. Închisoare. Îl duceau la închisoare. Aveau să-i ia hainele, să-l dezbrace, să-l percheziționeze, să-l arunce într-o celulă cu o grămadă de alți oameni care erau nerăbdători ca John să se întoarcă, așteptând să-i arate exact ce credeau ei despre un condamnat violator de copii care nu reușise să se descurce în afară.

— Will, spuse Angie.

Vorbea cu bărbatul din spatele lui John.

— Nu face asta.

John văzu cătușele argintii pe care bărbatul le ținea în mână.

— Te rog… reuși să spună John.

Nu putea respira. Nu-l mai ținură genunchii. Ultimul lucru pe care îl văzuse fusese cum Robin sări în față să-i amortizeze căderea.

Capitolul 34

8:55

Angie se simțea întinată. Chiar și după un duș fierbinte, simțea că nu putea să scape vreodată de murdăria dinăuntrul ei.

Expresia lui John, teama, gândul că fusese trădat îi sfâșiaseră inima ca niște zimți de metal. Will îl cărase pe John la mașină, îl așezase pe bancheta din spate ca pe un copil pe care-l pregătești pentru o plimbare la magazin. Angie rămăsese pe gânduri. Aceștia sunt cei doi bărbați cărora le-am făcut cel mai mult rău.

Plecase înainte ca Will s-o poată opri.

Ce vedea în John Shelley ca să vrea să-l salveze? Poate din cauză că era singur pe lume. Poate din cauză că-și purta singurătatea ca pe o armură pe care doar Angie o putea vedea. Era exact ca Will.

Deși făcuse curat în toată casa cu câteva zile înainte, Angie își puse mănușile și se apucă de treabă. Folosi doi litri de înălbitor în baie, pentru a freca mortarul lucios cu o periuță de dinți. Will fusese cel care îi montase faianța pe diagonală, pentru că știuse instinctiv că, astfel, camera avea să pară mai mare. Vopsise pereții într-o nuanță crem și folosise un ulei de culoarea untului pentru finisaj, în timp ce Angie îl dojenea pentru nepriceperea lui la decorat.

Ar trebui să-l sune. Will doar își făcea datoria. Era un polițist bun și un om bun, pe deasupra. Nu era corect să-l pedepsească pe el din cauză că John Shelley se implicase în afaceri dubioase. Îndată ce termina de făcut curățenie, avea să-l sune pe Will

pentru a-i spune că ura întreaga situație, dar nu și pe el.

Angie continuă cu bucătăria, scoțând oale și cratițe și frecând toate dulapurile. Se tot gândea la ce se întâmplase în dimineața aceea și încerca să-și dea seama dacă ar fi putut face ceva pentru a ușura lucrurile.

— La dracu', înjură Angie.

Avea nevoie de autocolant pentru rafturi. Era o prostie să curețe dulapurile, dacă sub autocolant erau tot felul de mizerii. Încercă să dezlipească colțul foliei adezive din dulapul de la chiuvetă, dar o rupse în două. Dedesubt era curat, dar deja distrusese folia. Angie se ridică să caute alta, dar își dădu seama chiar înainte să ajungă la cămară că nu mai avea.

— La dracu', înjură din nou, dându-și jos mănușile de curățat.

Le aruncă în chiuvetă, rostind încă vreo câteva vulgarități, în timp ce-și căuta cheile.

Zece minute mai târziu, era în mașină, îndreptându-se nu spre alimentară, ci luând-o pe Bulevardul Ponce de Leon spre suburbia Stone Mountain. Știa unde stă Michael. După ce se culcase cu ea, sau mai pe șleau, i-o trăsese, Angie făcuse o mică obsesie. Trecuse cu mașina pe lângă casa lui de câteva ori, îi văzuse pe soția și pe copilul lui pe alee, îl zărise pe Michael spălând mașina. Comportamentul acesta nu durase mult, o săptămână poate, până când ea își dădu seama că se purta ca o persoană sărită de pe fix. Nu era furioasă pe Michael, ci pe ea însăși, pentru că se implicase din nou într-o situație penibilă.

Familia Ormewood locuia într-o casă rustică care semăna cu celelalte case din cartier. Angie parcă pe aleea liberă. Dacă vreunul dintre vecini observase că Chevrolet-ul ei negru Monte Carlo SS ieșea în evidență, nu dăduse niciun semn. Angie coborî din mașină, simțind că o furnică toată pielea.

Era îmbrăcată în hainele ei obișnuite de curățenie: o pereche de pantaloni scurți de blugi, una din cămășile vechi ale lui Will și niște șlapi roz pe care și-i pusese în picioare înainte să iasă din casă. Mergând spre garaj, papucii îi clăpăiră de călcâie. Bătea vântul, așa că Angie își încolăci brațele în jurul corpului pentru a se proteja de frig. Se ridică în vârful degetelor și cercetă garajul.

Ferestrele fuseseră acoperite cu vopsea neagră.

O mașină trecu pe stradă și Angie o urmări cu privirea, asigurându-se că nu încetinise, înainte de a se îndrepta spre ușa principală. Sună și așteptă, gândindu-se cu plăcere la cât de surprins avea să fie Michael văzând-o acolo. Voia să-i spună că John fusese arestat, apoi să-l întrebe de unde îl cunoștea pe John Shelley și de ce îi spusese ei și celorlalte fete să se ferească de criminalul care fusese eliberat de curând.

Angie bătu la ușă, apoi sună din nou.

Nu primi niciun răspuns.

Încercă să deschidă ușa, dar era încuiată. Silindu-se să nu privească peste umăr sau să facă orice altceva care ar fi făcut-o să pară o hoață, se plimbă nonșalant pe lângă casă, spre ușa din spate. Mergea încet, aruncând câte o privire spre ferestre, ca și cum ar fi fost o prietenă care venea în vizită. Ar fi vrut să aibă telefonul mobil ca instrument pentru sceneta ei, dar îl lăsase acasă la încărcat.

O ușiță pentru câine era decupată în ușa din spate. Era o ușă veche și își închipui că nu fusese schimbată niciodată. Michael ura câinii. Își amintea lucrul ăsta de la prima razie pe care o realizaseră împreună. Una dintre fete avea o javră care lătra fără oprire și Michael își scosese pistolul când animalul se năpusti spre el. Prostituata izbucnise în râs, la fel și Angie. Dacă stătea să se gândească, era chiar fata care îi spusese că Michael cerea partide de sex pe gratis.

Angie se lăsă în genunchi și își strânse umerii, pentru a se putea strecura pe ușiță. Șoldurile late i

se blocaseră – „Mersi, mamă” – dar reuși să le tragă. Se târî înăuntru și rămase nemișcată, ciulind urechile, pentru a fi sigură că nu era nimeni în casă. Pentru prima dată de când plecase de la ea de acasă, se întrebă ce dracu’ făcea. De ce s-ar furișa în casa lui Michael? Ce se aștepta să găsească?

Poate Will avea dreptate. Michael era în mod sigur un mitocan, care își bătea nevasta și care probabil că o violase pe Angie în noaptea aceea, când ea fusese prea beată să-și dea seama ce făcea, dar asta nu însemna că era amestecat în toată afacerea asta. Deci, de ce era acolo?

— Rahat, rosti printre dinți, dând să se târască înapoi pe unde venise.

Se opri pe jumătate ghemuită când auzi un zgomot. Un scheunat? Asta auzise oare? Michael avea un câine?

Angie înlemni, ascultând. Sunetul nu se repetă și ea se întrebă preț de o clipă dacă nu cumva își pierdea mințile. Faptul că intrase pe furiș în casa cuiva deja îi punea echilibrul mintal sub semnul întrebării.

Cu toate acestea, Angie se ridică. Era mai bine să termine ce începuse. Își lăsă papucii la ușă. Ura să fie desculță, dar nu voia să răsune prin casă sunetul șlapilor.

Se opri când ajunse în mijlocul bucătăriei, auzind o mașină trecând pe stradă. Angie ascultă cu atenția încordată. O ușă se deschise și se închise dintr-o izbitură, dar sunetul venea de peste drum. Auzi pe cineva rostind un salut, începând o conversație și își relaxă mușchii. Dumnezeule, atât îi mai trebuia, să apară Michael acasă și să o găsească vârându-și nasul peste tot.

Sufrageria era exact cum se aștepta să fie: o canapea prea umflată și un televizor cu ecran uriaș. Angie aruncă o privire pe coridor, dar nu voia să intre în dormitoare. Nu voia să vadă camera în care Michael se culca cu nevastă-sa, să știe că acela era probabil locul unde o bătuse pe Gina.

O bătuse și pe ea? Angie nu știa. A doua zi, brațele îi erau pline de vânătăi și zonele intime îi ardeau de durere. Își pierduse cunoștința în mașină și el făcuse tot ce poftise. Nenorocitul! Nu-și dăduse seama doar privind-o că ar fi fost în stare de orice? Chiar nu avea de ce să aștepte ca ea să leșine.

În capătul camerei de zi era o ușă. Era încuiată cu lacăt, încercă să se orienteze, gândindu-se că garajul era de partea cealaltă a ușii. De ce ar fi avut Michael o încuietoare atât de strașnică la ușa de la garaj, când oricine putea intra pe ușița câinelui? Și de ce erau înnegrite geamurile?

Angie merse până la ușă și își puse urechea pe metalul rece. Forță încuietoarea, care cedă, scârțâind. Puse mâna pe mâner și deschise ușa. Camera era întunecată ca smoala și ea bâjbâi de-a lungul peretelui în căutarea întrerupătorului. Becurile fluorescente pâlpâiră de câteva ori și în lumina stroboscopică, ea văzu o masă de lucru, o mașină de tuns iarba, o masă de biliard.

Luminile rămaseră aprinse. O fată goală era legată de masa de biliard. Avea un căluș în gură și fața plină de sânge. Căscă ochii atât de tare văzând-o pe Angie, încât i se vedea albeața ochilor de jurul împrejurul irisului. În afară de pieptul care i se zbătea într-un ritm rapid, stătea nemișcată.

Lui Angie i se tăie respirația. Simți o durere acută, usturătoare în moalele capului, apoi văzu o explozie orbitoare și se prăbuși pe podea. O auzi pe fată suspinând, un râs de bărbat și apoi nimic.

Capitolul 35

10:13

Will se lăsă pe spate pe scaun, uitându-se pe fereastra biroului la priveliștea deprimantă de afară. Ridică receptorul telefonului și încercă din

nou să o sune pe Angie, așteptând să intre mesageria vocală înainte de a închide. De o oră tot încerca să o sune, mai întâi pe telefonul fix de acasă, apoi pe mobil. Îi spusese că avea să se ducă direct acasă și nu îi stătea în fire să nu răspundă. Chiar dacă era supărată pe Will, Angie ar fi răspuns măcar cât să-l înjure și să-i spună să nu mai sune.

Avusese măcar dreptate în privința unui lucru. John Shelley nu scosese un cuvânt din clipa în care Will îl băgase în mașină.

Leo Donnelly bătu la ușa biroului lui Will, deschizând-o înainte să primească permisiunea.

— A venit avocata.

— Mulțumesc.

— Pretinde că e prietenă cu sora lui.

Will se ridică și își puse sacoul în grabă.

— Nu o crezi?

Leo îi înmână o carte de vizită, spunând:

— E avocat care se ocupă de contracte imobiliare.

Își coborî vocea.

— O lesbiană destul de atrăgătoare.

Will nu știu ce ar fi trebuit să spună. Se uită la cartea de vizită preț de câteva momente, apoi o puse în buzunarul de la vestă.

Leo mergea alături de Will pe coridor.

— Mare pierdere pentru noi. Știi ce vreau să spun?

Will nu voia să poarte acea conversație, așa că întrebă:

— L-au auzit vreodată pe Michael pomenind de John Shelley?

— Pe criminal?

Leo strânse din buze, gândindu-se.

— Nu.

— E o tipă care lucrează la Moravuri, Angie Polaski.

Leo rânji plin de subînțeles.

— Da, o știu.

Will deschise ușa de la casa scării. Leo nu păru încântat că nu luau liftul două etaje până la camerele de interogatoriu, dar bărbatul ar fi trebuit să se bucure că Will nu îl pocnea în fața rânjită.

— Detectiv Polaski mi-a zis că în urmă cu câteva luni, Michael a prevenit-o pe ea și pe fete să se păzească de un condamnat pe nume John Shelley.

Zâmbetul lui Leo îi dispăru de pe față când ajunse pe palier.

— Mike știa de tipul ăsta de mai demult?

— Se pare că da.

Leo continuă să coboare pe scări, plimbându-se cu mâna pe balustradă. Se opri pe palier și Will se întoarse către el.

— Fii atent, spuse Leo. Se uită peste balustradă, coborându-și vocea. Tipa asta Polaski… Mike s-a culcat cu ea cu ceva timp în urmă. E un tip însurat, știi, chiar își iubește soția, dar nu e ca și cum ar refuza o partidă, mai ales cu una ca ea. Știi?

— Ce s-a întâmplat?

— Polaski nu a înțeles regulile. Ea căuta ceva mai permanent. Mike a încercat să o refuze cu blândețe, dar ea a rămas obsedată de el de atunci.

Will aproape izbucni în râs la ideea că cineva credea că Angie voia să fie într-o relație serioasă. Continuă să coboare pe scări, întrebând:

— Crezi că inventează?

— Furia iadului e nimic în comparație cu cea a unei femei batjocorite.

— Da, aprobă Will. Dar de ce ar inventa așa ceva?

Leo se gândi câteva secunde la un răspuns, apoi ridică din umeri.

— Cine le înțelege?

— Nu mi-ai zis tu zilele trecute că Gina a depus o cerere pentru un ordin de restricție împotriva lui Michael fiindcă a bătut-o?

— Păi…

Leo se opri din nou.

— Da. Și?

Will continuă să meargă.

— Nu păreai să crezi că inventează.

— Nu, recunoscu Leo.

Se scărpină în bărbie cu degetul mare, un gest pe care Will îl observase în primele minute când îl întâlnise pe detectiv. Spera că bărbatul nu juca poker.

— Uite cum e, spuse Leo într-un sfârșit, Mike m-a sunat aseară să mă întrebe cum merge cazul.

— Și pe mine.

— Ce i-ai zis?

Will deschise ușa de la etajul al doilea.

— Probabil același lucru ca și tine. Nu avem nicio pistă de urmărit.

— Da, dar apoi am menționat că m-ai rugat să caut lista cu agresori sexuali. S-a aprins tot. A zis că e genial.

Leo schiță un zâmbet.

— Ideea de a ne uita prin acele caziere a fost ca un ajutor divin.

Will încuviință din cap. Shelley fusese inclus în grupul de agresori sexuali, însă fișa lui nu conținuse detaliile pe care le obținuse Caroline pentru el. Dacă Angie nu l-ar fi rugat pe Will să se intereseze de el, Shelley ar fi fost încă în libertate.

Bineînțeles, Michael Ormewood fusese cel care îi spusese în primul rând lui Angie de Shelley.

Leo nu avea pasul la fel de mare precum Will. Se chinuia să nu rămână în urmă pe coridor.

— Ideea e că Mike a lucrat în poliție aproape la fel de mult ca și mine. Știe și el că șansele nu sunt mari.

Will încetini pasul.

— Și știe că o drogată care locuiește în cartierul săracilor n-are să-și țină casa așa de curată.

Will se opri, gândindu-se că îl subestimase pe Leo Donnelly.

— Pun pariu că a fost curățată bine înainte să ajungem noi acolo, spuse detectivul.

— I-ai zis asta lui Michael?

— M-a contrazis, recunoscu Leo. Mike de obicei e un tip calm, știi. Dar s-a enervat rău de tot când i-am zis că fusese curățat apartamentul. Nici n-a vrut să treacă asta în raport.

— Poate era doar precaut.

— Precaut ești când omiți faptul că ți-ai găsit numele în carnețelul târfei, nu când uiți să observi că imobilul a fost îmbibat într-o tonă de înălbitor.

Will își băgă mâinile în buzunar.

— Acum ce faci?

Leo ridică din umeri.

— Am alte trei cazuri la care lucrez. De ce?

— Vrei să te duci până la Michael?

— De ce?

— Să-i faci o vizită, spuse Will. Să te asiguri că o duce bine.

— Sincer, începuse Leo să spună, la cum s-a comportat în ultimul timp, mă gândesc că nu mă interesează câtuși de puțin dacă o duce bine.

— Du-te doar și-l supraveghează, insistă Will, punând mâna pe umărul lui Leo. Vreau să știu unde e.

Will se uită la el câteva secunde, apoi dădu din cap.

— În regulă, spuse într-un sfârșit. Bine.

Will își puse mâna pe clanța ușii de la camera de interogatoriu, dar nu o deschise. Închise ochii, încercând să-și adune puterile. Cât timp avea să fie înăuntru, nu se putea gândi la Angie, sau la Michael, sau la Jasmine sau la orice altceva care să-l facă să-și piardă cumpătul. John era ținta, iar Will nu avea să se mulțumească cu mai puțin decât o lovitură fix în centru.

Bătu la ușă o dată și intră în cameră fără să aștepte să fie invitat. John Shelley stătea la masă. Avocata lui era aplecată deasupra lui, ținându-l de mâini.

Se despărțiră imediat ce Will intră în cameră.

— Scuze că v-am întrerupt, spuse Will.

Femeia se ridică. Vorbea cu o voce puternică, indignată. Poate se specializase ea pe proprietăți imobiliare, dar tot era avocată.

— Se află clientul meu sub arest?

— Sunt agentul special Will Trent, îi spuse. Dumneavoastră?

— Katherine Keenan. Îmi puteți spune de ce se află clientul meu aici?

— Din câte știu, dumneavoastră vă ocupați de proprietăți imobiliare, spuse Will. Îl reprezentați pe domnul Shelley în cazul cumpărării unei proprietăți?

Ea miji ochii la el.

— Se află în stare de arest sau nu?

Will se așeză, întrebând:

— Îmi dați voie?

— Domnule detectiv, nu-mi pasă dacă luați loc sau stați jos sau levitați în aer. Nu mă mai frecați la cap și răspundeți-mi la întrebare.

John se uită spre masă, dar nu înainte ca Will să îl vadă zâmbind.

— Bine.

Will se așeză la masă în fața lor, spunându-i avocatei:

— Dar dacă nu vă supărați, eu sunt agent special. Detectivii lucrează în Departamentul de Poliție local. Eu lucrez pentru stat. Biroul de Investigații din Georgia. Poate ne-ați văzut la știri?

Keenan era clar că nu înțelesese relevanța, dar John păru să-și dea seama ce însemna diferența. Fie poliția locală nu putea face față cazului, fie acesta se întindea pe mai multe jurisdicții.

— N-am să răspund la nicio întrebare, spuse John.

— Nu e nicio problemă, domnule Shelley, îi spuse Will. Nu am nicio întrebare pentru dumneavoastră. Dacă aș avea, aș întreba ceva de genul „Unde v-ați aflat anul trecut, pe 3 decembrie, seara?” Sau poate aș întreba de 13 octombrie.

Dacă acele dăți însemnau ceva pentru John, acesta nu se dădu de gol. Will continuă.

— Apoi, aș deveni interesat de duminica trecută.

De data aceasta, văzu o reacție. Will insistă mai mult.

— V-ați aminti acea zi din cauza Super Bowl-ului. Și a doua zi, pe 6. A căzut într-o luni. Poate v-aș întreba unde v-ați aflat lunea trecută.

— Nu trebuie să vă răspundă la nicio întrebare, spuse Keenan.

Will i se adresă direct lui John.

— Trebuie să ai încredere în mine.

John se uită fix la Will cum s-ar fi uitat la un perete gol.

Will se rezemă de spătarul scaunului și începu să le explice cum stăteau lucrurile.

— Am o prostituată moartă, o adolescentă moartă și două fetițe în apropiere care încearcă să-și dea seama cum să-și trăiască viețile după ce limba le-a fost ruptă cu dinții.

Will o privise pe avocată când spusese toate acestea. Ea nu era antrenată precum John, nu învățase cum să-și ascundă emoțiile la fel de bine.

— Mai am și o fetiță care lipsește, continuă Will. O cheamă Jasmine. Are paisprezece ani. Locuiește în Homes cu fratele ei mai mic, Cedric. Duminica trecută, un bărbat alb cu păr șaten a plătit-o cu douăzeci de dolari ca să dea un telefon.

John își împreună mâinile pe masă.

— Lucrul amuzant e că bărbatul i-a dat o monedă de zece cenți pentru a da telefon.

Will făcu o pauză.

— Nu cred că telefoanele publice au mai costat zece cenți de prin 1985, cel puțin.

John își freca mâinile.

— Doamna Keenan, aceasta este întrebarea care tot reapare: De unde îl știe John Shelley pe Michael Ormewood?

Ea practic rămase fără răsuflare când auzi numele.

— Kathy, o preveni John.

Will îi explică situația.

— Lunea trecută, o fată de cincisprezece ani a murit. Cineva i-a tăiat limba. Nu pot să nu mă gândesc că dumneavoastră, domnule Shelley, i-ați tăiat limba unei fete în urmă cu douăzeci de ani.

Kathy nu se mai putu abține.

— N-a fost tăiată.

— Kathy, spuse John. Așteaptă afară.

— John…

— Te rog, îi spuse. Așteaptă afară. Încearcă să dai de Joyce.

Era clar că ea nu voia să plece.

— Te rog, repetă el.

— Bine, îi spuse ea. Am să fiu chiar aici, afară.

— De fapt, începu Will să spună, nu aveți voie să așteptați pe coridor. Birou guvernamental, teroriști, știți cum stă treaba.

Îi deschise ușa.

— Există o încăpere pentru avocați cu un etaj mai jos, chiar lângă automat. Puteți da telefoane de acolo, poate vă luați și o gustare.

Kathy îi aruncă lui Will priviri tăioase când ieși din cameră. Plecarea ei nu făcu decât să sporească atmosfera tensionată, nu să o reducă.

Will închise ușa fără nicio grabă, apoi se așeză. Își încrucișă brațele, așteptând ca John Shelley să înceapă să vorbească. Trecură cel puțin cinci minute de liniște. Will mai așteptă un pic, apoi cedă.

— De unde îl știi pe Michael?

John încă avea mâinile împreunate pe masă și strânse din degete.

— El ce-a spus?

— Nu îl întreb pe el. Te întreb pe tine.

John își canaliză toată furia asupra lui Will, țintuindu-l cu privirea.

— Joyce e sora ta? întrebă Will.

— N-o amesteca pe ea în asta.

— Probabil a fost greu în toți anii ăștia. Tu în închisoare, ea afară.

— Ea știe că sunt nevinovat.

— Asta probabil că a îngreunat situația.

— Nu încerca să mă iei cu dintr-astea.

— Sunt doar curios cum a fost.

— Cum a fost? repetă John, începând să i se simtă furia în voce. Cum a fost să-mi distrug familia, să o bag pe mama în mormânt? Cum a fost să fiu tratat precum un paria de propriul meu tată? Cum crezi, frate? Cum dracu' crezi?

Cuvintele lui John atârnau în aer, vocea lui răsunând în urechile lui Will. Cum credea Will? Credea că piesele de puzzle se potriveau într-un sfârșit.

— Vreau să faci ceva pentru mine, spuse el.

John ridică din umeri, indiferent.

Will păstrase o copie a scrisorii lui Aleesha Monroe în buzunar, precum un talisman care să-l ajute să elucideze cazul. Despături foaia și o întinse pe masă, înspre John.

— Poți să citești asta cu voce tare, te rog?

Bărbatul se uită ciudat la el, dar era curios. Se aplecă deasupra mesei, fără a atinge foaia în timp ce citi odată pentru el însuși.

John se uită în sus la Will, confuz.

— Vrei să citesc asta cu voce tare?

— Dacă nu te superi.

John își drese glasul. Era clar că nu știa ce se întâmplă, dar Will o luă precum un semn de încredere când bărbatul începu să citească.

— „Dragă mamă", începu John, dar Will îl opri.

— Scuze. Cu trei rânduri mai jos, spuse. Dacă poți, începe de acolo.

John îi aruncă o altă privire, parcă să-i spună lui Will că nu avea să-i mai tolereze multe.

— „În Biblie scrie că păcatele părinților se revarsă asupra copiilor. Eu sunt cea proscrisă, cea de neatins, care poate trăi doar cu celălalt paria, din cauza păcatelor tale."

Se opri, uitându-se intens la cuvinte, de parcă știa că îi scăpa ceva ce ar fi trebuit să înțeleagă.

— Cine e Alicia? întrebă John.

— Aleesha Monroe, îi spuse Will, iar expresia de pe chipul lui John îi spunea tot ce trebuia să știe. Am vorbit ieri dimineață cu mama ei. A trebuit să-i spun că fiica ei e moartă.

John înghiți în sec.

— Moartă.

— Aleesha Monroe a fost violată. Bătută. Limba i-a fost ruptă cu dinții.

— I-a fost… șopti John, ca pentru el însuși.

Ridică scrisoarea, se uită la cuvintele lui Aleesha către mama ei.

— A scris paria de două ori, spuse Will, știind că acum era singura lui șansă de a-l face pe John să aibă încredere în el. Prima dată a scris cu „p” mic. A doua oară, a scris cu majusculă. „Paria”, nu „paria”. Vorbea de o persoană, nu de un grup.

John scană cu privirea pagina, iar Will știa ce rând citea. „Cea de neatins, care poate trăi doar cu celălalt paria.”

Will se aplecă în față deasupra mesei, asigurându-se că îi captase atenția lui John.

— Cine e „Paria”, John?

John încă se mai uita la scrisoare.

— Nu știu.

— E cineva pe care Aleesha îl cunoștea de mult. Cineva cu care trebuia să trăiască acum.

Lui Will îi sună telefonul în buzunar, dar îl ignoră.

— Vreau să-mi spui cine este „Paria”, John. Vreau să aud de la tine.

John știa răspunsul, îl descifrase. Will putea să-i citească asta în ochi.

— Îți sună telefonul.

Asta fusese tot ce îi spuse bărbatul.

— Nu te preocupa de asta, spuse Will. Cine e „Paria”?

Scutură din cap, dar Will putu să vadă că era chiar pe muchie.

— Zi-mi despre ce vorbește.

Telefonul continuă să sune. Will nu încercă să-l oprească. Văzu cum îl pierdea pe John, soneria telefonului jucând rol de avertisment ca el să-și țină gura.

— John, insistă Will.

John se ridică, mototoli notița și i-o aruncă lui Will în față, strigând:

— Ți-am zis că nu știu.

Will se lăsă pe spate, înjurând-o în mintea lui pe Angie fiindcă își găsise tocmai atunci să-l sune înapoi. Deschise telefonul.

— Ce vrei?

— Trent, spuse Leo Donnelly. Sunt la Mike acasă.

— Stai puțin, spuse Will, ducând telefonul la piept când îi spuse lui John. Ies puțin să răspund la telefon, bine?

John scutură din cap.

— Fă ce vrei.

Will ieși din cameră, ducând telefonul la ureche când închise ușa.

— Care-i treaba, Leo?

— M-am dus acasă la Mike cum m-ai rugat.

Will simți o scânteie de furie. John fusese gata să mărturisească. Dacă telefonul n-ar fi sunat, acum ar fi aflat toată povestea.

— Bat la ușă, știind că Mike e acasă fiindcă îi văd mașina în stradă.

Will se rezemă de perete, simțind că-l prindeau din urmă nopțile nedormite.

— Și?

— Niciun răspuns, dar apoi apare o mașină a poliției DeKalb cu Gina conducând în urma ei. Gina e soția. A sunat să fie protejată cât timp își ia niște lucruri de acasă.

— Și?

— Parchează pe alee, și nu e ca și cum aș putea să mă ascund într-un tufiș, așa că mă duc la ea și o întreb ce mai face. Se uită la mine de parcă aș fi un rahat în cerealele ei, probabil crezând că sunt amic cu Mike.

Will se gândi la John, stând în camera de interogatoriu.

— Are conversația asta vreun rost?

— Crezi că te iau peste picior, bobocule? Am vreo zece ani de experiență în plus față de tine.

— Ai dreptate, recunoscu Will, rezemându-se de perete, gândindu-se cât avea să dureze. Continuă.

— Deci, continuă Leo. Cei de la DeKalb nu sunt bucuroși să mă vadă. Cică Mike s-a tot eschivat în legătură cu vecina lui moartă. Nu vrea să vorbească cu ei, nu vrea să le dea o declarație, nu vrea să-i lase să intre în casă.

Îi captase întreaga atenție a lui Will.

— Eu mă gândesc că au profitat de telefonul lui Gina ca să poată să tragă puțin cu ochiul.

— Și?

— După ce și-a dat seama că Mike nu era acolo, a refuzat să-i lase în casă. Poate că l-o urî ea acum, dar tot nevastă de polițist e, adaugă Leo cu oarecare apreciere. Știe să nu lase pe nimeni să-și bage nasul pe nicăieri decât dacă au ordin judecătoresc.

— Ce-mi scapă?

— Lasă-mă să termin, îl sfătui Leo. Deci era polițistul ăsta, Barkley, scos din sărite fiindcă stătea degeaba cu degetele în fund, și începe să mă ia pe mine la rost, să-mi zică să dispar de acolo.

Will auzi bricheta când Leo își aprinse o țigară.

— Eu ce fac… mă îndrept lejer spre stradă. E o țară, liberă, nu? Strada nu e proprietatea lui Barkley.

Will își imagină discuția. Nu-i spuneai niciodată unui polițist să plece decât dacă voiai să-l ai pe cap toată viața ta.

— Mă învârt pe lângă mașina lui Michael, continuă Leo, gândindu-mă de ce e parcată pe partea cealaltă de stradă și nu pe aleea lui, când se întoarce vecina lui de la cumpărături. E genul care își bagă nasul în treaba omului, dar o întreb unde e Mike și zice…

Leo făcu o pauză cât trase din țigară.

— Zice că Mike fusese acolo în urmă cu o oră. Ea își verifica cutia poștală când el parcase mașina. O întreb de mașina care era parcată pe aleea lui.

Will se dezlipi de perete.

— Ce mașină?

— O mașină de pe alee, răspunse Leo. Mike voia să știe de cât timp era acolo. Ea i-a spus că de vreo cinci-zece minute, iar el pleacă pur și simplu, fără să zică măcar mulțumesc.

— Apoi?

— Vecina se duce înapoi în casă, își ia lista de cumpărături și iese iarăși. Leo trase din nou din țigară. Numai că-și dă seama că mașina de pe alee era acum cu fața în partea cealaltă. Era cu spatele înspre garaj. Îl vede pe Mike acolo, închizând garajul.

— La naiba.

— Îi face din mână, închide portbagajul, se urcă în mașină și o ia din loc.

— A zis ce fel de mașina era? întrebă Will.

— Neagră. Nu cunoaște modele.

Inima nu-i mai bătea.

— Leo, mai e acolo polițistul?

— Da.

— Mașina lui Gina e tot pe alee?

— Da.

— Vreau să te duci pe alee și să te uiți sub mașina ei. Zi-mi dacă sunt urme proaspete de ulei pe beton.

— Vrei să mă împuște ăla?

— Trebuie să faci asta, insistă Will, durându-l în gât din cauza efortului pe care îl depunea ca să

vorbească. Zi-mi dacă sunt pete proaspete de ulei.

— Iisuse, bâigui Leo.

Will îl auzi suflând fumul.

— Bine, stai puțin.

Will strânse din ochi, imaginându-și-l pe Leo cum traversează strada spre aleea lui Michael. Auzi vocea unui bărbat, probabil polițistul pe care îl chema Barkley, apoi niște gâfâieli cât Leo încerca să se aplece. Alte țipete din partea polițistului, apoi din partea lui Leo. Într-un sfârșit, reveni la telefon.

— Da, e ulei proaspăt. Nu poate fi de la mașina lui Gina fiindcă a parcat pe alee…

Will închise telefonul, îl băgă în buzunar și trânti ușa de la camera de interogatoriu.

John îl văzu și se dădu cu câțiva pași înapoi.

— Ce…

Will îi suci brațul la spate și îl trânti cu fața în perete. Își duse buzele la urechea lui John ca acesta să-i audă bine fiecare cuvânt.

— Zi-mi unde e.

John țipă de durere, ridicându-se pe vârful degetelor.

— Zi-mi unde e, repetă Will, împingând brațul mai sus, simțind cum umărul avea să cedeze.

— Nu șt…

— O are pe Angie, dobitocule.

Will îi suci brațul și mai tare.

— Zi-mi unde e.

— Tennessee, șopti John. Are o casă în Tennessee.

Will îi dădu drumul și John căzu pe podea.

— Unde anume în Tennessee?

John scutură din cap, încercând să se ridice.

— Ia-mă cu tine.

— Zi-mi adresa.

Se ridică, icnind din cauza durerii din umăr.

— Ia-mă cu tine.

— Am să te mai întreb o singură dată.

Când nu răspunse, Will se îndreptă spre el.

— Bine! strigă John, ridicând doar brațul pe care îl putea mișca. Pe Șoseaua Elton la numărul 29, în orașul Ducktown din Tennessee.

Capitolul 36

Angie vomitase la un moment dat, dar călușul îi ținuse aproape toată voma în gură. Judecând după mirosul înțepător din portbagaj, reușise și să urineze pe ea. Capul îi plesnea, iar corpul o durea atât de tare încât nu se putea mișca fără să icnească. Mâinile și picioarele îi erau legate la spate. Chiar dacă ar fi putut să se miște, nu avea unde să se ducă, nu avea cum să se ajute. Era complet lipsită de puteri.

Încercă să se concentreze asupra respirației, să nu se dezorienteze și să i se facă rău din nou. Nu era prima ei contuzie, nici cea mai gravă, dar din cauza întunericului din portbagaj îi venea greu să nu se panicheze, și de fiecare dată când mașina se oprea la vreun semafor sau la vreun stop, nu își putea calma spaima ce-i ardea în piept precum acidul.

Mașina încetini din nou, iar ea se încordă, auzind cum roțile mașinii hârșâiau pe prundișul unei alei. Nu văzuse cine o lovise după cap, dar știa că era Michael. Râsetul lui încă îi mai răsuna în urechi. Era același pe care îl auzise la petrecerea lui Ben când o împinsese pe bancheta din spate a mașinii ei.

Fata.

Fusese o fată legată de o masă de biliard. Corpul îi era plin de sânge și vânătăi. Jasmine. Sigur era Jasmine.

Mașina se opri încet. Angie numără secundele. La doisprezece, o portieră se deschise. Simți cum se balansează mașina când cineva se ridică de pe scaunul din față. Se deschise portiera pasagerului

din dreapta, apoi se închise cu putere, de parcă cineva o lovise cu piciorul ca să se închidă.

Douăzeci de secunde. Cincizeci. O sută. Angie renunțase la numărat când auzi cheia în încuietoarea portbagajului.

Lumina soarelui o orbi. Angie strânse din ochi din cauza durerii. Aerul curat era ca mană cerească, așa că deschise gura larg în jurul călușului și trase aer și pe nas, disperată să-și umple plămânii.

O umbră acoperi soarele. Încet, își deschise ochii și văzu chipul zâmbitor al lui Michael, cu tăietura pe care Jasmine i-o făcuse cu trei zile în urmă arătând precum vopseaua pe care și-o aplicau pe față războinicii înainte de luptă.

— Ai dormit bine?

Ea se smuci.

— Calmează-te, o avertiză.

Angie îi zise în jurul călușului să-l ia dracu'.

El scoase din teacă un cuțit mare de vânătoare, prevenind-o să stea nemișcată cât timp îi taie funiile de la spate.

Ea gemu de ușurare și-și întinse picioarele cât de mult putu. Mâinile încă îi erau legate la spate, dar măcar putea să se miște.

— Ieși din mașină.

Angie încercă să se ridice. Michael băgă cuțitul înapoi în teacă și-și scoase arma din dotare. I-l duse la cap, iar ea se opri.

— Încetișor, îi porunci. Să nu crezi că n-am să te împușc.

Funia o strângea și mai tare de încheieturi când își puse mâinile pe fundul portbagajului. După câteva încercări, reuși să se ridice. Își scoase picioarele afară din portbagaj. Gemând, se forță să se ridice, clătinându-se când atinse pământul cu picioarele, dar reușind cumva să își mențină echilibrul.

Se ridică, uitându-se în jur, pentru a-și da seama unde era.

— Destul de impresionant, îi spuse el. Uitasem cât de elastică ești.

Ea vru să-i smulgă ochii din cap cu mâinile goale.

— Uită-te în jur, îi spuse el.

Angie văzu dealuri și munți cu zăpadă în vârf în spatele unei cabane.

— Poți să țipi cât vrei, n-o să te audă nimeni.

Îi scoase călușul, și ea trase aer în piept. Simțea că nasul îi era spart, iar când scuipă pe jos, un cheag de sânge se amestecă cu mâncarea de la micul dejun.

Urlă ca o apucată.

Michael rămase nepăsător văzând-o aplecându-se în față din cauza efortului, horcăind. Țipă până rămase fără aer, până când singurul lucru care îi răsuna în cap erau propriile țipete.

— Ai terminat? o întrebă.

Ea se aruncă asupra lui, iar el o lovi cu genunchiul în piept. Angie căzu la pământ, simțind dureri acute în picioare din cauza prundișului.

Michael îi împinse pistolul în tâmplă și-și apropie fața de a ei.

— Ține minte un lucru, Angie: aici ești pe locul doi.

Jasmine.

— Unde e?

O smulse de păr în sus, târând-o înspre cabană. Angie se smuci, trăgând de funii când urcară pe scări.

— Dă-mi drumul! țipă. Dă-mi drumul, nemernicule!

El deschise ușa și o împinse înăuntru.

— Intră odată.

O apucă de braț și îi făcu vânt în baie.

Ea căzu în cadă, lovindu-se cu capul de peretele de plastic. Michael încă ținea pistolul într-o mână. Cu cealaltă, porni dușul. Angie încercă să se ridice, picioarele alunecându-i de sub ea când apa începu să-i curgă în față.

— Dă-ți jos pantalonii, îi porunci Michael.

Îi turnă niște șampon în cap când ea încercă să se ridice.

— Dă-i jos.

Chiar dacă ar fi vrut să facă ceva, nu ar fi putut, cu mâinile legate la spate. Michael păru să-și dea seama. Întinse mâna și-i desfăcu primul buton, apoi trase fermoarul în jos.

— Și chiloții, îi spuse. Repede.

Angie avea degetele amorțite, din cauza lipsei de circulație a sângelui. Cu toate acestea, reuși să-și agațe degetele în centură și să-și dea jos pantalonii. Îi aruncă la o parte cu piciorul.

— Ce-ai făcut cu fata? ceru să știe, dându-și jos chiloții. Ce-ai făcut cu Jasmine?

— Nu-ți face griji.

Michael zâmbi, ca la o glumă pe care numai ei o înțelegeau.

— N-o să vorbească.

Angie îl atacă din nou, lovindu-l cu capul în stomac. Michael căzu pe hol, iar pistolul îi alunecă pe podeaua udă. Dintr-o mișcare rapidă, o ridică pe Angie și o aruncă în capătul celălalt al camerei. Ea aterizâ stângaci, întinzând mâna în spațiul gol din spatele ei ca să-și amortizeze căderea. Încheietura mâinii drepte i se suci când își lăsă toată greutatea pe ea, auzi o pocnitură și simți că brațul îi lua foc de durere.

— Scoală-te, îi porunci Michael.

Mâna îi pulsa, simțind că o împungeau ace pe tot brațul. Se întoarse pe-o parte, plângând cu suspine. Doamne, își rupsese încheietura mâinii. Ce avea să se facă? Cum avea să scape de acolo?

Auzi zgomote în camera alăturată. Michael dispăruse. Unde era fata? Ce-i făcea lui Jasmine?

Angie se împinse cu fața în podea, încercând să se ridice în genunchi, apoi în picioare. Se rezemă de perete când simți o senzație de amețeală și cum i se tulbura privirea. Chiloții uzi i se încolăciseră în

jurul gleznei și-i aruncă cu piciorul când șchiopătă în camera cealaltă.

Michael stătea pe canapea, cu glezna sprijinită pe genunchi, dând din picior agitat. Pistolul era lângă el pe o pernă. Angie știa că nu putea să-l apuce la timp.

— Stai jos, spuse el, arătându-i balansoarul de lângă șemineu.

Cu grijă, Angie se așeză pe marginea scaunului, încercând să nu cadă pe spate.

— Ce căutai la mine acasă?

Angie se uită în jur. Era o cameră de trei pe șase, o sufragerie cu o bucătărie în spate. Își aduse aminte de munții de afară, de cât de complet izolată era cabana. El avusese dreptate: nimeni nu avea să o audă țipând.

— Ce-ai de gând să faci? îl întrebă.

El avea același rânjet pe față pe care îl văzuse în acea noapte la petrecerea lui Ken și crezuse că însemna că flirta cu ea.

— Ce crezi că am de gând să fac?

Lui Angie îi tremura bărbia. Mâna îi amorțea, simțind durerea din jurul încheieturii. Funia era udă din cauza dușului, devenind cumva mai groasă și mai grea din cauza apei. Pielea o durea de parcă îi fusese arsă.

Ea se uită la pistolul de pe canapea.

— Nu fi proastă.

Angie își drese glasul, simțindu-se de parcă înghițise vată.

— John mi-a zis tot, spuse ea, gândindu-se cât de tare putea să-l provoace pe Michael, până ce acesta avea să o nimicească. Nimeni nu știa unde era. Will probabil încă îl intervieva pe John Shelley, încercând să afle adevărul. Dacă John învățase vreun lucru în închisoare, era cum să-și țină gura. Aveau să treacă ore sau zile până când lui Will i-ar fi dat măcar prin cap să o caute și când avea să facă asta într-un sfârșit, nu avea de unde să știe de cabana asta din munți.

— Ce ți-a zis John? întrebă Michael.

— Despre Mary Alice, spuse Angie, sperând că își amintise corect numele. Mi-a zis ce s-a întâmplat de fapt.

Michael râse, dar nu zâmbi.

— John nu știe ce s-a întâmplat.

— Și-a dat seama, într-un sfârșit.

— John e prea prost ca să-și dea seama de ceva.

— Le-am spus tuturor.

— Nu mă minți, o avertiză. Mă port frumos cu tine acum, dar știm amândoi de ce sunt în stare.

— Will. I-am spus lui Will.

Îi era frică de Will. Putea să-și dea seama de asta din privirea lui.

— Trent? întrebă el.

— E iubitul meu.

Michael continuă să o privească fix, încercând să-și dea seama dacă mințea sau nu. Într-un sfârșit scutură din cap. Nu o crezuse.

— E adevărat, insistă ea. Îl cunosc dintotdeauna.

Michael își plimbă privirea de-a lungul trupului ei. Era goală de la mijloc în jos, cu picioarele crăcănate ca să nu cadă.

— Trebuie să ții minte că sunt multe feluri în care poți să mori, îi spuse.

— Cicatricea de pe fața lui Will, spuse ea. Îi ajunge pe falcă până în jos pe gât.

Michael ridică din umeri.

— Oricine poate vedea asta.

— Mâna lui, spuse ea. A fost rănit cu un pistol de bătut cuie. Eu l-am dus la spital.

Lui Michael i se citi furia în priviri. Se ridică încet de pe canapea și se îndreptă spre locul unde stătea ea. Angie încercă să se lase pe spate când el își puse mâinile de-o parte și alta a ei, sprijinindu-se de brațele balansoarului.

— Ce i-ai spus? o întrebă mârâind.

Ea simți că frica i se încolăci în jurul gâtului.

— Tot…

Auzi frica din propria ei voce, știa că și el avea să o simtă, dar nu putea să se oprească, dând drumul la cuvinte.

— John mi-a spus… și eu… și eu i-am spus lui Will…

El strângea brațele scaunului atât de tare încât acesta părea să vibreze.

— Ce ți-a spus?

— Că o știai pe Aleesha!

— La dracu'!

Michael se desprinse de scaun atât de brusc încât acesta aproape se răsturnă. Angie lovi cu picioarele în aer, încercând să nu cadă.

— Dumnezeii mă-sii.

Ridică piciorul ca să lovească măsuța, dar se opri în ultimul moment. Încet, își puse piciorul înapoi jos, dar își ținu în continuare pumnii strânși, tremurând de nervi.

Angie se uita la spatele lui, ținându-și respirația de frică. Cu grijă, opri balansoarul din mișcare și se lăsă mai în marginea scaunului. Podeaua scârțâi când se mișcă.

Michael se întoarse și o lovi cu dosul mâinii atât de tare încât o izbi de podea. Angie rămase acolo. Nu se putea mișca. Capul încă îi mai răsuna din cauza impactului.

— Scoală-te.

Nu era nevoie să o amenințe. Angie încercă să se ridice, dar nu reuși. Își împinse fața în podea și închise ochii, așteptându-și pedeapsa.

Nimic nu se întâmplă.

— Tatăl meu ne-a lăsat când aveam zece ani.

Angie deschise ochii. Probabil că leșinase și-i scăpase ceva. Michael era la chiuveta din bucătărie. Scoase o cutie de tablă dintr-un dulap.

— Știi cum e? o întrebă.

Angie nu răspunse. Îl văzu cum deschise cutia și verifică conținutul.

— John credea că el ducea o viață grea. Habar nu avea ce însemna o viață grea.

Michael flutură în aer o pungă cu praf alb. Se purta din nou ca tipul acela, cel normal pe care îl afișa în fața lumii ca să nu-și dea nimeni seama ce monstru era.

— E de calitate. Vrei?

Ea încercă să scuture din cap.

— Nu ai vrut nici acel ultim pahar.

Zâmbi de parcă era amuzant.

— Mai ții minte, Angie… petrecerea lui Ken? Ți-am adus un pahar.

Nu-și putea aduce aminte, dar dădu oricum din cap.

— Droguri, drăguțo.

Se așeză pe canapea, punând cutia de tablă pe măsuța dintre ei.

— Ai înghițit un pumn de droguri.

Rohypnol. O drogase.

Michael râse când îi văzu expresia de pe față. Scoase din cutie o lamă și o oglindă mică și scutură niște pudră pe sticlă. Angie îl privi cum tăia cocaina cu lama.

— Ai făcut vreodată vreun copil? o întrebă, fără să se uite la ea. Pun pariu că ai avut vreo șaizeci de avorturi.

Continuă să taie cocaina, metodic.

— Fiul meu are probleme. Știi asta.

Angie încercă să se miște. Gemea de durere când reuși să se ridice. Măcar reușise. Măcar nu mai stătea întinsă pe podea, neputincioasă.

— E retardat, îi spuse Michael, separând cocaina în trei linii.

Scoase din cutie o bancnotă rulată și inhală una dintre linii. Scoase un sunet de satisfacție, apoi îi spuse lui Angie:

— E chiar bună. Sigur nu vrei?

Ea scutură din nou din cap.

— Nu-ți place să-ți pierzi controlul? Asta mi-ai spus la petrecerea lui Ken. Râse. Dar tot ai băut, nu-i așa? Ai fi putut s-o pui jos, dar ai înghițit-o lacomă ca un pește.

Întinse oglinda, oferindu-i din nou:

— Ești sigură?

— Mi-ai spart nasul.

— Tu pierzi.

Puse oglinda înapoi pe masă.

— Lasă-mă să plec. N-am să spun nimănui.

Angie tremura atât de tare încât abia putea vorbi.

— Doar nu chiar crezi că ai să scapi de aici?

— Unde e Jasmine?

— Ai să afli în curând. Își lăsă capul pe spate, privind-o atent. Nu vrei să afli despre John?

— Să aflu ce?

— Jumătate din închisoarea aia i-a tras-o lui John. Pun pariu că are SIDA.

Angie respiră adânc de câteva ori, tușind din cauza efortului. Încheietura îi pulsa cu fiecare bătaie a inimii. Funia i se strângea în jurul pielii pe măsură ce se usca din cauza căldurii din cabană.

— Deci, ziceam de Tim.

Expiră scurt.

— Am primit diagnosticul acum șase ani.

Angie testă funia din jurul mâinilor, trăgând cu grijă să vadă dacă se slăbeau.

— Probabil a fost… greu.

— Mereu are de-a face cu banii, nu?

Arătă către oglinda de pe masă, liniile de cocaină.

— Așa am plătit. Dă-le fetelor câte puțin și lasă-le să plătească pentru fiul meu, ca să învețe să-și lege naibii șireturile. Asigurarea de stat nu acoperă nici jumate din ce are el nevoie. Și ce să fac, să-mi las copilul să se ofilească prin vreun azil?

Angie nu răspunse. Încerca să proceseze vorbele lui, să le înțeleagă rostul. Le vânduse Michael droguri fetelor, luându-și plata și în servicii când îi ardea cheful? Lucrase la Moravuri cel puțin zece ani. Fiul lui nu putea avea mai mult de opt. Tim nu avea nicio legătură cu asta.

— Pe urmă m-am trezit cu toți banii ăia și n-aveam unde să-i țin. Nu puteam să-i pun în contul meu, fiindcă statul ar putea intra la bănuieli. Nu-i puteam lăsa prin casă fiindcă Gina m-ar fi luat la întrebări.

Arătă cu degetul către Angie.

— Apoi, m-am prins. De ce să nu deschid un cont pentru scumpul meu verișor Johnny? Aveam deja CNP-ul lui din documentele legale pe care mama le înșirase prin casă.

Verișor. Angie nu știa dacă Michael voia să spună că erau rude sau dacă era doar o expresie.

— Nu era ca și cum ar fi trebuit să-mi fac griji că o să iasă, spuse Michael.

Simți că ochii voiau să i se închidă și încercă să rămână trează.

— Unde-ți sunt întrebările, Angie?

Cocaina îl făcuse mai alert, mai vorbăreț.

— Hai, fetițo. Întreabă-mă ce vrei.

Angie simți că amețise. Nu-i trecea nimic prin minte decât:

— O știai pe Aleesha Monroe.

— Da, de mulți ani.

Angie așteptă ca el să se prindă că ea mințise înainte, dar era prea preocupat de propria lui poveste ca să o mai descoasă pe a ei.

— Prima zi în uniformă, am fost chemat la Holmes… am rămas blocat în rabla de lift. Toți veteranii erau îndoiți de râs când m-au scos dinăuntru, și acolo era și Leesha, râzând împreună cu ei. Asta cel puțin până m-a recunoscut.

Michael îi făcu semn cu degetul.

— Nimeni nu râde de Michael Ormewood, Angie. Nimeni nu râde de el și cu siguranță nimeni nu-l respinge.

Angie simți o dâră de sânge cum i se prelingea în gât. Îi veni să vomite din cauza gustului.

— Era o târfă în liceu și a rămas o târfă și cincisprezece ani mai târziu, spuse Michael. Era în stare să i-o sugă unui câine pentru un dram de

droguri. Zâmbea din nou, ca și cum el era șeful. Ceea ce ele nu-și dau seama e că trebuie să te controlezi. Să le iei când vrei, nu când ai nevoie.

Se referea la cocaină.

— Nu fuma, nu injecta, nu deveni lacom.

Michael era mai prost decât crezuse, dacă el chiar credea că poate controla o dependență.

— De ce ai omorât-o pe Aleesha? îl întrebă.

— M-a scos din sărite. A încercat să schimbe regulile.

— N-ai vrut să o plătești.

Angie lucrase printre destule prostituate ca să știe cum mergeau lucrurile.

— Și Jasmine te-a scos din sărite?

— Jasmine…

Zâmbi.

— Mă întreb ce ar crede iubițelul tău dacă ar afla că am ascuns-o în apartamentul lui Aleesha când l-am condus înapoi la secție.

O privi cu atenție, părând să trăiască din reacțiile ei.

— Ții minte când ne uitam pe dosarele mele? Purtai fusta aia scurtă până sub fund și-mi tot arătai țâțele de câte ori te aplecai? Era la mine în portbagaj în tot acel timp, Angie. Cât timp te tot dădeai pe lângă mine, ea era în portbagajul mașinii mele, urinând pe ea, gândindu-se la ce avea să i se întâmple.

Angie căscă gura, lăsând niște sânge să-i curgă afară. Una dintre măsele îi pulsa. Era probabil spartă.

Michael se oprise din vorbit, iar ea se întrebă dacă cocaina încetase a-și mai face efectul. Nu-și putea da seama cât trecuse de când el trăsese pe nas linia. Poate era una dintre persoanele care reacționau invers. Poate că se stăpânea atât de bine încât nu conta.

Rămase tăcut atât de mult timp, încât Angie simți că i se închideau ochii, simțea cum corpul i

se relaxa, gata să adoarmă. Michael începu să vorbească din nou, iar ea se trezi brusc.

— Toți se poartă de parcă sunt așa de buni, dar nu le trebuie decât să încerce odată, să tragă o singură dată pe nas și toți devin dependenți. Toți se întorc, căzându-ți la picioare, cerșind. Toți. Mai ales John.

Angie simți nevoia să își dreagă glasul de câteva ori înainte să poată vorbi.

— De-aia i-ai înscenat asta?

— Asta a fost ideea mamei, dar a primit ce-a meritat. Toți au primit ce au meritat.

Se uită în jos spre ea.

— Ca și tine.

Angie simți că ochii i se închideau din nou, că mușchii i se înmuiau. Încercă să se împotrivească, mușcându-și buza până simți gustul sângelui, folosindu-se de durere ca să se mențină în viață.

— Odată ce prinzi gustul, spuse Michael, cu o voce joasă, contemplativ, nu mai poți s-o faci altfel. Ai nevoie de frica aceea, felul în care se zbat, panica din ochii lor.

Angie testă din nou funia. Oasele din încheietură i se frecară unul de altul, făcându-i să-i răsune clinchetul în cap.

— Mi-am făcut niște cărți de credit în numele lui Johnny, continuă Michael. Am cumpărat locuința asta.

Se referea la cabană.

— Crezi că sunt prost, dar nu sunt.

Se bătu ușor cu degetul la tâmplă.

— Gândește-te. Care e primul lucru pe care îl faci când încerci să demonstrezi că cineva a fost la locul faptei? Îi verifici bonurile cărților de credit: bonuri de la benzinării, de la hoteluri, și toate rahaturile alea. Arăți că era prin apropiere, la timpul și la locul potrivit și bingo, l-ai prins.

Scutură din cap.

— N-o să găsească nimic, nicio urmă lăsată de Michael Ormewood, asta e garantat. Nu în

Alabama, nu în Tennessee, și cu siguranță nu în Atlanta. Sunt doar un familist care are grijă de copilul lui retardat și de soția lui, și e acasă în fiecare seară în fața televizorului.

— Le-ai vândut droguri, spuse Angie, gândindu-se la toate fetele pe care le întâlnise pe străzi, toate narcomanele care făceau orice ca să-și întrețină dependența.

Un polițist fusese cel care le procura drogurile. Un polițist profitase de nevoia lor și și-o alimentase pe a lui. Oare câte violase? Oare câte omorâse?

— Ar trebui să fiu furios pe tine, dar nu sunt.

Își frecă bărbia, uitându-se la ea.

— Oamenii proști se lasă controlați de propriile emoții; atunci ei fac greșeli. Aici, eu dețin controlul, Angie. Eu sunt cel care va decide cum ai să mori.

Michael se ridică de pe canapea, iar ea își adună toate puterile pentru când avea să o lovească, dar el se duse la șemineu și-și puse mâna pe poliță. Angie își aminti că fusese cu Will în urmă cu trei nopți. El stătuse lângă șemineul casei ei iar ea se uitase la spatele lui, la umerii lui puternici, și nu dorise decât să îl cuprindă în brațe. Niciodată nu avea să mai aibă parte de un asemenea moment cu el. El n-avea să știe niciodată ce simțea ea.

— Nu știi cum e să ai un vis, cum că vei avea o viață perfectă, o familie perfectă, și apoi se întâmplă ceva ca Tim și te simți un ratat.

Ea trase în piept cât de mult aer putu, încercând să-și țină mintea limpede.

— Cum a început?

— Știi despre Mary Alice.

— Celelalte.

Sigur mai erau și altele.

— Cu cât vrei să mă duc în urmă? ’85? ’95? Anul trecut?

Zâmbetul îi apăru din nou pe față.

— Ce dracu', nici nu mai țin minte în ce state erau. Iubitul tău e interesat de rahaturile alea cu profilul psihologic, nu? Ai putea zice că am degenerat când Johnny a ieșit. N-am mai fost la fel de grijuliu fiindcă știam că dacă lucrurile se înrăutățeau, nu trebuia decât să arăt cu degetul înspre el.

— Erau doar niște copii.

— Crede-mă, aveau mai multă experiență decât te făceau să crezi. Foarte mature pentru vârsta lor.

Scutură din cap, de parcă nu putea trece peste ironie.

— Vă place numai să ațâțați bărbații.

Din senin, Angie se simți cuprinsă de rușine. Oare câți dintre iubiții mamei ei spuseseră exact același lucru despre Angie? De câte ori le acceptase ursulețiii de pluș și hainele frumoase sau când o scoteau să mănânce în oraș, ca apoi să i se spună că trebuia să le plătească cu gura?

— Majoritatea fetelor alea au fost pompate așa de des încât nu simt nimic decât dacă le-o arzi cu putere.

Se uita din nou la ea, măsurând-o de sus în jos.

— Ești exact ca ea. Știai? Mă tachinezi, mă lași să te sărut, să te ating puțin, apoi mă respingi de parcă nu sunt destul de bun pentru tine.

Pufni, dezgustat.

— Faci pe inocenta, dar când sunt în tine mă simt de parcă dau în gol.

Angie fixă cu privirea pistolul de pe canapea.

— Târfele sunt bune pentru asta. Poți să le faci ce vrei, nu? Că doar pentru asta plătești.

Se întorsese cu spatele la ea, sprijinindu-și palmele de poliță. Angie nu luă privirea de pe pistol, sperând că arma nu fusese doar în închipuirea ei.

— Tot ce-am vrut a fost să mă destind puțin cu Aleesha înainte de meci. Apoi mă ia la rost, mă fugărește din apartament pe scări de parcă sunt vreun derbedeu. Eu nu plătesc pentru asta. Ea mă

tot provoca, așa că a trebuit să o învăț o lecție. Michael Ormewood nu plătește.

Angie își împinse fața în podea, forțându-se să fie atentă.

— Da, am lăsat-o să mă înfurie.

Angie îi auzi pașii, putea să-l simtă la câțiva centimetri de fața ei.

— Dar, nimănui nu-i pasă dacă o târfă moare, nu? Nimănui nu-i pasă de tine.

Angie strânse din ochii tare. Îl lăsase să îi invadeze mintea, îl lăsase să dețină controlul, așa cum dorise el.

— Tot ce John ar fi trebuit să facă era să le spună, zise Angie. Riscă, adăugând: Ești verișorul lui.

— Vai, scumpo, țâțâi Michael. Tu chiar crezi că John ar fi avut ocazia să depună mărturie la tribunal?

Scutură din cap.

— L-am jucat pe degete de la bun început, cum am vrut eu.

Chicoti de unul singur.

— Da, aproape am făcut pe mine când am deschis cutia cu unelte și am văzut ce-a pus înăuntru, dar asta e nimic în comparație cu șocul pe care îl aveam pregătit pentru el. Aveam să mă distrez bine cu fata aia, apoi să i-o las în pragul ușii, sau mai exact în cocioaba aia de cameră unde locuiește.

— N-ar fi mers, spuse ea, știind că probabil nu era adevărat.

— „Un polițist curajos prinde un ucigaș în serie în timpul faptei.” ADN-ul meu ar fi fost peste tot prin cameră, după cum o ținusem în brațe pe sărăcuța fată moartă. Polițiștii aveau să apară, spărgând ușa, să-l vadă pe Johnny mort și pe mine plângând în hohote. Aș fi fost promovat pentru că-l omorâsem pe nemernic. Știi cât costă să condamni un om la moarte? Aș scuti statul de cel puțin douăzeci de milioane de dolari.

— S-ar fi aflat.

— De la cine? Toți prietenii lui? Familia lui iubitoare? Mama lui moartă?

— Oamenii și-ar fi amintit de tine.

— Nimeni nu-și aduce aminte de mine, se răsti Michael, iar ea își dădu seama că îl rănise adânc. John a fost mereu cel care ieșea în evidență. Eu eram doar în fundal, mereu în fundal. Nimeni nu mă observa și știi ceva? Acum singurul lucru pe care o să și-l amintească lumea despre Johnny e că era un criminal.

— Dar John nu e un criminal, nu-i așa?

Când nu primi niciun răspuns, ea ridică privirea.

Michael stătea în fața unei uși închise, despre care ea presupunea că era de la o debara. El ridică mâna, pipăind de-a lungul pragului de sus, și scoase o cheie.

Angie văzu zăvorul. Inima i se opri în loc.

— Ce faci?

— Gata cu vorbăria, îi spuse, băgând cheia în yală.

Lui Angie îi tremurau mușchii picioarelor, încercând să se ridice. Se îndepărtă de el, încercând să ajungă la canapea.

Michael îi citi gândurile. Ridică pistolul.

— Mișcă-te.

Folosi gura țevii ca să o împingă înspre debara.

— Haide.

Angie făcu pași mărunți, văzând debaraua mai îndeaproape. Nu era o debara. Înăuntru erau scări care coborau probabil până într-un beci.

— Ai stricat totul, îi spuse Michael. Fetița aia și cum mine aveam să ne distrăm pe cinste.

Se apropiară de scări. Dacă o băga în beci, Angie era sigură că avea să moară.

— Mișcă-te.

Angie se opri din mers, iar el se ciocni de ea.

— Nu face asta, îi spuse ea.

Îi simți respirația fierbinte în ureche.

— Am să ți-o trag, Angie. Am să ți-o trag în fiecare orificiu.

O tot împingea spre beci.

— Tu stai acolo și așteaptă-mă. Gândește-te la ce am să-ți fac.

— Nu!

Își înfipse tălpile goale în podea, împingându-se înapoi. Tălpile îi alunecară pe lemn. Încercă să se sucească, dar el o prinse de mijloc, o ridică și parcurse distanța în doi pași. Ea strigă „nu” și se propti cu picioarele în tocul ușii, împotrivindu-se cât putea de tare.

— Oprește-te! strigă Michael la ea, smucind-o din nou.

Ea lovi nebunește cu picioarele în aer când Michael o aruncă jos pe scări. Angie se lovi de pereți când căzu. Ateriză grămadă la baza scărilor, plângând de durere.

Lumina de deasupra se aprinse, un singur bec ce ilumina ceea ce părea să fi fost cândva un beci unde se păstrau legume și fructe. Jasmine era într-un colț, făcută ghem. Angie încercă să se ducă la fată, dar ceva o împiedică. Se uită în jos și văzu ciobul de sticlă care îi străpungea brațul. Mai multe cioburi de sticlă ieșeau în evidență precum dinții unui rechin, în locurile unde niște sticle sparte fuseseră cimentate în ultima treaptă.

Ciobul făcu un sunet de absorbție când ea încercă să se miște.

— Gândește-te la asta, strigă Michael de sus din pragul ușii. Gândește-te ce are să ți se întâmple.

Lumina se stinse. Ușa se închise. Zăvorul se încuie.

Avea să moară.

Capitolul 37

Will își ținea telefonul mobil la ureche în timp ce conducea, rugându-se ca Amanda să fie la

birou. Îl adusese pe John cu el, pentru că voia să-i audă povestea, să știe cu ce fel de monstru ar fi avut de-a face ajungând în Tennessee. În ceea ce-l privea pe John, era bucuros că putea să ajute cu ceva. Toată recalcitranța lui dispăruse și îi împuiase capul lui Will cu ipoteze.

Caroline răspunse în cele din urmă la telefon, spunând:

— Biroul lui Amanda Wagner.

— Trebuie să vorbesc cu Amanda imediat. E urgent.

Îl puse să aștepte. Will era cu ochii pe șosea, accelerând pe Autostrada 75, pe banda întâi. Depășise viteza legală cu cincizeci de kilometri.

— Will? spuse Amanda. Ce se întâmplă?

— Mă îndrept spre Tennessee.

— Nu-mi aduc aminte să fi semnat vreo cerere de concediu.

— Cred că Michael Ormewood este criminalul.

— În regulă, zise Amanda tărăgănat. Dă-mi toate detaliile, Will.

Will îi spuse povestea lui John, cum Michael încercase să facă presiuni asupra agentei care îl supraveghea, cum sora lui John îi spusese despre cabana din Tennessee. Încheie prin a o informa despre petele de ulei de pe aleea din fața casei lui Michael și de cele spuse de vecină lui Leo Donnelly.

— Ai verificat casa lui Polaski?

— Am trimis un echipaj. Nu e acolo. Mașina ei nu e în parcare.

Amanda rămase tăcută. Will i-o prezentase pe Angie odată, pentru că nu avusese de ales. Ea îl însoțise la spital când Amanda îl împușcase cu pistolul de bătut cuie. Era greu de crezut, dar cele două femei se împăcaseră bine.

În cele din urmă, Amanda vorbi.

— Deci, vrei să spui că te bazezi pe faptul că cineva nu răspunde la telefon și pe niște pete de ulei de pe o alee ca să pleci în alt stat cu un

criminal găsit vinovat, în căutarea unui detectiv al poliției din Atlanta care se poate sau nu să fi înșfăcat un alt agent de poliție în plină zi?

— Trebuie să-i percheziționați casa.

— Vorbești despre casa care este sub jurisdicția districtului DeKalb? Și cum propui să facem rost de un mandat, doctore Trent? Nu că misterioasele pete de ulei de pe alee n-ar fi interesante, dar mă-ndoiesc că există vreun judecător care să semneze un mandat doar pentru asta.

— Amanda, spuse Will încercând să-și controleze vocea. Ești o persoană meschină și odioasă, dar întotdeauna m-ai sprijinit când am lucrat la un caz. Nu-mi face asta acum.

— Bine, Will, contră ea, și tu ești un dislexic foarte bine adaptat, care citește la nivelul unui elev de clasa a doua, dar să nu aruncăm cu pietre.

Will simți cum i se usucă gura. Oare când aflase?

Amanda spuse:

— Nu prea am prieteni în Tennessee, Will. Nu pot să-i contactez și să le cer să te ajute doar pentru că ai tu o presimțire. Și în plus, știm amândoi că Yip Gomez ar prefera să mănânce rahat decât să te ajute.

Yip fusese șeful lui Will în divizia nord-vestică.

— De asta îți zic mereu să nu-ți tai singur craca de sub picioare, adăugă ea.

De parcă era momentul potrivit ca să-i dea lecții!

— Nu știu ce ai vrea să spun, recunoscu el. Ai dreptate, ar putea să nu fie nimic. E posibil să ajung acolo și să-mi dau seama că a fost o mare pierdere de timp, dar nu pot să stau cu mâinile-n sân, Amanda.

— Ai pus sub urmărire mașina lui Polaski?

— Da.

Ea tăcu preț de câteva secunde, apoi întrebă:

— Spune-mi, acest detectiv Donnelly a fost ultima persoană care a ieșit din casa lui

Ormewood?

— Da.

— Ca să vezi, exclamă Amanda, pe un ton piţigăiat, care îi trăda surpriza prefăcută. Caroline tocmai mi-a înmânat un mesaj. Am primit un pont anonim. Un cetăţean preocupat a observat că uşa din spatele casei detectivului Ormewood a fost spartă. Cred că ar trebui să mă duc chiar eu să verific, nu?

Will simţi un val de uşurare. Amanda avea să-l ajute. Aproape că o putea auzi analizând situaţia prin telefon.

— Îţi mulţumesc, murmură el.

— O să te pun la curent când ajung acolo.

Will încheie apelul. Rămase cu telefonul în mână în timp ce conducea, trecând pe centură şi încadrându-se pe Autostrada 575 cu o smucitură bruscă a volanului care îl făcu pe John Shelley să se ţină de portieră, ca şi cum i-ar fi fost frică să nu se rostogolească maşina. Ocolul de cinci minute până la benzinărie păruse să dureze o veşnicie. Dacă informaţia pe care vecina i-o dăduse lui Donnelly era corectă, Michael plecase cu o oră înaintea lor. Dar Michael probabil că nu depăşise viteza legală, pentru a trece neobservat. Will nu era atât de precaut.

— Ce a spus? întrebă John.

— Ai fi putut să eviţi toată această situaţie, îi spuse Will. Ai fi putut să-i pui capăt acum patru zile.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Michael era cu mine când a murit Cynthia Barrett.

John privi harta pe care o avea desfăcută în poală.

— Din ce am auzit, fugea prin curte şi s-a împiedicat. S-a lovit cu capul de un pietroi şi a murit.

— Şi apoi şi-a tăiat singură limba?

John nu îi dădu niciun răspuns.

— Ar fi trebuit să faci ceva atunci.

— Ce anume? vru să știe John. Să vin la tine? Tu nici măcar acum nu mă crezi. Ce pot să fac? Să mă transform în polițist? Cine o să creadă ce spune un fost pușcăriaș care lucrează într-o spălătorie auto?

Will strângea volanul cu putere. John era de vină pentru ce i se întâmpla lui Angie. Ea ar fi fost în siguranță dacă n-ar fi fost la mijloc aroganța și prostia bărbatului.

— Încercai să-l atragi în capcană. Știai foarte bine ce faci.

John îndoi harta, împăturind-o, în timp ce încerca să se apere.

— Tu spune-mi ce ar fi trebuit să fac și eu o să mă urc în mașina mea magică care dă timpul înapoi și o s-o fac. Dar știi ce, hai să nu ne oprim la patru zile. Hai să ne întoarcem în timp cu douăzeci de ani. Să-mi recapăt tinerețea. Să-mi recapăt mama și bunicii, întreaga familie. Ce naiba, hai să includem o nevastă și vreo doi copii, dacă tot vorbim despre asta.

— Fata aceea fugea de ceva în curte.

John încă își făcea ocupație cu harta, dar Will deslușI suferința din vocea bărbatului, când acesta vorbi.

— Crezi că nu știu asta?

Will își concentră din nou atenția la drum, privi indicatoarele pierzându-se în ceață și bornele kilometrice cu cifre îngroșate ivindu-se de-a lungul peisajului. Nu cântărise bine situația, nu se gândise la faptul că l-ar fi putut pune în pericol pe John.

— Părăsind statul, încalci condițiile eliberării tale, spuse Will.

— Știu.

— Ai putea fi arestat. Nu te pot ajuta în Tennessee.

— Nu poți să mă ajuți nici în Atlanta.

Will își mușcă buza, cu privirea țintă la drum, la celelalte mașini. Făcuse naveta între Atlanta și

munți timp de doi ani, așa că știa foarte bine unde se aflau radarele. Încetini când trecu prin Ellijay și nu reveni la aceeași viteză decât după ce traversase pârâul Miciak. Trecu pe lângă noul magazin Wal-Mart și pe lângă cel vechi, apoi pe lângă mai multe tarabe și vreo câteva magazine de băuturi alcoolice. Când ajunse în orășelul Blue Ridge, vină la stânga. Zbura pe Șoseaua Coote Mason, dincolo de livada de mere, când sună telefonul.

Deschise clapeta, sprijinind-o de picior.

— Amanda?

Ea îi vorbi pe un ton sumbru.

— Am găsit urme de sânge în garaj, două tipuri diferite, din abundență.

— Și Angie?

— Nu e aici, Will.

El deschise gura, dar nu știa ce să spună.

— Uite cum o să facem, spuse Amanda. L-am sunat pe Bob Burg, de la Biroul de Investigații din Tennessee. Chiar acum formează o echipă. Sunt la vreo patruzeci de minute de cabană.

— Eu sunt mai aproape.

— Știam că vei fi, spuse ea. Dă-mi-l la telefon pe pedofil. Îi voi spune cum să ajungeți pe Șoseaua Elton.

Capitolul 38

Angie aproape leșină când își ridicase brațul de pe cioburile de sticlă de pe ultima treaptă – nu atât din cauza durerii, ci din cauza senzației ciobului alunecându-i afară din carne. Nu cursese mult sânge și, în comparație cu durerea atroce din încheietură, rana era mai ușor de suportat. Fusese norocoasă. Încheietura mâinii drepte era cea care probabil era ruptă și ca prin miracol căzuse pe umărul drept la baza scărilor. Ca și Will, Angie era stângace.

— Jasmine? șopti, vocea ei răsunând în beciul întunecat. Jasmine?

Nu primi niciun răspuns.

Angie se împinse cu umărul bun în perete și se ridică. Stătu un moment să-și recapete răsuflarea, apoi pipăi podeaua cu talpa goală, căutând fata.

— Jasmine? repetă, când atinse ceva. Ești bine?

Fata era fie prea îngrozită ca să zică ceva, fie era moartă.

Angie îngenunche, își duse capul lângă locul unde credea că erau gura și nasul lui Jasmine să vadă dacă dădea semne de viață.

Nimic.

Angie se întoarse, bâjbâind cu degetele pe întuneric. Pipăi de-a lungul trupului fetei, atingând niște sânge lipicios, simțind într-un sfârșit cum i se dilata pieptul lui Jasmine, încercând din greu să respire. Angie nu o atinsese des pe mama ei, dar puținele dăți în care o vizitase pe Deidre la azil, așa părea: o greutate moartă, doar o formă goală care arăta a corp.

— Jasmine? șopti Angie.

Fata nu se clinti când Angie îi atinse fața, părul. Degetele lui Angie îi alunecară sub scalp și se dădu înapoi, speriată.

— Iisuse!

Angie se îndoi de mijloc, încercând să nu vomite din nou. Îi atinsese craniul fetei, simți osul sfărmat și materia cenușie, moale și udă, de dedesubt.

Trebuia să scape de acolo. Trebuia să găsească ajutor.

Angie se ridică din nou. Începu să pășească prin beci. Era lat de vreo trei metri și poate lung de vreo patru. Înainte ca becul să se stingă, ochise niște rafturi din lemn bătute în perete. Cu mâinile legate la spate, îi era greu să verifice rafturile de sus. Pe rafturile de jos nu dădu de nimic când căută ceva ce ar fi putut folosi pe post de armă.

Beciul era gol. Până și podeaua din pământ presat fusese măturată.

Poate că încheietura nu îi era complet ruptă. Angie își mai putea încă mișca degetele, deși păreau umflate și fierbinți de parcă o infecție deja i se pornise în sânge. Începuse să se obișnuiască cu durerea, care era aproape binevenită deoarece îi distrăgea atenția de la durerea puternică de cap și de la senzația de vomă. Întunericul era și el de ajutor. Nu era nimic pe care ea să se concentreze cu privirea, nimic care să o surprindă.

Michael era sus. Se gândi că poate făcea ceva de mâncare, prânzul sau cina. Nu știa ce moment al zilei era sau cât timp stătuse acolo.

Fiecare zgomot pe care el îl făcea – un scaun care aluneca pe podea, grinzile care scârțâiau când se plimba de ici-acolo – îi sporeau furia. Angie mocnea de ură. O afectase. Îi sucise mințile în așa fel încât se simțea ca un rahat. Avusese mai mulți bărbați înăuntrul ei decât putea număra, dar niciunul nu-i invadase astfel mintea.

Avea să-l omoare când se întorcea. Avea să-l omoare sau să-l facă pe el să o omoare pe ea. Acelea erau singurele opțiuni.

Angie se încordă, alunecând în josul peretelui până ajunse în genunchi. Doi pași până la scări unde sticla spartă era betonată în treaptă. Se întoarse și pipăi cu mâinile, cu grijă ca să nu-și taie degetele deja sfredelite când poziționă funia groasă și înnodată deasupra celui mai mare ciob. Trase aer pe nas, încercând să-și ia gândul de la durere cât timp tăie funia cu sticla.

Michael folosise cătușele ca să-i lege mâinile lui Jasmine, iar pe Angie o legase cu o funie.

— Boule, își tot repeta, ca o mantră.

Michael Ormewood nu făcea greșeli. Era mereu în control, era mereu stăpân pe situație. Cu excepția faptului că sticla putea tăia funia.

— Bou tâmpit.

Sângele îi curse pe mâini, impregnând funia care îi fixa încheieturile la un loc. Angie se opri din tăiat, încercând să-și recapete răsuflul, fără nicio grabă. Aproape leșinase prima dată când încercă să taie funia, dar cu fiecare nouă mișcare, își îmbunătățea tehnica, află mai multe despre nodurile pe care le făcuse, despre felul în care funia era încolăcită în jurul mâinilor. Își putea da seama că funia se lăsase puțin în jos, căci îi freca o nouă porțiune de piele. Sângele ei era pe post de lubrifiant.

Avea să scape de acolo. Și-ar fi tăiat propria mână dacă de asta era nevoie.

— Au!

Icni când funia săltă în jos pe sticlă și mâinile îi alunecară, tăișul ascuțit crestându-i pielea degetelor.

Angie își ținu respirația, încercând să vadă dacă îl aude pe Michael. Doamne, niciodată nu îndurase atâta durere în viața ei. Nu putea să mai suporte senzația cărnii sale fiind tăiată de pe os. Se aplecă în față, rezemându-și fruntea de pământ, plângând.

— Will, șopti ea.

Nu se putea ruga la Dumnezeu, nu după tot ceea ce făcuse, așa că i se rugă lui Will.

— Am să scap de aici, îi promise. Am să scap de aici și…

Nu spuse vorbele cu voce tare, dar în inima ei le știa. Avea să-l lase pe Will definitiv. Avea să-l lase în sfârșit să scape.

Deasupra, auzi pași de-a lungul podelei. Angie se ridică, bâjbâind cu mâinile după ciob. Continuă să taie funia cu furie, folosind frica pe post de anestezie împotriva durerii.

— Angie? strigă Michael.

Era de partea cealaltă a ușii încuiate.

— Răspunde-mi. Știu că mă auzi.

Ea întinse de funie, smucindu-și umerii, disperată să se elibereze.

— Du-te dracului, boule.

— Îndepărtează-te de scări, Angie. Am să deschid ușa și am pistolul ațintit asupra ta.

Ea nu răspunse, nu putea să răspundă. Mai repede, mai repede, frecând funia în susul și-n josul sticlei.

Auzi cheia în încuietoare.

— Nu, șopti Angie, forțându-se să se grăbească. Nu încă, nu încă.

— Du-te de lângă scări. Vorbesc serios.

— Nu! urlă ea, sărind de lângă scări când el deschise ușa.

Lumina se aprinse. Angie se uită la Jasmine, văzu că fața fetei era îndreptată către ea, stătea cu ochii deschiși, dar fără să o vadă. Avea gura deschisă. O baltă de sânge i se formase în jurul capului.

— Nu încerca ceva, o preveni Michael.

Stătea în capul scărilor, cu pistolul în mână. Avea pieptul gol, blugii și tenișii fiind singurele lucruri care îi acopereau corpul.

— Du-te dracului, îi spuse Angie.

Simți că funia se mai slăbise, dar nu suficient. Sângele îi uda mâinile ca apa. Încă era prinsă în capcană, lipsită de orice speranță.

Michael și băgă pistolul în marginea blugilor, apoi scoase ceva din buzunarul de la spate.

— Du-te de aici! îi spuse Angie.

El își puse o mască neagră de ski, cu găuri tăiate pentru ochi și gură.

— Du-te de aici! țipă ea, dându-se cu spatele înapoi, până se opri în perete, încercând să se ridice.

El scoase pistolul înapoi și coborî pe scări. Încet, treaptă cu treaptă.

Angie își încordă umerii până la limită, încercând să tragă de funie. Simți că se slăbește.

El continuă să coboare încet pe scări. Masca de ski era înfiorătoare, mai terifiantă decât orice ar fi putut scoate el pe gură. Pistolul era încă ațintit

asupra ei și văzu și cuțitul din teacă pe care îl purta la brâu.

Gâtului lui Angie se încordă. Abia putea vorbi.

— Nu…

El păși peste ultima treaptă și se opri. Avea ochii întunecați, aproape negri. Angie putea să vadă sânge uscat în jurul gurii măștii.

Văzându-l, simți că trupul îi tremura necontrolat.

El se uită la Jasmine, stând într-un colț, apoi făcu un pas în față înspre Angie. Amândoi rămaseră privindu-se unul pe altul, singurul sunet ce se auzea în cameră fiind respirațiile scurte ale lui Angie.

Vocea lui era atât de joasă încât abia îl putea auzi.

— Michael are să-ți facă rău.

— Te omor, îi spuse ea șoptit. Te omor dacă pui mâna pe mine.

— Întinde-te pe jos.

Ea lovi cu piciorul înspre el.

— Bolnavule.

El îi vorbi încet.

— Întinde-te pe podea.

— Du-te dracului!

El ridică pistolul și o lovi în cap.

Angie căzu brusc pe podea. Nu își putea ține capul ridicat și preț de un moment nu își putu aminti unde se afla.

O prinse cu mâna de bărbie, vorbind încet, pe tonul pe care l-ai folosi cu un copil obraznic.

— Nu leșina, șopti. M-auzi?

Ea o văzu pe Jasmine întinsă pe jos în spatele lui, fără vlagă. Ce-i făcuse Michael? Ce îndurase acel copil înainte ca trupul să îi cedeze?

— Uită-te la mine, spuse Michael, încet, de parcă încerca să o seducă. Continuă să te uiți la mine, Angie. Uită-te la Michael.

Capul îi căzu într-o parte. Privirea ei nu putea focaliza.

— Hai, scumpo, nu leșina.

Îi cuprinse din nou bărbia cu mâna, ridicându-i fața în sus. Ești bine?

Ea dădu din cap, mai mult ca să-și dovedească sieși că încă își mai putea controla o parte a corpului.

— Foarte bine, o alină el, punând pistolul pe unul dintre rafturile de deasupra capului ei, sus, unde să nu-l ajungă.

Scoase cuțitul din teacă și îngenunche, ducându-i lama la față ca să o vadă.

— Nu… imploră ea.

Michael folosi cuțitul ca să-i taie cămașa – cămașa lui Will – împingându-i-o jos de pe umeri. Ea încercă să îl privească, încercă să-i vadă mâna când își plimbă degetele pe sânii ei, dar nu putu decât să simtă ce făcea.

— Nu, se rugă ea de el. Nu face asta.

— Întinde-te pe jos, încercă să o convingă. Întinde-te pe jos și am să fiu drăguț cu tine.

Ea își dădu capul pe spate, încercând să-i vadă fața. Cine era în dosul măștii? Oare era John? Oare se păcălise că era Michael, când de fapt era John?

— Angie?

Era așa de calm, precum Will. Știa că acela era cel mai bun mod de a o enerva. Ea ar fi fost pusă pe ceartă, iar el ar fi stat acolo pur și simplu, așteptând ca ei să-i treacă, cu privirea ațintită în podea. Doamne, Will. Cum avea el să trăiască cu asta? Cum avea să trăiască știind că nu reușise să-l oprească pe nemernicul ăla?

— An-gie, cântă Michael. Uită-te la mine.

Ea cunoștea acea voce, cunoștea acel trup.

— An-gie…

Ea strânse tare din ochi, văzând brațul lui Will, cicatricea lăsată de lama care îi tăiase pielea.

— Bine, spuse ea. Bine.

Își dădu drumul pe jos, pe-o parte, căzând cu umărul bun pe podeaua din pământ presat. El o ajută să se întindă pe spate, trăgând de cămașa ei

când își încurcă brațele în ea. Își lăsase toată greutatea pe mâini, stând cu pelvisul arcuit, expusă privirii lui.

— Foarte bine, șopti el, stând călare peste picioarele ei.

Ea văzu cum scoate limba din gură când îi plimbă vârful cuțitului în jos pe abdomen, oprindu-se aproape între picioare.

Unde era pistolul? Unde îl pusese?

— Uită-te la mine!

Se aplecă deasupra trupului ei, apăsându-i cuțitul în gât.

Raftul. Îl pusese pe raft.

— Uită-te la mine.

Ea îl privi.

— Sărută-mă.

Prea înalt. Raftul era prea înalt.

— Sărută-mă, îi spuse el.

Tot corpul îi tremură dar se ridică, trăgând de funie cât de tare putu, când își apropie gura de a lui. Încă încerca să fie tandru, buzele fiindu-i moi pe ale ei. Angie putea să-și guste propriul sânge, să-și simtă inima bătând cu putere în piept când Michael își presă trupul de al ei. Când îi băgă limba în gură, ei îi veni să vomite, încercând în mod instinctiv să îl dea la o parte, însă el îi împinse cuțitul și mai tare sub gât, încât Angie nu avu de ales decât să îl sărute.

Când se ridică scoase un sunet precum o plesnitură, satisfăcut.

— Dacă m-ai fi sărutat așa pe bancheta din spate, poate că lucrurile ar fi decurs altfel.

Angie se uită în sus la el. Becul golaș îi forma o aură în spatele capului. Se întoarse, o văzu pe Jasmine, văzu sângele din gura fetei, privirea moartă din ochii ei.

— Angie, șopti Michael, plimbându-și degetele pe chipul ei și în jos, pe trup.

Will o atinsese așa cu mult timp în urmă. De ce încetase să o atingă? De ce începuse ea să îl țină la

distanță?

Michael se aplecă din nou deasupra ei, presând-o în pământ cu greutatea lui.

— Te rog. Te rog, nu…

El o sărută din nou. Ea își împinse toată greutatea pe mâna dreaptă, trăgând cât putu de tare cu cea stângă pentru a lărgi funia. Mușchii stomacului îi tremurau, rămase fără respirație când pielea de pe încheietură începu să i se desprindă ca o mănușă. El își înfipse limba și mai tare pe gâtul ei, lovindu-se cu dinții de ai ei. Își putea simți oasele din încheietură frecându-se unul de altul. Durerea era atât de cumplită, încât într-un sfârșit i se predă, lăsând-o să-i străbată corpul.

Michael se lăsă pe spate, privind-o.

— Nu… șopti ea. Doamne, nu…

Urma să leșine. Nu se putea opune. Pleoapele îi pâlpâiau, iar ochii i se împăienjeniseră.

Ea simți cum el se împinse mai tare în ea, excitat de durerea ei.

— Dă-o jos, spuse ea gâfâind. Dă-ți jos masca.

El scutură din cap.

— Lasă-mă să te văd.

— Nu.

— Will, șopti ea.

Unde era Will?

— Ce?

Ea scutură din cap în dreapta și în stânga, clipind din ochi, încercând să rămână conștientă.

— Will…

— Nu sunt Will, spuse el, dându-și masca de ski jos cu mâna liberă.

O aruncă pe jos.

— Sunt Michael. Eu sunt cel care îți face asta.

— Will.

El îi întoarse capul, forțând-o să îl privească.

— Cine îți face asta, Angie?

— Will…

— Uită-te la mine, repetă, pe un ton aspru. Uită-te la mine, Angie.

Își mută greutatea, apăsând-o mai tare în pământ. Angie gemu când i se deplasară oasele rupte.

— Ajutor… șopti ea, vocea aproape lăsând-o.

— Așa, spuse Michael. Strigă după ajutor.

— Nu…

Angie se zvârcoli sub el, scâncind:

— Te rog nu-mi face rău… Te rog.

El dădu drumul la cuțit ca să-și desfacă butonul de la blugi. Își băga mâna în pantaloni când ea se ridică brusc și îi dădu cu capul în gură.

Lovitura îl buimăci, iar ea ridică cuțitul în mâna stângă înainte ca el să apuce să-și revină. Ea era cea care acum stătea călare peste el. Ea era cea care îi ținea cuțitul la gât.

— Tâmpitule, îngână ea, stropindu-l cu sânge și salivă. Sticla de pe scări. Am tăiat funia cu sticla.

El nu vorbi, dar ea putea citi în ochii săi: „Nu”.

Trupul îi tremura de turbare, apăsându-i lama mai tare în piele. Michael nu tresări, nu se zbătu; violatorul brutal, ucigașul violent, se lăsase bătut atât de ușor.

Câți bărbați? gândi Angie. Fețele a câtor bărbați îi erau întipărite în minte, gurile sucite într-un rânjet când se înfigeau în ea, cu mâinile lor mari apăsându-i încheieturile atât de tare încât a doua zi o durea acolo mai tare decât între picioare?

Chiar dacă Angie ieșea de acolo vie, mereu avea să aibă fața nemernicului ăsta în minte, mereu avea să-i simtă mâinile pe trupul ei ori de câte ori un alt bărbat avea să o atingă. Chiar dacă iubea acel bărbat. Chiar dacă și-l dorea pe acel bărbat mai mult decât orice pe lumea asta, chipul lui Michael avea să fie cel pe care îl va vedea când închidea ochii.

A fi violată nu era partea grea. A supraviețui era ceea ce punea capac.

— Angie!

Auzi niște bubuituri deasupra, și cum ceva crăpă. Ușa de la intrare era spartă.

— Angie! strigă Will. Unde ești?

Ea își apropie fața de a lui Michael, făcându-l să o privească în ochi când șopti:

— Sărută asta, nemernic idiot, și îi împunse lama cuțitului între coaste.

Michael căscă gura când Angie făcu asta. Ea scoase un țipăt înfiorător, scoțând cuțitul și înfigându-l din nou, până la mâner, strigând:

— Ajutor! Aici sunt!

Scoase cuțitul și îl înjunghie din nou și din nou, țipând până o duru gâtul.

— Will! Suntem aici, jos!

— Angie!

Ușa de la beci se încovoie când Will încercă să o spargă.

— Will! imploră ea, răsucind cuțitul în burta lui Michael. Ajută-mă!

Trei focuri de armă făcură țăndări încuietoarea de la ușă. Ea folosi cuțitul precum un mâner ca să-i mute trupul lui Michael peste al ei când auzi pași pe trepte.

Will îl apucă pe Michael de la spate și îl trânti de perete precum un sac de gunoi.

— Angie!

Will respira atât de greu încât aproape nu putu vorbi.

— Ți-a făcut rău? Ești bine?

Încercă să-i ia cuțitul, dar ea refuză să-i dea drumul.

— Ți-a făcut rău? Te rog, spune-mi.

— Will, șopti ea, vrând să-i atingă fața, să-i șteargă lacrimile care-i curgeau șuvoi din ochi.

— Totul e în regulă, îi spuse Will, desfăcându-i ușor degetele ca să poată lua cuțitul. Totul e în regulă acum. Sunt aici.

— Will…

— Mâinile tale… spuse el, îngrozit. Ce ți-a făcut la mâini?

Altcineva intră în cameră. Văzu un bărbat fugind în jos pe scări. John Shelley se opri chiar

înainte de ultima treaptă. Se uită la Michael, apoi la Jasmine, de parcă nu se putea hotărî ce să facă.

— Angie.

Will o ținu în brațe, legănând-o. Ea nu îl opri, chiar dacă o durea tot corpul.

— Angie.

John se duse către fată. Îi verifică pulsul, se uită la rana de la capul ei.

Angie nu putu decât să se uite la Michael. Voia ca el să o vadă, voia ca fața ei să-l bântuie.

El avea ochii deschiși. Clipi o dată, de două ori. Sângele forma o baltă pe podea în fața lui precum un râu ce-i curgea din trup. Balonașe roz, transparente, i se formau la gură când i se umpleau plămânii. Respirația îi șuiera prin găurile pe care Angie i le făcuse în piept.

Știa ce i se întâmpla. Era înspăimântat.

Will își duse buzele la fruntea ei.

— Ești în siguranță, șopti el. Totul e în regulă.

Pleoapele lui Michael tremurau. Un sunet bolborosit răsună în cameră când începu să se înece cu propriul sânge. Gura i se deschise, un fir subțire de sânge prelingându-i-se pe obraz.

Angie strânse din buze, trimițându-i o bezea de rămas bun.

Capitolul 39

13 FEBRUARIE 2006

— Tu…, fusese singurul lucru pe care Lydia Ormewood îl spusese când deschisese ușa de la intrare și îi văzuse pe John și Joyce stând acolo.

Mama lui Michael arăta bine pentru anii ei, ceea ce probabil se datora banilor pe care îi cheltuise în acest scop. Deși John știa că femeia se apropia de șaptezeci de ani, pielea de pe fața ei era netedă și îi radia de sănătate. Până și pe gât și mâini, care te

dădeau cel mai ușor de gol, pielea îi era la fel de tânără ca a lui Joyce.

Era clar că dusese o viață bună. Locuia în Vinings, una dintre cele mai scumpe suburbii din Atlanta, într-o casă nou nouță, cu trei etaje. Casa avea pereți albi și covoare la fel de albe, întinse pe podelele de stejar albit. Un pian alb cu coadă se afla în sufragerie, și două canapele negre din piele stăteau față în față lângă șemineul de marmură. Perdele crem de mătase atârnau la ferestre. Tablouri abstracte în culori primare atârnau pe pereți, toate probabil opere originale. În ceea ce o privea pe Lydia, era îmbrăcată monocrom, în negru. John nu știa dacă aceasta era ținuta ei obișnuită sau dacă purta doliu după fiul ei.

Joyce fusese la tribunalul districtului DeKalb când John fusese arestat, răsfoind pagină cu pagină prin arhive, căutând-o pe Lydia. De atunci, își luase liber de la serviciu, scormonind prin toate registrele publice pe care le putea găsi. Lydia se căsătorise și divorțase de două ori de când soțul ei, Berry, murise. Își schimbase numele ei de familie de fiecare dată, dar Joyce reuși într-un sfârșit să dea de mama lui Michael datorită unei cunoștințe care lucra la biroul de asigurări sociale. Unchiul Barry deținuse beneficii garantate când murise. Lydia începuse să-i încaseze cecurile în urmă cu patru ani.

Joyce avea adresa femeii în mână trei zile mai târziu.

Stăteau în fața șemineului, Joyce și John pe una dintre canapelele incomode, Lydia pe cealaltă. Mătușa lor stătea cu spatele drept, genunchii apropiați și picioarele înclinate într-o parte, ca într-o fotografie ce ilustra normele de etichetă. Se uita la John cu o silă vădită.

El știa că arăta ca naiba. Doamna Lam îi bătuse la ușă la ora cinci dimineața. Îi înmânase paharul pentru mostre, apoi începuse să-i percheziționeze camera, în căutare de mărfuri de contrabandă.

Când se întorsese de la toaletă o găsise ținând în mână fotografia mamei lui. John rămase nemișcat, cu paharul cu propria urină în mână, simțind că moare de rușine. Asta era o altă umilință la care o supusese pe mama lui. Când avea să se termine? Când avea să fie lăsată mama lui să se odihnească în pace?

— Am venit în legătură cu situația lui Michael.

— Era fiul meu, le spuse, de parcă lucrurile erau atât de simple.

Joyce se crispă, însă John scutură din cap, dorind ca ea să aibă răbdare. Își iubea sora, dar ea locuia într-o lume în care totul era alb sau negru. Nu știa cum să facă față tonurilor de gri.

— Fetița pe care a răpit-o o să fie bine, îi spuse John lui Lydia.

— Da, spuse ea, ridicând din umeri și trecând peste.

John așteptă, dar ea nu întrebă despre Angie Polaski. Nu părea interesată de sănătatea ultimei victime a fiului ei. De fapt și de drept, nu părea interesată de nimic.

John își drese glasul.

— Dacă ați putea doar…

— Te ura, știai?

John își dăduse deja seama de asta, dar simți nevoia să știe.

— De ce?

— Nu știu, răspunse ea, netezindu-și fusta cu mâna.

Avea pe deget un inel mare cu diamant, cercul de aur având cel puțin un centimetru și jumătate lățime.

— Părea foarte obsedat de tine. A ținut un album.

Se ridică brusc.

— Mă duc să-l aduc.

Ieși din cameră, papucii de casă alunecându-i pe covorul alb.

Joyce șuieră printre dinți.

— Calmează-te, îi spuse John. Nu e obligată să facă asta.

— Ea îți ține viața în palme.

— Știu, spuse John, dar el era obișnuit ca alți oameni să-i controleze viața, fie că era tatăl lui, sau Michael, paznicii de la închisoare sau Martha Lam.

John nu trăise nicio clipă din viața sa de adult când nu încercase să împace pe cineva ca să mai trăiască încă o zi.

Lui Joyce îi dădură lacrimile din nou. John uitase cât de ușor plângea ea.

— O urăsc, John. O urăsc atât de mult. Cum suporți să stai în aceeași cameră cu ea?

El îi șterse lacrimile cu dosul degetelor.

— Vrem ceva de la ea. Ea nu vrea nimic de la noi.

Lydia se întoarse, ținând la piept un album mare de poze. Îl puse jos pe taburetul de piele dintre canapele și se așeză.

John văzu o fotografie de-a lui lipită pe copertă. Cel puțin, credea că era fotografia lui. Fața îi fusese zgâriată cu un stilou.

— Dumnezeule mare, murmură Joyce, trăgând albumul aproape.

Deschise la prima pagină, apoi la a doua, în timp ce John se uita peste umărul ei. Amândoi rămaseră fără cuvinte când văzură poze de-ale lui John din școala generală – poze cu clasa, poze cu echipa, John alergând în uniforma echipei de atletism. Michael îi catalogase fiecare moment din viața lui John de adolescent.

— Barry a fost cel care a înrăutățit situația, spuse Lydia.

Unchiul Barry, soțul ei, fratele mamei lor.

— Barry vorbea mereu despre tine, te folosea ca exemplu.

— Exemplu de ce? vru Joyce să știe, evident îngrozită de album.

— Michael a luat-o pe o cale greșită după ce tatăl lui a plecat. Avea probleme la școală. Drogurile… nu știu. Era un băiat mai mare la școală care îi stârnise interesul pentru ele. Michael nu ar fi făcut așa ceva de unul singur.

Joyce deschise gura, însă John o strânse de mână, oprind-o înainte să zică ceva. Nu puteai obține ce-ți doreai de la Lydia Ormewood dacă îi spuneai ce să facă. Veneai la ea cu pălăria în mână și așteptai. John făcuse asta toată viața lui. Știa că un singur cuvânt greșit putea să distrugă totul.

— Barry credea că ai putea fi un exemplu bun pentru Michael, continuă Lydia. Mereu o duceai așa de bine la școală.

Oftă.

— Michael era un băiat bun. Pur și simplu gravitase către anturajul greșit.

John dădu din cap de parcă înțelegea. Și poate că, la un anumit nivel, chiar așa era. John însuși se lăsase acaparat de anturajul lui Michael. La fel și Aleesha Monroe. Ea își pierduse mereu vremea acasă la Michael, fusese acolo chiar în noaptea petrecerii. Avusese și părinți buni, frați și surori care erau primii la ei în clasă. Ar fi ajuns John precum Aleesha dacă Mary Alice n-ar fi murit? Și-ar fi irosit viața ca și ea, orice s-ar fi întâmplat?

Lydia oftă din nou.

— L-am pus să se ducă în armată, le spuse. Nu l-am lăsat să stea degeaba după ce te-au luat. A luptat în război. A încercat să-i țină în siguranță pe arabii ăia și s-a trezit împușcat în picior pentru tot efortul lui.

Joyce era atât de încordată încât John aproape o putea auzi vibrând precum o coardă de pian.

Lydia culese o scamă de pe fustă.

— După aceea s-a întors în Atlanta, s-a așezat la casa lui, și-a întemeiat o familie.

Se uită în sus, spre Joyce.

— Fata aia cu care s-a căsătorit, e clar că e ceva în neregulă cu ea. Tim nu e așa din vina lui

Michael.

Ea vorbea cu convingere, iar John se uită prin cameră, încercând să găsească poze cu Michael sau cu fiul lui. Pe polița de deasupra șemineului nu era altceva decât o vază cu flori de mătase. Pe masa de metal de pe peretele din spate nu se găsea decât un teanc de reviste și un telefon precum cel care îl avusese Joyce la ea în cameră când era tânără. Până și cordonul gros al telefonului atârna într-o linie dreaptă, de parcă și lui îi era frică să o supere pe Lydia.

Întreaga încăpere era ca un mormânt.

— A primit o medalie fiindcă i-a salvat unei femei viața, continuă Lydia cu mândrie. Știați asta?

Răspunsul lui John aproape i se blocă în gât.

— Nu. Nu știam.

— A fost un accident de mașină. El a scos-o afară, înainte ca mașina să explodeze.

John nu știa ce să spună. Poate că Michael îi salvase viața unei femei, dar le-a distrus-o pe a multor altora, vânzându-le droguri femeilor de stradă, violând și omorând pentru propria lui plăcere.

— Michael era bun, insistă Lydia. Cealaltă parte a lui – făcu un semn din mână, ca și cum nu ar fi avut importanță tot răul pe care îl făcuse fiul ei – acela nu era Michael al meu. Fiul meu era un băiat bun. Avea atât de mulți prieteni.

Atâția prieteni pe care îi făcuse dependenți de droguri puternice, gândi John. Precum Aleesha.

— Și avea atât de mult potențial, continuă ea.

— Nu poți face asta.

Lui Joyce îi tremura vocea de nervi.

— Nu poți să stai acolo și să ne spui ce înger a fost Michael. El a fost un animal.

— Joyce, încercă John.

Ea nu știa regulile, nu știa cum să renunțe la control. Ei nu îi aruncase nimeni excremente în față fiindcă se uitase unde nu trebuia. Ea nu

trebuise niciodată să adoarmă când un bărbat de șaizeci de ani din celula alăturată îți șoptea că ai un trup frumos, spunându-ți în detaliu ce ar fi vrut să facă cu el.

Lydia ridică dintr-o sprânceană.

— Ar trebui să-l asculți pe fratele tău.

— Nu îndrăzni să vorbești despre fratele meu.

Lui Lydia i se citi amuzamentul în ochi. John știa că pierduseră. În acel singur moment, pierduseră totul.

— Mă amenințI? întrebă Lydia.

Joyce răbufni. Ridicându-se de pe canapea, strigă:

— Știai că John nu a omorât-o pe Mary Alice!

— Nu știam nimic.

— Cum îl poți apăra?

John încercă să o tragă înapoi pe canapea, dar Joyce îl plesni peste mâini.

— Cum poți să stai bine mersi…

— Tu nu ai copii, așa că nu ai cum să știi, se răsti Lydia. Tu și cu… „prietena” ta.

Joyce strânse din pumni.

— Nu, răspunse ea. Nu am copii. Ai dreptate. Nu am crescut niciun copil. Dar nu am crescut nici vreun violator și ucigaș.

Lydia arăta de parcă fusese pălmuită.

— Nu ai niciun drept să vorbești cu mine pe tonul ăsta.

— I-ai spus mamei? vru Joyce să știe. Când te-ai dus la spital, atunci i-ai spus ce s-a întâmplat, că fiul tău a omorât-o pe Mary Alice, nu al ei?

— Lasă morții să se odihnească în pace, o sfătui Lydia.

John nu știa dacă se referea la Emily sau la Michael. Din partea lui, John nu știa dacă moartea lui Michael îi adusese pacea. Când stătuse atunci în acel beci, vruse cu toată ființa lui să cadă în genunchi, să facă orice ca să-l readucă pe Michael la viață, ca apoi să-l omoare cu propriile mâini.

Dar nu făcuse asta. În schimb, John o salvase pe Jasmine. Ea nu mai respira, iar John respirase pentru ea, continuând să o resusciteze timp de patruzeci de minute până când ambulanța sosise la cabana pe care Michael o cumpărase în numele lui John. Aceleași mâini care o mutilaseră pe Cynthia Barrett o aduseseră la viață pe altă fată. Trebuia să existe vreo dreptate în asta. Trebuia să existe vreun fel de pace.

John o privi pe sora lui, când păși spre colțul celălalt al camerei, lăsând distanță între ea și femeia care îi distrusese familia. Joyce încerca doar să îl apere. Știa asta. Dar mai știa și că ea îi distrusese orice șansă de a-și mai putea dovedi nevinovăția.

Totuși, trebuia să încerce. John învățase să aibă răbdare într-un fel în care ea nu trebuise niciodată să afle. Învățase de asemenea și cum să vorbească cu persoanele care dețineau controlul.

— E supărată, îi spuse lui Lydia, oferindu-i scuza pe care ea o așteptase. I-a fost greu.

— Ți-ai obținut libertatea, remarcă ea. Ce altceva mai vrei de la mine? Sunt o femeie bătrână. Vreau doar să fiu lăsată în pace.

— Nu e chiar așa de ușor.

— Ai ieșit afară, nu?

Spusese asta de parcă era atât de simplu, de parcă John nu se uita mereu peste umăr, așteptându-se mereu să-i pună cineva cătușele la loc, ca paznicii să-l arunce din nou în celulă cu Zebra. Aproape făcuse pe el când Will Trent îl trântise de perete. Erau unele închisori din care pur și simplu nu scăpai.

John trase aer adânc în piept, încercând să-i explice fostei avocate cum funcționa sistemul de justiție.

— Sunt un agresor sexual care trebuie să se înregistreze. Un pedofil. Nu pot să obțin un loc de muncă decent, să cumpăr o casă. Nu voi avea niciodată o viață.

— Dar Michael? se răsti ea. Nici el nu are o viață.

Joyce scoase un sunet de dezgust. Stătea lângă pian, cu mâinile încrucișate. Semăna cu tatăl lor.

John se întoarse din nou spre Lydia, vorbindu-i blând, încercând să îi explice pas cu pas.

— Michael a omorât o femeie pe nume Aleesha Monroe.

— Era o prostituată.

Deci se uitase la știri.

— A răpit un ofițer de poliție, continuă John. Oasele încheieturii i-au fost atât de sfărâmate încât probabil va rămâne mereu cu dezabilități.

Lydia nu avea un răspuns pentru asta.

— A răpit o fetiță și a violat-o, aproape a omorât-o în bătaie.

— Din câte am înțeles, spuse ea aspru, fata nu era lipsită de experiență.

— I-a rupt limba cu dinții.

Lydia își netezi din nou fusta, fără să zică nimic.

— Michael i-a mușcat limba, așa cum i-a făcut și lui Mary Alice.

Dacă John nu s-ar fi uitat la Lydia, nu i-ar fi văzut reacția. Timp de o clipă, era sigur că fusese surprinsă.

— Știu despre declarația expertului dentar, spuse John.

Ea ridică bărbia, sfidătoare.

— Nu am nicio idee despre ce vorbești.

— Eu cred că ai.

— Nu-mi amintesc nimic despre nicio declarație. Și chiar dacă mi-aș aminti, nu mai pot face nimic acum în privința asta.

— Îmi poți înapoia viața. Tot ce ar trebui să faci ar fi să dai o declarație sub jurământ…

— Nu fi ridicol!

— Asta e tot ce vreau, Lydia. Depune mărturie sub jurământ că Michael este cel care a ucis-o pe Mary Alice, și nu eu. Convinge-i să-mi șteargă cazierul, iar eu…

— Tinere, îl întrerupse ea din nou, pe un ton aspru.

Putea să-și dea seama din felul în care își ținea corpul că totul se terminase. Le arătă ușa.

— Vreau ca tu și sora ta să ieșiți din casa mea chiar acum.

John se ridică automat, mereu gata să asculte de ordine. Joyce era încă lângă pian. Avea ochii plini de lacrimi din cauza înfrângerii. Se zbătuse atât de mult pentru el, iar acum în sfârșit își dădea seama că nu mai putea face nimic.

— Îmi pare rău, murmură ea.

El se uită prin casă, mausoleul pe care Lydia îi construise cu banii pe care îi câștigase dând în judecată corporații și doctori și pe oricine care ar fi comis o greșeală de pe urma căreia ea putea profita. Ea își petrecuse ore întregi alături de el la închisoarea locală, încercând să-i născocească apărarea. În urmă cu douăzeci de ani îi spusese să nu depună mărturie. Ea se ocupase de testele de la laborator, de experți, de martori. Lydia fusese cea care venise în acea zi la închisoare să-i spună că totul se sfârșise, că nu mai existau alte căi pe care să poată merge. Începuse să plângă, iar el o consolase.

John își mai aminti încă o zi, prima vizită pe care mama lui i-o făcuse după ce Zebra îl rupsese în două.

— N-ai să te dai bătut, îi porunci Emily, strângându-i mâinile lui John atât de tare încât îi amorțiră degetele. Mă înțelegi, Jonathan? N-ai să te dai bătut.

Nu treceai prin douăzeci de ani într-o închisoare de maximă securitate fără să înveți ceva. Închisoarea nu era altceva decât un ceas mare care nu se oprea niciodată din ticăit. Tot ce aveau cu toții era timp, și-și petreceau acel timp vorbind. Se bârfea – despre planuri de evadare, de cum să-l înjunghii pe dobitocul care nu te-a respectat la coada de la masa de prânz – dar nu puteai să

vorbești mereu numai aiureli. În mod invariabil, toți ajungeau să vorbească despre cum ajunseseră la pârnaie. Toți erau inocenți; li se înscenase ceva de către vreun polițist corupt, fuseseră trădați de sistem. Toți aveau câte un plan să iasă mai repede de acolo.

În 1997, Curtea Supremă a Statelor Unite a emis o decizie care a dus la amenajarea de biblioteci juridice adecvate în toate închisorile federale și de stat. Nimeni nu știa ce anume însemna adecvat, dar biblioteca de la închisoarea de Stat putea să concureze cu cea a oricărei facultăți de drept, și fiecare om din închisoare ajungea în cele din urmă cu nasul în vreun manual, căutând vreun pasaj obscur, vreo ordonanță ezoterică, orice lacună pe care o puteau exploata. Majoritatea deținuților știau mai mult despre lege decât avocații pe care statul îi numise să-i reprezinte – ceea ce era un lucru bun, fiindcă de obicei primeai ceea ce plătiseși.

John ridică vaza cu flori de pe polița șemineului.

Lydia se ridică, cu spatele țeapăn precum o scândură.

— Pune-o jos!

El ridică vaza în mână. Era din cristal cu plumb, grea precum o cărămidă. Probabil valora cât greutatea ei în aur. Singurul lucru de care îi mai păsa acum lui Lydia erau banii: câți putea câștiga, câți putea păstra. Patru căsnicii, un fiu, un nepot, și nu putea să afișeze decât acele obiecte reci răspândite prin vila ei imaculată.

— Ai o casă frumoasă, Lydia, îi spuse.

— Amândoi! Ieșiți afară din casa mea imediat!

— Casa ta, repetă John, scoțând florile și dându-le drumul, una câte una, pe covorul alb, scump. Interesant mod de a privi lucrurile.

— Am să sun la poliție.

— Mai bine să te ferești înainte.

— Ce?

Era ea bătrână dar se mișcă repede când văzu că John ridicase vaza. El o aruncă cu mult deasupra capului ei, dar cioburile de sticlă care se sparseră de perete căzură pe canapeaua pe care ea fusese așezată.

— Cum îndrăznești? țipă Lydia.

Vaza probabil costa mai mult decât câștigase el de când ieșise din închisoare, dar pe John îl durea undeva de bani. Erau bogătași peste tot în lume care trăiau în propriile lor închisori, prinși în capcană de propria lăcomie, feriți de restul lumii din jurul lor. Tot ce își dorea acum era libertatea sa, și avea de gând să facă orice pentru a și-o recăpăta.

— Cât crezi că valorează casa asta? o întrebă pe sora lui.

Joyce rămăsese înlemnită, cu gura căscată. Orice conflict din viața ei se rezumase la negocieri înflăcărate și amenințări indirecte în jurul unei mese de conferință sau la vreun club, servind Martini. Amenințările indirecte nu contau prea mult la închisoarea de Stat.

— Vreun sfert de milion de dolari? estimă John. Vreo jumătate de milion?

Joyce scutură din cap, prea șocată ca să răspundă.

— Tu! spuse Lydia, țipând nervoasă. Tu ai exact un minut ca să ieși din casa asta înainte să sun la poliție să te aresteze.

— Un milion de dolari? îndemnă John. Hai, Joyce. Tu închei contracte cu proprietăți în fiecare zi. Știi ce valoare are o casă.

Joyce scutură din cap de parcă nu îl înțelegea. Apoi făcu ceva ce îl surprinse. Aruncă o privire în jur agitată, uitându-se la tavanul înalt, ferestrele mari care dădeau într-o grădină perfect îngrijită. Când se uită înapoi la John, își dădu seama că încă era confuză. Dar avea încredere în el. Ea avea destulă încredere în el cât să zică „Trei.”

— Trei milioane, repetă John, fără să-i vină să creadă.

El se crezuse bogat când scosese cei trei mii opt sute de dolari pe care Michael îi lăsase în contul trecut pe numele lui John.

— Împarte asta la douăzeci de ani, spuse el, și obții… cât? Vreo sută cincizeci de mii de dolari pe an?

Joyce începea încet să se prindă.

— Da, Johnny. Atâta e.

— Nu mi se pare destul, ție?

Ochii ei lucirăși zâmbi.

— Nu.

— Cât crezi că are în bancă?

Se întoarse înspre Lydia.

— Poate ar trebui să te întreb pe tine toate astea.

— Ar trebui să ieși pe ușă, dacă știi ce e bine pentru tine.

— Ce fel de mașină conduci? Mercedes? BMW?

Se simțea precum un avocat la o emisiune TV. Ar fi putut fi avocat. Dacă nu l-ar fi cunoscut niciodată pe Michael Ormewood, poate John Shelley ar fi putut fi doctor sau avocat sau profesor sau… ce? Ce ar fi putut fi? N-avea să știe niciodată. Nimeni nu avea să știe vreodată.

— John?

Joyce părea îngrijorată. Rămăsese prea tăcut.

Vocea lui nu îi mai era la fel de puternică când o întrebă pe Lydia:

— Dar inelul tău de pe deget? Cât valorează?

— Ieși din casa mea!

— Ești avocat, îi spuse John. E clar că ai dus o viață bună dând oamenii în judecată și luându-le tot ce aveau.

Arătă înspre casă, spre toate lucrușoarele ei inutile.

— Vreau să ieși de aici! îi porunci Lydia. Vreau să ieși de aici chiar acum.

— Vreau casa asta, îi spuse, plimbându-se prin cameră, gândindu-se ce ar putea-o face să cedeze.

Luă de pe perete o pânză monocromă.

— Vreau asta, îi spuse, dându-i drumul jos când se duse mai departe. Vreau pianul acela.

Se duse către Joyce, gândindu-se că orice s-ar întâmpla, nimic nu avea să conteze pentru el mai mult decât faptul că știa că ea credea în el. Michael încercase să-l distrugă, dar acum nu mai era. Nimic nu putea schimba trecutul. Singurul lucru asupra căruia se puteau concentra acum era viitorul.

— De câte ori a strigat mama la noi să exersăm gamele? o întrebă pe sora lui.

— Tot timpul.

John își plimbă degetele pe clape.

— I-ar plăcea ăsta, spuse, cântând câteva note pe care și le aminti de acum un milion de ani. I-ar plăcea ideea ca eu să mă apuc din nou de pian.

— Da, consimți Joyce, cu un zâmbet trist pe chip. Cred că i-ar plăcea.

— Opriți-vă! răcni Lydia.

— Eu cred că ar trebui să ai grijă cum vorbești cu mine, o preveni John.

Lydia își duse o mână în șold.

— Nu ai nici pe puțin destule dovezi pentru o condamnare penală. Chiar și cu ultimele… aluzii… pe care le-ai adus împotriva fiului meu.

— Dovezile nu sunt la fel de importante în cazul unui proces civil. Doar știi asta.

— Știi pentru câți ani pot să tot amân depozițiile și audierile?

Rânji cu toți dinții. Vorbea pe un ton blând, fragil.

— Sunt o femeie bătrână. A fost un șoc cumplit. Am zilele mele bune și cele rele…

— Pot să îți blochez fondurile, îi spuse John. Sunt sigur că ai să ai destule zile rele locuind într-o garsonieră pe șoseaua Buford.

— Nu mă poți amenința.

— Dar presa? întrebă el. Joyce te-a găsit. Sunt sigur că și reporterii ar putea. Mai ales dacă îi ajută ea puțin.

— Am să sun la poliție, îl preveni Lydia, îndreptându-se țeapănă către telefon.

— Tot ceea ce îți cer e o mărturie sub jurământ. Spune-le doar că am fost acuzat pe nedrept, că Michael a ucis-o pe Mary Alice, nu eu, și n-ai să mă mai vezi niciodată.

— Sun chiar acum la poliție să te scoată din casa mea.

— Cum ți-ar conveni ca niște reporteri să-ți vină la ușă? Cum ai vrea să le explici că tu ai știut că fiul tău e un ucigaș și nu ai făcut nimic ca să îl oprești?

Ea își dădu jos unul dintre cerceii ei mari și duse receptorul la ureche.

— N-am știut nimic de genul ăsta.

— Michael mi-a spus un lucru amuzant în beciul acela, mătușico.

Degetele îi pluteau deasupra butoanelor, dar nu le apăsă.

— Știa că avea să moară. Era convins sută la sută că avea să moară și a vrut să-mi spună ceva.

Cordonul se lovi de masa de metal când Lydia lăsă receptorul să-i alunece spre umăr.

— Michael mi-a spus că a omorât-o pe Mary Alice și că tu știai asta. A zis că a fost ideea ta să mă acuzi pe mine. A spus că tu ai plănuit totul de la bun început.

Îi făcu din ochi.

— Mărturisirile pe patul de moarte nu sunt considerate mărturii indirecte. Nu dacă persoana știe că va muri.

Lydia strânse mai tare receptorul în mâna ei osoasă.

— Nimeni n-o să te creadă.

— Știi polițista aia pe care a luat-o – pe care a răpit-o, aproape a omorât-o în bătaie și pe care era gata să o violeze și să o omoare?

Își coborî vocea de parcă îi împărtășea un secret. Cred că l-a auzit și ea spunând asta.

Masa se trânti de perete când Lydia își lăsă greutatea pe ea. Ochii îi scânteiau de indignare.

— Pe cine crezi că o să creadă procurorul când o să încerce să se decidă dacă să te acuze sau nu de obstrucționarea legii, privare de libertate și complicitate?

Din receptor se auzi un zgomot, o voce înregistrată care spunea că dacă voia să facă un apel, atunci să închidă telefonul și să încerce din nou.

— Procurorul va veni la noi, continuă John. Mă va întreba pe mine și o va întreba pe Joyce dacă vrem să depunem sau nu plângere penală împotriva ta.

Din telefon se auzi un ton de ocupat, răsunând în camera cavernoasă.

— Lasă-mă să-ți zic un lucru pe care l-am aflat, Lydia: Michael era un prădător, dar tu erai portarul. Tu erai cea care știa cine era el și tot i-ai dat drumul în lume.

— Nu…

— Hai fă-o, o provocă. Formează numărul. Dă telefon.

Lydia se holbă la el cu ochii plini de lacrimi nervoase. Putea aproape să o vadă procesând totul, mintea ei de avocat analizând toate unghiurile, toate opțiunile. Undeva, în casa aceea precum o închisoare imaculată, el auzi un ceas ticăind. John număra în gând bătăile, trăgând de timp.

— Bine, încuviință ea într-un sfârșit. Bine.

John știa la ce se referea, dar voia să o audă zicând asta, voia să fie cel care să o facă să zică asta.

— Bine ce?

Mâna ei îi tremură atât de tare încât abia putu să pună receptorul înapoi în furcă. Nu se putea uita la el. Vocea îi era plină de umilință.

— Zi-mi ce trebuie să fac.

Capitolul 40

18 FEBRUARIE 2006

Will asculta albumul „Devils and Dust” al lui Bruce Springsteen în timp ce peria cățelul. Nu era sigur de ce vecina insistase să o perieze. Blana lui Betty era scurtă. Nu năpârlea tare. Will presupuse că originea sarcinii era cumva legată de pura plăcere a câinelui în ce privea acea senzație; totuși, vecina lui nu i se păruse niciodată ca fiind prea interesată de confortul câinelui.

Nu că îi atribuise cățelului o personalitate, dar nu putea nega faptul că îi plăcea să fie periată.

Will auzi soneria și se opri în mijlocul mișcării. O auzi din nou, apoi niște bătăi în ușă.

Oftă. Puse jos peria și își rulă în jos mânecile de la cămașă. O ridică pe Betty într-o mână și se duse la ușă.

— De ce dracu’ ți-a luat atât?

— Am presupus că erai tu.

Angie făcu o grimasă, ceea ce îi veni greu având în vedere că fața încă i se vindeca. Avea un bandaj pe frunte și obrazul îi devenise din negru, galben. Plasturii de pe degete îi acopereau mai multe cusături. Avea brațul drept într-un ghips de culoare roz neon, cu șuruburi de metal în jurul încheieturii, unde oasele îi fuseseră fixate la loc.

Will se uită peste umărul ei și-i văzu mașina parcată în stradă.

— Ai condus până aici?

— Arestează-mă.

— De ce? o întrebă. Trebuie să te arestez ca să nu părăsești orașul?

— Nu de data asta.

— Nu mă lași pentru John?

Ea râse.

— Lui deja i-a distrus un nenorocit jumătate din viață. M-am gândit să-l las să-și trăiască cealaltă jumătate în pace.

— Nu te-ai culcat cu el?

— Bineînțeles că m-am culcat cu el.

Will se dezumflă, dar nu putea spune că era surprins.

— Vrei să intri?

— Hai să stăm aici, sugeră ea, aplecându-se cu greutate să stea pe verandă.

Cu reticență, Will i se alătură. Ținea câinele strâns la piept, iar Betty își lăsă capul jos, ascunzându-și botul în vesta lui.

— E sâmbătă, îi spuse Angie. De ce porți costumul ăla?

— Îmi stă bine.

Ea se ciocni cu umărul de al lui, tachinându-l.

— Crezi?

Încercă să facă o glumă pe seama asta.

— Știi, nu port nimic pe sub pantaloni.

Ea râse jucăuș.

El zâmbi, bucurându-se de naturalețea dintre ei.

— De ce e sexy când spui tu asta, dar nu și când zic eu?

— Fiindcă genul de bărbat care nu poartă chiloți se învârte de obicei prin parcurile de joacă, cu multe dulciuri în buzunare.

— Am și eu dulciuri în buzunare, îi spuse. Vrei să bagi mâna înăuntru să vezi?

Ea râse din nou.

— Numai vorba e de tine, domnule Trent. Numai vorba.

— Da, recunoscu. Ai probabil dreptate.

Amândoi priveau spre stradă. Adierea vântului purta zgomotele traficului de pe Ponce de Leon; claxoane care trâmbițau, oameni care strigau. Will auzi clinchetul unor clopoței de vânt în depărtare și un biciclist trecu pe lângă casă.

— Te iubesc, spuse Angie, foarte tăcut.

Betty se mișcă. El simți o vibrație în piept.

— Știu.

— Tu ești viața mea. Mereu ai fost acolo.

— Încă mai sunt aici.

Ea oftă din greu.

— Am vorbit cu tine când eram în beci. Înainte să vii.

Ea făcu o pauză, iar el știa că se gândea din nou la acel loc oribil.

— Ți-am promis că te voi părăsi dacă voi scăpa de acolo cu viață.

— Nu m-am așteptat niciodată să-ți ții promisiunile.

Ea rămase din nou tăcută. Un alt ciclist trecu, țârâitul metalic al roților sunând precum un câmp de cosași. Will se gândea să-și pună brațul pe după umerii ei, apoi își aminti de rana produsă de sticlă. Era pe cale de a-și pune brațul în jurul mijlocului ei, când ea se întoarse înspre el.

— Chiar nu sunt bună pentru tine.

— Multe lucruri nu sunt bune pentru mine.

Îi dădu niște exemple.

— Ciocolata. Îndulcitorii artificiali. Fumatul pasiv.

— Pasiune, îi spuse ea, ducându-și pumnul la inimă. Vreau ca tu să ai parte de pasiune, Will. Vreau să știi cum e să te îndrăgostești de cineva, să stai noaptea treaz, gândindu-te că ai să mori dacă nu poți fi cu acea persoană.

Singurul lucru pe care el reuși să-l spună era:

— Am stat treaz multe nopți gândindu-mă la tine.

— Făcându-ți griji în privința mea, adaugă ea. Eu nu sunt ca o pereche veche de pantofi pe care îi poți purta toată viața doar fiindcă sunt comozi.

Will nu știa că era ceva în neregulă cu a fi comod, dar nu comentă nimic, întrebând în schimb:

— Unde am să mai găsesc o femeie cu standarde atât de joase ca tine?

— Nu e Amanda Wagner disponibilă?

— Vai, gemu el. Asta e de-a dreptul dureros.

— Așa meriți, analfabetule.

El râse și Betty se foi.

— Doamne, ce pocitanie.

Îl bătu ușor pe Will cu mâna pe picior.

— Ajută-mă să mă ridic.

Will o prinse cu mâna de brațul bun.

— Unde te duci?

— Să caut oferte de muncă.

Arătă înspre încheietura ei ruptă și mâinile distruse.

— N-am să stau la un birou pentru următorii douăzeci de ani, iar ei nu sunt destul de disperați încât să-mi dea un pistol.

Ridică din umeri.

— Și în plus, ar fi plăcut să găsesc un loc de muncă unde nu ar trebui să mă îmbrac ca o târfă decât dacă asta vreau eu.

— N-ai neapărată nevoie de un serviciu, se oferi el.

Ea râse tare, surprinsă.

— Porcule. Chiar crezi că eu aș sta acasă să gătesc și să fac curat cât timp tu te duci la muncă?

— S-au întâmplat alte lucruri și mai grave.

— Mă îndoiesc.

— Lui Betty nu i-ar strica o mamă.

— Lui Betty nu i-ar strica o pungă de plastic peste cap.

— Eu…

Iute, Angie se ridică pe vârful degetelor și-și duse gura la gâtul lui. Buzele îi erau moi pe pielea lui. Îi putea simți respirația caldă și vârful degetelor ei apăsându-l pe umeri.

— Te iubesc, îi spuse ea.

El se uită după ea cum pășea pe alee, ținându-și mâna cu ghipsul roz pe lângă corp. Se întoarse o dată să-i facă semn din mână, apoi se urcă în mașină și plecă.

Era aproape mândră de tăieturile care îi acopereau fața și mâinile. Era ca și cum ar fi găsit

un mod de a arăta în exterior ceea ce ea simțise mereu în interior. El nu o întrebase ce se întâmplase în acel beci, nu dorise să se uite prea atent la unghiul rănilor lui Michael sau să numere de câte ori fusese înjunghiat. Will dorise doar să o țină în brațe, să o ducă sus și să o țină în siguranță cât de mult timp putea. Și ea îl lăsase.

Will nu era sigur cât de mult stătuse acolo, uitându-se la strada pustie. The Boos cânta „Leah", iar Betty îi sforăia lângă piept, când o mașină Chevy Nova parcă pe aleea vecinei.

Betty se trezi când auzi portiera trântită.

Will traversă curtea, îndreptându-se către femeie, care bătea un țăruș din lemn în pământ cu tocul pantofului.

— Vă pot ajuta? o întrebă.

Ea tresări, ducându-și mâna la gât.

— Doamne, ce m-ai speriat.

— Mă numesc Will Trent.

Arătă către casa lui.

— Locuiesc alături.

Ea se uita la câine, strâmbând din nas.

— Mama a zis că a murit.

— Betty?

— Da, Betty. Am dus-o la un azil.

Will își încreți fruntea.

— Poftim?

— Pe Betty, mama mea.

Femeia nu avea răbdare; era clar că nu voia să fie acolo și cu siguranță că nu voia să-i explice nimic lui Will.

— Locuiește la un azil acum. Vindem casa.

— Dar, încercă Will să zică, am auzit-o…

Se uită în jos la câine.

— Noaptea, câteodată. Ea – mama ta – striga la cineva pe nume Betty.

— Striga la ea însăși, domnule Trent. Nu ați observat niciodată că îi lipsește o doagă?

Se gândi la strigătele din mijlocul nopții, la felul în care câteodată se apuca de cântat când își uda

florile de plastic de pe verandă. Aceste lucruri nu i se păruseră ciudate în mod deosebit, mai ales având în vedere excentricitățile cartierului. Era greu să ieși în evidență pe o stradă unde șase hipioți locuiau într-o casă cu un singur dormitor, o casă vopsită în culorile curcubeului, un Weinermobile puțin mai încolo de o biserică de menoniți și un analfabet de un metru nouăzeci și cinci care-și plimba cățelușul cu o lesă roz.

Femeia avea un pistol de capsat cu care atașă de țăruș un afiș pe care scria „De vânzare, direct proprietar".

— Așa, spuse ea. E bun așa.

Se întoarse către Will.

— Cineva o să vină zilele astea să strângă lucrurile din casă.

— Aha.

Ea își puse înapoi pantoful, apoi aruncă pistolul cu capse în mașină.

— Așteaptă, spuse Will.

Ea se urcă totuși în mașină, coborî geamul și porni motorul.

— Ce s-a întâmplat?

— Câinele, spuse, ridicând-o pe Betty, dacă într-adevăr așa o chema. Ce să fac cu ea?

— Nu-mi pasă, răspunse ea, strâmbând din nas din nou când se uită la câine. Mama nu putea să suporte șobolanul ăla.

— Mi-a zis „Peri-o", spuse el, de parcă asta i-ar fi modificat amintirile.

— Probabil a zis „Speri-o."

— Dar…

Femeia deveni iritată.

— Doamne iartă-mă, du-o naibii la adăpostul de câini.

Ea privi peste umăr apoi ieși de pe alee, aproape dând peste un trecător care făcea jogging. Ambii bărbați se uitară cum mașina viră brusc, dând peste tomberonul lui Will.

Bărbatul îi zâmbi lui Will, întrebând:

— O zi proastă?

— Da.

Will nu fusese pe cât se putuse de politicos, însă momentan avea probleme mai mari pe cap.

Se uită în jos la Betty. Ea își înclină capul pe pieptul lui, ochii mari pe jumătate închiși de exaltare, cu limba scoasă într-o parte, uitându-se în sus la el. Dacă ar fi fost pisică, ar fi tors.

— Rahat, murmură el, întorcându-se spre casă.

Își aminti ce spusese femeia. Încă îi mai putea auzi vocea pițigăiată în ureche. Când intră în casă, o puse pe Betty jos, iar ea o luă la fugă pe podea, sări pe canapea și se așeză la loc pe perna ei.

Will închise ușa de la intrare, oftând din greu. Un bărbat care crescuse într-un orfelinat n-ar putea duce niciodată un câine la adăpost.

Chiar dacă era un Chihuahua.

NOTA AUTORULUI

Fiind scriitoare, am avut marea plăcere de a călători în unele dintre cele mai frumoase locuri din lume, dar nu iubesc niciun oraș mai mult decât Atlanta, orașul meu natal. Mereu am fost de părere că scriitorii sunt mincinoși profesioniști și cred că mincinoșii buni știu cum să îmbine adevărul cu ficțiunea, ca povestea lor să pară credibilă. În acest roman am încercat să redau atmosfera orașului meu – zonele pe care le ador, cele prin care nu m-aș plimba după lăsarea întunericului, și toate celelalte. Am mai schimbat câteva lucruri, nume de străzi, clădiri și cartiere, așa că dacă doriți să vizitați frumosul nostru oraș, v-aș recomanda să cumpărați o hartă.

Primăria de Est a fost la un moment dat un magazin Sears, însă, deși există mai multe agenții de stat în această clădire, ea nu este nicidecum instituția pe care am descris-o. La momentul în care am scris această carte, Grady Homes era propus pentru demolare. Cum e cazul cu majoritatea orașelor metropolitane, am început și noi încetișor să eliminăm toate locuințele la prețuri accesibile și cele subvenționate. Pentru „Împrumuturi până la primirea salariului", firmele cer dobânzi de la 300% până la 500%. Chiria lunară pe care am menționat-o pentru pensiune este cea obișnuită, la fel și taxa de la stat. Abonamentele pentru autobuz, hainele și multe altele dintre luxurile pe care și le permit muncitorii cu salarii mici au fost toate verificate.

Din fericire, niciodată nu am avut ocazia să vizitez închisoarea de Stat și majoritatea informațiilor pe care le-am menționat provin de pe Internet (www.deor.state.ga.us). Deținuții care au fost condamnați la moarte sunt personaje reale, și

din câte știu eu, vârstele lor sunt corecte. Atlanta s-a aflat în mod constant printre cele mai violente orașe din America. Peste o mie de violuri au fost declarate în zona metropolitană a Atlantei (www.ganet.org/gbi). La nivel național, aproximativ 44% dintre victimele violurilor au sub optsprezece ani, iar 15% au sub doisprezece ani (www.nevc.org). În Statele Unite ale Americii, se estimează că, în fiecare minut, 1,3 femei sunt violate.

Există o spălătorie auto pe Șoseaua Piedmont care are afară o gorilă ce face semne din mână, însă acestea sunt singurele asemănări. Echipa Falcons nu a participat anul acesta la Super Bowl. Ducktown este un oraș adevărat din Tennessee. Fostul șerif al districtului DeKalb, Sidney Dorsey, a fost într-adevăr găsit vinovat de a fi ordonat uciderea succesorului său, Derwin Brown. Primarul orașului Blue Ridge avea într-adevăr un fotoliu lângă ringul de bătăi cu cocoși. A fost citat spunând că îmbătrânește și că se poate ca în curând să „se lase de politică și de cocoși”.

Aaa, și credeți-mă, câinii chiar nu ar trebui să mănânce brânză.

MULȚUMIRI

Acum doi ani, am decis că vreau să scriu o carte care să nu facă parte din seria Grant County. Aceasta a fost o idee riscantă, iar eu am știut că oamenii vor crede fie că sunt foarte deșteaptă, fie foarte nebună. Așa că mai întâi, le mulțumesc lui Kate Elton, Kate Miciak și Victoria Sanders fiindcă nu m-au internat la ospiciu – încă – și fiindcă m-au lăsat să-mi scot această poveste din cap.

Ca de obicei, domnul doctor David Harper a fost amabil și a verificat pentru mine toate detaliile medicale. Trish Hawkins mi-a răspuns mulțimii de întrebări pe care le-am avut în legătură cu dificultățile de învățare, iar Debbie Teague mi-a împărtășit experiența ei ca și persoană care suferă de dislexie. JS mi-a explicat dificultățile unui criminal găsit vinovat și mi-a verificat unele informații despre droguri. Jeanene English a vorbit cu mine despre enigmatica creatură pe nume Chihuahua.

De la Delacorte, aș vrea să le mulțumesc lui Irwyn Applebaum, Nita Taublib, Barb Burg, Susan Corcoran, Betsy Hulsebosch, Cynthia Lasky, Steve Maddock, Paolo Pepe, Sharon Propson, Sharon Swados, Don Weisberg, Caitlin Alexander, Kelly Chian, Loyale Coles și echipei de vânzări de la Editura Random House. Lisa George, mulțumesc că m-ai lăsat să vorbesc cu prietenii tăi.

De la Random House UK: Mike Abbott, Ron Beard, Faye Brewster, Mike Broderick, Richard Cable, Georgina Hawtrey-Woore, Clare Lawler, Simon Littlewood, Dave Parrish, Gail Rebuck, Emma Rose, Claire Round, Susan Sandon, Trish Slattery and Rob Waddington.

Billie Bennett-Ward, Rebecca Keiper, adevărata Martha Lam, Fidelis Morgan și Coleen Winters mi-au fost prieteni de nădejde. Tatăl meu a avut mereu grijă de mine în munți, iar DA a fost mereu acasă când m-am întors.

RECENZII

„Triptic oferă tensiunea care te ține cu sufletul la gură tipică romanelor lui Slaughter… Fascinant și atractiv… Ca și celelalte cărți ale lui Slaughter, sfârșitul conține suficientă acțiune bruscă și zgomotoasă încât să-ți vină greu să te dezlipești de pe scaun.”

San Francisco Chronicle

„Talentul lui Slaughter de a construi o tensiune pe mai multe niveluri în timp ce demontează personalitățile traumatizate îi dă acestui thriller un sfârșit exasperant.”

USA Today

„Aceasta este una dintre cărțile rare care mă fac să spun în gura mare: «o, nu… o, nu… o, nu…» și apoi să-i povestesc primei persoane pe care o văd ce s-a întâmplat și cât de mult mi-aș fi dorit să nu fi fost așa… Fără să dau prea multe detalii, aș putea spune că această carte are de toate: enigme, suspans, dragoste… deznodământ care te ține pe marginea scaunului… Și dinadins n-am să spun și ce altceva… Așteptați să aflați singuri, fiindcă fără îndoială veți citi – și îndrăgi – Triptic.”

Kirkus Reviews

„Vă va face să dați pagină după pagină.”

Revista OK!

„O poveste fascinantă și deprimantă despre destinele intersectate a trei bărbați… Crearea intrigii și a personajelor este, ca de obicei,

captivantă și ingenioasă – și în plus are și câteva întorsături.”

Romantic Times

„Diabolic de isteț.”

BookPage

„Un sfârșit surprinzător și foarte satisfăcător. Slaughter caută fără nicio reținere să găsească ce se ascunde sub aparențe în acest roman ireproșabil.”

Ft. Lauderaie Sun-Sentinel

„Nu am putut lăsa cartea din mână. Slaughter atrage cititorii în viețile dezordonate ale acestor oameni în timp ce duce suspansul la cote maxime. Personajele sunt complexe, cu secrete surprinzătoare, și nu există nicio scenă care să fie în plus. Pe alocuri am fost îngrozit, întristat, dar mereu fascinat de această lectură minunată.”

Freshfiction.com

virtual-project.eu

[1] Biroul de Investigații Georgia (n.tr.).

[2] În limba engleză, „scat” înseamnă excrement. (n.tr.).

[3] John = argou, clientul unei prostituate. (n.tr.).

[4] Joc de cuvinte. În limba engleză, Carver înseamnă „cioplitor”. (n.tr.).

[5] În Statele Unite, când sunt promovați la rangul de detectiv, polițiștii primesc o insignă aurie, în locul celei argintii. (n.tr.).

[6] Two Egg înseamnă „Două Ouă” (n.tr.).

Table of Contents

PARTEA I
- Capitolul 1
- Capitolul 2
- Capitolul 3
- Capitolul 4
- Capitolul 5
- Capitolul 6

PARTEA A II-A
- Capitolul 7
- Capitolul 8
- Capitolul 9
- Capitolul 10
- Capitolul 11
- Capitolul 12
- Capitolul 13
- Capitolul 14
- Capitolul 15
- Capitolul 16
- Capitolul 17
- Capitolul 18
- Capitolul 19
- Capitolul 20

PARTEA A III-A
- Capitolul 21
- Capitolul 22
- Capitolul 23
- Capitolul 24
- Capitolul 25
- Capitolul 26
- Capitolul 27
- Capitolul 28
- Capitolul 29
- Capitolul 30
- Capitolul 31
- Capitolul 32
- Capitolul 33
- Capitolul 34

Capitolul 35
Capitolul 36
Capitolul 37
Capitolul 38
Capitolul 39
Capitolul 40
NOTA AUTORULUI
MULȚUMIRI
RECENZII

Table of Contents

PARTEA I 3
Capitolul 1 3
Capitolul 2 16
Capitolul 3 28
Capitolul 4 37
Capitolul 5 52
Capitolul 6 63
PARTEA A II-A 67
Capitolul 7 67
Capitolul 8 74
Capitolul 9 85
Capitolul 10 109
Capitolul 11 115
Capitolul 12 132
Capitolul 13 136
Capitolul 14 146
Capitolul 15 153
Capitolul 16 160
Capitolul 17 167
Capitolul 18 176
Capitolul 19 183
Capitolul 20 190
PARTEA A III-A 199
Capitolul 21 199
Capitolul 22 212
Capitolul 23 221
Capitolul 24 230
Capitolul 25 235
Capitolul 26 262
Capitolul 27 269

Capitolul 28 292
Capitolul 29 304
Capitolul 30 323
Capitolul 31 336
Capitolul 32 353
Capitolul 33 376
Capitolul 34 385
Capitolul 35 389
Capitolul 36 403
Capitolul 37 419
Capitolul 38 424
Capitolul 39 435
Capitolul 40 451
NOTA AUTORULUI 458
MULȚUMIRI 460
RECENZII 462